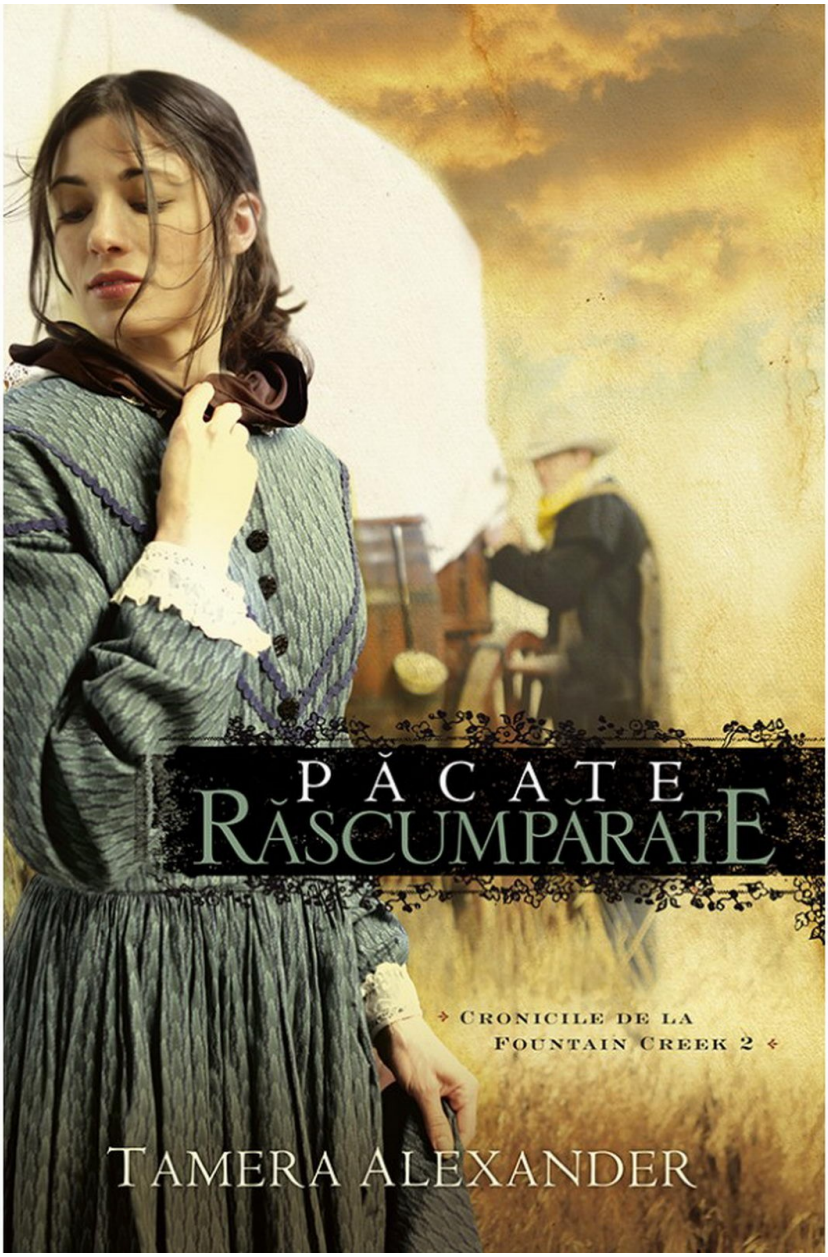
PĂCATE
RĂSCUMPĂRATE
CRONICILE DE LA
FOUNTAIN CREEK 2
TAMERA ALEXANDER

Aprecieri

Aprecieri aduse romanului *Flacăra reaprinsă*, primul volum din seria „Cronicile de la Fountain Creek”.

Un roman istoric şi o poveste de dragoste încântătoare, cu personaje bine conturate şi un fir narativ curgător şi captivant care îi va face pe cititori să aştepte cu sufletul la gură apariţia celui de-al doilea volum din serie. Îl recomand cu căldură…

Tamara Butler, *Library Journal*

Este o plăcere să citeşti acest roman de debut. Stilul narativ savuros, cadrul realist şi personajele credibil creionate combinate cu o poveste de dragoste mişcătoare vă vor acapara până târziu în noapte…

Romantic Times

O scriere plină de sensibilitate despre izbăvire… Rareori se întâlneşte într-un roman de debut o îmbinare atât de reuşită între un subiect captivant şi măiestria tehnică a prozatorului. Alexander introduce în scenă un grup de personaje fermecătoare şi se pare că poveştile de la Fountain Creek nu se sfârşesc aici.

Kristine Wilson, *Aspiring Retail*

Tamera Alexander a scris un roman de debut *remarcabil*, plin de lirism şi bogat în lecţii de viaţă şi despre credinţa în iubirea lui Dumnezeu, cu două personaje principale extrem de agreabile. Personajele secundare sunt, de asemenea, memorabile şi abia aştept să le reîntâlnesc în următoarele volume ale seriei. Romanul va câştiga, cu siguranţă, inimile multor cititori!

Inspirational Romance Writers.com

Un roman de dragoste scris cu măiestrie, care sparge cu siguranţă tiparele literaturii creştine de gen. *Flacăra reaprinsă*… este un test al credinţei. Este pusă la încercare nu doar fidelitatea spirituală a personajelor, ci şi încrederea în sine de care trebuie să dea dovadă atunci

când sunt puse în situaţia de a lupta pentru iubirea şi pentru convingerile lor.

Michelle Buonfiglio, Romance: B cu) y the Book, *WNBC.com/romance*

PĂCATE RĂSCUMPĂRATE

Cronicile de la Fountain Creek Cartea 2

— Păcate".

Răscumpăraţi

Traducere de Mihaela Tocut

5

Tamera Alexander

le

Casa Cărţii, Oradea 2015

Copyright e 2006 Tamera Alexander

Cartea a fost publicată în limba engleză cu titlul *Revealed*, la Bethany House Publishers, un imprint al Baker Publishing

Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, SUA.

Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediţiei în limba română aparţin editurii Casa Cărţii. Orice reproducere sau selecţie de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărţii, Oradea.

Păcate răscumpărate de Tamera Alexander Copyright e 2015 Casa Cărţii OP 2, CP 30, 410670, Oradea

Tel. /Fax: 0259 – 469 057; 0359 – 800761; 0728 – 874975 E-mail: infoecasacartii.ro www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României Alexander, Tamera

Păcate răscumpărate / Tamera Alexander; trad.: Mihaela Tocuţ.

— Oradea: Casa Cărţii, 2015

ISBN 978 – 606 – 732 – 012-l I. Tocuţ, Mihaela (trad.) 821.111 (73) – 31 = 135.1

Traducerea: Mihaela Tocuţ Editarea: Camelia Luncan Tehnoredactarea: Vasile Gabrian Corectura: Timeia Viman Coperta: Studio Gearbox

Tiparul executat la Metropolis srl, str. Nicolae Jiga 31, Oradea Tel. /Fax: 0259 – 472 640

Doamnei Deborah Ackey, care mi-a fost profesoară în clasa a şaptea la Idlewood Elementary School din Tucker, Georgia.

Aidoma proverbialului mesaj în sticlă, lansez această dedicaţie pe valurile mării, în speranţa că într-o bună zi are să ajungă la dumneavoastră. Cu mulţi ani în urmă, aţi citit poeziile şi povestirile unei fetiţe şi i-aţi insuflat speranţa şi încrederea de a persevera, deşi scrierile ei nu erau *nici pe departe* meritorii. De-a lungul anilor m-am gândit adesea la dumneavoastră şi nădăjduiesc că Dumnezeu v-a binecuvântat pentru tot ce aţi făcut pentru mine şi pentru atâţia alţi copii.

Iisus a mai spus şi pilda aceasta pentru unii care se încredeau în ei înşişi că sunt neprihăniţi şi dispreţuiau pe ceilalţi. „Doi oameni s-au suit la Templu să se roage; unul era fariseu, şi altul vameş. Fariseul stătea în picioare şi a început să se roage în sine astfel: «Dumnezeule, Îţi mulţumesc că nu sunt ca ceilalţi oameni, hrăpăreţi, nedrepţi, preacurvari sau chiar ca vameşul acesta. Eu postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuială din toate veniturile mele.» Vameşul stătea departe şi nu îndrăznea nici ochii să şi-i ridice spre cer; ci se bătea în piept şi zicea: «Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!» Eu vă spun că mai degrabă omul acesta s-a coborât acasă socotit neprihănit decât *celălalt. Căci oricine se înalţă va fi smerit; şi oricine se smereşte va fi înălţat”*.

Evanghelia după Luca 18: 9 – 14

Prolog

Teritoriul Colorado, 14 mai 1870 La umbra Munţilor

Stâncoşi

Annabelle Grayson McCutehens se uită cu ochii pierduţi la bărbatul ce trăgea să moară lângă ea, dorindu-şi, la fel ca în ziua când se căsătorise cu el, să îl poată iubi mai mult. Să îl poată iubi cu aceeaşi pasiune pe care o simţea el pentru ea. După toţi bărbaţii pe care îi cunoscuse, cum de acum, când întâlnise un om cu adevărat bun care o iubea în pofida a ceea ce făcuse şi fusese ea înainte, inima ei nu i se putea dărui pe de-a-ntregul? Oricât ar fi încercat.

Jonathan se căzni să inspire. Aşezată lângă el, Annabelle se înfioră când auzi cum i se prelinge firicelul de aer în jos pe gâtlej, abia înălţându-i pieptul lat, lovindu-se cu un hârâit înfundat de fluidele din plămâni.

Simţi că i se strânge inima de durere. Cum se putea ca un munte de om ca Jonathan să fie doborât de boală într-un răstimp atât de scurt? Durerile în piept apăruseră, fără veste, în urmă cu câteva săptămâni, iar în ultimele zile senzaţia de oboseală şi accesele de tuse ale soţului ei se înrăutăţiseră, luând o întorsătură de rău augur. Cum putea o inimă ce bătea atât de puternic şi de statornic să se stingă atât de repede?

O adiere de vânt şfichiui coviltirul căruţei şi Annabelle îşi ridică privirea spre moleşitul soare văratic ce atârna pe jumătate ascuns în spatele celor mai înalte piscuri ale Munţilor Stâncoşi. O lumină roşiatică scălda câmpiile estice, vestind asfinţitul. Caravana cu care porniseră din Denver cu aproape o săptămână în urmă a aşteptat o zi alături de ei, cum era încheiată înţelegerea de la bun început în astfel de împrejurări, în speranţa că Jonathan se va înzdrăveni. Dar starea soţului ei s-a înrăutăţit şi, văzând că nu mai există nicio nădejde de însănătoşire, Jack Brennan a declarat, cu părere de rău, că grupul trebuie să pornească mai departe. Din pricina

neaşteptatelor ploi de primăvară, porniseră cu întârziere şi nu mai aveau timp de pierdut dacă voiau să ajungă în teritoriul Idaho înainte de prima ninsoare.

După câteva minute, Jonathan începu să respire normal. Avea ochii închişi şi Annabelle se întrebă dacă n-o fi aţipit din nou.

— Eşti frumoasă ca nimeni alta, Annabelle, spuse el cu glas blajin şi, ridicând mâna, îşi trecu degetele peste fruntea ei şi în jos, pe obraz.

Annabelle râse amar şi clătină din cap.

— O, da, sunt o partidă de invidiat! Bine că m-ai cerut tu primul şi nu ţi-a luat-o altul înainte. Că aveam o suită întreagă de peţitori, zău aşa!

Văzându-l că surâde în colţul buzelor, Annabelle zâmbi şi ea.

Fusese drăguţă în tinereţe, dar frumuseţea era o trăsătură pe care timpul – şi alegerile făcute – i-o şterseseră de pe chip, iar ea o ştia prea bine. Partea de sus a obrazului drept îi era brăzdată de o cicatrice subţire, zbârcită, ce urca de-a lungul tâmplei, pierzându-se apoi în păr. Cicatricea, pe care o avea de cincisprezece ani, era o amintire tangibilă a primei ei lecţii despre ce socoteau drept plăcere unii dintre bărbaţii care frecventau bordelul.

— Oare ce faci acolo, Annie, fetiţo?

Abia atunci realiză Annabelle că îşi trăgea, involuntar, părul, încercând să-şi acopere acea parte a feţei. Îşi coborî iute mâna şi râse, căutând să-şi ascundă stânjeneala, dar râsul sună slab şi neconvingător.

— Bag seamă, Jonathan McCutehens, că-ţi plac cicatricele.

Cu obişnuita-i blândeţe, el îi mângâie obrazul.

— Mie *tu* îmi placi, doamnă McCutehens. Tu şi nimeni alta.

Tandreţea lui reduse la tăcere gluma sarcastică ce îi

stătea pe limbă şi inima, îndurerată, începu să îi zvâcnească în piept. Ţinea la acest om cum nu mai ţinuse vreodată la cineva. Atunci de ce nu îşi putea constrânge sentimentele să le oglindească pe ale lui? De când se ştia, fusese încredinţată că nu te poţi bizui pe sentimente. Sentimentele se nasc într-o clipită şi mor la fel de repede, iar dacă dăinuiesc în timp, ele pot deveni chiar perfide. Aşa că ea învăţase să nu le acorde mare atenţie. Totuşi, nădăjduise că, după căsătorie, dragostea va veni de la sine.

Se rugase de nenumărate ori să poată simţi mai multă pasiune pentru Jonathan. Dar pesemne că Dumnezeu nu asculta rugăciunile de acest soi. Sau poate că doar pe ale ei nu le băga în seamă.

— Îţi mulţumesc că ai primit să-mi fii soaţă, Annie. Aveam atâtea planuri pentru noi… pentru copilul nostru.

Îşi mişcă mâna şi Annabelle i-o aşeză pe pântecul ei. Jonathan îi mângâie uşor abdomenul încă plat, încercând parcă să liniştească pruncuşorul cuibărit înăuntru.

În timp ce mâna lui Jonathan îi desena încet cercuri concentrice pe pântec, o amintire dureroasă din adâncul ei îşi croi drum spre suprafaţă. Annabelle strânse din ochi şi aşteptă, mută şi lipsită de apărare, ca sentimentul de vinovăţie şi ruşinea de peste ani s-o împresoare din nou. Într-un bordel, nu era ieşit din comun ca fetele să rămână grele, dar la fel de obişnuite erau siropurile şi prafurile purgative menite să întrerupă sarcina, adesea lăsându-le pe cele care le înghiţeau schilodite pe viaţă.

Faptul că purta în pântec pruncul lui Jonathan era o binecuvântare. Faptul că rămăsese din nou însărcinată… era un miracol.

— Îmi pare nespus de rău să te părăsesc în chipul acesta, Annie. Lucrurile n-au… iar vocea groasă a bărbatului se frânse, gâtuită de emoţie. Lucrurile n-au ieşit aşa cum mi-am dorit. Iartă-mă…

Annabelle scuturã din cap şi se aplecã, apropiindu-şi faţa de a lui.

— Nici prin cap sã nu-ţi treacã sã-ţi ceri iertare, Jonathan McCutehens, şopti ea, aşezându-şi mâna rece pe fruntea lui.

La atingerea ei, Jonathan slobozi un oftat.

— La o adicã, eu sunt cea care trebuie sã-ţi ceará iertare. Îmi…

Buzele i se mişcarã, dar nu ieşi niciun sunet. Cunoscându-i trecutul, mulţi n-ar fi înţeles, dar intimitatea de aceastã naturã îi era încã strãinã.

— Îmi pare rãu cã n-am fost femeia pe care ai fi meritat s-o ai alãturi. Eşti – împinse cuvintele dincolo de nodul dureros ce i se urcase în gât – eşti cel mai grozav om pe care l-am întâlnit vreodatã, Jonathan. Şi îţi mulţumesc… îţi mulţumesc cã m-ai ales sã-ţi fiu nevastã.

Bãrbatul oftã iar şi îşi trecu încet privirea peste chipul ei, ca şi cum ar fi vãzut-o pentru prima oarã. Sau pentru ultima. Apoi, cu mâna tremurândã, arãtã în spatele sãu, spre fundul cãruţei.

— Am pus ceva în raniţã. Câteva rânduri pe care le-am aşternut pe hârtie azi-dimineaţã.

Annabelle se uitã peste umãr, apoi îşi întoarse iar privirea spre el. Fãrã a pune vreo întrebare, ghici despre ce era vorba. Îi zâmbi cum cã a înţeles, aşteptând sã audã adevãrul de pe buzele lui.

Privirea lui Jonathan rãmase aţintitã asupra ei.

Dorinţa lui de a-i asigura viitorul era una nobilã, dar sila care se citise în ochii fratelui mai tânãr al soţului ei ultima datã când se întâlniserã în Willow Springs îi rãmãsese întipãritã în memorie. După ce nu se vãzuserã vreme de opt ani, cei doi fraţi se reîntâlniserã toamna trecutã, în urmã cu şapte luni. Or, judecând după reacţia pe care o avusese Matthew Taylor în acea searã de

octombrie, nu se îndoia câtuşi de puţin că propunerea ce se regăsea, probabil, în scrisoarea lui Jonathan se va lovi de un refuz categoric.

Amintirea certei care se iscase între cei doi bărbaţi – din pricina ei – o frigea încă la inimă. Fraţi numai după mamă, cei doi se deosebeau nu doar la vorbă şi la trup, ci pare-se că şi la suflet.

Matthew nu ştia că este însărcinată cu pruncul fratelui său, dar asta nu i-ar fi schimbat oricum părerea în privinţa ei, şi nici ceea ce fusese ea cândva – şi avea să rămână mereu în ochii lui.

Oftând uşor, Annabelle se întinse spre capătul adăpostului lor înghesuit şi scoase scrisoarea din raniţă. Şi-o aşeză, nedeschisă, pe genunchi, apoi luă mâna lui Jonathan şi, aplecându-se, îi şopti la ureche:

— Ştii bine că nu pot s-o fac, Jonathan. Chiar dacă am şti unde se află, n-aş putea să-i cer lui Matthew să…

Degetele plăpânde ale soţului ei i se încleştară pe mână.

— Nu este pentru Matthew. Scrisoarea este… pentru pastor.

Un acces de tuse îi spintecă trupul, lăsându-l fără suflu, şi

Jonathan îşi apăsă mâna pe piept, căznindu-se să ia aer.

— Am trecut totul în scrisoare, toate amănuntele, continuă el când tuşea se potoli. Pastorul va şti ce să facă… cum să te ajute.

Annabelle îşi aşeză mâna peste a lui, întrebându-se cât timp le mai rămânea. Una dintre femeile din caravană, cunoscătoare în ale bolilor de inimă, îi spusese că soţul ei mai avea de trăit o zi sau cel mult două.

Privi în ochii lui Jonathan şi văzu din nou ceea ce văzuse în ei anul trecut, în după-amiaza de vară când se

întâlniseră pentru prima oară în salonul pastorului. Jonathan McCutehens era cel mai cinstit om pe care îl cunoscuse vreodată. Nu că ea ar fi întâlnit mulţi oameni cinstiţi în viaţa asta. Blajin, înzestrat cu o blândeţe pe care n-ai fi bănuit-o la un munte de om de peste 1, 90 m, şi un devotament nemărginit, Jonathan era un bărbat trecut prin viaţă, care săvârşise, la rându-i, mai multe greşeli şi le cunoştea pe ale ei. Spunea că o iubise din prima clipă şi, deşi ea nu înţelegea cum de era cu putinţă, o încălzea gândul că ar putea fi adevărat.

Cercetând chipul soţului ei prin umbrele ce se adunau sub coviltirul căruţei, Annabelle regretă că nu se putea vedea, măcar o dată, aşa cum o vedea Jonathan. Dar se cunoştea prea bine ca să-şi închipuie că, uitându-se în oglindă, ar vedea altceva decât o femeie pângărită, decăzută.

Ochii lui Jonathan se înceţoşară.

— Vasăzică scrisoarea este pentru pastorul Carlson, spuse ea, străduindu-se să dea întrebării care îi persista în minte forma unei afirmaţii.

Jonathan încuviinţă încet din cap.

— Am notat totul. Pământul care te aşteaptă în Idaho, banca la care sunt depuşi banii noştri.

Annabelle zâmbi. Deşi ea nu adusese nimic de valoare materială în această căsnicie, el spunea mereu „banii *noştri*”.

— Cu banii rămaşi după ce pastorul va tocmi o călăuză care să te însoţească până acolo, vei avea din ce trăi. Ferma este încă la început de drum, Annie, dar ar trebui să meargă bine. Carlson poate să…

Se înecă şi începu să tuşească.

Annabelle aproape că-i auzea plămânii cedând. Făcu sul încă o pătură şi i-o aşeză sub cap şi umeri în speranţa că îl va ajuta să respire mai uşor.

— Şşt… Am să mă descurc, Jonathan. Nu-ţi face griji pentru mine. Am s-o scot eu la capăt, îl linişti ea, dorindu-şi să poată crede la rându-i în ceea ce spune.

Jonathan respira greu, hârâit. Privirea îi deveni din cale afară de hotărâtă.

— Carlson poate să găsească un om de încredere care să te conducă până la o altă caravană ce se îndreaptă spre nord. Pastorul va avea grijă de tine. Sunt sigur de asta.

Îşi trecu limba peste buzele crăpate şi Annabelle i le tamponă din nou cu o cârpă umedă. Chiar dacă Jonathan nu îi purta defel pică fratelui său – iertarea altora era pentru el la fel de firească precum respiratul – Annabelle ştia că ruperea relaţiei îi lăsase o rană adâncă în suflet. Oare Matthew avea habar cât de mult îl iubeşte Jonathan? Cât de adânc îl îndurerase ruptura dintre ei?

— Vreau să îţi revină tot ce este al meu, Annie. Tot ce am vrut să împart cu tine. Te rog… să-i duci scrisoarea pastorului Carlson.

Annabelle îi tamponă fruntea fierbinte şi, în cele din urmă, încuviinţă din cap.

Totuşi, era clar că nu fusese destul de convingătoare. Nu încercase niciodată să îl mintă – cu o singură excepţie. Dar chiar şi în noaptea aceea, când s-a uitat în ochii ei, Jonathan a înţeles care era adevărul.

— Annabelle, se căzni el să îşi ridice capul, dă-mi cuvântul tău de onoare că ai să te întorci la Willow Springs şi ai să faci precum te-am rugat.

După tot ce ai făcut pentru mine, Jonathan. După tot ce ai sacrificat… Se strădui să zâmbească.

— Îţi jur că aşa am să fac.

Tensiunea de pe chipul lui se risipi şi Jonathan se lăsă înapoi pe culcuşul de paie.

— N-ai vrea să mai mănânci puţină supă? Sau să bei

nişte grog pentru tuse? L-am lăsat pe foc să se încălzească.

El dădu din cap, fără să facă o alegere anume. Ştiind ce l-ar ajuta mai mult, Annabelle se duse după leac, apoi reveni în căruţă, se aşeză lângă el şi, ducându-i de mai multe ori lingura la buze, îi dădu să bea din amestecul cald de whisky şi miere. După câteva înghiţituri, el ridică mâna şi Annabelle puse grogul deoparte.

Peste niciun minut, Jonathan avea ochii închişi. Se odihnea. Pe moment doar se odihnea.

Annabelle îşi trecu privirea peste fruntea şi tâmplele lui, apoi în jos, de-a lungul bărbii ce îi acoperea obrazul. Ca înfăţişare, Jonathan nu avea nimic remarcabil, nefiind nicidecum genul de bărbat după care să întorci capul pe stradă. Totuşi, gândindu-se la bărbaţii mai chipeşi pe care îi cunoscuse în viaţa ei, Annabelle realiză că frumuseţea lor pălea cu totul în comparaţie cu bunătatea pe care i-o arătase omul acesta.

Îi luă mâna mare şi muncită într-ale sale. El nu făcu nicio mişcare. *Aş da orice să te pot dori aşa cum ar trebui să-şi dorească o nevastă bărbatul, Jonathan McCutehens*. În noaptea nunţii lor, Jonathan a iubit-o ca pe o fecioară, neîntinată şi neprihănită. Ea a încercat să îi ofere ceea ce credea că îşi doreşte el, repede şi sigur aşa cum fusese învăţată, dar răbdarea şi dorinţa lui sinceră de a-i oferi ei plăcere au luat-o cu totul prin surprindere. Şi l-a dezamăgit şi în această privinţă.

Chiar dacă a făcut-o doar cu intenţia de a-i menaja sentimentele, aceea a fost prima – şi ultima – dată când a încercat să-l mintă.

Expiră încet aerul ţinut îndelung în piept.

Mâna lui se strânse peste degetele ei şi abia atunci realiză Annabelle că Jonathan o urmărise în tot acest timp. Profunzimea iubirii lui, atât de nemeritată, o mişcă până în adâncul inimii.

— Eşti bună, Annie, să te întinzi lângă mine?

O adiere de vânt flutură pânza ce acoperea căruţa.

— Ţi-e frig? Vrei încă o pătură? întrebă ea, arătând spre lada cu pături.

Dădu să se ridice, dar Jonathan o prinse de încheietura mâinii şi o trase înapoi lângă el.

— Nu… vreau doar să-mi simt nevasta aproape… să te mai simt, o vreme, lângă mine.

O vreme.

Tonul implorator al acestei rugăminţi simple aproape că îi sfâşie inima. *Până ce vei închide ochii pe veci*, *asta vrei să spui*. Ridică pătura de bumbac şi se cuibări lângă el. Atentă să nu îl apese pe piept, se lipi de el, conştientă că Jonathan dorea să îi simtă trupul lângă al său, şi îi ascultă cu atenţie bătăile inimii, să le întipărească ritmul în minte pentru totdeauna.

— Trebuie să-ţi spun ceva, Annie. Ştiu…

Începu să respire sacadat şi îşi apăsă mâna dreaptă pe piept.

— Ştiu că nu-ţi face plăcere să vorbim despre asemenea lucruri, reluă el după ce durerea se domoli.

În întunericul tot mai dens, vocea lui răsuna blajin, prin pereţii pieptului, în urechea ei.

— Frate-meu e tânăr. După cum ţi-am mai spus, n-a avut o copilărie uşoară. Suferinţa pe care a îndurat-o atunci i-a lăsat o urmă adâncă în suflet. Eu eram mai mare şi probabil că de aceea mi-a fost mai uşor să ţin piept greutăţilor. Matthew mai are încă multe de învăţat, dar sunt sigur că va ajunge să înveţe tot ce trebuie. Tu şi cu mine, Annie, noi…

Râse încetişor, luând-o prin surprindere, iar Annabelle îşi aminti reacţia pe care o avusese prima oară când îl auzise râzând. Sunetul trecu prin ea ca o ploaie răcoritoare, pornită din senin într-o zi sufocantă de vară,

uşurând povara momentului.

— Noi doi, continuă Jonathan, avem oarecum un avantaj faţă de Matthew. Eu unul aşa consider.

Annabelle pufni în râs.

— Avantaj? Ce avantaj să aibă un bărbat ca tine şi o târ…

Braţul lui Jonathan se strânse în jurul ei. Annabelle tăcu şi strânse din buze. De câte ori nu îi domolise soţul ei sarcasmul printr-o simplă atingere sau privire!

Nici Jonathan şi nici ea nu duseseră vieţi de sfinţi. Matthew, pe de altă parte, în pofida părerii pe care o avea despre ea, i se părea a fi un cetăţean onorabil, îndrăgit şi respectat. De cele câteva ori când se întâlniseră pe vremea când el o ajuta pe Kathryn Jennings, Matthew se arătase cordial, dar în ochii lui citise clar adevărul, înţelesese cât de jos se coborâse. Ce avantaj să aibă ei faţă de unul ca el?

Citindu-i parcă gândurile, Jonathan o mângâie pe creştet.

— Amândurora ni s-au iertat multe păcate, iar noi o ştim prea bine. Am văzut ce suntem fără Iisus, cum arătăm acoperiţi de petele ruşinii noastre. Cei ce nu înţeleg lucrul acesta nu pot fi nici pe departe îndeajuns de recunoscători. Nu pot să îi ierte pe alţii fiindcă nu au înţeles câtă nevoie au ei înşişi de iertare.

Cuibărindu-se în braţele soţului ei, Annabelle lăsă adevărul vorbelor lui să îi pătrundă încet în suflet. Cam acelaşi lucru îi spusese şi nevasta pastorului din Willow Springs cu un an şi jumătate în urmă când Larson, născut practic pentru a doua oară, s-a recăsătorit cu Kathryn. Îşi amintea şi acum dimineaţa friguroasă a nunţii lor, fulgii de nea ciupindu-i obrajii.

— Cui i se iartă mult iubeşte mult, fuseseră vorbele înţelepte rostite de Hannah Carlson în timp ce îi urmăreau pe fericiţii miri. Să-l luăm, de pildă, pe Larson. Orbit de

gelozie şi neîncredere, a fost cât pe ce s-o piardă pentru a doua oară pe cea pe care i-o hărăzise Dumnezeu. Dar acum iubirea lui pentru ea este mai puternică decât a fost vreodată fiindcă a ajuns să cunoască nu doar propriile-i slăbiciuni, ci şi pe ale ei. Şi, chiar de sună niţel straniu, aceste cusururi nu îi fac să se iubească mai puţin, ci dimpotrivă – Hannah îşi aţinti privirea spre soţul ei. Un soţ şi o soţie nu se pot iubi cum este dat de la Dumnezeu până nu se cunosc cu adevărat unul pe celălalt, or o astfel de iubire nu ia naştere de la o zi la alta. De cele mai multe ori durează o viaţă de om până să ajungi la ea. Alteori, însă, puterea unei asemenea iubiri ţi se poate dezvălui fulgerător, tăindu-ţi răsuflarea.

Annabelle invidia iubirea ce îi unea pe Larson şi Kathryn Jennings – perechea care îi călăuzise paşii pe această nouă cale, departe de ceea ce fusese, spre ceea ce era acum.

Cui i se iartă mult iubeşte mult.

Hannah îi arătase şi pasajul din Scriptură de unde provenea acea cugetare şi Annabelle marcase pagina punând o panglică drept semn de carte. Panglica era încă acolo. Vru să se ridice să ia Biblia, dar se răzgândi. Nu voia să plece de lângă Jonathan. Rămase tăcută, lipită de el, urmărindu-i cu atenţie pieptul ce urca şi cobora încet.

Ridică mâna şi, cu mişcări domoale, îi netezi pe spate părul castaniu şi des de pe tâmple. El îşi întoarse obrazul în palma ei, făcând-o să se minuneze din nou de profunzimea sentimentelor lui.

— Tu m-ai salvat, Jonathan, şopti ea, fără să ştie dacă soţul ei o aude sau nu. Tu ai văzut dincolo de ceea ce eram.

Şi ceea ce ai să fii mereu, îi răsună în minte o voce cunoscută. Dar, aşa cum o învăţase Hannah, Annabelle nu îi dădu ascultare.

— Tu m-ai răscumpărat, Jonathan. Dacă nu erai tu, aş fi murit în bordelul ăla.

În momentul acela o izbi ironia situaţiei. Gândul umplu tăcerea de sub coviltirul căruţei. Erau singuri, abandonaţi în prerie. Ea, în sfârşit răscumpărată şi eliberată de trecutul său, şi Jonathan, cel care plătise preţul libertăţii ei şi acum trăgea să moară. Viaţa era pur şi simplu nedreaptă.

— Nu eu te-am răscumpărat, fetiţo. O făcuse deja Iisus; Jonathan îşi trecu degetele aspre peste obrajii ei. Eu n-am făcut decât să te iubesc, iar asta a fost cât se poate de uşor.

Cu maxilarul încleştat cuibărit în palma lui, Annabelle încercă din răsputeri să zăgăzuiască valul uriaş de emoţie ce se înălţa de undeva din adâncul fiinţei. Nu era obişnuită cu lacrimile. Nu avea încredere în ele. Trăise ani întregi ascunzându-şi emoţiile, mascându-şi sentimentele ca să supravieţuiască. Dar acum lacrimile îşi ieşeau impetuos din matcă, de parcă nu s-ar mai fi găsit loc înăuntrul ei pentru atâta durere. Sau poate fiindcă nu mai avea niciun motiv să le ascundă.

— Ai fost tot ce mi-am dorit, Annie, chiar dacă tu nu poţi spune acelaşi lucru despre mine. Ai fost sinceră cu mine de la bun început. Ştiam care îţi sunt sentimentele. Dar, vezi tu… nimeni nu poate dărui ceea ce nu are.

Tonul lui nu conţinea pic de ranchiună. Adăugă, coborând vocea:

— Ca să poţi iubi pe altul, întâi trebuie să înveţi să te iubeşti pe tine. Dumnezeu mi-a sădit acest adevăr în suflet cu mult timp în urmă. Sămânţa iubirii este deja în tine, Annie. Nu trebuie decât să prindă rădăcini. Am socotit că – strânse uşor din umeri – până va veni momentul acela, am să iubesc eu cât pentru amândoi.

Annabelle închise ochii preţ de o clipă, cugetând la

cuvintele lui. Deşi era recunoscătoare pentru bunătatea lor, simţi cum îi creşte pulsul şi o durere în piept pe care nu şi-o putea explica. Nu putea nega că lucrurile spuse de el s-ar putea să fie, în parte, adevărate.

Poate era adevărat că nu ştia să iubească…

„Nimeni nu poate dărui ceea ce nu are”, aşa spusese Jonathan. Cât îşi dorea să poată schimba asta, mai ales având în vedere cât de înţelegător, răbdător şi generos fusese el cu ea! Relaţia cu el era atât de diferită de cele pe care le avusese cu alţi bărbaţi…

În timp ce încerca să desluşească tâlcul vorbelor lui, ceva îngropat adânc în sufletul ei începu să se dezvăluie, fremătând – ca o surcea aruncată în foc, cu câteva secunde înainte de a fi mistuită de flăcări. Rezultatul fu unul neaşteptat, tulburător. Ştiind că aceasta s-ar putea să fie ultima ei şansă de a i-o spune, se ridică uşurel în cot şi privi în ochii lui, sperând că va găsi cuvintele potrivite.

— În viaţa asta n-am săvârşit nimic care să mă facă vrednică de iubirea ta, Jonathan.

Îşi aşeză mâna tremurândă pe pieptul lui şi îi văzu ochii îngustându-se uşor.

— Dar, dacă mi-ar sta în putinţă, vreau să ştii… că mi-aş trăi tot restul vieţii învăţând să te iubesc aşa cum mi-aş dori să te pot iubi acum.

Clipi şi o lacrimă i se prelinse pe obraz.

Jonathan o privi, posomorât, preţ de o clipă, apoi fruntea i se descreţi şi îi zâmbi.

— Ai şi început s-o faci, fetiţa mea dragă; îi şterse lacrima, râzând încetişor. O văd… în ochii tăi.

De-ar fi adevărat… gândi ea, aplecându-se şi sărutându-l. Buzele lui aveau încă gust de whisky îndulcit cu miere. În pofida fostei sale îndeletniciri, sărutatul se număra şi el printre intimităţile ce îi erau străine. Înţelegând cât de mult însemna asta pentru soţul ei, îşi lipi

iar gura de buzele lui, într-o încuviinţare tăcută. Probabil că Jonathan avea dreptate, măcar într-o privinţă – ea mai avea, într-adevăr, multe de învăţat despre iubire. Dar cum învaţă oamenii să se iubească pe ei înşişi? Şi, mai cu seamă, cum să înveţe asta una ca ea? Şi-apoi, pentru a fi vrednică de iubire, o persoană nu trebuie să fie, *înainte de toate*, vrednică ea însăşi?

Se cuibări iar lângă el şi o vreme rămaseră amândoi tăcuţi. Apoi Jonathan slobozi un oftat prelung, ce părea să vină de undeva din adâncurile fiinţei. Alarmată, Annabelle se ridică în capul oaselor să se încredinţeze că aceea nu fusese ultima lui suflare. Moartea nu îi era străină. Deşi nu îi văzuse niciodată chipul de aproape, o văzuse săvârşindu-şi lucrarea şi ştia că se apropie.

Soarele se lăsase în asfinţit, luând cu el lumina zilei. Şi totuşi, în pofida întunericului, ştia că Jonathan o priveşte.

— Te iubesc, Annabelle McCutehens, şi am să te iubesc şi… dincolo de moarte.

Annabelle se ridică din nou şi, gâtuită de emoţie, îi lăsă pe frunte o sărutare uşoară ca fulgul.

— Şi eu te iubesc, Jonathan.

Şi, în felul ei, chiar îl iubea.

— Îţi sunt recunoscătoare că m-ai luat de nevastă şi mă simt privilegiată să îţi port copilul în pântec. Îţi jur că pruncul nostru va şti ce om minunat a fost tatăl lui.

Jonathan trase, cu greutate, aer în piept.

— Sau tatăl *ei*. Eu aş fi fericit orişicum.

Annabelle zâmbi, dar simţind cum spiritul lui se îndepărtează în mod misterios de ea, zâmbetul îi păli şi, cuprinsă de teamă, murmură:

— Nu ţi-e frică?

Jonathan îşi întoarse privirea spre ea şi îşi încreţi fruntea.

— De moarte?

Ea încuviinţă încet din cap.

Jonathan răspunse după un minut, clătinând din cap.

— Nu. Dar, acum că sunt atât de aproape de ea, îmi doresc să fi cumpănit din timp la venirea acestei zile. Aşa poate că n-aş fi făcut atâtea greşeli în viaţă.

Rămaseră amândoi tăcuţi.

Dorindu-şi să poată face mai mult pentru el, Annabelle se întinse pe spate şi privi pe sub coviltirul căruţei, spre cerul nopţii. Văzduhul era presărat cu o puzderie de stele cât nişte împunsături de ac şi vântul sufla lin peste ei. Chiar dacă Jonathan o salvase în atâtea privinţe, adevărata ei mântuire nu se afla în bărbatul care o ţinea acum în braţe, şi nici în iubirea lui, oricât ar fi fost ea de salvatoare. Mântuirea ei se afla într-un alt bărbat, un bărbat care, deşi nu îl întâlnise niciodată faţă în faţă, ştia că există.

Se lipi de Jonathan şi el îşi strânse braţul în jurul ei.

— Ţi-e frig?

Annabelle strânse uşor din umeri.

— Un pic.

Chiar şi acum, el îşi făcea griji *pentru ea*. Ceea ce îşi dorea de la Jonathan înainte ca el să moară nu era căldura trupului său, ci flacăra ce ardea puternic şi statornic în inima lui. Care îndemnase un bărbat ca el să iubească o femeie ca ea. Care o făcea pe ea să-şi dorească să fie mai bună doar pentru că era cu el.

Annabelle se trezi mai târziu în noaptea aceea, cuprinsă de o senzaţie nedefinită. Vântul rece de mai biciuia coviltirul căruţei, iar ea rămase o vreme nemişcată, ascultând răpăitul stropilor de ploaie pe prelata de deasupra.

Apoi întinse mâna spre el. Când îl atinse, înţelese.

Liniştit şi discret, aşa cum intrase în viaţa ei,

Jonathan McCutehens se stinsese din viaţă.

Annabelle rămase trează toată noaptea, mută şi nemişcată, atâta doar că trupul ei nu mai era lipit de cel al lui Jonathan. Când pâcla vineţie a răsăritului se ridică peste câmpiile din Colorado, îşi strânse pătura în jurul corpului şi se ghemui într-o parte, cu spatele la el, incapabilă să scape de fiorul de gheaţă ce o pătrunsese până în adâncul fiinţei.

În urma ploii de peste noapte, aerul răcoros al dimineţii avea o dulceaţă aparte, dar asta nu era o piedică în calea singurătăţii ce aştepta, ameninţătoare, dincolo de siguranţa căruţei.

Spre ruşinea ei, acum că inima lui Jonathan încetase să bată, îşi dorea să i se poată alătura în moarte. Aproape că îl auzi îndemnând-o să nu renunţe, să meargă mai departe. Dar în faţa fricii ce punea stăpânire pe ea, vocea închipuită se stinse.

Închise ochii, străduindu-se să distingă sunetele ce se auzeau dincolo de tăcerea adăpostită a căruţei, zgomotele naturii care se trezea din somnul nopţii – o vietate măruntă foşnind prin iarba rară a preriei, o adiere uşoară şfichiuind prelata căruţei şi mugetul îndepărtat al vacii lor de lapte, urmat de zăngănitul tălăngii legate la gâtul animalului. Legase vaca de căruţă după-masa trecută, dar se pare că în cele din urmă tenacitatea încăpăţânată a animalului ieşise învingătoare. Din nou. Jonathan avusese dreptate – nodul pătrat făcut de ea era, într-adevăr, departe de a fi perfect.

Amintindu-şi cum o lua peste picior din pricina asta, Annabelle se ridică încet în şezut şi întoarse capul. Şovăielnică, îşi trecu mâna peste pieptul inert al soţului ei, apoi şi-o retrase rapid.

Ochii i se opriră pe faţa lui. Era liniştită, senină. Şi neînsufleţită.

— Ce am să mă fac fără tine în lumea asta nouă, Jonathan? întrebă ea abia şoptit. Cum am să-mi găsesc calea?

De fapt, nici nu voia să şi-o găsească. Nu fără călăuzirea lui.

O durere surdă pe şira spinării o făcu să îşi schimbe poziţia şi auzi ceva foşnind.

Scrisoarea.

Ridică foaia împăturită în lumina slabă a dimineţii. Prin hârtie se distingea vag scrisul lui Jonathan. Mai că putea desluşi cuvintele…

Scrisoarea nu era sigilată. Nici măcar nu era pusă într-un plic.

Îşi miji ochii şi ţintui preţ de o clipă foaia de hârtie, apoi întoarse încet privirea. Îşi coborî mâna, plie scrisoarea încă o dată şi şi-o vârî în cămaşă. Pe lângă promisiunea de a duce răvaşul pastorului Carlson, îi mai făcuse soţului ei şi un jurământ tacit de credinţă ce îi unise în viaţă şi pe care nu avea de gând să îl încalce nici acum, după moartea lui.

Capitolul 1

Annabelle străbătu cât putu de repede ruta sudică înapoi spre

Pikes Peak, oprindu-se în Denver doar cât să fie pregătit pentru îngropăciune trupul soţului ei. Ajunse în Willow Springs cu puţin înainte de asfinţit, la şapte zile după moartea lui Jonathan. La revederea oraşului, simţi un amestec de uşurare şi tristeţe. Crezuse că nu se va mai întoarce niciodată aici. Oraşul îi răscoli amintirile şi gândul îi zbură la cuvintele pe care i le spusese Jonathan toamna trecută, când se pregăteau să se mute la Denver.

— Acum eşti o femeie renăscută, Annabelle McCutehens. Cei din Denver nu ne cunosc.

Soţul ei dădea mereu de înţeles cum că ar fi egali,

fapt cu care ea nu se putuse obişnui niciodată.

— Vor presupune că eşti ceea ce pari a fi. Şi nu se vor înşela câtuşi de puţin.

Îşi trecu uşor mâna peste părul ei brunet, curăţit de amăgitoarea vopsea stacojie ce îl întinase odinioară, îi cuprinse faţa în mâini şi se uită în ochii ei albaştri, care nu mai erau mânjiţi cu boială.

— Vor vedea ceea ce văd eu… o doamnă. O tânără frumoasă ce se mută în oraş împreună cu chipeşul ei bărbat, adăugă el, făcându-i jucăuş cu ochiul.

Amintirea îi încălzi sufletul. În ultimele sale ceasuri, Jonathan îi dăduse clar de înţeles că dorea să fie înmormântat aici, în Willow Springs. În timp ce străbătea oraşul, îndreptându-se spre casa pastorului, îşi aminti, fără să vrea, ziua în care l-a cunoscut pe Jonathan, perioada în care i-a făcut el curte, ziua nunţii lor. Toate se petrecuseră aici, pe malurile pârâului Fountain Creek. După tot ceea ce făcuse Jonathan pentru ea, îi părea bine să-şi aducă soţul înapoi la primul lor cămin. Asta deşi, în adâncul sufletului, nu avea nicio îndoială că Jonathan McCutehens era deja Acasă.

Gândul îi zbură la frumosul scrin din lemn de pin pe care i-l făcuse Jonathan drept cadou de nuntă; rămăsese abandonat pe câmp, laolaltă cu alte obiecte pe care fuseseră nevoiţi să le lase baltă. În după-masa în care starea lui Jonathan s-a înrăutăţit, la doar câteva zile după plecarea din Denver, bărbaţii din caravana condusă de Jack Brennan au scos comoda din căruţa lor înghesuită ca acesta să se poată odihni înăuntru, la adăpost de arşiţa soarelui. Chiar şi aşa, soţul ei abia a avut loc să se întindă între maldărul de provizii. Dacă ar fi aici, Jonathan i-ar spune să nu îşi facă griji din cauza mobilei şi că era o pierdere de timp să zăboveşti cu gândul asupra lucrurilor pe care nu le poţi schimba. Asupra celor vremelnice. Şi ar

avea, desigur, dreptate. Şi totuşi…

Mână căruţa pe o stradă laterală şi îl zări în depărtare pe pastorul Carlson, tăind lemne lângă casa cu lambriuri albe.

Bărbatul se răsuci şi aruncă o privire în direcţia ei înainte de a-şi întoarce iar atenţia asupra lucrului. Apoi încremeni. Întoarse încă o dată capul spre ea. Toporul îi căzu din mână.

Se apropie de căruţă şi o ajută să coboare, cu o expresie ce vădea nedumerire şi îngrijorare. Apoi Patrick Carlson privi peste umărul ei, spre platforma căruţei. Annabelle văzu cum vestea morţii lui Jonathan întipăreşte pe chipul pastorului un amestec de nedumerire şi stupoare, pentru ca apoi acestea să facă treptat loc unei resemnări îndurerate.

Bărbatul îi luă scrisoarea din mână şi, după ce o citi, umerii i se lăsară în jos, apăsaţi parcă de o greutate nevăzută.

— Când a scris Jonathan scrisoarea asta?

— În ziua în care a murit. M-a pus să-i făgăduiesc că am să ţi-o aduc.

Nu-i venise niciodată uşor să accepte ajutor din partea altora şi cu atât mai puţin din partea bărbaţilor. Nu că pastorul ar fi reprezentat un pericol în acest sens, dar văzându-i expresia gravă, mai că regretă că nu citise scrisoarea înainte de a i-o înmâna.

— Nădăjduiesc că rugămintea lui Jonathan nu te împovărează. Orice ţi-ar cere, sunt sigură că n-ar fi vrut una ca asta.

— Să înţeleg că tu n-ai citit scrisoarea?

Annabelle clătină din cap şi îşi fixă mâinile încleştate în dreptul taliei.

— Jonathan nu mi-a interzis s-o citesc. Dar a spus că a scris-o pentru tine, aşa că am socotit că e mai bine să

nu…

Simţind atingerea pastorului pe braţ, ridică bărbia.

— Tot ce se spune în scrisoarea asta, dragă Annabelle, este că Jonathan te-a iubit foarte mult şi că a vrut să asigure viitorul tău – în privirea blândă a pastorului se aprinse o întrebare şi apoi, abia perceptibil, o scânteie – şi al pruncului său nenăscut.

Annabelle răspunse la întrebarea din ochii lui printr-o înclinare a capului.

— Am aflat chiar înainte să plecăm din Denver. Jonathan a fost tare fericit.

— Pe cât de îndurerată va fi Hannah de vestea morţii lui Jonathan, pe atât de încântată va fi să audă această veste bună; pastorul arătă spre cărarea ce ducea spre casă. Şi cum te… *simţi*?

Annabelle, care porni alături de el pe potecă, auzi şi partea nerostită a întrebării.

— Binişor. Nici n-aş şti că s-a schimbat ceva dacă n-ar fi oboseala şi greţurile de care sufăr de două săptămâni încoace.

— Fără îndoială că Hannah va înţelege prin ce treci. Şi îţi va da mult mai multe sfaturi decât sunt eu în stare să-ţi ofer în această privinţă.

Pastorul făcu o pauză, apoi adăugă pe un ton abătut:

— Caravana condusă de Jack Brennan bănuiesc că a purces mai departe spre nord.

— Au aşteptat o zi alături de noi şi au făcut tot ce le-a stat în putinţă. Jack Brennan este un bărbat de ispravă.

Îi povesti apoi despre călătoria de întoarcere şi despre oprirea în Denver, unde antreprenorul de pompe funebre a pregătit trupul lui Jonathan pentru îngropăciune şi i-a făcut un sicriu.

— Nu mai putem amâna mult înmormântarea.

Patrick îşi întoarse privirea spre căruţă.

— Dacă te învoieşti, sunt dispus să mă ocup eu de toate.

Annabelle încuviinţă din cap. Pastorul o luă de braţ şi o conduse până pe verandă. După ce o strigă pe Hannah, se întoarse iar spre ea.

— Te rog să primeşti sincerele mele condoleanţe, Annabelle. Înainte ca tu sau Jonathan să ştiţi care va fi soarta lui, inima lui Dumnezeu a sângerat pentru voi amândoi. Sper că ştii asta.

Nu, Annabelle n-o ştia. Totuşi, încuviinţă din cap, nădăjduind ca neştiinţa ei să nu spulbere dramul de credinţă pe care îl avea. Până de curând, ea şi Dumnezeu nu prea îşi vorbiseră şi, chiar şi acum, avea senzaţia că vorbeşte singură.

Auzi balamalele uşii scârţâind şi, întorcându-se, o văzu pe Hannah ivindu-se în prag. Zâmbetul ce luminã chipul femeii îi insuflă un sentiment neaşteptat, de întoarcere acasă. Când îi şopti motivul revenirii sale, Hannah o cuprinse degrabă în braţe şi o strânse la piept.

Annabelle găsi o alinare profundă în siguranţa îmbrăţişării unei alte femei – în limbajul ei fără cuvinte – şi tăria pe care o afişa, masca pe care şi-o construise cu grijă după moartea lui Jonathan, se risipi într-o clipită.

Târziu în noaptea aceea, la adăpostul întunericului, Annabelle părăsi casa familiei Carlson şi porni, pe cunoscutele alei lăturalnice din Willow Springs, spre celălalt capăt al oraşului. Când coti şi zări bordelul, se opri, şovăielnică. Revederea clădirii – şi mai cu seamă acum când dinăuntru răsunau râsete zgomotoase şi grosolane şi acordurile stridente ale pianului din salon – îi provocă o senzaţie stranie. Se simţea nelalocul ei, presată de timp. Ferestrele cu draperii roşii, dispuse la intervale egale la etaj, erau slab luminate, dar ea ştia că odăile nu sunt goale.

Nu la această oră din noapte.

Privirea i se opri asupra celei de a treia ferestră din spate şi aşteptă, cu ochii pironiţi asupra ei. După plecarea din Willow Springs, stătuse trează nopţi întregi, cu gândul la Sadie – tânăra fată al cărei trecut semăna tulburător de tare cu al ei. La rugăminţile Annabellei, Jonathan voise să o răscumpere şi pe Sadie, dar madama bordelului refuzase orice negociere în privinţa ei. În vârstă de cincisprezece ani, cu părul negru ca pana corbului, lung până în talie, pielea oacheşă şi netedă şi ochii negri, migdalaţi, Sadie era, graţie tinereţii şi frumuseţii ei exotice, cea mai căutată fată din bordel. Annabelle se îndoia că va putea înţelege vreodată firea anumitor bărbaţi şi motivul pentru care îşi doreau o făptură atât de plăpândă.

Durerea chinuitoare pe care o încerca ori de câte ori se gândea că Sadie este încă prizonieră în casa aceea îi puse un nod în stomac, apoi i se încleştă încet în jurul inimii ca o gheară. Cum de putuse să o lase acolo pe sărmana copilă? Fusese – sau încercase să fie – protectoarea lui Sadie încă de la sosirea fetei la bordel, cu aproape patru ani în urmă.

Porni spre veranda întunecoasă din spatele clădirii, hotărâtă să nu mai comită aceeaşi greşeală. Uşa nu era încuiată.

Amintiri ce aşteptau pitite pe undeva în memoria ei ţâşniră cu toată forţa la atac de cum păşi în bucătărie. Fumul înţepător de trabuc şi mirosul acru de whisky păreau să se fi infiltrat peste tot – în duşumeaua de scânduri, în pereţi. În aerul stătut plutea o mireasmă mult prea dulce de flori de liliac, ce aducea cu parfumul folosit de fete, fără ca aceasta să poată, însă, acoperi mirosul greu al transpiraţiei şi al depravării umane.

Acum locul i se părea diferit – mai sărăcăcios, mai mohorât, mai trist decât îşi amintea. Totuşi, pulsul ridicat îi

spunea că nu clădirea era cea care se schimbase.

— Ce-o să se mai „bucure” Betsy când te-o vedea!

Recunoscând vocea, Annabelle se răsuci pe călcâie. Flora, o blondă cu înfăţişare vulgară, stătea tolănită pe un scaun de bucătărie, cu picioarele îmbrăcate în ciorapi din dantelă proptite pe masă şi ţigara în mână. Femeia zâmbi, dar zâmbetul ei nu era nicidecum o urare de bun venit.

— Bine te-am găsit, Flora. Şi zici că Betsy mi-a dus dorul?

Flora expiră o dâră subţire de fum şi îşi îngustă ochii.

— Deci, ia spune, unde ai dus-o? Betsy l-a pus pe Gillam s-o caute în toate bordelurile dintre Willow Springs şi Denver.

Annabelle îşi încreţi, derutată, fruntea.

Flora se ridică râzând în picioare şi îşi stinse ţigara.

— Ai ştiut întotdeauna să minţi, Annie, trebuie s-o recunosc. Betsy a înjurat de toţi sfinţii când a descoperit c-a dispărut.

— Cine a dispărut?

— Nu te mai preface, Annabelle. Ştim prea bine că tu ai ajutat-o să fugă, împreună cu bărbatul ăla cu care ai plecat; blonda ridică o sprânceană. Doar că nu ne-am putut dumiri cum ai făcut-o şi unde ai ascuns-o.

Năpădită de îngrijorare, Annabelle aruncă o privire spre uşa ce ducea la odăile de la etaj.

— Despre ce vorbeşti, Flora?

Suspiciunea din ochii Florei începu să se risipească. Blonda o ţintui cu o privire, apoi înjură în şoaptă.

— Tu chiar că n-ai habar despre ce vorbesc, iar faţa i se îndulci. Sadie a dispărut acu-s aproape patru luni. Într-o dimineaţă de ianuarie, după ce ne-am trezit toate, i-am găsit… Şi strânse, şovăind, din buze. I-am găsit perna pătată de sânge. Şi pe Sadie ia-o de unde nu-i.

Capitolul 1

A doua zi, încadrată de Hannah Carlson şi de Kathryn Jennings.

Annabelle se uita cu ochii pierduţi la proaspăta moviliţă ce marca mormântul soţului ei. Simţea că nu pierduse o singură fiinţă dragă, ci două. Întâi pe Jonathan, iar acum pe Sadie. Se trezise în miezul nopţii, regretând că nu o luase pe Sadie cu ea, întrebându-se unde se afla fata acum, dacă mai era în viaţă. Erau puţine şanse să mai fie.

Gândindu-se la Jonathan şi la tot ce făcuse el pentru ea, la ceea ce încercase să facă pentru Sadie, Annabelle simţi cum un şnur nevăzut o leagă de locul în care stătea. *Cum a putut inima unui bărbat ca tine, Jonathan, să aleagă o femeie ca mine*?

Încerca să asculte omagiul adus de Patrick vieţii soţului ei, dar după mai multe nopţi nedormite, cuvintele pastorului i se împleteau acum în minte cu fel de fel de gânduri răzleţe care se îngrămădeau unul peste altul aidoma unor voci ce concurau pentru atenţie, acoperind vorbele lui Patrick şi târând-o înapoi în trecut.

Vocea unui bărbat, pe cât de îndepărtată în timp, pe atât de clară, îi răsună în minte mai strident decât toate celelalte.

— Nu te iubeşte, Johnny. Se foloseşte doar de tine, făcând ceea ce ştie mai bine. Sper că ţi-ai dat seama.

Annabelle nu reuşise să vadă chipul lui Jonathan în noaptea aceea, dar trăgând cu ochiul printre scândurile nefasonate ale uşii, văzuse mânia ce se citea pe chipul lui Matthew. Calmul cu care i-a răspuns Jonathan n-a făcut decât să-l întărâte şi mai tare.

— Ştiu că Annabelle nu mă iubeşte, Matthew. Sau, mai bine zis, nu mă iubeşte încă – aşa cum ar trebui să-şi iubească o femeie bărbatul. Dar, cu timpul, mă va iubi. Am încredere că va învăţa să mă iubească.

Cuvintele lui Matthew au rănit-o profund, dar

răspunsul dat de soţul ei a fost mult mai dureros. Adevărul rostit cu atâta blândeţe de Jonathan, despre lipsa ei de pasiune faţă de el, i-a trecut prin inimă ca fierul ars.

Ochii căprui ai lui Matthew s-au înnegrit de furie şi l-a văzut strângându-şi pumnii pe lângă corp. Şi, în momentul acela, ascunsă în umbrele odăiţei din dos, s-a simţit exact aşa cum o descrisese Matthew Taylor – ca o târâtură. Păcate ce fuseseră, chipurile, spălate în Fountain Creek se revărsau iute peste malurile noroioase, nerăbdătoare s-o întineze din nou.

Aceea fusese ultima dată când şi-au vorbit cei doi fraţi, iar cuvintele rostite de ei şi glasurile lor îi rămăseseră întipărite în memorie.

— …şi, Doamne, îţi încredinţăm azi sufletul lui Jonathan Wesley McCutehens. Tu l-ai făcut pe Adam din ţărâna pământului şi trupul pământesc al fiecărui om este ca al lui, muritor. Dar Cuvântul Tău ne făgăduieşte că, după moarte, fiecare credincios va primi de la Tine un trup nou, ceresc, ca al lui Cristos. Şi, în baza acestei făgăduinţe, Doamne, nădăjduim că acum Jonathan stă deja înaintea Ta, înveşmântat în acest trup nou.

Se lăsă tăcerea. Annabelle ridică privirea spre pastorul Carlson. La semnul lui, făcu un pas înainte, cu un bucheţel de căldăruşe alb-violete, aproape strivite în mâinile-i încleştate, şi îl aşeză la piciorul crucii rudimentare din lemn pe care era trecut numele întreg al lui Jonathan.

Când făcu un pas în spate, îl surprinse pe Larson Jennings privind undeva dincolo de ea. Urmărindu-i privirea, se opri asupra unui mormânt situat nu foarte departe de locul în care erau adunaţi. Cunoştea bine acel loc de veci. Nu cu mult timp în urmă, îl vizitase în repetate rânduri împreună cu Kathryn. Larson îl cunoştea, la rându-i, prea bine, căci într-o vreme acela fusese mormântul…

lui.

Annabelle se întoarse şi îl văzu pe Larson ţintuind-o cu privirea. Incendiul pârjolise faţa bărbatului, făcând-o de nerecunoscut, dar ochii îi rămăseseră neschimbaţi. Erau ochi de un albastru atât de intens şi de pătrunzător, încât aveai impresia că îţi citesc până în adâncul sufletului. Aşa îi descrisese odată Kathryn. Dar pe Annabelle n-o deranja câtuşi de puţin puterea de pătrundere a acelor ochi, căci şi ea îl citise cândva pe Larson cu aceeaşi agerime.

Buzele lui deformate se arcuiră într-un zâmbet şi legătura strânsă care o unea de acest om care, în mod uimitor, îi era acum ca un frate, o mişcă până în adâncul sufletului.

Kathryn se aplecă şi îi şopti la ureche:

— Nu e nicio grabă, Annabelle. Vom rămâne cu tine cât timp doreşti.

Annabelle se întoarse spre Hannah şi Kathryn şi le strânse mâinile într-ale sale.

— Vă mulţumesc, prietene dragi.

Îşi aruncă privirea peste valea îngustă mărginită în vest de munţi, spre apele limpezi ale pârâului Fountain Creek ce curgeau bolborosind între maluri, şi oftă.

— Lui Jonathan i-ar fi plăcut locul acesta.

Se plimbaseră pe aceste maluri de nenumărate ori. Izvorând undeva în inima Munţilor Stâncoşi, Fountain Creek, renumit pentru ochiurile sale de apă termală, îşi croia calea prin canale subterane întinse pe mile întregi, înfruntând canioane şerpuite şi povârnişuri stâncoase în lungul său drum spre Willow Springs.

Tare ar fi vrut să aibă măcar o fărâmă din tăria acelui râu.

Existau în inima ei ghimpi de care nu ştia nimeni, dar Jonathan îşi dăduse cumva seama de existenţa lor. Îi văzuse. Ghimpii i-au sfâşiat carnea până când, într-un

sfârşit, Annabelle nu şi-a mai putut zăgăzui lacrimile. Inima ei plânsese toată viaţa, dar abia când l-a văzut pe Jonathan plângând a început a bănui că merita mult mai mult decât ceea ce îi şoptea acea voce întunecată şi laşă. Bărbatul acesta reuşise cumva să pună cap la cap cioburile ascuţite ale tinereţii ei zdrobite.

Luase viaţa de la capăt în mai multe privinţe, dar o parte a acestei noi vieţi se termina aproape înainte de a fi început. Totuşi, susţinută acum de cele două prietene ale ei şi de amintirea iubirii lui Jonathan ce părea să dăinuie dincolo de moarte, Annabelle constată că nu se temea atât de tare.

Ştia însă că nu poate rămâne aici, în Willow Springs. Jonathan fusese şi el conştient de asta şi, în bunătatea sa, în ultimele sale ceasuri pregătise o cale de scăpare pentru soţia şi copilul lui. Annabelle nu ştia cum avea să ajungă la noul ei cămin, dar era ferm hotărâtă să ducă până la capăt călătoria pe care a început-o alături de Jonathan.

Capitolul 3

30 mai 1870

În apropiere de Willow Springs, Matthew Taylor îşi struni calul 1 şarg, coti spre nord-vest şi mână animalul în sus pe povârnişul abrupt. În ciuda numeroaselor mile străbătute în ultima lună, calul urcă versantul stâncos aparent fără efort.

Când ajunseră pe culme, Matthew trase hăţurile, se aplecă să mângâie părul năduşit al calului şi îi şopti:

— Bravo, băiete. Mai e puţin şi ajungem.

Drept răspuns, calul îşi scutură capul şi necheză. Nerăbdarea plină de emoţie a călăreţului la gândul revederii fratelui său se domoli, însă, când acesta îşi aminti felul în care se despărţise de Johnny toamna trecută. Dacă nu-l înşela memoria, înainte de întâlnirea din acea noapte, el şi Johnny nu se mai văzuseră de opt ani şi

nu îşi mai scriseseră de şase. Ei, dar prin câte nu trecuseră ei împreună! La amintirea acelor vremuri, simţi cum începe să i se desfacă nodul din stomac. Plescăi uşor din limbă şi calul o luă iar din loc.

Drumul lăturalnic, rar circulat, ce ducea spre Willow Springs era mărginit de plopi tremurători proaspăt înfrunziţi. Deşi Fountain Creek nu se vedea din cauza pietroaielor acoperite de muşchi şi a pâlcurilor de sălcii, clipoceala pârâului izvorât din munte ce se prăvălea peste stânca netedă îi răsuna în minte aidoma unui *Bine ai venit acasă* susurat de o voce adâncă, bine cunoscută.

Pe de o parte, îşi dorea să nu fi părăsit niciodată acest loc, să fie *încă* acasă în Willow Springs. Să poată şterge toate alegerile pe care le făcuse în ultimul an şi s-o ia de la capăt. Totuşi, amarul adevăr era că, dacă ar fi avut de ales, nu s-ar mai fi întors niciodată în Willow Springs – având în vedere motivul pentru care părăsise oraşul cu aproape optsprezece luni în urmă. Unicul motiv care îl readucea acum aici era Johnny.

Voia să îl revadă. Simţea *nevoia* să îl revadă. Acum mai mult ca niciodată.

Auzind un foşnet în desişul din spatele lui, Matthew smuci hăţurile şi se răsuci în şa. Îşi scoase puşca din toc şi rămase, vigilent, în aşteptare. Când văzu un popândău ţâşnind din spatele unui bolovan, clătină din cap, amuzat de propria-i nervozitate şi porni mai departe de-a lungul cărării.

Recunoscător pentru fiecare milă care îl îndepărta de hotarul Texasului, se îmbărbătă spunându-şi că avea încă un avans de câteva zile faţă de cei ce îl urmăreau – asta *dacă* pornise careva pe urmele lui. Nu avea nicio îndoială că, dacă le-ar da ocazia, foştii săi parteneri din San Antonio n-ar pregeta să îşi pună în aplicare ameninţarea.

Singura întrebare era cât de departe erau dispuşi să

meargă ca s-o facă.

Când zări coliba, îşi struni calul. Cocioaba arăta la fel ca ultima dată când o văzuse. Rezemată de o colină submontană şi parţial ascunsă în spatele unui arboret bogat, bojdeuca stătea încovoiată sub greutatea prea multor ierni aspre. Locul părea pustiu. Matthew descălecă şi privi în jur. Dacă ar fi cineva aici, l-ar fi auzit venind.

Cu privirea aţintită spre uşa întredeschisă, gândurile îi zburară la acea noapte de octombrie când stătuse în dreptul aceleiaşi uşi, cu inima bubuindu-i în piept. La fel ca acum. O scrisoare de la Johnny fusese motivul acelei vizite. Şi conţinutul aceleiaşi scrisori îl readucea aici azi.

Vara trecută, Johnny fusese la Denver să cumpere vite şi, aceasta fiind ultima adresă la care îi scrisese fratelui său, venise să îl caute aici, în Willow Springs. Dar Matthew plecase deja din oraş. Proprietarul grajdului cu chirie din Willow Springs i-a spus lui Jonathan că fratele său plecase în sud, spre San Antonio, iar Johnny s-a gândit să îşi încerce norocul şi i-a trimis o scrisoare acolo.

Matthew îşi amintea şi acum cât de uluit a fost când a recunoscut scrisul lui Johnny pe plic.

În scrisoare, fratele său îi spunea că a vândut ferma familiei, din Missouri – în urmă cu patru ani – şi că a cumpărat un *ranch* în Idaho.

Idaho… Matthew se întrebă din nou ce l-o fi determinat pe Johnny să cumpere teren taman acolo.

În scrisoare, Jonathan explica, de asemenea, că, întrucât folosise banii obţinuţi pe casa părintească pentru achiziţionarea terenului în Idaho, jumătate din pământ îi aparţinea de drept lui Matthew şi îl invita pe fratele său să i se alăture. Dar Matthew se îndoia amarnic de calităţile acestui aşa-zis *„ranch”* din Idaho. De când se ştia, frate-său avusese mereu talentul de a înflori lucrurile. Şi-apoi, când plecase de acasă la vârsta de cincisprezece ani,

Matthew renunţase cu bună ştiinţă la orice drept de moştenire. Şi o făcuse bucuros, fără se privească măcar o dată înapoi.

Plină de amintiri dureroase, casa părintească nu valora oricum mare lucru, iar Matthew ar fi plătit orice preţ doar să scape de tirania lui Haymen Taylor. În lumina acestui fapt, ceea ce scria Johnny în continuare ar fi trebuit să i se pară un adevărat dar ceresc.

Taică-tău s-a dus, Matthew. Acum poţi veni acasă.

Matthew îşi amintea şi acum cu claritate, de parcă s-ar fi întâmplat ieri, teribila uşurare pe care o simţise când citise pentru prima dată acele cuvinte. Sentimentul de eliberare trăit la aflarea veştii se împletea, însă, cu unul de remuşcare. Nu era firesc ca… un fiu să se bucure de moartea tatălui său.

Amintirea se estompă şi Matthew împinse uşor uşa întredeschisă, făcând-o să scârţâie în balamalele ruginite. Scrută interiorul. Casa era pustie. O imagine îi străfulgeră în minte şi, prin negura memoriei, îl revăzu pe fratele său stând în spatele aceleiaşi uşi anul trecut, în octombrie.

După ce Johnny făcuse prezentările, cuvintele rămăseseră suspendate între ei şi acesta îşi trecuse privirea, vădit mirat, de la proaspăta lui nevastă la fratele său mai mic. Pesemne că intuise ceva, fiindcă faţa i se întunecă uşor.

— Voi doi vă cunoaşteţi?

Şovăind, privindu-l cu ochii mari, prudentă şi temătoare, Annabelle Grayson făcu în cele din urmă un pas în faţă. Îl recunoscuse – Matthew era convins că îl recunoscuse.

— Abia aştept să ne cunoaştem mai bine, Matthew. Jonathan mi-a povestit numai lucruri minunate despre dumneata.

O recunoscuse imediat. Ochii albaştri ai femeii erau

mai puţin pronunţaţi în lipsa fardului de pleoape, părul îi era mai închis la culoare decât şi-l amintea el, iar ţinuta înzorzonată şi vulgară fusese înlocuită cu o rochie simplă, ţesută în casă, dar nimic din toate acestea nu putea schimba ceea ce era ea cu adevărat. Johnny chiar nu ştia? Femeia nu îi spusese?

Matthew se holbă mut la ea până când zâmbetul formal al femeii dispăru încet în spatele unei măşti menite să ascundă orice emoţie. Oare chiar se aştepta ca el să pretindă că nu o recunoaşte?

Se auzi ceva foşnind în colţul împăienjenit al colibei acum pustii şi Matthew scutură din cap, gonind amintirea. Cu siguranţă că între timp Johnny realizase ce greşeală făcuse însurându-se cu o femeie de teapa Annabellei Grayson şi se descotorosise de ea. Dacă nu o făcuse încă, Matthew avea de gând să se încredinţeze că o va face, atât pentru binele lui Johnny, cât şi pentru binele său. Din fericire, mama lor, Dumnezeu s-o odihnească, nu era în viaţă să vadă cât de jos se coborâse fiul ei mai vârstnic.

Femeile cumsecade erau puţine la număr în teritoriile din vest. Dar, chiar şi punând în balanţă toate cusururile lui, Johnny merita o consoartă mai bună. Cu ceva timp în urmă, Annabelle Grayson încercase să profite de pe urma prieteniei cu Kathryn Jennings, ca să pună, vezi bine, mâna pe nişte bani sau Dumnezeu ştie ce altceva. Temându-se pentru reputaţia lui Kathryn, Matthew îşi dăduse silinţa s-o îndepărteze de această femeie stricată. Lumea încercase mereu să profite şi de bunătatea lui Johnny, dar Matthew nu avea de gând să stea cu mâinile încrucişate şi s-o lase pe această târfă prefăcută să-şi bată joc de fratele lui. Nu când asta l-ar putea costa partea sa de moştenire. O moştenire de care ajunsese să aibă acum nevoie, oricât ar fi fost de neînsemnată.

Fără a arunca o privire în urmă, Matthew închise uşa

colibei. Planificându-şi următorul pas, apucă dârlogii şi duse calul până la un cot al râului unde apa era mai lină şi mai adâncă. Lăsă animalul să se adape şi, scoţându-şi pălăria, îşi ostoi şi el setea, apoi îşi spălă faţa şi gâtul de praful adunat pe drum. Poate că Johnny s-o fi gândit să îi lase vorbă în oraş. După ce bătuse atâta amar de drum, ar fi o prostie să nu se ducă până acolo.

Peste o oră şi jumătate, Matthew se convinse cu ochii lui că afacerile necurate din Willow Springs erau mai înfloritoare ca niciodată. Trecu pe lângă două cârciumi noi şi încă o clădire cu etaj şi faţadă lambrisată ce semăna perfect cu bordelul de pe strada alăturată. Ferestrele de la parter aveau montate zăbrele de fier, iar cele de la etaj erau umbrite de draperii roşii. Trei femei leneveau rezemate pe balustrada verandei. Când trecu pe lângă ele, se aplecară ispititor peste balustradă şi îl strigară.

Cu gândurile aiurea, Matthew zăbovi o clipă cu privirea în direcţia lor, fapt care nu făcu decât să le dea apă la moară. Dezmeticindu-se, bărbatul îşi întoarse numaidecât capul şi invitaţiile lor neruşinate fură acoperite de cuvintele ce îi răsăriră instantaneu în minte.

Depărtează-te de drumul care duce la ea şi nu te apropia de uşa casei ei, ca nu cumva să-ţi dai altora vlaga ta… ca nu cumva nişte străini să se sature de averea ta.

Avertizarea din Scriptură îl duse iar cu gândul la Johnny. Nădăjduia că, de astă dată, îi va putea deschide ochii fratelui său. Înainte ca *femeia aceea* să-l aducă la sapă de lemn.

Doi bărbaţi care lustruiau roţile vopsite în roşu ale cotigii cu furtunuri de incendiu în faţa firmei Willow Springs Hose Company No. 1 ridicară privirea când Matthew trecu pe lângă ei, îl salutară şi apoi se adânciră din nou în lucru. Drumul era mărginit de clădiri comerciale cu faţade căptuşite cu lemn şi frontispicii false din piatră,

iar la colţul străzii se înălţa hotelul Baird & Smith. Cartierul de afaceri se schimbase prea puţin în lipsa lui.

Matthew se opri să-şi lase calul la grajdul cu chirie şi intră în vorbă cu proprietarul, Jake Sampson, alegându-şi vorbele cu mare atenţie. Sampson ştia mai multe ca oricare altul despre locuitorii oraşului Willow Springs şi îşi împărtăşea cunoştinţele oricui se arăta interesat, fără a se lăsa rugat prea mult. Ceea ce acum ar putea constitui un avantaj.

Cum era de aşteptat, fu de ajuns ca Matthew să pomenească numele Jennings, că Jake se şi grăbi să-l pună la curent cu tot ceea ce trebuia sau dorea să afle despre cei doi soţi în simbria cărora fusese ultima dată când trăise în Willow Springs. Bărbatul, fostul lui şef, îi fusese prieten bun. Sau cel puţin aşa considerase Matthew la vremea aceea.

Când dimineaţa era trecută de jumătate, strada principală din Willow Springs fremăta de activitate şi Matthew se pierdu bucuros în mulţime. Trotuarul era ticsit de lume. Străzile gemeau de căruţe, muncitorii încărcau şi descărcau marfă, femeile se luptau cu coşurile pe care le duceau într-o mână şi copiii pe care îi ţineau cu cealaltă. Matthew coborî în stradă, preferând drumul de pământ bătătorit aglomeraţiei de pe trotuar. Ştia unde trebuia să ajungă. Porni într-acolo, folosindu-se de acest răgaz pentru a-şi pune ordine în gânduri.

Ultima dată când îl întâlnise pe Johnny, îi spusese vorbe grele, dintre care multe nici măcar nu erau adevărate. Erau doar vorbe spuse la mânie, ce arătau cât de dezamăgit era de fratele său – şi de el însuşi. Avea atât de multe să-i spună acum lui Johnny, dar mai presus de orice, simţea nevoia să-i mărturisească fratelui său cât de mult aprecia tot ce făcuse pentru el, îndeosebi pe vremea când erau copii. Bătăile administrate de Haymen Taylor l-

ar fi schilodit trupeşte, aşa cum vorbele lui îi schilodiseră sufletul. Dar Johnny se pusese de fiecare dată între ei, iar Matthew avea de gând să se revanşeze cumva faţă de el.

Cu şase ani mai mare, vreo 8 centimetri mai înalt şi un piept lat care îl făcea să pară chiar şi mai impunător, Johnny fusese dintotdeauna un soi de erou în ochii lui Matthew, în pofida neînţelegerilor dintre ei. Matthew îşi admira fratele din mai multe puncte de vedere, dar, de spus, nu i-o spusese niciodată deschis. După moartea lui McCutehens, tatăl lui Jonathan, mama lor s-a recăsătorit – în pripă, după spusele lui Johnny – şi la scurtă vreme a rămas însărcinată cu cel de-al doilea copil – cu el. Laura McCutehens Taylor sperase ca noul ei bărbat să aducă în viaţa lor o stabilitate financiară pe care ea nu le-o putea oferi şi să le fie un tată bun celor doi fii ai ei.

Nu i s-a împlinit niciuna dintre cele două dorinţe.

Zărind oficiul poştal, Matthew se apropie de marginea trotuarului, aşteptă să se răărească trecătorii, apoi intră. Când închise uşa în urma lui, lăsând afară zgomotul străzii, tăcerea subită îl luă prin surprindere. Se aşeză la rând şi ochii îi căzură pe afişierul de pe peretele aflat la doar câţiva paşi de el. Un anunţ şi mai cu seamă cele două cuvinte scrise cu majuscule în partea de sus a foii îi atraseră imediat atenţia.

Rămase cu privirea aţintită asupra lor, cugetând. După ce citi şi cele câteva rânduri de mai jos, se întinse şi smulse anunţul scris de mână de pe panou.

Reluându-şi locul la coadă, reciti biletul şi îşi cântări opţiunile.

Cel ce dădea anunţul plătea bine şi oferea o leafă sigură. O treime la angajare şi restul la atingerea destinaţiei. Suma afişată nu îi acoperea toate datoriile, dar l-ar ajuta cu siguranţă să se achite de o bună parte din ele. Iar direcţia în care s-ar îndrepta, dacă ar obţine postul, era

şi ea potrivită – spre nord, cât mai departe de Texas.

Trecuse o lună de când reuşise să-şi ia tălpăşiţa din oraşul San Antonio, într-o noapte fără stele. În goana lui spre nord, ocolise aşezările mai mari şi nu poposise nicăieri mai mult de o noapte sau două, zăbovind doar cât să taie nişte lemne pentru foc sau să meşterească gardul vreunei gospodării mărginaşe în schimbul mâncării. Dar oricâte mile ar fi lăsat în urmă şi oricâte pretexte ar fi adunat în favoarea sa, nu putea scăpa de mustrarea de cuget.

Făcuse alegeri greşite de când părăsise Willow Springs. Era conştient de asta. Un scurt răgaz, doar atât i-ar fi trebuit ca să strângă banii pe care îi datora. Dar cei din San Antonio nu fuseseră dispuşi să aştepte.

Când auzi uşa oficiului poştal deschizându-se în spatele lui, simţi o furnicătură în ceafă. Se întoarse încet – o mişcare ce îi devenise supărător de obişnuită – şi se uită la cele două femei care tocmai intraseră, una dintre ele ţinând o fetiţă în braţe, apoi la bărbatul ce se oprise în cadrul uşii.

Necunoscutul îl cercetă la rându-i şi Matthew simţi cum i se usucă gâtlejul.

Dacă individul purta o insignă de om al legii, aceasta era ascunsă de haina sa lungă de culoare neagră. Dar privirea lui gravă fu de ajuns ca Matthew să fie cuprins de remuşcări până în punctul în care ar fi putut jura că vinovăţia i se citeşte pe faţă. Se sforţă să susţină privirea bărbatului câteva secunde, apoi îşi întoarse încet capul. Ochi cea de-a doua ieşire la vreo 3 – 4 metri de el, în spatele ghişeului. Va trebui să sară peste tejgheaua aceea înaltă, dacă n-ar avea încotro. Oare ce se întâmpla în spatele lui? Ciuli urechile, aşteptând să-l audă apropiindu-se. În momentul acela femeia din faţa lui se răsuci şi scoase o exclamaţie de uimire.

Matthew îşi strânse pumnii, aşteptând încordat.

— James… Femeia făcu un pas spre uşă. Parcă era vorba să ne întâlnim la ospătărie. Mai am puţin de aşteptat până îmi vine rândul.

Tăcere.

— Am terminat lucrul mai repede şi m-am gândit că s-ar putea să te găsesc aici, răspunse în cele din urmă bărbatul.

Matthew închise ochii, răsuflând uşurat. Se afla la sute de mile de San Antonio, dar tot nu se putea descotorosi de senzaţia că este urmărit. Coada înaintă şi făcu şi el un pas în faţă, apostrofându-se în gând că era prea agitat. Deodată privirea îi căzu pe panoul ticsit ce acoperea jumătate din peretele poştei, iar vocea lăuntrică amuţi.

Pe toată suprafaţa panoului erau agăţate, fără o ordine anume, portrete bărbăteşti, desenate în cărbune. Chipurile se zgâiau la el cu ochi goi şi muţi, vădit vinovate de fărădelegile trecute sub numele lor. Matthew cercetă pe îndelete fiecare portret. Din fericire, nu se regăsi în niciunul dintre ele. Înghiţind cu noduri, îşi reprimă un fior cu totul nebărbătesc.

În spatele lui, o femeie tuşi uşor. Matthew ridică privirea şi, observând că rândul avansase din nou, făcu şi el un pas în faţă.

Îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, obosit în urma săptămânilor petrecute în şa, iritat de amintirea motivului pentru care părăsise Willow Springs în urmă cu un an şi jumătate. De dimineaţă, Jake Sampson de la grajdul cu chirie îi furnizase, fără a se lăsa rugat prea mult, răspunsul la câteva dintre întrebările care îl măcinaseră în tot acest timp.

Se pare că ferma odinioară falimentară a lui Larson Jennings era din nou înfloritoare, iar soţia acestuia era

însărcinată cu cel de-al doilea copil, ce avea să se nască la toamnă. Vestea îi stârnise sentimente contradictorii. Cândva crezuse că Jennings era prietenul lui, dar acum nu se mai putea gândi la fostul său şef fără să simtă gustul amar al trădării. Îşi plecă, umilit, capul.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Vocea feminină îl readuse cu gândurile în prezent. Îi venise rândul la ghişeu. Făcu un pas în faţă. Cu puţin noroc, femeia din spatele tejghelei îi va putea oferi informaţia pe care o căuta.

— Da, doamnă. Aţi fi amabilă să verificaţi dacă nu aveţi cumva o scrisoare pentru domnul Matthew Taylor?

Funcţionara îi susţinu preţ de o clipă privirea, repetându-i numele, apoi deschise sertarul de sub tejghea şi răsfoi corespondenţa.

— Îmi pare rău, dar nu avem nimic sub acest nume, stimate domn. Aşteptaţi o înştiinţare importantă?

Matthew încuviinţă din cap şi îşi împinse în sus borul pălăriei ca s-o vadă mai bine.

— Se poate să fi fost trimisă acum câteva luni. Am fost plecat o vreme din oraş. Sau poate că a fost expediată la San Antonio şi de acolo a fost returnată aici. Aţi mai putea verifica şi altundeva… în caz că a fost pusă deoparte?

Femeia schiţă un zâmbet timid, dându-i de înţeles că persoana lui nu o lăsa rece, apoi aprobă încet din cap şi o buclă castanie îi căzu, rebelă, pe obraz. Matthew răspunse scânteii aprinse în ochii ei. Era o femeie atrăgătoare şi, judecând după manierele ei, Matthew punea rămăşag că era o doamnă din toate punctele de vedere.

Citindu-i parcă gândurile, funcţionara se îmbujoră toată.

— Cu mare plăcere. Aş putea căuta în odaia din dos, domnule Taylor… dacă puteţi aştepta puţin.

— Pot, răspunse el zâmbind. Vă mulţumesc pentru amabilitate.

O petrecu cu privirea, învârtind distrat în mână anunţul de angajare. Aruncă din nou o privire spre peticul de hârtie şi, de parcă ar fi fost în măsură să ofere o opinie, acesta îi confirmă faptul că, în scurtă vreme, o va lua iar din loc. Nu că n-ar fi fost tentat să dea curs invitaţiei din ochii femeii. Dar ştia că nu se cuvine. Vârî anunţul în buzunarul cămăşii, să nu-l piardă.

Femeia reveni peste câteva minute, cu mâna goală, ridicând neputincioasă din umeri.

— Regret, dar nici în arhivă n-am găsit nimic.

Matthew şovăi. Poate că trebuia să abordeze altfel problema.

— Nu aveţi cumva adresa de corespondenţă a domnului Jonathan McCutehens? A avut o casă prin părţile astea până acum câteva luni.

Nu că bojdeuca alcătuită din două încăperi în care locuiseră frate-său şi acea… *femeie*… putea fi numită, cu adevărat, „casă”.

Înainte ca el să isprăvească de vorbit, funcţionara întinse mâna şi apucă o cutie lunguiaţă.

— Staţi să mă uit…

În timp ce femeia frunzărea hârtiile, gândurile lui Matthew zburară la fratele lui. Spre deosebire de el, Johnny fusese mereu năvalnic din fire. Unii îl considerau de-a dreptul nesăbuit.

Adevărul este că Matthew admira spiritul neînfricat al fratelui său, doar că, după părerea lui, uneori Johnny, deşi mânat de intenţii bune, pur şi simplu nu chibzuia îndeajuns de bine lucrurile înainte de a trece la fapte. Totuşi, de cele mai multe ori lucrurile se aşezau cumva în favoarea lui.

Crescând în umbra rătăcirilor lui Johnny, Matthew

hotărâse să trăiască mai prudent, să nu repete aceleaşi greşeli şi reuşise să ocolească de departe capcanele în care căzuse fratele său. Mai exact, problemele cu femeile. Încă din adolescenţă, Matthew înţelesese că Dumnezeu l-a înzestrat cu mai multă cumpătare decât pe alţii. Şi era recunoscător pentru asta. Nu că nu i-ar fi dat şi lui ghes dorinţele trupeşti. Îi dădeau.

De multe ori gândul de a-şi găsi o nevastă, de a fi unit cu ea trup şi suflet, îl mistuia aproape necontenit. Trupul lui tânjea după o femeie, dar ştia că era dat de la Dumnezeu ca acea dorinţă să fie satisfăcută în căsnicie. Iar el hotărâse cu mult timp în urmă să aştepte – în pofida dorinţelor ce îl chinuiau şi a zeflemelei nemiloase pe care o făcea frate-său pe tema asta pe vremea când erau mai tineri.

Şi-apoi, în momentul de faţă nu avea ce să îi ofere unei femei. Şi cu atât mai puţin uneia atât de cumsecade, amabile şi merituoase cum era tânăra ce se uita acum fix la el din spatele ghişeului.

Umerii ei supli se strânseră a neputinţă. Zâmbetul femeii păli, dar nu şi sclipirea din ochi.

— Îmi pare rău, dar n-am găsit nimic… Poate, dacă reveniţi mâine…

— Vă mulţumesc orişicum, domnişoară, zise Matthew, brusc nerăbdător să plece. Vă mulţumesc pentru ajutor.

Îşi duse degetele la pălărie, fără să o mai privească o dată în ochi, apoi ieşi în stradă. Vizavi, pe trotuarul opus, ochii îi căzură pe galanteria lui Hudson – prăvălia la care lucrase cândva Kathryn Jennings. Întoarse imediat capul şi porni în direcţia opusă. Când coti după colţ, mirosul îmbietor de friptură şi pâine proaspătă îi umplu nările şi foamea începu să-i roadă stomacul – aşa cum eşecul din ultimele luni îi rodea orgoliul rănit.

Scoase din buzunar anunţul şi păşi pe o alee lăturalnică să îl citească din nou. Numele i se părea oarecum cunoscut, dar nu îşi amintea unde îl mai auzise. Crezuse dintotdeauna în semne şi, cu toate că trecuse ceva vreme de când nu mai simţise acel îndemn lăuntric, era convins că Dumnezeu îi acorda o nouă şansă, călăuzindu-i paşii pe această cale.

Îşi scoase pălăria, încruntându-se la văzul stratului de praf ce se strânsese pe ea de-a lungul călătoriei şi îşi trecu degetele aspre prin păr. Pletele – prea lungi pentru gustul lui – şi barba nerasă de o lună de zile îi confereau o înfăţişare de sălbatic ce se îndoia că ar inspira multă încredere persoanei care dăduse anunţul. Numărându-şi ultimii bănuţi din buzunar, realiză cu strângere de inimă că nu prea mai avea de ales.

Peste două ore, ieşi din frizerie proaspăt bărbierit, tuns şi îmbăiat, îmbrăcat cu ultimul său rând de haine curate. Îşi trecu mâna peste obrazul neted şi inspiră mirosul apei de colonie, apoi porni spre adresa trecută în anunţ. Nemaiavând bani să-şi ostoiască foamea, se opri lângă Fountain Creek şi îşi umplu stomacul cu apa rece a pârâului.

Presimţea că de astă dată îi va surâde norocul. În fond, cât de greu poate fi să însoţească o văduvă până în teritoriul Idaho?

Capitolul 4

În faţa intimităţii lor jucăuşe, Annabelle simţea că s-ar cuveni să i se ridice de la masa unde serviseră împreună micul dejun şi să se retragă. Dar nu era în stare s-o facă. Scena o acapara aidoma unei cărţi captivante pe care n-o poţi lăsa din mână. Îşi trecu privirea de la Patrick la Hannah, curioasă ce va urma.

— Haide, Hannah, nu ţi-aş răpi decât câteva minute. Chiar aş fi curios să-ţi aflu părerea.

Hannah stătea în dreptul ligheanului de bucătărie, cu spatele la el. Aruncându-i Annabellei un zâmbet complice, Patrick îşi încolţi soţia, înlănţuind-o cu braţele sale lungi, şi îi şopti la ureche:

— Te rog, Hannah. E un subiect dificil. Câteva minute, doar atât îţi cer.

Hannah îşi trecu degetele prin apa cu săpun şi proiectă jetul peste umăr, stropindu-i faţa.

— Poate mai târziu, Patrick. Acum trebuie să spăl vasele.

Patrick îşi frecă nasul de gâtul ei.

— Ei, hai fă-ţi puţin timp şi pentru mine… Cele mai reuşite predici sunt cele la care îţi aduci şi tu contribuţia. Ca femeie, înţelegi anumite lucruri mult mai bine decât mine.

Annabelle îi urmărea fascinată. Gesturile tandre ale lui Patrick nu o făcuseră pe Hannah să se crispeze, iar atingerea mâinilor lui nu părea să fie pentru ea un supliciu, ci dimpotrivă, o plăcere. Până şi uşoarele ei proteste sunau mai degrabă a invitaţie.

În cele din urmă, obiecţiunile lui Hannah se topiră cu totul şi aceasta se întoarse chicotind spre soţul ei. Patrick o trase spre el şi ea îi înlănţui mijlocul.

— Şi care este, mă rog, subiectul *dificil* al acestei săptămâni, pastore Carlson? Cum să trăieşti alături de un predicator pisălog?

Crezând pesemne că a reuşit s-o convingă, Patrick întinse mâna după vraful de hârtii de pe masa din bucătărie. Profitând de neatenţia lui, Hannah o zbughi de cealaltă parte a mesei şi îi făcu Annabellei cu ochiul.

— Te întreb din nou, pastore Carlson, reluă ea cu prefăcută seriozitate. În ce constă acest subiect pe care eu, în calitate de reprezentată a sexului frumos, s-ar zice că îl înţeleg atât de bine?

Patrick îi aruncă un zâmbet şăgalnic.

— Natura înşelătoare a păcatului.

Hannah rămase o clipă cu gura căscată, apoi izbucni în râs.

Annabelle începu şi ea să chicotească împreună cu ei. Se minuna de naturaleţea cu care se purtau unul cu celălalt, de felul în care se uita Hannah la Patrick. Iubirea lor era aproape palpabilă, de o intensitate tulburătoare.

Annabelle simţi că i se urcă un nod în gât şi zâmbetul îi păli. Va ajunge vreodată să se uite la un bărbat aşa cum se uita Hannah la Patrick? Să îşi dorească atât de fierbinte ca un bărbat s-o atingă în felul acesta? S-o mângâie aşa cum era sigură că o mângâia Patrick pe Hannah atunci când erau singuri? De ce nu simţise o astfel de dorinţă pentru Jonathan? Până şi gândul părea o trădare faţă de răposatul ei soţ. Lăsă capul în pământ.

Apoi observă tăcerea care se aşternuse în bucătărie şi ridică încet ochii.

Ochii lui Hannah erau plini de lacrimi ce stăteau să se reverse.

— Ne pare atât de rău, Annabelle… şopti ea cu glasul tremurat.

Pe chipul lui Patrick se citea clar regretul. Pastorul se apropie şi îngenunche lângă ea.

— Te rog să ne ierţi şaga, Annabelle. Îţi jur pe onoarea mea că niciunul dintre noi n-a vrut să te jignească. Toţi oamenii sunt înclinaţi spre păcat, femei şi bărbaţi deopotrivă. Adineauri o tachinam doar pe Hannah fiindcă nu voia să-mi asculte pred…

Dându-şi seama că avusese loc o neînţelegere, Annabelle se grăbi să îl oprească.

— O, nu… clătină ea din cap. Nu e nicidecum vorba de asta. Nimic din ce aţi spus nu mi s-a părut jignitor.

Reuşi să-i zâmbească lui Patrick, apoi îi zâmbi şi lui

Hannah.

— Doar că… apropierea dintre voi…

Înghiţi în sec, încercând să-şi îndepărteze nodul din gât.

— Eu nu am trăit niciodată aşa o iubire.

Şovăi, nevrând să întineze cumva memoria lui Jonathan.

— Relaţia dintre mine şi Jonathan… n-a fost deloc aşa, trase repede aer în piept. Simt că e egoist din partea mea până şi să *gândesc* asemenea lucruri, darămite să le rostesc cu voce tare. Şi totuşi… nu pot să nu mă întreb dacă eu am să cunosc vreodată o asemenea…

Hannah se apropie şi îşi petrecu braţul pe după umerii ei.

— Nu e deloc egoist să-ţi doreşti să fii iubită, Annabelle. Şi fireşte că ai să trăieşti şi tu cândva o astfel de iubire. Sunt sigură că ai fi ajuns să cunoşti adevărata iubire alături de Jonathan. Doar că iubirea voastră pur şi simplu n-a avut timp să crească.

Patrick se grăbi să aprobe, dar Annabelle tot nu era prea convinsă. Ceea ce lipsise din căsnicia ei cu Jonathan avea o cauză mult prea profundă ca să se poată drege cu trecerea anilor sau după ce s-ar fi deprins mai bine unul cu celălalt.

Adevărul care îi mijise în minte în noaptea morţii lui Jonathan îi strânse inima ca într-o menghină. Încordându-se din tot trupul, realiză, fără putinţă de tăgadă, că vina pentru ceea ce lipsise în căsnicia lor – deşi Jonathan nu îi făcuse niciodată vreun reproş – îi revenea *ei*, nu lor ca pereche, cum crezuse ea cândva. Oare trecutul ei avea s-o împiedice pentru totdeauna să iubească aşa un bărbat? Sau să se lase iubită?

Sau poate că era adevărat ceea ce spusese Jonathan? „*Ca să poţi iubi pe altul…* întâi *trebuie să înveţi să te*

iubeşti pe tine”. Acel cuvânt-cheie îi aprinse în suflet flacăra plăpândă a speranţei. Jonathan ştiuse înaintea ei că nu era capabilă să îl iubească aşa. Şi totuşi, o luase de nevastă. Dar, ca să înveţe, învăţăcelul nu are, oare, nevoie de un dascăl?

O durere surdă i se ivi în stomac, transformându-se într-unul din acele spasme cu care începuse să se obişnuiască de câteva zile încoace. Se ridică în picioare, cu mâna apăsată pe abdomen.

— Patrick, ai putea să-mi citeşti predica mie… dacă vrei.

O trecu un val fierbinte, apoi unul rece. O senzaţie supărătoare îi înfioră stomacul. Aruncă o privire spre Hannah şi porni spre uşa din dos.

— Dar înainte de asta trebuie să mă duc undeva.

Hannah încuviinţă, înţelegătoare, din cap.

De pe veranda din faţa casei se auzi un ciocănit în uşă şi toate privirile se întoarseră într-acolo. Hannah împinse cu blândeţe o cârpă de spălat vasele în mâna Annabellei şi îi făcu semn că poate pleca liniştită.

— Mă duc să deschid şi după aceea unul dintre noi va veni să vadă cum te simţi.

Annabelle ieşi, dar nici măcar zgomotul produs de închiderea uşii cu sită nu reuşi să acopere bătăile insistente ce se dădeau în uşa de la intrare. Pesemne că răbdarea nu se număra printre calităţile persoanei aflate de cealaltă parte a uşii.

După o vreme, ţinându-se cu mâna de stâlpul din colţul cel mai îndepărtat al gardului ce împrejmuia grădina Carisonilor, Annabelle se ridică încet în picioare, fericită că îi trecuse greaţa. Rămase o clipă cu mâna apăsată pe frunte până îşi reveni din ameţeală, apoi expiră prelung. Graţie ploilor de primăvară, câmpul din spatele casei era împânzit de flori sălbatice şi Annabelle îşi desfătă

simţurile, primind în faţă adierea caldă a vântului.

Judecând după starea ei din ultima săptămână, sarcina nu se anunţa a fi deloc uşoară. Şi, totuşi, nu ar fi lepădat pentru nimic în lume acest prunc, ultimul fir care o lega de soţul ei, dincolo de moarte. Dacă avea să fie băiat, copilul va duce mai departe numele familiei lui Jonathan. Îşi aşeză mâna pe pântec. Fie băiat, fie fată, cu ajutorul lui Dumnezeu, va avea ea grijă ca pruncul să crească în credinţa lui Jonathan.

Pe lângă greţurile ce o chinuiau acum, nici nu-şi putea imagina cum va putea ţine piept şi zgâlţâielilor căruţei cale de aproape o mie de mile până în Idaho. Cu toate astea, zi de zi aştepta cu sufletul la gură un răspuns la anunţul dat de Patrick pentru angajarea unei călăuze care s-o însoţească în călătorie. Dacă nu va primi un răspuns în curând…

— Permiteţi?

Pierdută într-o altă lume, Annabelle tresări speriată la auzul vocii groase din spatele ei. Se răsuci şi nu-şi putu reprima un zâmbet când văzu expresia comică de pe chipul lui Patrick.

— V-aş fi îndatorat, domniţă, dacă mi-aţi îngădui să vă ţin o vreme companie. Nu de alta, da mi-a murit calu pe drum şi, sărăcan de mine, a trebuit să străbat ultimele douăzeci de mile pe jos.

Vocea molatică a pretinsului cowboy o făcu să surâdă cu toată faţa, iar când Patrick îşi duse degetele la pălăria sa invizibilă nu putu să nu izbucnească în râs – şi să îşi mijească, nedumerită, ochii.

Pastorul îi zâmbi ştrengăreşte şi ridică din umeri în chip că nici el nu ştia ce-l apucase, apoi aruncă o privire înapoi spre casă.

— Doamna Cranchet tocmai ce a venit să ne facă o vizită, adăugă el fără tragere de inimă.

Annabelle dădu din cap. Şi-o amintea pe bătrâna văduvă ce venea adesea pe nepusă masă cu aşa-zise „idei de inspiraţie divină” pentru predicile lui Patrick. În timpul petrecut în casa Carisonilor, Annabelle o auzise fără să vrea de două ori şi, din câte îşi dăduse ea seama, subiectele nu erau niciodată legate de persoana doamnei Cranchet, ci constau mai mereu într-o seamă de bârfeli voalate de genul *„Fred Grandby a fost văzut intrând în crâşmă vinerea trecută, aşa că n-ar strica să ţineţi o slujbă despre influenţa nefastă a băuturii”* sau *„Mai nou Martha Triddle pare-se că are prea multe rochii noi, una mai elegantă ca alta, aşa că o predică despre vanitate ar pica la ţanc, pastore Carlson”*.

Annabelle încercă să îşi ascundă zâmbetul şi spuse pe un ton ce se voia sincer:

— Păi eu credeam că de obicei doamna Cranchet vine să discute *cu tine*.

Patrick făcu o grimasă şi se înroşi uşor, apoi ridică iar din umeri.

— Adevărul adevărat? făcu el, arcuindu-şi o sprânceană.

— Altul mai bun nu există.

— Cu predica pentru mâine încă neterminată, acum e pur şi simplu peste puterile mele să îi ascult sugestiile.

Annabelle remarcă foile pe care le avea pastorul în mână.

— Am înţeles. Care vasăzică, Hannah te-a scos şi de astă dată din încurcătură.

Patrick aprobă din cap.

— M-am însurat cu o sfântă. E cea mai grozavă soţie pe care şi-o poate dori un bărbat.

— Aşa este, prietene. Şi şi-a găsit un soţ pe măsură.

Patrick îi mulţumi printr-un surâs.

— Te simţi mai bine?

— Mult mai bine. Dar nu ştiu pentru câtă vreme.

Mai stătură puţin la taifas, apoi Annabelle găsi prilejul să-l întrebe de anunţ.

— Încă n-am primit niciun răspuns, dar sunt sigur că vom primi unul în curând.

De-ar putea să fie şi ea la fel de încrezătoare!

— Luna mai se apropie de sfârşit. Dacă nu găsesc o călăuză în următoarele zile, îmi va fi aproape imposibil să ajung din urmă caravana condusă de Brennan. Din câte am înţeles, trebuie să ajungem în Idaho şi să ne instalăm înainte de prima ninsoare.

În mintea ei, opţiunea de a face singură, în compania unui necunoscut, întreaga călătorie până în teritoriul Idaho nici nu intra în discuţie. Cunoştea, mai bine ca multe alte femei, pornirile primare ale unui bărbat. Şi-apoi, ştia că şi Jonathan ar fi fost împotrivă.

— Ieri m-am interesat în oraş; Patrick îşi trecu degetele peste drugul aspru de lemn al gardului, apoi adăugă: Următoarea caravană cu destinaţia Idaho va porni din Denver abia primăvara viitoare.

În clipa aceea, hotărârea de a face călătoria prinse rădăcini adânc în sufletul Annabellei. Asta îşi dorise Jonathan pentru ea şi pruncul lor şi avea de gând să îi îndeplinească acea ultimă dorinţă.

Amintirea usturătoare a motivului pentru care era nevoită să părăsească Willow Springs îi adânci şi mai mult hotărârea interioară. Privirile reci pe care i le aruncaseră deunăzi unii locuitori ai urbei, urmate de remarci făcute nu tocmai în şoaptă, o răniseră mai tare ca niciodată acum că renunţase la zidul nevăzut pe care îl ridicase în jurul ei ani la rândul. Preţ de o clipă, fusese tentată să le spună în faţă cât erau de ipocriţi şi asta mai ales câtorva dintre ei pe care îşi amintea că îi avusese drept muşterii la bordel. Dar, în cele din urmă, nu putuse s-o facă.

Nu va ridica la loc acel zid al izolării pe care mâini ale iubirii şi prieteniei munciseră din răsputeri să îl năruie, cărămidă cu cărămidă. Amintirea lui Jonathan şi a harului pe care i-l adusese el în viaţă o împiedica s-o facă. Şi totuşi, nu înţelegea în ruptul capului cum de citind aceeaşi carte sfântă, oamenii trag concluzii atât de diferite. Era ciudat cum Biblia îi făcea pe unii mai înţelegători, iar pe alţii mai duri.

— Înţeleg ce spui, Patrick, dar eu nu mai pot rămâne în Willow Springs – nici chiar până la primăvară.

Pastorul îi aruncă o privire ce părea să spună că ar fi dat orice să o poată convinge sau să poată schimba împrejurările, iar într-un sfârşit dădu din cap.

— Dar dacă nu primim un răspuns în curând, s-ar putea să nu ai încotro. Una e să călătoreşti însoţită de o călăuză până la caravana lui Brennan şi cu totul altceva să călătoreşti vreme de trei luni sau mai bine în tovărăşia unui necunoscut. Nu cred că ar fi o alegere înţeleaptă, Annabelle.

Patrick făcu o pauză, apoi adăugă:

— Nu te supăra că-ţi spun, dar eşti o femeie atrăgătoare şi, chiar dacă încă nu se vede, porţi în pântec pruncul soţului tău. Or eu simt că este datoria mea de onoare faţă de Jonathan să mă încredinţez că atât tu, cât şi pruncul veţi fi în siguranţă.

Sub intensitatea privirii lui, Annabelle simţi că i se umplu ochii de lacrimi.

— Îţi mulţumesc, murmură ea. Acestea sunt printre cele mai mişcătoare cuvinte care mi s-au spus vreodată.

— Jonathan te-a iubit foarte mult. A avut dreptate să pună condiţii cu privire la cel ce dorea să te însoţească până acolo.

— Despre ce vorbeşti? făcu Annabelle, nedumerită.

— Despre condiţiile din scrisoarea lui, iar Patrick îşi

încreţi fruntea. N-ai citit-o?

Văzând că Annabelle clatină din cap, îi făcu semn să rămână acolo şi se întoarse peste câteva minute cu scrisoarea.

— Îmi pare rău că nu ţi-am arătat-o mai repede, spuse el, întinzându-i foaia de hârtie. Iartă-mă.

Privirea lui era de o bunătate nemărginită şi părea să vadă până în adâncul inimii ei. Oare aşa s-o fi uitând şi Iisus la oameni? se întrebă Annabelle.

Luă scrisoarea.

— Patrick! Annabelle!

Se răsuciră amândoi către casă şi o văzură pe Hannah venind într-un suflet spre ei.

— Te caută cineva, Patrick. Stai liniştit, nu e doamna Cranchet; Hannah se opri preţ de o clipă să-şi tragă răsuflarea, apoi strânse mâinile Annabellei într-ale ei. E un bărbat. Zice că a venit să se intereseze de slujbă!

Capitolul 5

Aşteaptă pe veranda din faţa casei.

Glasul lui Hannah era plin de speranţă, dar Annabelle simţi că îi sare inima din piept la auzul veştii.

O trecu un fior de emoţie amestecată cu teamă. Nu se gândise la întrebările pe care ar trebui să le pună cu privire la experienţa sau recomandările bărbatului, şi nici la felul în care va estima dacă acesta avea sau nu calificarea necesară.

Patrick împinse grăbit însemnările pentru predică în mâna soţiei sale, apoi se întoarse spre Annabelle.

— Cu permisiunea ta, întâi am să vorbesc eu cu el, doar ca să-mi dau seama dacă ar putea fi omul potrivit.

Aşteptă, cu o expresie întrebătoare, răspunsul ei.

Annabelle încuviinţă, uşurată, din cap.

Patrick aruncă o privire spre scrisoarea lui Jonathan pe care o ţinea acum în mână Annabelle şi ochii i se

umplură iar de blândeţe.

— Am să văd dacă îndeplineşte cerinţele lui Jonathan.

Nerăbdătoare să dea citire scrisorii, Annabelle aprobă din cap.

— Îţi mulţumesc. Dacă tu consideri că le îndeplineşte, aş vrea să vorbesc şi eu cu el înainte de a-l angaja.

Soţii Carlson porniră înapoi spre casă şi Annabelle îi petrecu cu privirea, minunându-se de reacţia pe care o avusese atunci când Patrick sugerase că ar fi mai bine să discute el primul cu candidatul. Odinioară s-ar fi opus cu vehemenţă unei asemenea sugestii. Annabelle *Grayson* îşi petrecuse mai toată viaţa ferindu-se de ajutorul bărbaţilor, făcând tot ce îi stătea în putinţă să nu depindă de nimeni – şi cu atât mai puţin de un bărbat.

În ultimul an, pe de altă parte, Annabelle *McCutehens* învăţase să îşi deschidă inima. Ce-i drept, vechiul ei instinct de apărare se mai declanşa adesea, fără veste, dar ultimele luni petrecute alături de Jonathan, în care învăţase – încetul cu încetul – să se încreadă şi încrederea nu îi fusese înşelată, îi înmuiaseră inima, îi plăcea transformarea.

Matthew înţelese de ce numele trecut în anunţ i se păruse atât de cunoscut de îndată ce îl zări prin sita uşii de la intrare. Când pastorul Carlson deschise uşa, făcu un pas în spate.

— Vă mulţumesc că aţi acceptat să vorbiţi cu mine, domnule pastor.

Întinse mâna şi se prezentă.

— Încântat de cunoştinţă, domnule Taylor, răspunse Carlson, strângându-i mâna ferm, cu un zâmbet ce inspira încredere. Soţia mi-a spus că aţi venit să vă interesaţi de postul pentru care am dat anunţ. Mă bucur să aud asta.

Îi făcu semn să ia loc.

Matthew optă pentru un scaun aşezat lângă balansoarul din capătul verandei. Prefera un suport static. Avea deja nervii destul de zdruncinaţi – pe drum încoace gândul îi stătuse numai la interviul de angajare. Postul acesta era răspunsul la rugile lui – o simţea. Avea experienţa necesară şi, dacă reuşea să treacă de acest prim interviu cu pastorul Carlson, era convins că va putea intra cu uşurinţă în graţiile văduvei şi slujba va fi a lui.

Îşi aşează pălăria pe balustradă şi se lăsă pe spătarul scaunului, simulând dezinvoltura.

— Sunt categoric interesat să aflu mai multe despre post, să văd dacă mi se potriveşte ori ba. Consider că momentul e potrivit şi cunosc traseul – atâta lucru e sigur.

— Îmi păreţi cunoscut, domnule Taylor. Ne-am mai întâlnit undeva?

— Vă rog să-mi spuneţi Matthew. Iar răspunsul este: da şi nu. Mergeam la biserica dumneavoastră cu ceva timp în urmă, dar nu am făcut niciodată cunoştinţă personal.

— A… bănuiam eu. Rareori mi se întâmplă să uit un chip şi mai cu seamă chipurile celor care aţipesc în timpul predicilor mele.

Apreciind maniera directă a pastorului, Matthew surprinse totodată şi licărul de surâs ce se aprinse în ochii acestuia.

— În dimineaţa aceea n-am dormit decât în timpul pasajelor mai puţin interesante, domnule pastor. Pe cuvânt; zâmbi. Dar a fost un pui de somn pe cinste, asta-i sigur.

Carlson se chirci pe scaun, chipurile înjunghiat drept în inimă, apoi se îndreptă la loc.

— Parcă ai fi stat de vorbă cu nevastă-mea, Matthew. E exact genul de lucru pe care l-ar spune ea.

Râseră amândoi, apoi făcură schimb de amabilităţi şi, în cele din urmă, pastorul se aplecă spre Matthew şi trecu

la subiect.

— Pentru început, Matthew, permite-mi să îţi explic în câteva cuvinte situaţia. Faptul că îţi vorbesc eu primul este un serviciu adus văduvei în numele căreia am dat anunţul. A trecut prin momente foarte grele şi, ca s-o ajut, m-am oferit să vorbesc eu primul cu toţi cei interesaţi, să le pun câteva întrebări de ordin general şi să mă încredinţez că au experienţa necesară pentru o asemenea slujbă.

Matthew dădu din cap, intrigat la auzul cuvintelor „toţi cei interesaţi”. Oare cu câţi candidaţi avea de concurat?

— Aşa că fii bun şi spune-mi câte ceva despre dumneata. De unde eşti, pe unde ai mai lucrat…

— De loc, sunt din Missouri, începu Matthew. Am plecat de acolo în 52 şi de atunci trăiesc în Vest. Am cutreierat toate teritoriile vestice, până hăt în California şi Washington.

Îşi înşiră toate călătoriile, trecând repede peste perioada petrecută în Colorado. Ştia că, dacă pastorul l-ar întreba unde anume lucrase în Willow Springs, mai mult ca sigur că Larson Jennings nu i-ar oferi nişte referinţe prea favorabile. Nu după ceea ce se întâmplase între Matthew şi soţia lui, oricât de nevinovate ar fi fost împrejurările.

— Cunosc ca-n palmă atât teritoriul Colorado, cât şi drumurile din nord prin Wyoming şi Montana.

— Din câte-am auzit, sunt locuri frumoase pe acolo.

— Frumoase şi întinse; amintindu-şi iarna năprasnică pe care o petrecuse în Montana, cel mai cumplit decembrie din viaţa lui, Matthew ridică o sprânceană. Dar iarna e un frig de crapă pietrele şi bat nişte vânturi nordice necruţătoare… ce troienesc o casă într-o clipită.

Îşi aţinti privirea în depărtare, spre caii ce păşteau pe câmpul alăturat.

— Ajungi des pe-acasă?

Matthew îşi întoarse buimăcit privirea.

— Acasă?…

— În Missouri.

— A… nu. Nici pe departe atât de des cât mi-aş dori, adăugă Matthew, conştient că era o minciună gogonată. Ultima mea oprire a fost în Texas, dar aş vrea să mă întorc iar în nord.

— Ei bine, slujba aceasta te-ar duce cu siguranţă în direcţia potrivită. Eşti căsătorit, Matthew?

— Nu, domnule pastor. Încă n-am avut această plăcere.

— Dar nădăjduieşti s-o ai într-o bună zi?

Luat pe nepregătite de întrebare, Matthew şovăi, iar în cele din urmă ridică din umeri.

— Da, sigur… într-o bună zi. Când am să întâlnesc femeia potrivită.

Carlson îl scrută cu o privire pătrunzătoare şi Matthew avu impresia că pastorul îi urmăreşte reacţiile la fel de atent cum îi asculta răspunsurile. Îi susţinu privirea fără să clipească.

— Pui preţ pe cuvântul Bibliei şi pe învăţăturile lui Iisus?

S-ar fi zis că Patrick Carlson era chitit să descopere dacă era potrivit de peţitor, nu de călăuză. Dar Matthew puse asta pe seama faptul că Patrick era faţă preoţească. Preoţii sunt nişte oameni greu de înţeles. Învăţase asta de mic.

— Da, domnule pastor, pun. Încă de când eram copil.

Carlson se aplecă în faţă şi îşi aşeză antebraţele pe genunchi.

— Asta mă bucură, Matthew.

Făcu o pauză, alegându-şi cu atenţie următoarele cuvinte.

— Ai aflat din anunţ că femeia pe care ai însoţi-o este văduvă. Ceea ce nu ştii este că a rămas văduvă de curând. Abia ce-au trecut două săptămâni de când i-a murit bărbatul. Erau în drum spre nord când soţul ei a căzut bolnav şi s-a prăpădit – de inimă, aşa a conchis medicul legist din Denver în baza simptomelor descrise de femeie. Ea i-a adus trupul înapoi în Willow Springs pentru îngropăciune.

— Să înţeleg că erau amândoi din părţile locului?

— Aici s-au cunoscut. Iar după ce s-au căsătorit, Willow Springs a fost singurul cămin pe care l-au avut împreună. De aceea consider că ea a făcut alegerea corectă întorcându-se aici – cel puţin pentru moment; Carlson îşi întoarse o clipă privirea, apoi adăugă: Bărbatul ei a fost un om de ispravă. A iubit-o foarte mult şi a fost din cale afară de blând şi de înţelegător cu ea. În ultima scrisoare pe care mi-a scris-o, mi-a dat indicaţii precise cu privire la genul de bărbat pe care şi-l dorea alături de soţia lui în această călătorie până în Idaho. Va dura o vreme până ce ea va putea mistui durerea pierderii lui – abia ce se căsătoriseră şi moartea lui a fost cu totul neaşteptată.

Abia ce se căsătoriseră, repetă Matthew în gând. Cuvântul „văduvă” îl dusese până acum cu gândul la o femeie în vârstă. În lumina acestei noi informaţii, întrebările de natură personală pe care i le adresase Carlson căpătară un cu totul alt sens. Şi mai ales dacă femeia era de-o seamă cu el.

Soţia pastorului se ivi în spatele uşii cu sită ţinând în mâini o tavă cu băuturi. Matthew se ridică imediat în picioare şi se duse să-i deschidă uşa.

— Vai, vă mulţumesc, domnule Taylor, spuse femeia, aşezând tava pe masa de sub fereastră, după care îi servi pe amândoi cu câte un pahar cu ceai şi le întinse o farfurie cu fursecuri.

La văzul lor, lui Matthew îi lăsă gura apa. Totuşi, nevrând să pară lacom, rezistă tentaţiei de a lua mai mult de două. Deveni conştient de foamea care îl chinuia încă de la prima înghiţitură.

Într-o clipită dădu gata ambele fursecuri.

— Sunt cele mai gustoase fursecuri cu ovăz pe care le-am mâncat vreodată. Vă mulţumesc, doamnă.

Ea îl invită să se mai servească şi, văzându-l că şovăie, îl înghionti în şagă cu farfuria. Matthew luă bucuros încă doi biscuiţi şi îi mulţumi din nou. Doamna Carlson era o femeie drăguţă, cu păr castaniu şi nişte ochi blajini la care îţi venea să te uiţi de două ori, doar ca să te încredinţezi că bunătatea lor nu era falsă. Dar nu, nu exista nimic prefăcut în acei ochi.

Matthew topi încă un fursec şi apoi sorbi cu nesaţ din ceai. Doamna Carlson se aşeză în balansoar, cu faţa luminată de curiozitate. Oare va trebui să răspundă încă unui potop de întrebări ca să-i câştige şi ei încrederea? Spera că nu. Din păcate, însă, judecând după expresia de pe chipul ei, era o speranţă deşartă.

— Aţi ajuns, aşadar, să vă cunoaşteţi mai bine?

Realizând că întrebarea îi era adresată lui, Matthew înghiţi şi îşi drese vocea.

— Da, doamnă.

Privind repede în jur, în speranţa de a găsi un alt subiect de conversaţie, zări ghivecele cu flori aşezate pe treptele verandei.

— V-aţi aranjat tare frumos casă, doamnă Carlson. Este un cămin unde orice bărbat ar fi bucuros să se întoarcă.

— Mulţumesc, domnule Taylor. Sunteţi prea amabil.

— Domnul Taylor tocmai îmi povestea despre călătoriile lui, îi spuse Carlson soţiei sale. Despre caravanele pe care le-a condus şi locurile prin care a

umblat. Are multă experienţă.

Înţelegând aluzia, Matthew dădu pe gât cel de-al patrulea fursec cu o duşcă de ceai. Chiar dacă, în adevăratul sens al cuvântului, nu fusese niciodată călăuza vreunei caravane şi nici nu-i spusese pastorului că ar fi fost, ştia că asta lăsase de înţeles cu câteva momente în urmă prin felul în care îi prezentase informaţia lui Carlson. Nu voia să îi mintă pe cei doi soţi, dar dovedise trecători montane nenumărate şi bătuse în lung şi-n lat câmpiile aride ce se întindeau la est de Munţii Stâncoşi şi ştia că era omul potrivit. Şi avea nevoie de slujba asta. Nu trebuia decât să îl convingă pe Carlson – şi pe consoarta lui – că era calificat.

Îşi aşează paharul alături pe duşumea, apoi îşi îndreptă spatele şi se întoarse spre doamna Carlson.

— După cum îi spuneam soţului dumneavoastră, am călătorit mult. În ultimii ani am străbătut călare drumul de aici şi până în nord, în Washington şi Oregon, şi înapoi în sud, prin California. De aici am călătorit până în Wyoming şi Texas şi…

— Să înţeleg că aţi locuit o vreme aici, în Willow Springs? interveni Hannah Carlson, făcând ochii mari.

Când soţia pastorului se aplecă spre el, Matthew încercă din răsputeri să nu tresară. Două gânduri îi ricoşară concomitent prin minte. Primul – că aflând cât timp a trăit aici, pastorul ar putea să-l întrebe cum de nu l-a văzut mai des la biserică. La asta ar putea răspunde cu uşurinţă. A doua chestiune, mult mai periculoasă, era că pastorul s-ar putea să-l întrebe – şi, după privirea cu care îl pironea acum, era clar că *o va face* – unde lucrase în răstimpul petrecut aici. Adevărul fie spus, era un miracol că izbutise să ocolească până acum această întrebare.

Cu creierul zbârnâindu-i, mai luă o înghiţitură de ceai.

— Da, doamnă, am locuit o vreme prin părţile astea.

Nu, era o minciună.

— De fapt, am trăit aici şase ani… înainte de a mă duce în Texas, unde m-am…

— Zău? Doamna Carlson îi întinse iar farfuria cu fursecuri. Atunci sunt sigură că avem măcar câteva cunoştinţe comune.

Cu pofta de mâncare tăiată subit, Matthew clătină din cap, respingând fursecurile… şi întrebarea.

— Mă îndoiesc. Am lucrat la un *ranch* izolat, aflat destul de departe, la sud de oraş, în dealurile submontane.

Privirea pe care o schimbară cei doi soţi nu era deloc liniştitoare.

Ochii lui Carlson se umplură de admiraţie.

— Vasăzică te pricepi şi la treburile unei ferme?

Matthew încuviinţă din cap, zâmbind forţat.

— M-am ocupat de creşterea vitelor toată viaţa. Am crescut la un *ranch* şi se pare că îndeletnicirea asta mă urmăreşte pretutindeni.

Chiar dacă visul de a fi stăpânul propriei sale ferme pălise considerabil în ultimele luni.

— La ce *ranch* ai lucrat câtă vreme ai stat prin părţile astea? Noi trăim în Willow Springs de ani de zile şi cunoaştem o mulţime de localnici.

Din câte ştia el, Larson Jennings nu dăduse niciodată pe la biserică şi respinsese mereu ideea într-un mod cât se poate de deschis. Kathryn, pe de altă parte… Distanţa dintre fermă şi oraş fusese prea mare ca ea s-o poată parcurge săptămânal, dar atunci când s-a mutat în Willow Springs, după dispariţia soţului ei, mai mult ca sigur că a început să se ducă la biserică.

Răspunse la întrebare, simţind cum slujba îi scapă printre degete.

— Am lucrat în simbria unui bărbat pe nume Larson

Jennings.

Zâmbetul doamnei Carlson păli şi aceasta îşi încreţi, întrebătoare, fruntea.

— Aţi lucrat la *ranch-ul* soţilor Jennings?

Întrebarea ei îi puse un nod în stomac.

— Da, doamnă. Am fost vechilul domnului Jennings.

Surprinderea de pe chipul pastorului o oglindea pe cea a soţiei sale.

Matthew încercă din răsputeri să nu pară defensiv.

— Dacă doriţi să-i cereţi informaţii despre mine, vă pot spune unde locuieşte familia Jennings. Dar de obicei nu vin la oraş decât de două, cel mult trei ori pe an.

Patrick Carlson pufni în râs.

— După cum probabil că ţi-ai dat deja seama, Matthew, Hannah şi cu mine îi cunoaştem pe soţii Jennings. Îi cunoaştem foarte bine.

Expresia pastorului redeveni sobră.

— Dacă ai fost plecat o vreme, s-ar putea să nu ştii ce s-a întâmplat cu Larson şi Kathryn.

Matthew ştia prea bine ce li s-a întâmplat, dar ascultă orişicum povestirea, dând din cap la momentele potrivite, încă incapabil să înţeleagă raţiunea care îl determinase pe Jennings să procedeze aşa cum o făcuse.

Deşi trecuseră deja luni de zile de când părăsise oraşul, Matthew încă îi purta pică lui Larson Jennings. Jennings îl lăsase să se facă de râs faţă de nevastă-sa, urmărind totul de la distanţă. După dispariţia lui Larson, Matthew o curtase pe Kathryn – şi chiar se oferise s-o ia de nevastă după „moartea” soţului ei. Şi ar fi făcut-o. Dacă ea ar fi spus „da”. Acum era bucuros că Kathryn îl refuzase.

Deşi sentimentele faţă de ea fuseseră sincere şi onorabile la vremea aceea, durerea provocată de situaţie se vindecase repede. Mult mai repede decât ar fi trecut iubirea pe care o nutreşte un bărbat pentru soţia lui.

Putea spune cu toată sinceritatea că le dorea soţilor Jennings numai bine în căsnicie, dar încă îl mai supăra felul în care îi indusese Larson în eroare atât pe el, cât şi pe Kathryn. Mai ales când te gândeşti că soţia lui era însărcinată. Şi o parte din el, o parte îngropată într-un ungher lăuntric pe care Matthew prefera să nu îl exploreze în adâncime, încă nu putea să se împace cu gândul că Kathryn preferase o asemenea epavă în locul lui.

Doamna Carlson spuse ceva ce îl readuse subit cu gândurile în prezent. Şi mai că-i opri inima în loc. Se sforţă să nu sară în picioare.

— Cum aţi spus?

— Soţii Jennings ar trebui să sosească dintr-o clipă într-alta. Astăzi vin să facă o vizită în oraş. Sau cel puţin aşa aveau de gând acum o lună.

Când Carlson se ridică, Matthew făcu aşijderea, rezistând cu greu tentaţiei de a o lua la sănătoasa fără a arunca măcar o privire înapoi.

Annabelle pironi scrisoarea împăturită pe care o ţinea în mână. O trecu un fior. Nu era un fior izvorât din teamă sau din groază, ci unul provocat de gândul că era pe cale să întoarcă ultima filă dintr-un capitol pe cât de scurt, pe atât de drag din viaţa ei. Acestea erau ultimele cuvinte pe care le va *auzi* vreodată din partea soţului ei. După ce va fi citit această scrisoare, tot ce ţinea de Jonathan McCutehens se va transforma în amintire. Nu îi va mai rămâne nimic de descoperit despre omul care fusese odată.

Din acest motiv, o parte din ea îşi dorea să ascundă scrisoarea şi s-o citească altă dată. Dar curiozitatea era prea mare, iar ea – prea flămândă sufleteşte ca să reziste acestor ultime firimituri în care s-ar putea face referire la ea sau la pruncul lor. Regretul o săgetă din nou. Jonathan ar fi meritat o soaţă mai vrednică, o femeie care să-i fi fost

nu doar tovarăşă de viaţă, ci şi fiinţa cea mai apropiată din toate punctele de vedere.

Apoi o păli un alt gând – un gând ce i se înfiripase în minte în acea după-masă petrecută în căruţă când Jonathan îi vorbise despre scrisoare. Întrebarea care de atunci persistase în umbră într-un ungher al minţii, mascată de straturi de durere, se ridică acum, defensivă, la suprafaţă.

Era oare posibil ca Jonathan să îl şi inclus, *într-adevăr*, pe Matthew în acest ultim răvaş? Să fie acesta un ultim mesaj pentru fratele lui?

Annabelle întoarse scrisoarea în mâini şi ridică încet o latură boţită a foii. Cum va reacţiona dacă Jonathan îi cerea să îi transmită lui Matthew un mesaj? Chiar dacă ar fi fost dispusă s-o facă, se îndoia că ar putea da de Matthew. Totuşi, nu asta o deranja cu adevărat. Cel mai tare o mistuia ranchiuna pe care i-o purta lui Matthew pentru durerea pe care i-o provocase fratelui său. Şi gândul că ea fusese adevărata pricină a rupturii nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile.

Se aşeză pe o bancă de lemn din grădină şi inspiră adânc. Desfăcu scrisoarea şi şi-o întinse în poală, apoi aruncă o privire asupra paginii, contemplând literele aşternute uniform de mâna lui Jonathan. Acesta era încă un lucru care o surprinsese la el. Privind mâinile lui Jonathan – cu degete groase, bătătorite şi brăzdate de tăieturi în urma anilor de muncă la fermă – nimeni nu ar fi bănuit că avea o caligrafie atât de lină şi de graţioasă.

Dragă Carlson.

Dacă citeşti aceste rânduri înseamnă că m-am dus la ceruri şi că Annie a mea va avea nevoie de ajutorul tău. Îţi scriu aceste rânduri în timpul ultimului răsărit de soare pe care cred că mi-e dat să-l văd de această parte a veşniciei. Tu trăieşti după învăţăturile pe care le propovăduieşti şi

ăsta este motivul pentru care această scrisoare îţi este adresată. Ştiu că ai să te îndrepţi spre Dumnezeu şi, cu călăuzirea Lui, vei şti ce e de făcut mai departe. Annabelle are încredere în tine şi în soţia ta. S-ar putea să refuze ajutorul altora, dar sunt sigur că va primi ajutorul oferit de voi.

După cum ţi-am mai spus, pământul acela din Idaho ne aşteaptă. Este plătit în întregime şi vreau ca Annabelle să trăiască acolo. Împreună cu pruncul nostru. Îi trimit pe amândoi înapoi la tine, dar noi doi ştim prea bine că ea nu poate rămâne în Willow Springs. Câtă vreme are să trăiască în umbra trecutului, îi va fi cu neputinţă să înceapă o nouă viaţă.

Prin scrisoarea aceasta te împuternicesc să retragi din contul deschis pe numele meu la banca din Idaho fondurile necesare pentru tocmirea unei călăuze care s-o însoţească pe Annabelle până la caravana lui Brennan şi care să se încredinţeze că va ajunge cu bine la ferma noastră din Idaho.

Annabelle făcu ochii mari când citi suma notată de Jonathan pe margine. Nu îi cunoscuse niciodată situaţia financiară. Şi asta fiindcă nu îl întrebase vreodată. Era convinsă că, după retragerea acestei sume, nu avea să mai rămână niciun ban în cont.

Când începu să citească următorul paragraf, simţi cum i se pune un nod în mijlocul pieptului.

Călăuza trebuie să fie un bărbat onorabil. Un bărbat care să nu reprezinte o primejdie pentru soţia mea din niciun punct de vedere şi care să fie atent la nevoile ei. Călătoria va fi una anevoioasă şi asta mai cu seamă pentru Annie, care este însărcinată. Nu vreau să aibă alături pe cineva care s-o împovăreze şi mai tare. Nu ştiu cum vei alege omul potrivit, dar am încredere că îl vei găsi. Şi că atunci când îl vei găsi vei şti înăuntrul sufletului că este

alegerea potrivită.

Acum o privesc pe Annie cum doarme şi e atât de frumoasă, că mă doare să-mi iau privirea de la ea. Cum se face că atunci când trage aer în piept, simt cum propriu-mi piept se ridică şi coboară? Mărturisesc că fierb de supărare că Dumnezeu mă ia atât de repede de lângă ea. Ştiu că Cel de Sus nu are nevoie de mine ca să aibă grijă de Annie şi de pruncul nostru, dar zău că ardeam de nerăbdare să îi dau o mână de ajutor măcar câţiva ani de-acum încolo. Sunt convins că Annie îmi va duce trupul înapoi în Willow Springs. E liberă să îmi aleagă orice loc de îngropăciune, dar tare mi-aş dori să fie undeva aproape de Fountain Creek. Noi doi am petrecut multe după-amiezi pe malul pârâului pe vremea când îi făceam curte. Îţi mulţumesc, încă o dată, pentru ajutorul pe care i-l vei oferi.

Mereu am crezut că sunt un om iertător şi socotesc că în ultimii ani chiar am fost, dar privind acum înapoi la viaţa mea, îmi doresc să fi iertat mai repede şi să fi purtat mai puţină pică. De ce unele lucruri se învaţă atât de târziu în viaţă, pastore Carlson? Ce n-aş da să te pot întreba asta faţă în faţă! Fiindcă sunt sigur că ai şti răspunsul.

Aici scrisul se întrerupea brusc.

O pată întunecată de cerneală sângera prin hârtie, de parcă Jonathan ar fi ezitat, gândindu-se ce să scrie mai departe. Inima Annabellei se strânse şi mai tare când citi ultimele lui cuvinte. Vocea lui îi răsună clar în minte, de parcă ar fi fost chiar acolo, lângă ea.

Cu toţii murim în cele din urmă şi numai ceea ce facem pentru Dumnezeu este trainic şi rămâne după noi – acum ştiu asta. Vieţile noastre sunt ca nişte ape vărsate pe pământ. Nu se mai adună. Cred că de aceea încearcă Dumnezeu să ne aducă înapoi când suntem despărţiţi de

El. El nu pierde[1] sufletele celor pe care îi iubeşte şi nici noi nu ar trebui s-o facem.

Îţi mulţumesc pentru credinţa pe care o ai tu în adevărul acesta şi II rog pe Dumnezeu să îţi răsplătească bunătatea însutit.

Jonathan Wesley McCutehens

Ochii Annabellei se înceţoşară până ce cuvintele de pe foaie se prefăcură într-o învălmăşeală de dâre întunecate şi mute. Îşi şterse lacrimile înainte ca ele să cadă pe hârtie şi să întindă cerneala. Jonathan nu pomenise nici măcar o dată de Matthew şi, în adâncul sufletului, se simţea uşurată. Ultimele dorinţe ale bărbatului ei erau cât se poate de clare, şi-apoi Matthew nu merita nici măcar o fărâmă din bunăvoinţa sau din pământul lui Jonathan – nu după cuvintele dureroase pe care i le spusese fratelui său şi felul în care se purtase cu el.

O fierbinţeală neaşteptată îi urcă spiralat din piept până în gât şi conştiinţa ei dezaprobă rapid atitudinea din spatele acestui ultim gând. Jonathan îl iertase din tot sufletul pe Matthew, fără să fie măcar rugat s-o facă. Atunci ea cum să nu ierte la rându-i dacă va fi vreodată silită să facă această alegere? Schiţă un surâs în colţul gurii. Probabilitatea de a-l reîntâlni vreodată pe Matthew era mult prea mică pentru a-şi face griji în privinţa asta.

Privi îndelung scrisoarea pe care o ţinea în mâini, apoi pliurile pe care le făcuse Jonathan pe marginea foilor. Îşi trecu degetul de-a lungul lor. Jonathan fusese un om simplu la vorbă, care zicea pe şleau ce avea de zis, fără înfloriturі şi fără a bate apa în piuă, dar avusese un dar al lui în ceea ce privea scrisul, darul de a înşira cuvintele pe hârtie cu uşurinţă şi meşteşug.

Probabil că Jonathan n-o văzuse niciodată cum stătea

1 Verbul „a pierde" este folosit aici cu sensul de „a ucide".

ascunsă în umbra odăii, mult după ora de culcare, privindu-l noapte de noapte cum umplea paginile cu slove până ce se stingea flacăra din lampă. La început i se păruse ciudat că Jonathan îşi petrecea atâta timp scriind din moment ce el nu vorbea niciodată despre asta.

Apoi, într-o dimineaţă, la scurtă vreme după ce s-au căsătorit şi s-au stabilit în Denver, descoperi, ascunse în tăciunii reci, rămăşiţele carbonizate ale unei scrisori, şi scoase cu grijă sfertul de pagină din cenuşă. Foaia era arsă pe margini şi sfărâmicioasă, dar pe alocuri scrisul era încă lizibil. O scrisoare pentru Matthew… în care Jonathan îi cerea iertare fratelui său pentru cearta avută în noaptea aceea şi i-o dăruia totodată pe a lui neprecupeţit, invitându-l pe Matthew să li se alăture şi să împartă cu ei pământul din Idaho.

În acele nopţi oare câte răvaşe i-o fi scris Jonathan fratelui său mezin în speranţa împăcării? Răvaşe care sfârşiseră toate în foc. Sau poate că Jonathan pusese, totuşi, vreuna la poştă? Nu, i-ar fi spus dacă ar fi făcut-o.

Annabelle oftă şi îşi ridică faţa spre razele soarelui şi adierea vântului. Dacă ar fi trebuit să plătească de una singură preţul căsătoriei sale cu Jonathan, l-ar fi plătit bucuroasă. Dar preţul plătit de Jonathan, pierderea unicului său frate, fusese prea mare. Fiind cu şase ani mai vârstnic decât Matthew, Jonathan îi purtase o iubire aproape paternă fratelui său.

Annabelle îşi întoarse iar privirea spre scrisoare şi atenţia îi fu atrasă de o frază: *numai ceea ce facem pentru Dumnezeu este trainic*.

Acel gând însuma în doar câteva cuvinte întreaga fiinţă a celui care fusese cândva Jonathan Wesley McCutehens.

Vieţile noastre sunt ca nişte ape vărsate pe pământ. Nu se mai adună…

Jonathan nu a pierdut sufletul ei călcat în picioare de atâţia alţii, ci a ales să îi dăruiască viaţă, răscumpărând-o – la propriu – de la bordel. Annabelle îşi aţinti privirea spre pământul bătătorit de sub picioare. Mai toată viaţa ei fusese vărsată pe pământ ca apa. Irosită iremediabil.

Dar nu va mai fi şi de acum încolo.

Oftă şi inspiră adânc, umplându-şi plămânii până la refuz cu aer, apoi expiră din nou. Înainte ca Jonathan să închidă ochii pe veci, stătuse întinsă lângă el în căruţă, dorindu-şi ca flacăra credinţei ce ardea atât de impetuos în sufletul lui să se aprindă şi în al ei. Ştia Sursa acelei flăcări. Ceea ce nu ştiuse atunci – şi nu putea să îşi imagineze nici acum – era preţul pe care îl avea de plătit pentru a aprinde acea flacără lăuntrică.

Oare credinţa după care tânjea, o credinţă precum cea a lui Jonathan, o va costa în cele din urmă mai mult decât putea duce?

În tăcerea clipei, o adiere de vânt agită frunzele plopului sub care stătea şi în foşnetul uşor Annabelle auzi un susur abia desluşit de voce.

Numai ceea ce facem pentru Dumnezeu este trainic.

Cu răsuflarea tăiată, încet şi în tăcere, Annabelle acceptă mesajul.

Deşi mai degrabă înfricoşată de făgăduinţa pe care o făcu în adâncul inimii, nu putu ignora senzaţia stranie de eliberare, de libertate, care însoţea jurământul. Oriunde ar călăuzi-o paşii de acum încolo, un lucru era cert – era hotărâtă să îşi trăiască viaţa în mod trainic.

Doar puterea voinţei şi disperarea simţită la gândul că n-avea de ales îl făcură pe Matthew să n-o ia la goană. Mintea îi zbârnâia. Una era s-o revadă pe Kathryn Jennings, oricât i-ar fi fost de greu, dar să dea ochii cu Jennings însuşi… Ultima dată când îl văzuse pe fostul său şef, de la distanţă, ura din ochii lui Jennings fusese

aproape palpabilă.

— Rămâi să te întâlneşti cu ei, dacă ai timp, se luminã de entuziasm chipul lui Carlson. Şi să serveşti cina cu noi. Sunt sigur că vor fi încântaţi să te revadă.

Matthew încuviinţă din cap, văzând parcă scena cu ochii minţii. În momentul de faţă ar fi preferat să înfrunte gol puşcă viscolul în Montana decât să dea ochii cu soţii Jennings.

Hannah se ridică în picioare şi strânse paharele goale.

— O, da, vă rog să rămâneţi la masă. Avem mâncare din belşug şi, aşa, am avea prilejul să ne cunoaştem mai bine, spuse ea, după care intră în casă, oprind uşa batantă cu tocul cizmei înainte ca aceasta să se închidă cu o izbitură.

Matthew simţi un strop de sudoare prelingându-i-se în jos pe ceafă. O parte din el voia s-o ia la sănătoasa, dar o alta era sătulă să tot fugă, să se uite constant peste umăr, şi nu concepea să plece din această casă până nu va fi obţinut slujba. Cum altfel ar putea călători în nord să-l caute pe Johnny? Nu avea niciun ban. Niciun prieten adevărat. Nicio rudă. Iar gospodăriile din câmpiile estice la care ar putea câştiga un ban prestând diverse munci mărunte erau prea puţine şi răzleţite ca să reprezinte o sursă de venit stabilă.

Abia acum realiza câte speranţe îşi pusese în această slujbă.

— Domnule pastor, în ceea ce priveşte postul… Scoase din buzunar anunţul şi i-l întinse, încercând parcă să dea astfel greutate spuselor sale. Vreau să ştiţi că pot duce treaba asta la capăt. Vă garantez că pot. Am experienţa necesară şi am putea porni de îndată ce primesc proviziile şi mă încredinţez că atelajul femeii este gata de călătorie.

Carlson coborî treptele verandei şi îi făcu semn să îl urmeze.

— Hai să facem o plimbare în spatele casei. Vreau să îţi prezint pe cineva. Trebuie să-ţi mărturisesc, Matthew, că… pari să îndeplineşti toate cerinţele noastre, mai ales având în vedere experienţa pe care o ai în administrarea unui *ranch*.

Pe cât de încântat fu Matthew de încrederea pe care părea s-o aibă pastorul în cunoştinţele sale, ultimul comentariu al acestuia îl lăsă cam nedumerit.

— Nu cred că înţeleg ce importanţă ar avea experienţa mea ca vechil. În anunţ se spunea că doriţi să tocmiţi o călăuză.

— Văduva în numele căreia am dat anunţul se duce în Idaho să ia în primire *ranch-ul* pe care l-a cumpărat soţul ei cu câţiva ani în urmă. Nu ştiu în ce stare şi nici în ce stadiu se află acum ferma, dar bănuiesc că, odată ce va ajunge acolo, va avea nevoie de un bărbat cu experienţă – de un om de încredere, dacă eşti interesat. Ea nu ştie nimic despre administrarea unui *ranch* şi, din câte înţeleg, pământul este destul de măricel.

— Că tot veni vorba, domnule pastor… Dacă nu vă e cu supărare, aţi putea să-mi spuneţi câte ceva despre femeie?

Carlson se întoarse spre el şi îl strânse prieteneşte de umăr.

— Ce-ai zice, dragul meu Matthew, dacă în loc să îţi vorbesc despre ea, am să ţi-o prezint chiar acum?

Gestul dezinvolt al pastorului îl făcu să tresară, amintindu-i de felul în care obişnuia să îl înşface Johnny de ceafă pe vremea când erau copii. Nu îndeajuns de strâns ca să doară, ci numai aşa, în hârjoană. Şi Johnny avea mereu pe buze nelipsitu-i zâmbet. Cât de dor îi era de el!

Deşi avea doar patru ani pe atunci, îşi amintea cu

claritate acea oră târzie din noapte când Johnny a intrat în dormitorul lor comun, şi-a petrecut braţul pe după umerii lui – un gest pe care nu îl făcea de obicei – şi i-a spus, în şoaptă, că mama lor s-a stins din viaţă. Johrtny i-a explicat că fusese răpusă de o boală de inimă. Medicul a spus că mama lor avea o inimă plăpândă care pur şi simplu a încetat să mai bată. Dar, în pofida vârstei sale fragede, Matthew ştia că lucrurile nu s-au întâmplat aşa.

Inima mamei lui nu s-a oprit pur şi simplu – ci a fost sfărâmată de Haymen Taylor.

Mergând în urma lui Carlson, Matthew îşi aminti cuvintele pe care i le spusese fratelui său ultima oară când îl văzuse, *felul* în care le spusese, şi îl străfulgeră o dâră de remuşcare. Johnny nu avea dreptate, dar chiar şi aşa… faţă de el, se comportase ireproşabil. Trebuia să ajungă cumva în nord, să îl găsească pe frate-său şi să îi ceară iertare.

Ceea ce însemna că trebuia să obţină postul de călăuză.

Privind dincolo de pastor, zări o femeie rezemată de gardul ce împrejmuia pajiştea. Ceva din postura ei îl făcu să încetinească pasul, ceva ce îi spunea că femeia poartă pe umeri o povară grea. Era, poate, felul în care îşi ţinea capul înclinat într-o parte, ascultând parcă un glas purtat de vânt sau privirea ei aţintită peste câmp, spre ceva nevăzut din zare.

Orice ar fi fost, îi tăie avântul. Oare cum ar fi să călătorească sute de mile în tovărăşia unei femei atât de îndurerate?

Neavând surori şi mama murindu-i înainte ca el să apuce a o întreba mai multe despre sexul frumos, nu prea se pricepea la femei. Ei, dar cât de greu să fie să îi intre în graţii? Femeile aveau inima mai puţin complicată, socotea el, şi mereu îl plăceau din prima. Nu putea decât să spere că nici femeia aceasta nu va face excepţie.

Femeia se răsuci. Privirea i se opri întâi asupra lui Carlson, apoi se întoarse spre el.

Matthew resimţi şocul recunoaşterii ca pe un pumn în stomac.

Şi ea la fel, judecând după ochii care i se lărgiră subit.

Matthew îl auzi pe pastor vorbind, dar sunetul se pierdu parcă într-un tunel nesfârşit, acoperit de marfarul ce îi vuia în creier. Se căzni să ia aer, să nu cadă din picioare. Îşi coborî privirea spre anunţul pe care încă îl mai ţinea în mână, dar nu văzu în faţa ochilor decât imaginea fratelui său.

Amintirile i se învălmăşeau în cap prea rapid ca să poată zăbovi asupra uneia anume – felul în care Johnny, un munte de om, se apleca să poată intra pe uşă, precizia ieşită din comun cu care prevedea vremea pe a doua zi citind cerul nopţii, mânza răpciugoasă şi aproape moartă de foame pe care a îmblânzit-o cu nespusă răbdare cu ani în urmă până ce aceasta a ajuns să-i răspundă chiar şi la un simplu fluierat.

Nodul dureros ce i se urcă în gât şi următoarea amintire despre fratele său îl făcură să se cutremure. Nu era atât o imagine, cât un sunet înfundat şi prea bine cunoscut al cărnii plesnite de curea.

Capitolul 6

Annabelle se sprijini cu mâna tremurândă de gardul din spatele ei şi se holbă la el. Era ultimul om pe care s-ar fi aşteptat să-l mai întâlnească vreodată şi cu atât mai puţin în aceste împrejurări – răspunzând la anunţul ei. Ochii li se întâlniră şi ea citi pe chipul lui fiecare gând, fiecare emoţie ce îi străfulgera prin minte pe măsură ce iţele se puneau, dureros, cap la cap, şi ştiu exact momentul când Matthew Taylor realiză că Jonathan a murit.

Faţa bronzată a bărbatului păli. Pumnii începură să-i

tremure. Se uită la ea, apoi la peticul mototolit de hârtie pe care îl strângea în palmă şi făcu, clătinându-se, o jumătate de pas înapoi. Apoi slobozi un geamăt, ca şi cum i s-ar fi rupt o parte din suflet. Durerea îi năpădi întregul chip. Închise ochii.

În clipa aceea, Annabelle resimţi durerea devastantă a pierderii cu aceeaşi intensitate ca în noaptea când se trezise din somn în căruţă şi îl găsise pe Jonathan zăcând neînsufleţit lângă ea.

În mod surprinzător, cu toate că Matthew îl jignise pe Jonathan atât de profund şi o tratase pe ea cu atâta dispreţ, Annabelle tot îşi dorea să îi poată alina cumva durerea. Poate fiindcă ştia prea bine prin ce trecea el acum.

Dar când privirile li se întâlniră iar, realiză imediat absurditatea unui impuls atât de îndrăzneţ.

Ochii căprui ai lui Matthew se făcură aproape negri de furie şi în ei se citea clar acuzarea. Annabelle vru să-şi întoarcă privirea, dar nu fu în stare. Pe cât de tare o iubise fratele mai mare – şi făgăduise să o iubească şi după moarte – pe atât de hotărât părea fratele mezin s-o urască. Cum se făcea că în ochii unuia dintre fraţi văzuse întotdeauna fiinţa care ar putea să devină, iar în ai celuilalt nu va găsi vreodată decât reproş pentru ceea ce fusese cândva?

— Domnule Taylor, ţi-o prezint pe doamna Jonathan McCutehens. Dumneaei este văduva despre care îţi vorbeam… Patrick pesemne că remarcă expresia lui Matthew, căci se întunecă şi el la chip. S-a întâmplat ceva?

Pastorul se uită la Annabelle, aşteptând o explicaţie, dar ea nu putu scoate niciun cuvânt.

Matthew tuşi uşor şi îşi puse pălăria înapoi pe cap.

— Pare-se că slujba asta nu e, totuşi, de mine, domnule pastor. Îmi pare rău că v-am răpit timpul

degeaba; vocea lui groasă suna forţat, încărcată de emoţie – emoţie pe care Annabelle ştia că Matthew ar fi preferat să n-o arate de faţă cu ea. Vă rog să-i transmiteţi toate cele bune doamnei Carlson. O zi bună, stimate domn.

Spunând acestea, fără să mai arunce măcar o privire spre Annabelle, Matthew se îndepărtă.

Patrick dădu să pornească după el.

— Matthew, aşteaptă…

— Nu, Patrick, spuse Annabelle abia şoptit, prinzându-l de braţ. Nu înţelegi. Lasă-l, te rog, să plece.

Annabelle privi cum Matthew dispare după colţul casei, cu mersul apăsat şi mândru – mândrie pe care o întrezărise pentru prima oară în urmă cu doi ani, în seara când Kathryn Jennings le făcuse cunoştinţă. Matthew venise să o anunţe pe Kathryn că fusese descoperit trupul neînsufleţit al unui bărbat, care se presupunea a fi soţul ei. Annabelle se obişnuise ca lumea să o trateze cu dispreţ. Dar atitudinea lui din seara aceea vădea mai mult de atât. Ceva mult mai profund decât lipsa de consideraţie sau insultele care i se aruncau pe străzile oraşului. Când a privit atunci în ochii lui Matthew Taylor, a înţeles că, orice ar face, nu va putea niciodată să îi schimbe părerea pe care o avea despre ea. Pe scara lui de valori, ea nu avea să valoreze vreodată nici cât o ceapă degerată.

— Ce nu înţeleg, Annabelle? Nici măcar n-am apucat să fac prezentările. Cum de a putut să plece aşa… Patrick se opri brusc. Îl cunoşti cumva? L-ai întâlnit pe vremea când lucrai la bordel?

Annabelle clătină din cap, fără a se simţi ofensată de întrebare. Era, în fond, una întemeiată.

— Nu, nici vorbă de aşa ceva.

— Bine, dar atunci despre ce e vorba? Ce s-a întâmplat adineauri?

Era prima dată când îl vedea iritat.

— Părea candidatul perfect. Are experienţă, ba mai mult, cred că este genul de om pe care şi-ar fi dorit Jonathan să-l ai alături într-o călătorie atât de lungă, stărui pastorul, apoi adăugă pe un ton blajin: genul de om despre care scria Jonathan în scrisoarea lui, un bărbat care să îţi apere onoarea.

Annabelle îşi reprimă un râs amar. *Onoarea* ei cu siguranţă că n-ar fi nicicând în pericol alături de Matthew Taylor.

— În această privinţă ai perfectă dreptate, Patrick. Onoarea mea, şubredă cum e ea, ar fi într-adevăr în siguranţă în tovărăşia lui Matthew Taylor, oricât de lungă ar fi călătoria. De asta poţi fi convins.

O durere surdă începu să-i mocnească în tâmpla stângă şi ridică mâna să se maseze. Evenimentele din ultimele săptămâni, adăugate sarcinii, îşi spuneau cuvântul.

— El este singurul care s-a prezentat în urma anunţului, Annabelle. Ar putea să fie unica ta şansă de a porni la drum în primăvara asta.

Văzând că Annabelle nu răspunde, pastorul făcu un pas spre ea.

— Ajută-mă, te rog, să înţeleg ce s-a petrecut, de fapt, aici. Am discutat o oră întreagă cu acest om, care părea a fi, permite-mi să spun, călăuza ideală. Apoi îl aduc aici să-i fac cunoştinţă cu tine şi el se comportă de parcă ar fi văzut o nălucă.

Durerea ce umbrise ochii lui Matthew încă mai bântuia gândurile Annabellei. Nu mai văzuse acea privire îndurerată decât o singură dată în viaţă, la un alt bărbat care jelea şi el pierderea unui frate.

— Într-un fel, chiar s-ar putea spune că a văzut o nălucă. Năluca răposatului meu soţ. Vezi tu, Patrick, bărbatul cu care tocmai ai stat de vorbă, şi îşi ridică o

sprânceană, cel despre care crezi că ar fi călăuza ideală… este fratele lui Jonathan.

C – se

Matthew nu se opri până nu ajunse lângă Fountain Creek, aproape de marginea oraşului. Se prăbuşi gâfâind la umbra unui plop uriaş de pe malul râului şi îşi azvârli pălăria cât colo. Îl durea stomacul. Se rezemă cu spatele de scoarţa aspră a copacului, sperând că durerea va trece.

Johnny… murise. Nu îi venea să creadă.

Totuşi, când se uitase în ochii acelei femei cu câteva minute în urmă, după ce pastorul îi relatase deja situaţia ei, ştiuse că era adevărat.

Of, Doamne…

Deodată, pântecul i se răzvrăti. Se năpusti în tufişuri şi vărsă imediat puţinul pe care îl avea în stomac. După ce îi trecu greaţa, se târî până pe marginea apei şi bău cu măsură. Apoi, întinzându-se pe malul înclinat, se şterse la ochi şi slobozi un oftat tremurat. Miji ochii să se ferească de razele ce răzbeau printre frunzele sălciilor sub care stătea. Un vânt călduţ înfiora crengile.

Se răsuci şi fixă cu privirea apele care, pe măsură ce zăpada iernii capitula în faţa temperaturilor mai ridicate ale primăverii, se prăvăleau din înălţimi tot mai repezi şi mai învolburate, umflând malurile noroiase. Cum se putea ca Johnny să fi murit? Şi cum de rămăsese cu târâtura aia în tot acest timp? De ce n-o părăsise? Fusese convins că în cele din urmă fratelui său îi vor veni minţile la cap şi o va izgoni. Dar Johnny fusese mereu uşor de dus de nas şi uite că naivitatea lui l-a băgat în mormânt.

Se ridică în şezut, cu antebraţele proptite pe genunchi, şi îşi ţinu capul în palme până când zvâcnetul din tâmple se potoli, transformându-se într-o durere surdă. Expiră prelung şi îşi frecă faţa, ştergând umezeala neobişnuită ce îi acoperise obrajii. Epuizat, fără sălaş şi,

simţindu-se mai singur ca oricând, cedă şi se întinse la loc, ascultând cum se învolbură şi se rostogolesc pe lângă el apele îngheţate ale pârâului şi rederulând în minte evenimentele de peste zi.

Nimic nu ieşise aşa cum preconizase el. Era un fugar fără bani, fără slujbă şi fără perspective... iar acum moartea i-l răpise şi pe Johnny. Să fi avut toţi banii pe care visase să îi câştige în Texas şi o cu totul altă situaţie, ar renunţa la toate doar să-l aibă din nou alături pe fratele lui.

Ceva mai târziu, când se trezi, soarele după-amiezii se retrăgea deja vertiginos spre piscurile stâncoase din apus. Stomacul încă îl mai durea, dar de astă dată mai degrabă de foame decât de greaţă. Gândul îi zbură la conversaţia avută anterior cu pastorul şi, mai precis, la ceea ce îi spusese Carlson despre cei doi „soţi”.

Tot ce aflase de la pastor era că fratele său fusese răpus de o boală de inimă. Ştiind ce soi de femeie era Annabelle Grayson – mincinoasă şi manipulatoare – Matthew se întrebă dacă nu cumva ea se făcea vinovată de moartea lui Johnny. Încă de când aflase de căsătoria lor, ştiuse că individa se măritase cu frate-său doar ca să scape de la bordel şi să profite de el în toate felurile posibile. Johnny aproape că recunoscuse treaba asta. Iar acum Johnny era mort şi toate îi rămâneau Annabellei Grayson. Inclusiv *ranch*-ul din Idaho care, de drept, ar fi trebuit să îi revină lui. În fond, Johnny îl plătise, cel puţin parţial, cu banii obţinuţi din vânzarea fermei familiale din Missouri şi îi oferise lui jumătate din proprietate toamna trecută, când îl rugase să meargă să lucreze pământul împreună cu el.

În timp ce medita la ocaziile pe care le ratase, atât în ceea ce privea pământul, cât şi pe fratele său, îl năpădi iar acel sentiment deja obişnuit de singurătate. Şi ce dacă atunci desconsiderase oferta lui Johnny? Asta nu schimba

cu nimic faptul că pământul s-ar cuveni să îi revină lui.

Se ridică şi îşi luă pălăria. Ce să facă acum? încotro s-o apuce? Chiar dacă şi-ar mai fi dorit slujba, deşi nu şi-o dorea – n-ar fi ajutat-o în ruptul capului pe acea ticăloasă de moravuri uşoare – nu ar fi avut nicio şansă odată ce pastorul va fi stat de vorbă cu Larson Jennings. Şi fără îndoială că şi Annabelle Grayson va avea grijă să îl prezinte într-o lumină cât mai proastă.

Nu, tot ce putea face pentru moment era să îşi găsească un loc de muncă aici, în Willow Springs, şi să lucreze până va strânge destui bani ca să pornească iar la drum. Nu că ar fi avut idee unde s-ar duce după aceea.

În drum spre grajdul cu plată, îl străfulgeră un gând, făcându-l să schimbe direcţia. Se apropie de noua sa destinaţie cu prudenţă, vrând să se asigure că nu mai era nimeni prin preajmă. Nu îi luă mult timp şi găsi locul.

Movila înălţată recent deasupra mormântului nu era încă întărită, dar fără îndoială că, în acest climat arid, ţărâna avea să se întărească în curând. Îi plăcea locul unde alesese pastorul să îl îngroape pe Johnny. Lângă Fountain Creek, la umbra Munţilor Stâncoşi, era un loc liniştit care fără îndoială că i-ar fi plăcut lui Johnny.

Citind numele fratelui său gravat pe crucea rudimentară din lemn, Matthew îşi scoase pălăria şi rămase minute în şir nemişcat, şipotul râului fiind singurul sunet ce rupea tăcerea. Slujba de înmormântare fusese ţinută, fără doar şi poate, de Carlson. Ce rău îi părea că nu fusese şi el pe aproape să-l audă! Nădăjduia că pastorul vorbise frumos şi din suflet despre fratele lui. Niciun om nu s-ar cuveni să fie aşezat în mormânt cu doar câteva cuvinte impersonale, fără a se vorbi despre viaţa lui, de felul în care şi-a trăit-o şi contribuţiile aduse…

— Taylor?

Matthew ridică, surprins, privirea. Când văzu cine

pusese întrebarea, îngustă ochii. Îl cunoştea pe bărbatul din faţa sa. Sau, mai bine spus, îl cunoscuse cândva. Şi totuşi, acum avea impresia că se uită la un străin.

— M-am gândit că ai să treci, poate, pe aici înainte de a porni iar la drum, şi voiam să te întâlnesc.

Faţa şi gâtul lui Larson erau brăzdate de cicatrice, iar în partea dreaptă a feţei pielea se vindecase într-un unghi straniu, trăgându-i ochiul într-o parte. Jennings făcu un pas spre Matthew, apoi se opri. În doi ani părea să fi îmbătrânit cât în douăzeci.

— Aş vrea să vorbim despre ceea ce s-a întâmplat între tine… şi soţia mea.

Detectând acuzare în tonul lui, Matthew se puse în gardă. Ştia prea bine ce vorbe avea să-i spună Jennings şi nu era dornic să le audă.

— Şi eu am niscaiva lucruri să-ţi spun.

Jennings dădu din cap.

— Sunt convins.

Apoi tăcu, dându-i parcă ocazia de a vorbi primul.

— S-ar fi cuvenit să spui cinstit cine eşti de la bun început, Jennings. Să nu ne laşi să credem că te-ai prăpădit. Cum te-a lăsat inima să-i faci una ca asta lui Kathryn? S-o laşi atâta timp să creadă că ai murit?

Fostul lui şef dădu să spună ceva, apoi pesemne că se răzgândi. Bine măcar că îşi recunoştea greşeala.

Gândurile lui Matthew zburară la o seară anume, când o aşteptase pe Kathryn în faţa ospătăriei lui Myrtle şi apoi o condusese până acasă. În seara aceea încercase să o sărute. Îl trecură năduşelile la gândul că Jennings ar fi putut asista, din umbră, la scena aceea.

— Ai idee prin câte a trecut Kathryn în lunile acelea? Aşteptându-te, neştiind dacă erai viu sau mort? Zbătându-se să păstreze *ranch*-ul? Apoi, în după-masa când au găsit cadavrul acela…

Matthew clătină din cap, amintindu-şi ziua când o condusese pe Kathryn până la biroul de pompe funebre să vadă – ceea ce ei crezuseră a fi – rămăşiţele răposatului ei soţ. O parte din el mulţumise cerurilor că trupul lui Jennings fusese, în sfârşit, găsit. Detestase s-o vadă pe Kathryn atât de îndurerată, dar detestase şi faptul că nu îi putea oferi iubirea şi grija pe care îşi dorea să i le ofere la vremea aceea.

— De-ai fi văzut cât a suferit! Cum ai putut să-i faci una ca asta, Jennings? în timp ce era însărcinată cu propriul tău copil?!

Jennings trase încet aer în piept.

— Tocmai asta e, Matthew. Nu ştiam că este copilul meu. Credeam… Şi întoarse capul, de parcă i-ar fi fost ruşine să se uite la Matthew. Credeam că pruncul era al altuia, spuse el cu vocea-i hârâită, apoi adăugă abia şoptit: O vreme am… am crezut că pruncul e al tău.

Matthew ştia că, la vremea aceea, circulase, într-adevăr, un astfel de zvon, dar cum de putuse Jennings să îi dea crezare?

— Cum ai putut crede una ca asta despre Kathryn? Chiar nu îţi cunoşti propria nevastă?

Faţa lui Jennings se însenină.

— Acum o cunosc, răspunse el cu vocea tărăgănată. Acum, lăudat fie Domnul, o cunosc.

Incendiul schimbase înfăţişarea lui Jennings, iar expresia ochilor îi era, de asemenea, schimbată – într-un fel pe care Matthew nu l-ar fi putut descrie şi nici nu şi-l putea explica. Jennings porni spre el şi, deşi era mai vânjos decât fostul său şef, Taylor se temu de un atac.

Jennings ridică mâna.

— N-am venit aici să mă răfuiesc cu tine, Taylor. Deşi Dumnezeu ştie că a fost o vreme când tare aş fi vrut s-o fac, iar buzele i se arcuiră într-un zâmbet strâmb. Trebuie

să recunoşti că e cam supărător să descoperi că nici nu ţi s-a răcit bine trupul în mormânt, că prietenul în care ai avut încredere ani de zile a şi început să-i dea târcoale soţiei tale; oftă şi clătină din cap. Dar nu de aceea mă aflu aici, Taylor. Am lăsat în urmă toate acestea. Am venit aici… să îţi cer iertare. Nu am făcut bine. Aveam motivele mele la momentul respectiv, dar asta nu îmi justifică nicidecum greşeala. Regret că acţiunile mele te-au făcut să suferi şi mă aflu aici ca să te rog să mă ierţi.

Jennings se foi de pe un picior pe altul, privi în lături şi apoi înapoi spre el.

— Kathryn mi-a spus cât de îndatoritor ai fost faţă de ea, cum ai ajutat-o după dispariţia mea, cât te-ai zbătut să ne salvezi *ranch*-ul, pământul. Îl privi în ochi. Îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut. Am greşit nemărturisindu-vă adevărul după ce m-am întors, dar… ei bine, să zicem că am avut câteva lucruri de învăţat. Despre mine, despre soţia mea şi despre Domnul nostru.

Mărturisirea lui Jennings îl lăsă mut de uimire.

De-a lungul anilor petrecuţi în slujba lui, ajunsese să îl admire pe Jennings. Fostul său şef putea fi aspru uneori şi era iute la mânie, dar faţă de el se comportase întotdeauna corect. Jennings avea un simţ înnăscut al afacerilor pe care Matthew îl respecta şi chiar îl invidia niţel. Cu toate acestea, Matthew nu l-ar fi descris niciodată pe bărbatul din faţa lui drept un om binevoitor şi nu-şi amintea ca Larson să fi recunoscut vreodată că a greşit şi, cu atât mai puţin, să-şi fi cerut iertare.

Aşa ceva şi-ar fi amintit cu siguranţă.

Neştiind cum să reacţioneze şi, nevrând să îl absolve prea uşor de vină pe Jennings, Matthew acceptă pur şi simplu confesiunea.

— Îţi primesc scuzele, Jennings. Kathryn este o femeie deosebită. Eşti norocos să ai o nevastă ca ea.

— Asta aşa este, prietene, Jennings se mai uită o clipă în ochii lui, apoi privi dincolo de el, spre mormânt. Condoleanţe pentru fratele tău. Eu nu l-am întâlnit decât de câteva ori pe Jonathan, aşa că nu l-am cunoscut prea bine, dar pastorul Carlson a vorbit foarte frumos despre el. A spus că a fost un om de ispravă.

Compasiunea din glasul lui Jennings, din felul lui de a vorbi, îi puse un nod în piept.

— Da, a fost.

În momentul acela realiză că el nu îi spusese niciodată lui Jennings că avea un frate. Şi nici lui Carlson. Rămânea o singură explicaţie – Annabelle Grayson. Fără îndoială că ea le spusese. Şi Dumnezeu ştie ce altceva le-o mai fi zis despre el, întorcându-i împotriva lui, scornind tot soiul de minciuni, cum făcuse ca să-l prindă pe Johnny în mrejele ei.

— Am trecut pe la familia Carlson adineauri şi, ştiind că ai lucrat la *ranch*-ul meu, pastorul mi-a pus o serie de întrebări despre tine, iar expresia lui Jennings deveni gravă. Vreau să ştii că i-am răspuns cinstit.

Imaginându-şi conversaţia care trebuie să fi avut loc şi ce părere şi-or fi făcut despre el de pe-acum pastorul şi soţia acestuia, Matthew simţi că îi ia foc ceafa. Nerăbdător să pună capăt acestei conversaţii, primi sinceritatea lui Jennings cu o aplecare scurtă a capului şi se răsuci să plece.

— I-am spus lui Carlson că ai fost unul dintre cei mai iscusiţi văcari cu care am lucrat vreodată şi cel mai bun vechil din câţi am avut.

Matthew se întoarse încet spre el, crezând că poate nu auzise bine. Dar expresia lui Jennings arăta clar că nu îl înşelase auzul.

— I-ai spus tu asta despre mine?

Nu avea nicio noimă. De ce ar face una ca asta? Şi

mai ales acum când s-ar fi putut răzbuna însutit pe el?

— Cum aşa?

— Pentru că ăsta e adevărul. Eşti un om cumsecade, Taylor. Nu zic că ai fi perfect, adăugă Jennings mucalit, dar eşti un om de ispravă.

În faţa acestei generozităţi neaşteptate, fălcile lui Matthew se încleştară de emoţie. Încă tot nu înţelegea nimic.

— Dar şi ce ţi-am spus eu despre Kathryn a fost adevărat.

Jennings îi susţinu privirea preţ de o clipă, apoi încuviinţă din cap.

— Corect. Dar eu, unul, văd lucrurile în felul următor: uneori putem alege calea pe care s-o urmăm, alteori nu. Şi uneori Dumnezeu trimite în calea noastră pe cineva care să ne ajute să facem acea alegere. Cu mine aşa s-a întâmplat şi, datorită oamenilor pe care mi i-a trimis în cale, azi sunt un om mai bun; din nou apăru acel zâmbet mucalit. Dar pentru a le putea accepta ajutorul a trebuit, ce-i drept, să-mi calc pe orgoliu. Ceea ce n-a fost nicicând un lucru uşor pentru mine.

Jennings îşi întoarse o clipă privirea, apoi îşi întinse încet mâna spre el.

Inspirând adânc, Matthew îl cântări din priviri pe bărbatul din faţa sa, întrebându-se ce motiv o fi având să-i acorde încă o şansă, mai ales când el ştia că, dacă rolurile ar fi fost inversate, mai mult ca sigur că el n-ar fi procedat la fel.

Încă nedumerit, dar dorindu-şi să poată înţelege cumva, Matthew îi strânse în cele din urmă mâna.

După ce se despărţiră, Matthew porni spre grajdul cu chirie. Cel mai cuminte era să îşi ia calul şi să plece. Dar unde? Şi cu ce? Cu buzunarele goale şi stomacul la fel de gol, nu avea bani nici măcar pentru o masă, darămite ca

să-l plătească pe Jake Sampson de la grajduri. Sentimentul acut al pierderii şi setea de răzbunare i se războiau în suflet pentru întâietate. Dacă în momentul acesta i s-ar putea îndeplini o singură dorinţă, şi-ar dori, mai presus de orice, să îl aibă din nou alături pe Johnny.

Iar dacă ar mai avea dreptul la o dorinţă, aceea ar fi ca Annabelle Grayson să plătească pentru ceea ce a făcut.

Capitolul 7

A doua zi dimineaţă, Annabelle se holbă la teancul de bancnote ce burduşea plicul pe care i-l întinsese Carlson. Nu că n-ar mai fi văzut până acum atâta bănet la un loc – văzuse. Doar că nu îi aparţinuseră niciodată. După ce patroana bordelului îşi lua cota-parte, pe lângă cazare, masă, haine, cosmetice şi parfum, fetele aproape că nu mai rămâneau cu nimic – asta fiind, negreşit, şi intenţia madamei.

În timp ce Annabelle numără încă o dată bancnotele, Patrick urcă lângă ea în căruţă.

— Jonathan nu mi-a vorbit niciodată despre bani, iar eu nu l-am întrebat niciodată. Nici cu gândul n-am gândit că a pus deoparte atâţia bani. Bănuiesc că asta a fost tot ce avea depus la bancă şi contul din Idaho a fost închis.

Patrick rămase tăcut preţ de o clipă, apoi răspunse, fără să o privească în ochi.

— Totul este aranjat. Aceasta este suma care a cerut Jonathan să fie retrasă din cont pentru tine, îţi aminteşti?

Pastorul schiţă un surâs, apoi plesni din hăţuri şi ocoli căruţele parcate în faţa magazinului universal şi a prăvăliei de nutreţuri.

— În felul acesta vei putea călători până în Idaho fără să duci lipsă de nimic, şi îţi vor rămâne bani berechet să tocmeşti o călăuză cu experienţă.

— Da, ştiu, dar…

Intuind că mai era ceva ce rămăsese nespus,

Annabelle aproape că nici nu observă marea de trecători ce se îmbulzeau pe trotuar. Lăsă tăcerea să se aştearnă între ei, dându-i pastorului ocazia de a vorbi, în timp ce îl urmărea cu coada ochiului.

Ochii lui Patrick rămaseră aţintiţi asupra drumului.

Probabil că încerca să găsească o cale de a readuce în discuţie subiectul Matthew Taylor. Ştiuse încă din ajun că multe dintre întrebările lui Patrick şi ale lui Hannah cu privire la relaţia ei cu Taylor – dacă aceea se putea numi relaţie – rămăseseră fără răspuns. Judecând după reacţia avută de Matthew după-masa trecută când dăduse ochii cu ea, fără îndoială că acesta părăsise deja Willow Springs sau o va face cât de curând. Nu putea nega faptul că, după şocul iniţial, o parte din ea se bucurase să îl revadă. În fond, din câte ştia, Matthew era singura rudă în viaţă a lui Jonathan, şi probabil că îl cunoscuse pe soţul ei mai bine ca oricine. Matthew reprezenta ultimul fir, cât de subţire, care o lega de Jonathan.

Gândurile îi zburară la momentele când Jonathan îi povestise despre „frăţiorul lui”, depănând amintiri despre copilăria lor. Ce straniu i se părea acum totul! Imaginea pe care o plăsmuise mintea ei despre „băieţelul de odinioară” nu semăna deloc cu bărbatul pe nume Matthew Taylor.

Aruncând o ultimă privire spre Patrick, hotărî să îl lase să pritocească în linişte gândurile care îl frământau, oricare ar fi fost ele.

— Cred doar că e ciudat că Jonathan nu a pomenit niciodată de banii ăştia, atâta tot.

— Jonathan al tău a fost un om modest, Annabelle.

Jonathan *al ei*. Nimeni nu mai folosise până acum această expresie. Cum putea o femeie ca ea să merite distincţia de a-l numi pe un bărbat precum Jonathan McCutehens „al ei”? îi era dor de soţul ei, dar conversaţiile lor începeau deja să i se înceţoşeze în minte. O mare parte

din el îi scăpa printre degete, dureros de repede. Era ultima zi de mai. Deşi trecuseră doar şaptesprezece zile de la moartea lui, în inima ei trecuseră mult mai multe.

— Întrucât Jonathan m-a numit executorul său testamentar, am semnat deja toate actele necesare. Toată documentaţia e gata şi urmează să fie trimisă prin poştă băncii din Idaho. La sosire va trebui să treci pe acolo şi ei te vor ajuta cu tot ce va fi nevoie.

Pastorul scoase un teanc de hârtii din buzunar şi i le înmână, odată cu scrisoarea lui Jonathan, pe care o luase cu el drept dovadă a testamentului făcut de soţul ei.

— Păstrează-le într-un loc ferit şi, când ajungi, prezintă-le pe toate băncii. Banca a fost anunţată că vei sosi cândva pe parcursul acestei toamne sau al celei următoare, în funcţie de cum se aranjează lucrurile.

Annabelle îşi trecu repede privirea peste foi. Nu înţelegea toţi termenii juridici, dar îşi jură să parcurgă amănunţit toate documentele mai târziu. Le aşeză pe toate în săculeţul ei.

— Îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine, Patrick. Şi sunt convinsă că Jonathan îţi este, de asemenea, recunoscător.

Pastorul ridică modest din umeri.

— Am făcut-o bucuros. Îi ajut pe mulţi în astfel de chestiuni. Ţi-am vorbit până acum de onorariul meu?

Zâmbetul lui mucalit o făcu şi pe ea să zâmbească.

— Nu, dar dacă ai să-mi ceri unul cât să ridici o nouă biserică, să ştii că am să intru la bănuieli.

Imaginea care i se contură în minte o făcu să pufnească în râs.

— Îţi poţi imagina? Un lăcaş sfânt plătit de o doamnă a nopţii!

Ironia gândului o amuză.

— *Fostă* doamnă a nopţii. Şi acum o doamnă în toată

puterea cuvântului, o corectă Patrick bine dispus, apoi miji ochii. Hm… un lăcaş sfânt plătit de un păcătos căruia i s-a oferit o a doua şansă în viaţă şi a hotărât să o îmbrăţişeze. Mda, cred că ar merge, adăugă el, aruncându-i un zâmbet.

— Dar nu cred că mulţi dintre oamenii virtuoşi din Willow Springs ar călca pragul unei asemenea biserici dacă ar şti.

— Mda, oamenii virtuoşi… Patrick clătină, oftând, din cap. Din păcate, Annabelle, mă tem că în această privinţă s-ar putea să ai dreptate. Sunt îngrozitor de mulţi oameni *virtuoşi* în acest oraş care au nevoie de vindecare. Dar, din nefericire, ei nici măcar nu ştiu că sunt suferinzi. Omul nu poate înţelege îndurarea lui Dumnezeu până nu realizează că nu este vrednic de iertare el însuşi.

Cuvintele pastorului – şi amintirea acelei ultime seri petrecute alături de Jonathan – îi umplură sufletul de căldură.

— În noaptea în care a murit, Jonathan mi-a spus cam acelaşi lucru. A zis că el şi cu mine avem un avantaj faţă de Ma…

Nu rosti până la capăt numele lui Matthew. Nu voia să îi ofere lui Patrick ocazia de a readuce subiectul în discuţie.

— Faţă de… mulţi alţii, fiindcă noi doi am văzut ceea ce suntem cu adevărat fără Iisus. Cei ce nu înţeleg lucrul acesta nu pot fi nici pe departe îndeajuns de recunoscători. Şi nici îndeajuns de milostivi cu alţii; râse amar, tremurat. Prin urmare, eu ar trebui să fiu una dintre cele mai recunoscătoare fiinţe din lume, nu-i aşa? Şi dintre cele mai milostive.

— Şi aşa şi eşti, spuse pastorul blajin.

Surprinsă de răspunsul lui, Annabelle rămase o vreme tăcută, savurându-l.

Când Patrick mână căruţa pe o stradă lăturalnică,

atenţia îi fu atrasă de o siluetă ce înainta gârbovită pe drum.

— Patrick, eşti bun să opreşti o clipă? Te rog.

Pastorul se conformă şi Annabelle coborî din căruţă, folosind ca punct de sprijin butucul roţii.

Bătrânul vânzător ambulant cu care îi făcuse cunoştinţă Kathryn Jennings mergea pe marginea drumului, trăgând după el cotiga hodorogită şi adresându-se tuturor celor pe lângă care trecea, fie că aceştia îl băgau în seamă ori ba. Când Annabelle îi atrase atenţia, un zâmbet încreţi şanţurile săpate de soare pe chipul bărbos al lui Callum Roberts.

Bătrânul trânti numaidecât cotiga la pământ.

— Măi să fie, domnişoara Grayson în persoană! Tare chipeşă mai eşti azi, fata moşului!

Annabelle nu simţi nevoia să-l corecteze în nicio privinţă, ci doar îşi atinse uşor broşa lipsită de strălucire pe care şi-o prinsese la şal în dimineaţa aceea chiar înainte de a ieşi din casă, bucuroasă că se hotărâse în ultima clipă s-o poarte. Când văzu broşa, ochii bătrânului se luminară. Annabelle o cumpărase de la el primăvara trecută, când ieşise în oraş împreună cu Kathryn

Jennings. Bijuteria îi amintea nu doar de bătrânul vânzător de mărunţişuri, ci şi de lecţia de bunătate pe care o învăţase de la Kathryn.

Cele două prietene erau adâncite în conversaţie în momentul acela şi Annabelle ar fi trecut pe lângă bătrânul negustor ambulant fără să îl observe. Dar nu şi Kathryn.

Kathryn s-a oprit şi a intrat în vorbă cu el, l-a privit în ochi, i-a lăudat marfa şi a cumpărat două lucruşoare de care Annabelle ştia că prietena ei nu are nicidecum trebuinţă. Apoi Kathryn l-a îmbrăţişat pe bătrân – da, chiar l-a îmbrăţişat! în ciuda mirosului neplăcut pe care îl emana acesta. Şi atunci pe faţa moşneagului s-a prelins o lacrimă,

făcând-o pe Annabelle să se întrebe cât timp o fi trecut de când nu mai fusese strâns în braţe, de când nu i se mai adresase o vorbă bună.

Se aplecă şi cercetă conţinutul cotigii.

— Ce chilipiruri ai azi, moş Roberts?

Presupunea că adunătura de mărunţişuri şi vechituri conţinea, în mare parte, aceleaşi lucruri prin care căutase şi Kathryn anul trecut.

— Cauţi ceva anume, domnişoară?

— O, cine ştie ce s-ar putea să-mi cadă cu tronc! Cum îţi mai merge?

După înfăţişare, bătrânul părea să nu mai fi mâncat pe săturate de zile, dacă nu chiar de săptămâni întregi.

Ştiind că s-ar putea să simtă ispita băuturii, Annabelle îi studie faţa, căutând urme ale viciului. Dar nu găsi niciuna. Ochii bătrânului erau senini şi luminoşi, mâinile nu îi tremurau, iar respiraţia – deşi avea un miros greu, de dinţi putreziţi – nu îi mirosea nicidecum a alcool.

— Aşa şi-aşa. Lumea se duce buluc la magazinu ăla simandicos de peste drum. Deşi zău că nu pricep ce cată acolo, când eu am aici tot ce le trebuie. Şi le vând pe o nimica toată, adăugă moşneagul, aplecându-se să-şi maseze piciorul drept.

Annabelle îşi aminti că, atunci când îl zărise, observase că bătrânul şchiopăta uşor.

— Ai perfectă dreptate, moş Roberts.

Alese în cele din urmă un tom vechi şi ros de vreme, mic cât palma. În ciuda vechimii, cărticica părea să-şi fi păstrat, totuşi, toate foile. Cercetând petele de pe margini, Annabelle nu putu decât să spere că textul dinăuntru va fi rămas cât de cât lizibil. Nu cunoştea numele autorului, trecut pe copertă, dar titlul – *Inima destăinuitoare* [The Tell-Tale Heart] – era îndeajuns de captivant.

Ridică şi o oglindă de mână care trebuie să fi fost

pictată în auriu cu câteva vieţi în urmă. Oglinda era crăpată în două locuri, iar frumuseţea mânerului împodobit era ştirbită de trei şănţuleţe ce trebuie să fi conţinut cândva bucăţele de sticlă colorată. Annabelle ridică oglinda în dreptul feţei să îşi vadă reflecţia şi observă imediat evidentele ei cusururi.

Nu pe ale oglinzii, ci pe ale sale.

În unghiul în care ţinea oglinda, una dintre crăpăturile sticlei se suprapunea aproape perfect cu cicatricea care îi brăzda tâmpla dreaptă. Coborî încet oglinda şi se sforţă să zâmbească.

— N-am cuvinte să îţi mulţumesc, moş Roberts. Chiar căutam ceva de citit, iar oglinda asta îmi va fi cât se poate de folositoare. Le iau pe amândouă.

Îndesă câteva bancnote în mâna moşneagului.

— Nădăjduiesc să te bucuri de ele, fata mea. Am lustruit cu mâna mea oglinda chiar ieri. Cartea, pe de altă parte… eu nu prea le am cu buchisitu, aşa că nu ştiu dacă face cât trage la cântar. E una dintre cărţile celea de-ţi încap taman bine în buzunar şi se citesc pe diligenţă, aşa mi s-a zis.

Callum Roberts se uită la banii pe care îi avea în palmă şi apoi se holbă la Annabelle, care pornise deja spre căruţă.

— A, nu… Mi-ai dat prea mult, domnişoară. Mult prea mult.

Urcând înapoi pe capră, Annabelle simţi cum o străbate o senzaţie stranie – de parcă soarele ar fi răsărit a doua oară în dimineaţa aceea, doar că de astă dată… în sufletul ei. Zâmbea cu toată faţa.

— Cum să fie prea mult, moş Roberts? Pentru mine, lucruşoarele astea fac toţi banii. Cu o parte din ei fii bun de te du la doctorul Hadley să-ţi dea ceva pentru piciorul beteag. Ia-ţi o şubă nouă şi-o pereche de mănuşi. Apoi du-

te la locanda lui Myrtle şi te ospătează cu nişte pui fript şi budincă de pâine.

Sub barba-i deasă şi neîngrijită, buzele bătrânului tremurau.

— Din suflet îţi mulţumesc, domnişoară. Ai o inimă mare. O inimă de aur.

Înainte ca emoţia să o copleşească, Annabelle îi făcu semn lui Patrick că poate să pornească. Când ajunseră în josul străzii, privi înapoi.

Callum Roberts stătea exact acolo unde îl lăsase, cu o mână sprijinită pe cotigă şi cu cealaltă ridicată în aer în chip de rămas-bun. Annabelle îi făcu şi ea cu mâna.

Când ajunseră la colţul străzii, Patrick aruncă o privire spre obiectele din poala ei.

— Pe unele lucruri e greu să pui un preţ, nu-i aşa?

Annabelle nu îi răspunse. Nu era nevoie. Patrick manevră caii să ocolească o trăsurică, iar ea continuă să îi mulţumească lui Dumnezeu pentru nemeritata minune pe care i-o scosese în cale.

Peste câteva minute, Patrick opri în spatele casei, sări de pe capră şi ocoli căruţa. Annabelle acceptă mâna întinsă de el şi coborî. Apoi privirile li se întâlniră. Şi în a lui, Annabelle simţi *aceeaşi* întrebare nerostită pe care o intuise ceva mai devreme, în oraş.

Zâmbi.

— Hai, nu te mai codi… şi spune deschis ce ai pe suflet.

— Ce să spun? făcu el, aparent nedumerit.

Dar înainte ca Patrick să-i întoarcă spatele, Annabelle întrezări un zâmbet încurcat arcuindu-i buzele.

— Nu ştii să minţi, Patrick. Dar acest neajuns al tău este, de fapt, o calitate.

Pastorul se întoarse cu faţa spre ea.

— Mă întrebam doar dacă aş mai putea vorbi odată

cu Matthew. Dacă se mai află în oraş, probabil că l-aş putea convinge să accepte postul. Trebuie să pleci din Willow Springs, Annabelle. Să poţi s-o iei de la capăt în altă parte.

Intuindu-i dezaprobarea, se grăbi să adauge:

— Ieri, când am stat de vorbă, Larson mi-a spus că Matthew ar fi o călăuză excelentă. Or eu ştiu cum să iau omul şi cred că aş putea să…

Annabelle îi făcu semn să se oprească.

— Am discutat despre asta aseară, Patrick. Sunt sigură că Matthew a părăsit deja Willow Springs.

Porni spre casă şi Patrick o urmă.

— Şi te încredinţez că nu vrea să aibă nimic de a face cu mine. N-are niciun rost ca tu şi Hannah…

În dreptul treptelor din dosul casei, se răsuci spre el şi îşi îndulci, în mod voit, tonul.

— Ca tu, Hannah şi cu mine să nutrim alte speranţe. Săptămâna asta am să mă duc la Denver. Acolo am să închiriez o cameră la o pensiune pe care o ştiu, iar primăvara viitoare am să mă alătur primei caravane ce porneşte spre nord. Am să mă descurc, Patrick. Voi găsi un loc de muncă – unul respectabil, îţi promit, adăugă ea, făcându-i cu ochiul, iar lunile vor trece cât ai bate din palme.

Îşi aşeză mâna pe pântec, recunoscătoare pentru acest prunc ce continua să o lege de Jonathan, şi adăugă pe un ton ce se voia jovial:

— Şi-apoi, nu eram oricum prea dornică să bat o mie de mile cu acest prunc înghiontindu-mă întruna.

Se forţă să zâmbească, sperând ca zâmbetul să pară convingător. Îşi trăise mai toată viaţa prefăcându-se şi ştia să îşi ascundă adevăratele sentimente.

Sau, mai bine zis, ştiuse cândva.

Capitolul S

În după-masa aceea, Annabelle le ajută pe Hannah şi pe fetiţa 1 ei, Lilly, să întindă rufele la uscat în curtea din spatele casei. Hannah era din cale afară de tăcută. Annabellei nu îi fu greu să ghicească de ce.

— Ştii, Hannah, oraşul Denver nu e chiar aşa departe de Willow Springs. Ne-am putea întâlni din nou înainte să pornesc la drum primăvara viitoare.

Lilly, fetiţa de unsprezece ani ce moştenise părul negru şi ochii violeţi ai lui Hannah, se lumină la faţă.

— Am putea face o excursie s-o vedem pe tanti Annabelle înainte să plece! exclamă ea entuziasmată.

Hannah întinse un cearşaf pe sfoară, zâmbind forţat.

— Lilly, eşti bună să dai o fugă până în casă ca să vezi ce face frăţiorul tău? Până acum, Bobby trebuie să fi isprăvit de mâncat.

Aşteptă ca fiica ei să se îndepărteze, apoi se întoarse spre Annabelle.

— De ce nu vrei să rămâi aici până la anul, Annabelle? Mă sperie gândul că vei trăi singură în Denver şi asta mai ales acum că aştepţi un copil. Dacă nu vrei să rămâi aici cu noi, sunt sigură că ţi-am putea găsi găzduire la careva dintre enoriaşi. La o persoană din afara oraşului care să îţi înţeleagă situaţia şi care are o odaie de închiriat.

Sforţându-se să nu pufnească în râs, Annabelle pocni din degete.

— Gata, am găsit! Aş putea sta în gazdă la coana Cranchet! Ce frumos ne-am petrece noi amândouă, croşetând şi căutând idei pentru predicile lui Patrick!

Expresia amuzată de pe chipul lui Hannah nu făcu decât să îi dea apă la moară.

— Ia să vedem… „Virtuţile castităţii” – ăsta ar putea fi titlul primei predici.

Hannah făcu ochii mari.

— Annabelle McCutehens, nu se cuvine să iei în râs cele sfinte, o apostrofă ea, strângând din buze.

Auzindu-i tonul serios, Annabelle se temu preţ de o clipă că se în trecuse – iar – cu şaga. Răsuflă, însă, uşurată, când Hannah îşi duse mâna la gură să-şi ascundă zâmbetul. Începură amândouă să chicotească.

Hannah se aplecă şi îi şopti la ureche:

— Cum ar fi s-o întrebăm dacă te-ar putea primi în gazdă? îţi poţi imagina cum ar reacţiona?

Annabelle ridică o sprânceană.

— Ar lovi-o damblaua. Şi uite aşa Patrick ar scăpa o dată pentru totdeauna de sfaturile ei preţioase.

Deşi nu fusese niciodată la biserică împreună cu Patrick şi Hannah, Annabelle se întreba adesea cum ar fi să păşească într-o biserică *adevărată*, cu clopotniţă albă şi toate cele. Amintiri estompate din copilărie, ferecate în adâncurile fiinţei, frizară suprafaţa minţii, apoi păliră imediat. Câtă vreme trăiseră în Denver, Jonathan şi cu ea obişnuiau să petreacă dimineţile de duminică alături de un grup restrâns de credincioşi ce se adunau în casa unuia sau a altuia, bărbaţii citind pe rând din Scriptură. Pe cât de plăcută acea experienţă, gândul adunării într-o „casă a Domnului” o atrăgea în continuare în mod irezistibil.

Patrick şi Hannah o invitaseră, în repetate rânduri, să meargă cu ei la biserică, dar ea îi refuzase de fiecare dată, convinsă de primirea pe care i-ar face-o doamna Cranchet şi alţii ca ea. Şi-apoi, nu voia ca familia Carlson să plătească pentru greşelile ei – mai scump decât o făcuseră deja primind-o sub acoperişul lor. Prin urmare, oricât de fierbinte îşi dorea ca într-o bună zi să poată lua parte la o asemenea adunare, singurele învăţături sfinte pe care şi le amintea erau cele după care Patrick şi Hannah şi încă o mână de oameni îşi trăiau viaţa zi de zi. Şi cele propovăduite de Jonathan prin exemplul propriei vieţi.

Şi nu se simţea câtuşi de puţin nedreptăţită.

Hannah scutură o cămaşă udă şi o agăţă pe sfoară.

— Ce ai să faci în Denver până la anul? Cum ai să te descurci?

— În primul şi în primul rând, am să-mi aduc pruncul pe lume. Am s-o scot eu la capăt, nu-ţi face griji. Am să cheltuiesc cu chibzuinţă şi am să-mi găsesc de lucru ca menajeră ori călcătoreasă. Şi, în felul acesta, voi avea bani destui şi la primăvară. Jonathan a pus deoparte o sumă frumuşică pentru noi, Hannah. A economisit mai mult decât mă aşteptam.

Cele două femei continuară să întindă rufele la uscat. Aşternuturile umede fâlfâiau uşor în vânt şi mirosurile liniştitoare de săpun şi soare parfumau aerul călduţ. Pe Annabelle nu o deranjase niciodată spălatul rufelor; îi făcuse întotdeauna plăcere să frece rufăria până ce sclipea de curăţenie.

— Pot să te întreb ceva?

Hannah luă coşul gol şi îl propti de şold.

Sesizând schimbarea survenită în tonul ei, Annabelle rămase în aşteptare.

— În legătură cu Matthew Taylor şi ceea ce s-a întâmplat ieri…

Hannah îi aruncă o privire, testând parcă terenul; apoi, conchizând pesemne că nu exista niciun pericol, continuă.

— Aseară ne-ai spus că Matthew este fratele mezin al lui Jonathan, dar ai pomenit şi faptul că ştie că ai lucrat la bordelul din oraş şi că îţi poartă pică din pricina asta; Hannah îşi muşcă buza inferioară. Ceea ce nu înţeleg eu este ordinea în care s-au petrecut toate acestea. Tu ai lăsat în urmă viaţa aceea anul trecut în septembrie, când te-ai măritat cu Jonathan. Iar Matthew v-a vizitat în octombrie, când eraţi *deja* căsătoriţi. Cum de ştia cu ce te-ai

îndeletnicit tu înainte?

Ştiind că răspunsul nu va fi unul scurt, Annabelle arătă spre buturuga de la marginea pajiştei. Se aşeză şi Hannah luă loc lângă ea.

— Prima dată l-am întâlnit pe Matthew Taylor acum doi ani, Kathryn Jennings ne-a făcut cunoştinţă. Nu ştiu cât de bine cunoşti evenimentele care au avut loc în acea perioadă.

Hannah îi făcu semn să se oprească.

— Nu îţi cer să îmi dezvălui nimic ce ar putea compromite persoana ta, pe Kathryn sau chiar pe Matthew, şi schiţă un zâmbet. Dar cele petrecute ieri după-masă trebuie să mărturisesc că mi-au stârnit curiozitatea.

— Matthew Taylor e ultimul om pe care mă aşteptam să-l mai revăd vreodată, şi cu atât mai puţin aici şi acum.

Annabelle se aplecă, smulse un fir lung de iarbă şi îşi rezemă coatele pe genunchi.

— După cum ţi-am spus, Kathryn ne-a făcut cunoştinţă. În seara aceea, Matthew Taylor mi-a aruncat o privire… şi în acea privire am citit totul. Dispreţul lui profund… Clătină din cap, copleşită de amintire. Respingerea din ochii lui nu ţinea doar de faptul că dezaproba ocupaţia mea şi pe mine ca om. Eram obişnuită să văd asta. Dar el m-a privit într-un fel cu totul aparte… M-a studiat încet, din cap şi până în picioare, şi să nu-ţi închipui că a făcu i-o aşa cum se uită uneori un bărbat la o femeie…

— Ca unul care se crede mai bun ca tine? sugeră Hannah, gânditoare.

Annabelle analiză în gând întrebarea.

— Nu, ci mai degrabă ca şi cum s-ar fi bucurat că *nu era* în locul meu. De parcă era bucuros că nu făcuse greşelile pe care le-am făcut eu şi că nu ducea viaţa pe care o duceam eu.

— Ţi-a adresat vreun cuvânt în seara aceea, după ce Kathryn v-a făcut cunoştinţă?

Annabelle încuviinţă din cap.

— Dar cred că erau să-i stea în gât cuvintele acelea; râse încetişor, să destindă atmosfera, dar amintirea era încă usturător de vie în mintea ei. Îmi amintesc cuvânt cu cuvânt ce mi-a spus. „Mă bucur că ai găsit o prietenă atât de bună în persoana doamnei Jennings”. Părea atât de politicos, de amabil… Dar eu ştiam ce gândeşte de fapt.

— Şi bănuiesc că ai avut tu grijă să-l pui la punct.

Hannah ridică o sprânceană, întrebându-se în mod evident ce replică usturătoare o fi zburat de pe buzele Annabellei în seara aceea.

Annabelle clătină din cap.

— Tocmai asta e. Am înţeles ce gândeşte şi… n-am putut să scot niciun cuvânt. Am amuţit pur şi simplu. Nu l-am putut pune la punct, Hannah, fiindcă… fiindcă tot ce gândea el despre mine… era adevărat. Eu probabil chiar *făcusem* toate acele lucruri pe care şi le imagina. Şi altele poate chiar mai grave.

Îşi muşcă buza inferioară şi încercă, în van, să îşi înghită nodul ce i se pusese în gât. Continuă în şoaptă, cu privirea aţintită în pământ:

— Am păcătuit atât de mult în viaţă… Nu trece zi în care să nu-mi doresc să pot da timpul înapoi ca să îndrept greşelile pe care le-am făcut.

Simţi cum braţul lui Hannah îi cuprinde umărul şi nu opuse rezistenţă când aceasta se trase mai aproape de ea.

— Dar toate acele greşeli ţi-au fost iertate, Annabelle, oricare ar fi fost ele. Tot răul pe care l-am făcut noi în viaţă ne este iertat. Ştii asta.

Annabelle aprobă din cap. Rămase tăcută câteva clipe, întrebându-se cât de mult ar trebui să îşi deschidă inima. Avea deja încredere în Hannah. Şi avea nevoie de

cuvintele mângâietoare şi de călăuzirea ei.

— Hannah, îmi promiţi că nu vei tălmăci nimic din ceea ce urmează să-ţi spun ca pe o ponegrire a lui Jonathan sau a amintirii lui?

Braţul lui Hannah se strânse şi mai tare în jurul umerilor ei.

— Îţi promit.

— Eu îl mai văzusem o dată pe Matthew înainte de seara în care ne-a făcut Kathryn cunoştinţă. O aşteptam pe Kathryn să se întoarcă acasă. Matthew a bătut la uşa ei, apoi, văzând că nu deschide, a plecat. Nu mă zărise.

Crestă cu unghiile vârful firului de iarbă şi apoi îl rupse cu grijă până ce obţinu două fâşii identice.

— Ştiu că asta o să sune ciudat – chiar şi mie îmi sună ciudat – dar bărbatul pe care l-am văzut în seara aceea avea ceva ce… m-a fermecat. Era prima dată când mă atrăgea un bărbat; strânse din umeri, simţindu-se ruşinată şi expusă. Ştiu că ţi se pare straniu ca una ca mine, care a fost cu atâţia bărbaţi, să spună aşa ceva.

— Ba nu mi se pare deloc straniu, Annabelle, ci un lucru cât se poate de firesc.

O vrabie se aşeză pe gardul din apropiere şi o urmăriră amândouă în tăcere până îşi luă iar zborul.

— Deci ce anume te-a atras la Matthew Taylor în seara aceea?

Întrebarea directă aduse la suprafaţă chestiunea la care

Annabelle nu făcuse până acum decât aluzii indirecte. Chiar aşa, ce anume o *atrăsese* la Matthew în seara aceea?

— Bărbatul pe care l-am văzut atunci avea un aer plin de… siguranţă. Nu c-ar fi părut trufaş sau înfricoşător. Doar sigur pe el. De parcă ar fi ştiut el ceva de care restul lumii nu avea habar, aşa i l-am descris şi lui Kathryn.

— Matthew Taylor este un bărbat foarte chipeş, declară Hannah cu dezinvoltură. Am remarcat de cum l-am văzut. Dar să nu-i spui lui Patrick, adăugă ea, înghiontind-o în joacă. Nevestele de predicatori nu se cuvine să observe asemenea lucruri.

Annabelle zâmbi, amintindu-şi trăsăturile feţei lui Matthew şi acei ochi… ca whisky-ul cald într-o noapte de iarnă. Culese încă un fir de iarbă şi îl rupse în două, la fel ca pe primul.

— A doua oară când am fost prezentaţi unul altuia a fost şi mai rău. Prin alăturare, prima noastră întâlnire părea de-a dreptul agreabilă.

Îi povesti lui Hannah despre întâlnirea din colibă şi despre cearta care s-a iscat între Jonathan şi Matthew după aceea.

Hannah slobozi un oftat amar.

— Înainte de acea întâlnire de la colibă, descoperiseşi că Matthew era fratele lui Jonathan?

Annabelle rămase o clipă tăcută, dorindu-şi din nou să poată da timpul înapoi ca să îndrepte greşelile trecutului.

— Da, la scurtă vreme după ce m-am măritat cu Jonathan, am pus lucrurile cap la cap.

Oarecum, îi era, de fapt, îndatorată lui Matthew. Vara trecută, după ce a cumpărat vite din Denver, Jonathan şi-a trimis oamenii să mâne cireada în nord şi el a purces spre Willow Springs în speranţa de a-şi găsi fratele. Dacă Jonathan nu ar fi venit aici să-l caute pe Matthew, poate că ea nu l-ar fi întâlnit niciodată pe cel ce i-a devenit apoi soţ.

— Într-o noapte, după ce ne băgaserăm deja în pat, Jonathan a început să-mi povestească despre fratele lui mai mic, despre copilăria lor în Missouri, despre mama lor. Apoi a pomenit numele fratelui său… şi atunci am înţeles.

— Şi i-ai spus?

Annabelle oftă prelung.

— Nu. Dar atunci când Matthew ne-a bătut la uşă, am regretat că n-am făcut-o. Sincer vorbind, nu am crezut că se vor mai revedea vreodată – după ce pierduseră legătura de atâta amar de vreme.

— De unde să fi ştiut că într-o bună zi Matthew va apărea din senin la uşa voastră?

Annabelle făcu o grimasă.

— Ei bine, pare-se că Jonathan a aflat unde s-a dus Matthew de la Jake Sampson, proprietarul grajdului cu chirie. După cele întâmplate cu Kathryn şi Larson, Matthew s-a mutat în sud, undeva în Texas – nu-mi amintesc unde anume. Şi îl înţeleg perfect. Probabil că a fost la fel de nerăbdător să părăsească Willow Springs cum sunt eu acum. Ceea ce nu ştiam la vremea aceea era că Jonathan îi scrisese lui Matthew, invitându-l să se mute cu noi în Idaho; şi privi în depărtare, peste câmp. Hannah, te rog să mă crezi că, dacă aş fi ştiut de acea scrisoare, aş fi procedat cu totul altfel. Şi poate că atunci lucrurile nu ar fi ieşit atât de prost. Mai ales între ei doi.

Hannah oftă prelung, cugetând la cele auzite.

— Cei doi fraţi nu semănau deloc, nu-i aşa? S-ar zice că nu se deosebeau doar fizic, ci şi în privinţa temperamentului, adăugă ea, aruncându-i Annabellei o privire cu tâlc.

Annabelle încuviinţă din cap, apoi îşi aţinti ochii spre locul în care stătuse ieri Matthew.

Înalt, solid, cu pieptul şi umerii laţi, Jonathan nu o atrăsese datorită fizicului său mai degrabă comun, ci a bunătăţii şi blândeţii nemaipomenite pe care nu te-ai fi aşteptat să le întâlneşti la un bărbat de statura lui. Matthew, pe de altă parte, deşi nu rivaliza cu fratele său în înălţime şi greutate, avea un trup zvelt şi musculos, şi nişte plete castanii rebele ce îi scoteau şi mai mult în evidenţă

frumoşii ochi căprui. Simţi o strângere de inimă. Ciudat cum un om poate deveni mai atrăgător – sau uneori, mai puţin atrăgător – pe măsură ce ajungi să îl cunoşti mai bine.

— Se trăgeau din taţi diferiţi – aşa se explică faptul că erau diferiţi ca înfăţişare, răspunse ea în cele din urmă.

Bine, dar cum se explica diferenţa de temperament? Cum puteau doi fraţi să se deosebească atât de tare?

— Din câte mi-a spus Jonathan, mama lui s-a recăsătorit când el era încă mic, iar tatăl lui Matthew s-a dovedit a fi un om iute la mânie, şi asta mai ales atunci când se îmbăta. Jonathan avea umerii şi braţele brăzdate de cicatricele lăsate de cureaua lui.

Hannah rămase o clipă tăcută.

— Cum poate cineva să lovească un copil, Annabelle? Sau să se poarte aşa cu o femeie?

Annabelle atinse distrată cicatricea care îi brăzda tâmpla şi obrazul drept şi amintirile trecutului o năpădiră iar. Ajunsese să privească viaţa dusă la bordel nu ca pe o perioadă de timp, ci ca pe o altă viaţă, cu totul diferită de cea pe care o trăia acum. Ani la rând a fost sigură că avea să-şi găsească sfârşitul acolo. Nu a avut nicio îndoială în privinţa asta. Dar Jonathan i-a dovedit că se înşelase. A răscumpărat-o şi apoi i-a arătat preţul şi mai mare cu care fusese deja răscumpărată cu mult, mult timp în urmă.

Văzând că Hannah priveşte spre apus, îşi îndreptă şi ea privirea în aceeaşi direcţie. Razele aurii ale soarelui scăldau şirul de piscuri înzăpezite, conferindu-le un nimb luminos, de parcă munţii ar fi strălucit din interior.

Când îşi întoarse privirea, Annabelle văzu că Hannah avea ochii plini de lacrimi. Într-un târziu, o lacrimă căzu şi i se prelinse în jos pe obraz. Hannah o cuprinse într-o îmbrăţişare tăcută, apoi se ridică şi porni singură înapoi spre casă. Annabelle o petrecu cu privirea. Hannah îi

amintea, în mai multe privinţe, de Kathryn Jennings. Amândouă erau atât de curate sufleteşte… ştiau atât de puţine despre cruzimea de care sunt în stare oamenii…

Annabelle îşi coborî privirea spre fâşiile de iarbă de prerie împrăştiate pe jos. Pe ea răutatea oamenilor nu o mai surprindea. Ceea ce o surprindea era toată această bunătate nebănuită.

Capitolul 9

Matthew simţea ranchiuna faţă de acea femeie crescând cu fiecare pas ce îl apropia de casa pastorului. Petrecuse ultimele două nopţi perpelindu-se. Şi, în cele din urmă, luase o hotărâre – de ce s-ar lăsa el călcat în picioare de o femeie de teapa Annabellei Grayson? În fond, nu făcea decât să îşi revendice ceea ce îi aparţinea de drept.

Stătuse mai toată noaptea treaz, întorcând situaţia pe toate părţile.

Pământul acela îi aparţinuse lui Johnny. Pe vremea când erau copii, visaseră ca într-o bună zi să îşi cumpere un *ranch* undeva în vest, cât mai departe de Haymen Taylor, şi să lucreze împreună pământul. Acum Haymen Taylor era deja în mormânt şi, ca atare, chiar dacă visul din copilărie se estompase de-a lungul anilor în memoria lui Matthew, proprietatea se cuvenea să îi revină, de drept, lui – singura rudă de sânge a lui Johnny.

Perspectiva de a petrece chiar şi câteva clipe în compania acelei femei îi întorcea stomacul pe dos. Dar gândul la pământul din Idaho şi la propunerea făcută iniţial de Johnny – frate-său îşi *dorise* să împartă pământul cu el – îl determină să meargă mai departe. Orice om care ştia cu ce se îndeletnicise Annabelle Grayson şi înţelegea adevăratul motiv pentru care se măritase cu fratele lui i-ar da dreptate.

— Ziua bună, domnu’ meu.

La auzul vocii, Matthew încetini pasul.

— N-ai vrea să arunci o privire peste marfa mea? Am nişte lucruşoare frumoase. Poate găseşti ceva pentru soţioara… sau pentru drăguţa dumitale.

Matthew se răsuci şi îl măsură din priviri pe negustorul ambulant ce se apropia de el. Hainele, murdare şi pătate, atârnau pe trupul firav al moşneagului şi, când acesta zâmbi, barba-i neîngrijită se despărţi, dezvăluind un şir de dinţi îngălbeniţi. Cam atunci ajunse la nările lui Matthew şi mirosul. Matthew făcu un pas înapoi. Bătrânul trăgea după el o cotigă din lemn. Matthew aruncă o privire peste conţinutul cotigii, îndoindu-se amarnic că printre vechiturile acelea s-ar găsi ceva folositor sau de valoare.

— Am nişte piepteni frumoşi, zise moşneagul, întinzându-i ceva. Sau poate că ai dori o sticluţă de parfum pentru drăguţa dumitale.

Dacă mai e ceva în sticluţa aceea, ai face bine să foloseşti matale parfumul, gândi Matthew.

— Nu, mulţumesc.

Chiar dacă s-ar fi putut lipsi de câţiva bănuţi, dar nu putea fiindcă avea buzunarele goale, se temea că orice sumă i-ar da bătrânului ar sfârşi în cele din urmă – şi, după cum arătau lucrurile, cât de curând – în casa de marcat a cârciumii.

— Îmi pare rău, moşule, dar nu te pot ajuta.

Fără să aştepte un răspuns, Matthew traversă strada, convins că îl va auzi pe bătrân strigând în urma lui, bătându-l la cap să cumpere ceva.

— Nu-i bai, fiule. Poate data viitoare. Îţi mulţumesc că ai aruncat o privire şi Dumnezeu să te binecuvânteze.

Auzind glasul din spatele lui, Matthew încetini pasul şi se răsuci. Imaginea avea să îi rămână multă vreme întipărită în minte. Mâna firavă a vânzătorului ambulant ridicată într-un gest de rămas-bun, hainele largi ce atârnau

pe trupu-i plăpând, atât hainele, cât şi trupul duhnind a mizerie.

Şi, cu toate că avea atât de puţine, bătrânul zâmbea.

Matthew clătină din cap, simţind cum şi pe faţa lui se înfiripă un zâmbet. Îşi duse degetele la pălărie în semn de rămas-bun. Bătrânul se lumină la faţă. Bănuind că moşneagul nu va dori să fie primul care îşi întoarce privirea, Matthew porni mai departe de-a lungul străzii, mişcat, în mod straniu, de omul cu care tocmai se întâlnise.

Când zări casa pastorului, hotărârea de a recupera ocazia pierdută i se adânci şi mai mult în suflet. Aceasta era singura cale de a ajunge în nord să îşi revendice pământul. Era convins că, dându-i lui Carlson câteva lămuriri, va putea obţine slujba. Chiar dacă pentru asta va trebui să îşi calce binişor pe orgoliu.

Urcă treptele verandei frontale câte două odată, îşi scoase pălăria şi bătu uşor în uşa batantă. Apoi făcu un pas înapoi şi îşi şterse palma asudată de blugi.

Era plăcut să îşi simtă stomacul îndestulat. Îşi câştigase cina din ajun şi masa din dimineaţa asta curăţând grajduri. A isprăvit lucrul mult după lăsatul întunericului, iar apoi a pus capul pe pernă pentru puţinele ceasuri ce mai rămâneau până în zori în baraca muncitorilor. În dimineaţa aceasta, când proprietarul *ranch*-ului l-a întrebat dacă nu ar vrea să mai rămână o vreme în simbria lui, Matthew i-a respins oferta. Avea în perspectivă ceva mai bun.

Neprimind niciun răspuns, bătu din nou la uşă, de astă dată mai puternic.

Într-o clipă uşa se deschise.

— Ah… Bună dimineaţa, domnule Taylor, făcu doamna Carlson, vădit surprinsă, apoi zâmbi, încreţindu-şi uşor fruntea.

— Bună dimineaţa, doamnă. Domnul Carlson este acasă? M-am întors să vorbesc cu dumnealui despre post.

Ea deschise gura să spună ceva, dar în cele din urmă se mulţumi să dea din cap şi îi făcu semn să intre.

— Da, desigur. Patrick este în bucătărie. Stă de vorbă cu… cineva.

În momentul acela îi ajunse la urechi glasul lui Carlson. Apoi se auzi răspunsul unui bărbat, urmat de râsul uşor al unei femei. Pesemne că soţii Carlson aveau invitaţi la micul dejun. Şovăi.

— Deranjez. Pot să revin mai târziu dacă este un moment nepotrivit…

— Nici poveste, îl întrerupse doamna Carlson, zâmbind cu mai multă naturaleţe de data asta, după care îi făcu semn să păşească înăuntru. Vă rog să luaţi loc aici, în antreu. Mă duc să îl anunţ pe Patrick că sunteţi aici.

— Vă mulţumesc.

Preferând să rămână în picioare, Patrick îşi roti ochii prin mica încăpere. Luni, când stătuse de vorbă cu Patrick Carlson, nu intrase în casă. O canapea şi un fotoliu ocupau aproape tot spaţiul, duşumeaua de scânduri sclipea de curăţenie, odaia era amenajată simplu, dar cu bun gust. Cu toate că mâncase mai devreme, mirosul apetisant de clătite şi cârnaţi îi lăsă gura apă.

Îşi trecu, înfrigurat, degetele peste borul pălăriei. Auzind paşi în spatele său, se răsuci.

— Matthew, ce surpriză!

Când dădu mâna cu Carlson, îi citi în ochi reţinerea. Pastorul îi strânse mâna parcă mai ferm ca data trecută.

— Nu mă aşteptam să te revăd. Ce mai faci?

— Mulţumesc, bine, domnule pastor. Şi îmi dau seama că nu vă aşteptaţi să mă mai vedeţi la faţă – după cele întâmplate.

De când plecase, în urmă cu două zile, Matthew nu

încetase să se întrebe ce le-o fi spus Annabelle Grayson despre el soţilor Carlson. Cu siguranţă că aflaseră că era fratele lui Jonathan. Dar ce altceva le-o mai fi povestit?

— Te rog să primeşti sincerele mele condoleanţe, Matthew.

Carlson se aplecă şi îşi puse mâna pe antebraţul lui – gest pe care, dacă ar fi venit din partea oricărui alt bărbat, Matthew l-ar fi găsit nelalocul lui, dar care, venit din partea pastorului, părea ceva cu totul firesc.

— Jonathan a fost un om de ispravă şi un bun prieten al meu şi al familiei mele. Dacă luni, când am stat de vorbă, aş fi ştiut că a fost fratele dumitale, te încredinţez că aş fi abordat lucrurile cu totul altfel.

Matthew dădu din cap, înghiţind nodul ce i se pusese brusc în gât.

— Vă mulţumesc, domnule pastor. Mărturisesc că mi-a fost greu să aflu vestea în felul acela… să cuprind totul cu mintea… în ultimii ani abia dacă ne văzuserăm de câteva ori, iar ultima dată ne-am despărţit certaţi; clătină din cap. Credeam că voi mai avea ocazia de a îndrepta lucrurile între noi înainte ca…

Se opri. Destăinuise deja mai multe decât avusese de gând. Carlson avea o fire deschisă care făcea pe oricine să se simtă în largul lui. Vasăzică Johnny şi Carlson fuseseră prieteni. Nu era de mirare că fratele lui îl plăcuse pe pastor. Începea să îl placă şi el.

Îşi îndreptă uşor spatele.

— Bănuiesc că doamna Carlson v-a spus motivul pentru care am venit.

Carlson încuviinţă din cap, aşa că Matthew continuă.

— V-am vorbit acum două zile de experienţa mea şi înţeleg că Larson Jennings v-a oferit o recomandare favorabilă.

Rămase în aşteptarea unei reacţii. Tăcerea şi privirea

cu care îl fixa Carlson îi dădură de înţeles că încă mai avea mult teren de recuperat.

— Felul în care m-am comportat luni trebuie să vi se fi părut ciudat şi v-aş fi recunoscător dacă mi-aţi îngădui să mă explic.

Din nou, aceeaşi privire răbdătoare.

Matthew îşi drese, încurcat, glasul.

— Ei bine, când am dat cu ochii de domnişoara Grayson şi am înţeles gravitatea situaţiei şi ce însemna asta, am fost cu totul…

— Doamna McCutehens, vrei să spui, spuse blajin Carlson.

— Poftim?

— Adineauri i-ai spus, în mod eronat, domnişoara Grayson. Acum ea este doamna McCutehens.

Tonul lui Patrick era în continuare prietenos, dar atitudinea lui devenise uşor mai aspră.

Matthew sesiză între ei o tensiune care nu existase cu o clipă în urmă. Simţi că îi ia foc ceafa. Orice ar fi făcut Annabelle Grayson ca să câştige afecţiunea lui Johnny, se pare că acum ţesuse aceeaşi pânză amăgitoare ca să intre în graţiile Carisonilor.

— Da, desigur, murmură el cu un zâmbet forţat, întreaga sa fiinţă răzvrătindu-se la gândul că trebuia să facă referire la ea drept nevasta lui Johnny – chiar dacă, din punct de vedere legal, acesta era adevărul.

În momentul acela gândul îi zbură la pământul din Idaho.

Pajişti întinse, acoperite de iarba grasă de primăvară, mărginite de un pârâu ca Fountain Creek, izvorât din inima munţilor ce se înălţau semeţi deasupra. Îşi imagină cum ar fi să aibă un cămin al lui şi asta îi risipi – momentan – iritarea. Nici nu mai ştia de când nu mai avusese un cămin. Era deja sătul să tot pribegească de colo colo şi, mai nou,

să se uite constant peste umăr în fiecare oraş.

Concentrându-se asupra acestui gând, răspunsul său veni aproape firesc a doua oară.

— Când am dat cu ochii de… doamna McCutehens, şi am înţeles că ea era văduva de care mi-aţi vorbit, ei bine, am fost bulversat. Cum era şi firesc. N-am ştiut ce să spun, ce să fac… aşa că am preferat, pur şi simplu, să plec.

Adevărul spus doar pe jumătate rămase suspendat în aer şi Matthew îşi întoarse privirea.

— Este de înţeles, spuse Carlson.

În tonul pastorului nu era pic de răutate şi, cu toate astea, Matthew simţi o avertizare tăcută aterizându-i la picioare. Fixă podeaua de scânduri, întrebându-se ce să spună mai departe.

O tăcere, nu tocmai neplăcută, se aşternu între ei.

— Înţeleg că nu ai fost încântat de soaţa pe care şi-a ales-o Jonathan.

Matthew ridică brusc privirea, simţindu-se expus şi acuzat pe nedrept. Dar în ochii lui Carlson nu se citea pic de acuzare. Deşi, pe de o parte, Matthew admira francheţea pastorului, era clar că nu îl va putea convinge cu una, cu două. Răspunse privindu-l pe Carlson drept în ochi.

— Domnule pastor, nu ştiu ce v-a spus domnişoara Gray… doamna McCutehens despre mine, dar vă încredinţez că pot s-o fac. Pot s-o ajut să ajungă cu bine în Idaho.

— Nu există niciun dubiu în privinţa experienţei dumitale, Matthew. Nu despre asta e vorba. Şi, după cum ţi-am spus la prima noastră întrevedere, faptul că te pricepi şi la administrarea unui *ranch* constituie un avantaj în situaţia de faţă. Asta dacă alegi să rămâi în Idaho, fireşte.

Carlson şovăi, apoi aruncă o privire spre hol.

— În dimineaţa asta s-a mai prezentat cineva pentru slujbă. Bărbatul în cauză are mai multă experienţă drept călăuză şi dispune de mai multe referinţe. Şi, la drept vorbind, mă întreb dacă, în situaţia de faţă, nu ar constitui un însoţitor mai potrivit decât dumneata pentru doamna McCutehens.

Matthew simţi că îi fuge pământul de sub picioare.

— Să înţeleg că aţi făcut deja o alegere?

— Nu... nicidecum. Încă nu e nimic bătut în cuie. Tocmai stăteam cu toţii de vorbă în bucătărie. N-ai vrea să ni te alături?

Spunând acestea, Carlson se ridică în picioare şi îi făcu semn lui Matthew să îl urmeze.

Înainte să apuce a refuza invitaţia în mod politicos, Matthew se şi trezi împins în încăperea alăturată. Dacă în urmă cu câteva momente se simţise acuzat, acum se simţea aruncat în faţa instanţei de judecată.

Capitolul 10

Conversaţia se opri brusc când Carlson îl conduse în bucătărie şi toate privirile se îndreptară spre el.

Matthew îşi încleştă degetele pe pălăria sa Stetson şi trebui să facă un efort de voinţă să nu îi strivească borurile.

— Permiteţi-mi să vi-l prezint pe domnul Matthew Taylor; Patrick arătă spre Hannah. Domnule Taylor, pe soţia mea o cunoşti deja.

Hannah Carlson stătea aşezată la capătul opus al mesei dreptunghiulare. În stânga ei şedea un bărbat mai în vârstă cu o înfăţişare impresionantă – robust, cu un păr negru presărat cu fire argintii şi o barbă stufoasă.

— Iar dumnealui este domnul Bertram Colby.

Cutele adânci ce brăzdau faţa arsă de soare a bărbatului stăteau mărturie nenumăratelor mile bătute de acesta de-a lungul anilor. Ar fi putut avea cincizeci de ani,

la fel cum ar fi putut avea şaizeci. Taylor n-avea cum să îi ghicească vârsta exactă.

Ceea ce ştia însă în mod intuitiv era că bărbatul acesta pe nume Bertram Colby nu doar cunoştea fiecare pietricică şi crestătură ce marcau toate drumurile dintre Willow Springs şi Idaho, ci probabil că şi însemnase cu mâna lui majoritatea copacilor. Imaginea vie a *ranch*-ului din Idaho începu să se înceţoşeze în mintea lui Matthew.

În stânga lui Colby şedea – plină de importanţă, i se păru lui – cea care pentru el rămânea în continuare domnişoara Annabelle Grayson, indiferent de felul în care va fi, poate, obligat să îi spună din respect pentru Carisoni, cu mâinile împreunate pe masă. Uitându-se direct la el, femeia înclină aproape imperceptibil din cap şi schiţă un zâmbet. Matthew nu binevoi să răspundă în vreun fel la salutul ei tăcut şi fu primul care îşi întoarse privirea.

Se aşeză pe scaunul liber de lângă Patrick şi înclină din cap când Hannah îl servi cu cafea.

— Vă mulţumesc, doamnă Carlson.

În timp ce stăpâna casei îi umplea cana, remarcă în privirea ei ceva ciudat – nu atât acuzare, cât rezervă. Pesemne că Annabelle îi povestise o grămadă de lucruri despre el şi că perspectiva din care o făcuse… nu îl prezenta defel într-o lumină favorabilă.

— Domnule Colby, te-am întrerupt. Tocmai ne povesteai despre caravana cu care ai plecat din Missouri.

— Aşa este, doamnă McCutehens. Asta se întâmpla în 59. N-am să uit cât oi trăi călătoria aia din Independence până în Oregon, iar râsul gros al lui Bertram Colby reverberă în bucătărioară. Erau aproape şaizeci de căruţe în caravană. Înaintam ca melcu, nici zece mile pe zi, şi îl aveam printre noi pe unu din Boston… un ageamiu fără pereche!

Bertram Colby îşi desfăţă ascultătorii cu istorioare

nostime din trecutul său, făcându-i să râdă în hohote. Ascultându-l, Matthew realiză că acest om nu îşi împărtăşea experienţele din dorinţa de a obţine slujba, ci fiindcă ele reprezentau întreaga sa viaţă. Îi erau la fel de vitale ca aerul pe care îl respira.

— Domnule Taylor, interveni Annabelle, cu glasul încă tremurând de râs, îmi închipui că şi dumneata ai în tolbă o istorioară, două.

Fără să se uite la ea, Matthew zâmbi, sperând să nu i se citească pe faţă nervozitatea.

— Vă încredinţez că nimic din ce aş avea eu să vă istorisesc nu ar fi la fel de amuzant precum ceea ce ne-a povestit domnul Colby.

Patrick se foi pe scaun.

— Sunt convins, stimaţi domni, că amândoi cunoaşteţi teritoriile îndeajuns de bine ca s-o puteţi însoţi pe doamna McCutehens până în Idaho şi, cu toate că nu este obligatoriu ca dânsa să se alăture caravanei lui Jack Brennan pentru a ajunge acolo, eu unul m-aş simţi mai liniştit să ştiu că străbate acest drum cu un număr mai mare de căruţe şi de oameni; pastorul făcu o pauză. Cred că suntem cu toţii de acord că unde-s mulţi, puterea creşte.

Matthew nu ştia dacă Bertram Colby înţelegea ori ba unde bate pastorul, dar el unul înţelegea prea bine. Şi îl putea încredinţa pe Patrick Carlson că onoarea acestei femei – oricât ar fi fost ea de pătată – era în siguranţă cu el. Că s-ar afla singuri în prerie ori ba.

— Matthew, după estimarea dumitale, continuă Patrick, în cât timp crezi că aţi putea să ajungeţi din urmă caravana condusă de Jack Brennan?

Matthew făcu un calcul rapid în minte, ţinând cont de data la care îi spusese iniţial Patrick că plecase caravana din Denver.

— Având în vedere mărimea caravanei, probabil că grupul poate străbate, în medie, vreo unsprezece, douăsprezece mile pe zi. O singură căruţă, pe de altă parte, cu o încărcătură uşoară şi fără dobitoace, poate înainta, desigur, mai iute. Pe teren plat, deschis, probabil că am putea străbate mai bine de optsprezece mile pe zi.

Scrutând chipurile celorlalţi, prinse, în mod straniu, inimă când îl văzu pe Colby încuviinţând din cap. Se îndreptă binişor din spate.

— Azi este 1 iunie. Dacă am călători într-un ritm susţinut, din zori şi până-n noapte, şi nu se strică vremea, probabil că doamna McCutehens ar ajunge din urmă caravana cândva între prima săptămână şi jumătatea lunii iulie.

Bertram Colby se aplecă înainte, cu antebraţele sprijinite pe masă.

— Sunt de acord cu tânărul Taylor aici de faţă; se întoarse spre stânga şi se uită la Annabelle. Mai aveţi documentele pe care i le-a dat Brennan bărbatului dumneavoastră înainte de a pleca din Denver?

— Nu le-am văzut, dar ştiu despre ce este vorba. Sunt sigură că se află în cufăr.

— Am mai călătorit cu Brennan o dată, acu-s câţiva ani, continuă Colby. Din câte ştiu eu, îi stă în obicei să dea de ştire grupului aşezările unde se vor opri pe drum şi când anume. Din hârtiile alea ar trebui să aflăm care sunt popasurile stabilite pentru reîmprospătarea proviziilor – punând la socoteală, vezi bine, şi vremea rea. Pe măsură ce înaintăm, ne putem interesa în fiecare oraş de pe listă câtă vreme a trecut de când a plecat Brennan de acolo. În felul ăsta vom putea estima ce avans are caravana.

Văzând că Annabelle încuviinţează atentă din cap, Matthew se apostrofă că nu se gândise şi el să pomenească de asta. Acum Colby avea, fără doar şi poate, un avantaj în

ochii ei în ceea ce privea experienţa.

— Îţi mulţumesc, domnule Colby, că ne-ai vorbit de acest aspect şi că ai răspuns în mod atât de amănunţit.

În complimentul adus de ea lui Colby, Matthew simţi o subtilă insultă, făcută cu sau fără intenţie, la adresa lui. Domnişoara Grayson gesticula în timp ce vorbea. Doar acum, privind-o, observă ce mâini micuţe avea. Şi cât de delicate.

Şi apoi remarcă, pentru prima dată, ineluşul de aur de pe mâna ei stângă.

Rămase cu ochii pironiţi asupra verighetei, ascultând discuţia doar cu o ureche.

Un cuţit îi trecu, parcă, prin inimă când se gândi că trupul lui Johnny zăcea îngropat undeva pe aproape, şi că, odată cu fratele său, pierduse orice şansă de a-i spune acestuia cât de mult îşi regreta cuvintele şi faptele. Şi că, dacă i-ar sta în putere să dea timpul înapoi, ar proceda cu totul altfel. Un vid imens începu să i se caşte în suflet şi îşi încleştă fălcile, încercând să i se împotrivească. Ar fi trebuit să se întoarcă mai repede în Willow Springs. Să stăruie mai mult pe lângă Johnny şi să-i fi băgat minţile în cap atunci când avusese prilejul.

Un val subit de mânie îi umplu golul din suflet. Dacă n-ar fi întâlnit-o pe această femeie, poate că Johnny ar fi trăit şi azi. Îşi aminti spusele lui Carlson, cum că frate-său se prăpădise, la fel ca mama lor, de inimă. Se părea că Annabelle Grayson n-ar fi avut cum să îi prevină sfârşitul, dar putea fi el sigur că Johnny murise, într-adevăr, aşa cum susţinea ea? Neîncrederea crescândă nu făcu decât să îi adâncească aversiunea pe care o simţea faţă de femeia aşezată vizavi de el.

— Domnule Taylor?

Vocea ei îi întrerupse şirul gândurilor. Observă că mâna stângă a femeii dispăruse sub masă.

— Domnule Taylor? întrebă ea din nou.

Matthew clipi din ochi să se dezmeticească şi se sforţă să se uite la ea. Conştientizând, în sfârşit, întrebarea Annabellei Grayson, îşi drese vocea, pregătindu-se să răspundă. Indiferent de ceea ce simţea faţă de ea, trebuia să îi intre în graţii. Avea nevoie de această slujbă ca să ajungă în Idaho pentru a revendica pământul lui Johnny. Pământul *lui*.

— Am putea porni la drum peste trei zile. Sâmbătă, dis-de-dimineaţă.

Ochii ei erau de un albastru mai deschis decât îşi amintea el, şi mult mai inteligenţi. Deşi femeia nu era întru totul neatrăgătoare, nu îi făcea plăcere să se uite la ea. Privind-o, nu îl vedea decât pe Johnny. Îşi îndreptă răspunsul şi atenţia spre Carlson.

— Sunt multe pregătiri de făcut, după cum ştiţi prea bine şi dumneavoastră. Noi doi am discutat despre asta deunăzi, aşa că n-am să revin acum asupra acelor amănunte. Dar am credinţa că fie îl alegeţi pe domnul Colby, fie mă alegeţi pe mine, cel ales va putea face o treabă bună şi va fi pregătit de plecare înainte de sfârşitul săptămânii.

— La ce pregătiri te referi mai exact… domnule Taylor?

În glasul blajin al Annabellei Grayson se simţea o sfidare subtilă. Matthew se întoarse, fără tragere de inimă, spre ea.

— Dacă nu te superi, ţi-aş fi îndatorată dacă ai intra puţin în detalii, să mă lămuresc şi eu.

Matthew simţi cum i se încordează muşchii gâtului şi ai umerilor. Încercă să descifreze intenţia din spatele întrebării ei, dar pe faţa femeii nu văzu decât o mască binevoitoare, de parcă n-ar fi avut nimic mai bun de făcut decât să aştepte răspunsul lui. Nu îi luă mult să îşi dea

seama unde îşi perfecţionase acea mină.

Ceea ce nu ştia sigur era dacă ea îi pusese întrebarea dintr-un interes sincer sau dacă îl punea la încercare. Luându-i în considerare fosta profesie, înclină spre cea de-a doua probabilitate. Se aplecă în faţă, îşi aşează braţul pe marginea mesei şi i se adresă pe un ton ce se dorea sincer.

— Înainte de toate… doamnă McCutehens, se cere verificat atelajul. Aveţi cai sau boi la căruţă?

Ea îl aţinti câteva secunde cu privirea înainte de a răspunde.

— Cai.

Matthew dădu din cap. Ar fi preferat o căruţă trasă de boi, dar din moment ce doreau să ajungă cât mai grabnic – şi cu cât va avea mai puţin timp de petrecut cu femeia asta, cu atât mai bine – mergeau şi caii.

— E o problemă, domnule Taylor?

— Nu, nu este o problemă. Câţi cai aveţi de toţi?

— Şase. Cei suri din spatele casei.

— După cum sunt sigur că ştiţi, continuă el, presupunând că ea probabil nu avea, de fapt, habar de asta, se călătoreşte mai repede cu o căruţă trasă de cai, dar la drum lung caii sunt mai puţin rezistenţi decât boii. Nu fac faţă atât de bine căldurii. Va trebui să ne asigurăm că toţi caii sunt sănătoşi şi pregătiţi de drum. Când le-aţi schimbat ultima dată potcoavele? Şi, din cunoştinţele dumneavoastră, căruţa e în stare bună?

Patrick se aplecă spre el.

— Taylor, sunt sigur că de toate acestea…

Annabelle îi aruncă pastorului un zâmbet, apoi se întoarse spre Matthew.

— Presupun, domnule Taylor, că toţi caii suri sunt la fel de sănătoşi cum erau acum o lună, când au fost cumpăraţi. Nu ştiu când au fost potcoviţi ultima dată şi, sinceră să fiu, nu sunt sigură în privinţa căruţei. Din câte

îmi aduc eu aminte, roata dreaptă din spate are o crăpătură pe marginea din afară; îşi îngustă uşor ochii. Dar asta am să vă las să stabiliţi fie dumneata, fie domnul

Colby, iar aici făcu o pauză şi faţa i se destinse încet într-un zâmbet, punctându-i autoritatea cuvintelor. În funcţie de ceea ce am să hotărăsc în dimineaţa aceasta.

Înţelegând pe deplin tâlcul ultimelor ei cuvinte, Matthew înclină scurt din cap, reevaluând-o în tăcere. În mod vădit, era o femeie înfiptă şi nu se codea să spună ceea ce gândea cu adevărat, indiferent de felul în care o făcea. Ambele erau calităţi pe care le admira foarte mult… la un bărbat.

— Înţeleg că v-aţi aprovizionat deja în vederea unei călătorii îndelungate, dar actualele provizii trebuie orişicum inventariate. Tot ceea ce lipseşte va trebui comandat şi ridicat de la magazinul universal, prăvălia de nutreţuri şi fierărie. În această perioadă a anului comercianţii ar trebui să aibă pe stoc majoritatea mărfurilor de care avem trebuinţă. Desigur că totul va trebui plătit cu banii jos, doamnă McCutehens; Matthew îşi înclină uşor capul într-o parte. Mă tem că negustorii din oraşul ăsta n-au să vă vândă nimic pe datorie.

O umbră alunecă peste chipul ei şi Matthew ştiu că Annabelle îi înţelesese aluzia.

Femeia zâmbi binevoitor.

— Stai liniştit, domnule Taylor. Voi plăti totul cu bani gheaţă.

Matthew se crispă la gândul că Annabelle Grayson se va folosi de banii lui Johnny. De banii *lui*. Deşi iritat de siguranţa ei, nu putea spune că răspunsul ei îl luase prin surprindere. Judecând după leafa generoasă pe care, conform anunţului, o oferea unei călăuze, era clar că femeia avea bani. Toamna trecută Johnny îi spusese că ferma din Idaho era prosperă. Amintindu-şi cum obişnuia

frate-său să exagereze în copilărie, Matthew nu îi prea dăduse crezare. Acum nu mai era atât de sigur.

— Călăuza va primi de la mine toţi banii de care are nevoie ca să cumpere cele trebuincioase, continuă Annabelle. În afară de asta, domnule Taylor, mai există şi alte chestiuni urgente legate de călătorie despre care trebuie să discutăm?

Simţindu-se pus la punct şi jignit din pricina asta, Matthew încuviinţă din cap.

— Înainte de plecare trebuie pregătite merindele. Dar mă tem că asta va trebui să cadă în răspunderea dumneavoastră; păstră un ton jovial şi schiţă un zâmbet în colţul gurii. Eu unul nu mă pricep la gătit.

Bertram Colby râse zgomotos.

— Nici eu, Taylor, aşa că se pare că-n privinţa asta doamna n-are noroc cu niciunu dintre noi.

Bănuind că o lovea într-un punct slab, Matthew ridică o sprânceană şi încercă să afişeze o mină nevinovată.

— Să sperăm, aşadar, că treburile casnice se află pe lista numeroaselor dumneavoastră talente, doamnă McCutehens, simţind o furnicătură de satisfacţie când văzu cuta subtilă ce apăru pe fruntea ei. Va trebui să puneţi carnea de porc în saramură. Şi să uscaţi nişte fructe, dacă doriţi să luaţi fructe pe drum. Şi nu pierdeţi din vedere nici…

— Îţi mulţumesc, domnule Taylor, pentru aceste sugestii, însă de astă dată zâmbetul nu îi încălzea albastrul ochilor. După cum bine bănuieşti, nu prea ştiu ce pregătiri se fac în astfel de împrejurări, dar doamna Carlson a avut amabilitatea să mă ajute. Şi cred că… dacă ai avea ocazia – din tonul vocii era, însă, clar că nu i-o va acorda, probabil, niciodată – ai fi surprins să vezi cât de repede pot să învăţ unele lucruri.

Matthew nu şovăi decât o secundă, dorinţa de a o

pune la punct întunecându-i temporar judecata.

— De fapt, doamnă, asta nu m-ar surprinde câtuşi de puţin. Am fost cât se poate de sigur de lucrul acesta încă de când v-am cunoscut.

Se aşteptase ca privirea femeii să devină glacială, dar în schimb ochii ei se umbriră, ca şi cum cineva ar fi stins o lumânare în spatele lor. Matthew îşi regretă imediat cuvintele, oricâtă satisfacţie i-ar fi adus rostirea lor. Şi asta nu fiindcă îi era teamă să n-o jignească – chit că momentan privirea ei rănită nu îi aducea nici pe departe mulţumirea pe care se aşteptase s-o simtă – ci fiindcă ştia, dincolo de orice îndoială, că acea remarcă negândită îl costase chiar slujba.

Capitolul 11

Rămaseră aşezaţi la masa din bucătărie încă un ceas, răstimp în care noi întrebări fură adresate şi primiră răspuns. *Ce rost are tărăgănarea asta*? se întrebă ofuscat Matthew. Annabelle Grayson luase deja o hotărâre, iar el îi făcuse alegerea mai uşoară. Privirile schimbate subtil de soţii Carlson erau fără echivoc. O vor încuraja, fără îndoială, să îl tocmească pe Colby.

De două ori o surprinsese pe Annabelle privindu-l. Oare la ce s-o fi gândind femeia? De câte ori se uita la ea, gândul îi zbura la Johnny. Iar, de fiecare dată când se gândea la Johnny, simţea şi mai multă aversiune faţă de ea.

— Probabil că n-ar strica să se mai dea odată cu ulei prelata căruţei, continuă Colby. În caz că plouă. Să verificaţi pe rând toate lucrurile pe care aveţi de gând să le luaţi la drum şi apoi om vedea dacă încap toate-n căruţă, iar Colby aruncă un zâmbet complice spre Matthew şi Patrick. Uneori femeile par să creadă că poţi îndesa o gospodărie întreagă într-o căruţă.

Comentariul stârni câteva râsete şi, în timp ce doamna Carlson turna cafea proaspătă în căni, Betram

Colby le povesti despre piesele de mobilier şi lăzile cu servicii de porţelan abandonate pe drum ce împânzeau Kansasul şi teritoriul Wyoming.

— În unele locuri zici că-i magazin universal în toată regula. Şi totu-i gratis. Da chiar de-ai vrea să iei una, alta, baiu e că n-ai unde să le pui. Aşa că te uiţi bine la ele, apoi clatini din cap şi îţi vezi de drum. Sau, cum am făcut eu nu o dată, le pui pe foc. Îmi amintesc că o dată am dat peste o masă arătoasă cu nişte scaune…

Matthew aruncă pe furiş o privire spre Annabelle. În timp ce Colby îi dădea înainte despre lucrurile pe care le abandonau oamenii pe drum, femeia îşi coborî privirea spre cana din faţa ei şi începu să amestece, melancolică, în cafea, adâncită parcă în gânduri.

Îşi amintea cu exactitate cum era îmbrăcată şi felul în care arăta femeia când o întâlnise prima oară. Castaniul natural al părului era vopsit într-o nuanţă nefirească de roşu şi trăsăturile feţei îi păreau mai aspre din cauza boielii stridente. Iar rochia vulgară arăta clar că era o femeie ce putea fi cumpărată – cum se şi întâmplase, de altfel. Totuşi, oare ce văzuse frate-său la ea? Ce putuse ea să îi ofere – în afară de ceea ce se înţelegea de la sine – ca să-l convingă s-o ia de nevastă?

Cum stătea el aşa, încercând să nu se holbeze la ea, realiză ce anume îl rodea cel mai tare. Cine nu o cunoştea pe Annabelle Grayson şi ar întâlni-o azi pentru prima dată sau ar vedea-o pe stradă în rochia albastră pe care o purta acum, cu nasturii încheiaţi până sub bărbie şi dantelă albă la încheieturi şi la gât, ar presupune că este o femeie de caracter. N-ar vedea dincolo de aparenţe – târfa care, folosindu-se de nurii şi de şiretlicurile ei, îşi croise drum în viaţa unui om cumsecade ca să ia ce nu era al ei. Deşi după înfăţişare părea virtuoasă, fără a lăsa să se întrevadă spurcăciunile săvârşite cândva, în spatele acestei aparenţe

de bun simţ nu era decât o imitaţie ieftină a…

Annabelle încetă să amestece în cafea şi se uită direct la el.

Gândurile din capul lui Matthew încremeniră.

Cu o expresie de nepătruns, femeia îi scrută deschis chipul. El nu îşi putu întoarce privirea. Ar fi adus prea mult a capitulare. Secundele treceau înfiorător de încet şi el începea să se simtă tot mai stânjenit sub privirea ei pătrunzătoare, convins că Annabelle Grayson ghicise gândurile ce îi trecuseră prin cap cu câteva clipe în urmă. Se foi pe scaun, încercând să adopte, la rându-i, o mină impasibilă.

Greşise şi el în viaţă. N-o putea tăgădui. Şi se străduia să-şi îndrepte cumva greşelile. Dar greşelile lui nu se comparau nici pe departe cu ale ei. El nu făcuse o alegere conştientă să ducă viaţa pe care o dusese ea şi nici să se dedea la lucrurile scârboase pe care alesese ea să le facă.

Îşi aminti frânturi ale unor avertismente ce îi rămăseseră adânc întipărite în minte, rostite de o voce pe care, deşi o redusese la tăcere, nu o dăduse niciodată uitării. „Căci buzele femeii necinstite strecoară miere, şi cerul gurii ei este mai lunecos decât untdelemnul. Ea te va ademeni prin mulţimea cuvintelor ei. Dar cel care se duce după ea este ca boul ce merge la înjunghiere sau ca pasărea ce dă buzna în laţ, fără să ştie că o va costa viaţa”.

Copil fiind, auzise de nenumărate ori aceste cuvinte rostite din amvon. Şi apoi i se repetau acasă. Acele învăţături din Scriptură erau pline de dreptate şi de adevăr şi trebuiau ascultate. Ceea ce nu se putea spune despre tatăl din gura căruia le auzea.

Clipi din ochi şi îşi întoarse privirea de la ea.

Patrick se aplecă în faţă.

— Aşadar, domnii mei, aţi dori să mai adăugaţi ceva

înainte ca doamna McCutehens să ia o hotărâre?

Matthew nu se miră câtuşi de puţin când Bertram Colby încuviinţă din cap şi dădu, după cum îi era obiceiul, un răspuns amănunţit.

Când îi veni lui rândul, Matthew se căzni să îşi adune gândurile, încă incapabil să îşi explice stinghereala ce pusese stăpânire pe el. Îşi dădu la o parte cana goală şi încercă să adopte un ton hotărât, deşi ştia prea bine că asta va conta prea puţin.

— Sunt de acord cu domnul Colby. În doi, călătoria până la caravana lui Brennan va fi anevoioasă, dar nu imposibilă. Dacă s-ar întâmpla să întâlnim o altă căruţă pe drum, aş prefera, pentru mai multă siguranţă, să ne întovărăşim.

Amintindu-şi ceva ce spusese Colby, adăugă:

— Şi eu am avut de a face cu indienii. Ştiu că prin părţile astea au existat de curând nişte conflicte cu indienii Arapaho şi Kiowa, dar cei din triburile Cheyenne şi Ute par a fi oameni destul de paşnici şi nu cred că vom avea de furcă cu ei în drum spre Idaho.

Patrick se ridică în picioare şi le mulţumi ambilor candidaţi.

— Fără îndoială că amândoi aveţi experienţa necesară. Vă mulţumim pentru timpul pe care ni l-aţi acordat în dimineaţa aceasta.

Pastorul îşi întoarse privirea spre Annabelle.

Aceasta se ridică încet în picioare.

— Vă mulţumesc şi eu, stimaţi domni, pentru timpul acordat şi pentru că sunteţi dispuşi să mă ajutaţi să duc această călătorie până la capăt; îl privi drept în ochi pe Bertram Colby şi apoi privi fugitiv spre Matthew. Cu permisiunea dumneavoastră, aş dori să vorbesc puţin între patru ochi cu pastorul Carlson.

Colby făcu un pas în faţă.

— Primiţi încă o dată condoleanţele mele, stimată doamnă. Vă admir pentru curajul de a duce până la capăt această călătorie. În locul dumneavoastră, multe femei ar fi preferat să rămână aici, unde cunosc locurile şi sunt în siguranţă. Cred că bărbatul dumneavoastră ar fi tare mândru.

— Îţi mulţumesc, domnule Colby. Nici nu ştii cât de tare mă încântă gândul acesta.

Sinceritatea ce îi îndulci subit vocea îl luă pe Matthew prin surprindere. Remarcă tristeţea ce i se citea în ochi şi, dacă n-ar fi ştiut cum stăteau, de fapt, lucrurile, mai c-ar fi crezut că este una sinceră.

Hannah Carlson îl conduse pe Bertram Colby până pe verandă, dar Matthew rămase ţintuit locului, şovăind. Ştia că trebuie să spună ceva. Dar nu era în stare. Tensiunea din încăpere începu să crească. Nu bănuise niciodată că tăcerea poate fi atât de apăsătoare.

Se uită peste masă, la Annabelle. Femeia stătea cu ochii plecaţi şi mâinile încleştate pe abdomen. Era clar că nu avea să-i uşureze treaba câtuşi de puţin. Luase deja o hotărâre acum un ceas. Atâta lucru era clar. Atunci de ce nu i-o spunea, pur şi simplu, în faţă?

Îşi strânse toate puterile, neştiind ce îl deranja mai tare – faptul că se pusese cu bună ştiinţă în poziţia de a-i cere ceva acestei femei sau faptul că ea avea să îl respingă cu siguranţă, aşa cum o respinsese el odată.

Annabelle privi cum Matthew strânge mâna lui Patrick. Aversiunea pe care o avea faţă de persoana ei era fără echivoc. Încet, Matthew se întoarse spre ea. Judecând după încordarea feţei, pesemne că orgoliul pe care îşi călcase întorcându-se azi aici îi rămăsese ca un nod în gât. Şi ea se simţea parţial vinovată de asta.

Adineauri îi întinsese dinadins o capcană cerându-i să îi vorbească amănunţit despre pregătirile de călătorie, iar

Matthew călcase direct în ea. Aproape că el o împinsese să facă asta, refuzând să o privească în ochi. Începea adresându-i-se ei, apoi îşi întorcea brusc atenţia spre altcineva şi continua să îi vorbească acelei persoane. Apoi, când a întrebat-o cum avea de gând să plătească pentru provizii, ştiuse prea bine cum va reacţiona la auzul răspunsului ei.

Matthew presupunea, pesemne, că se măritase cu Jonathan din interes şi probabil că n-ar fi crezut în ruptul capului ce surprinsă fusese să afle câţi bani avea, de fapt, fratele lui. După cum se întunecase Matthew la faţă când auzise că va plăti totul cu bani gheaţă, era clar că nu se înşelase în această privinţă. Nu putea decât să spere că acesta nu se va apuca niciodată de jocuri de noroc: ar fi un jucător de poker execrabil.

Ca acum doi ani, când făcuse cunoştinţă cu el, Matthew se purtase şi astăzi în mod cordial, dar ei nu-i scăpase aversiunea ce-i clocotea în suflet, cât pe ce să dea pe afară. Şi nu le scăpase nici soţilor Carlson.

Annabelle aruncă o privire spre mâna pe care Matthew şi-o ţinea sprijinită pe spătarul scaunului de bucătărie. Mâinile lui nu semănau nici pe departe cu ale lui Jonathan. Nimic din persoana lui nu aducea fizic cu Jonathan. Atunci cum se făcea că, ori de câte ori se uita la el, nu îl vedea în faţa ochilor decât pe răposatul ei soţ?

Matthew Taylor juca teatru ca să obţină slujba. Teatru şi nimic mai mult. Annabelle o ştia, dar, judecând după răceala expresiei lui, pesemne că lui Matthew puţin îi păsa dacă ea îşi dăduse seama ori ba. Cugetând la asta, Annabelle îşi reaminti totodată că acest bărbat tocmai ce îşi pierduse fratele, de care ultima dată se despărţise certat. Gândurile îi zburară la amintirile pe care i le depănase Jonathan. Toate acele povestiri o făcuseră să creadă că Jonathan şi Matthew erau – sau cel puţin

fuseseră – foarte apropiaţi, doi fraţi ce se încredeau unul în altul. Asta până să apară ea pe scenă…

— Vă mulţumesc că m-aţi ascultat, doamnă McCutehens.

Cuvintele fuseseră rostite fără tragere de inimă şi Annabelle se minună că Matthew nu se înecase cu ele.

— Cu plăcere, domnule Taylor.

Încercă iar să schiţeze un surâs în direcţia lui, în chip de ofertă de pace. El îi zâmbi la rându-i, cu toată însufleţirea unui om condamnat la spânzurătoare. Doamne, cum ar fi să călătorească săptămâni în şir, până hăt în Idaho, fără alt tovarăş de drum în afară de el?

Singuratic fu primul cuvânt care îi veni în minte. Al doilea fu *greu*. Nici sentimentul de singurătate, nici greutăţile nu erau străine de ea.

— Cum te simţi?

Întrebarea îi scăpă pe negândite, luând-o prin surprindere.

La fel de surprins păru şi Matthew.

— Bine.

Din felul în care răspunsese, coborând capul şi privind aiurea, Annabelle înţelese, însă, că lucrurile nu stăteau deloc aşa. Oare încruntarea de pe chipul lui era pricinuită de suferinţa pierderii fratelui sau de faptul că o reîntâlnise pe ea? Sau şi de una, şi de cealaltă?

Aruncă o privire spre holul pe care se făcuseră nevăzuţi Hannah şi domnul Colby, apoi se întoarse iar spre Matthew.

— Te rog să ne ierţi, domnule Taylor, aş dori să stau puţin de vorbă cu pastorul Carlson.

Era sigură că lui Matthew nu îi va cădea deloc bine să fie concediat în felul acesta şi, într-adevăr, înainte să iasă din încăpere, acesta se făcu negru la faţă.

— Ce-a fost cu privirea aceea? întrebă Patrick după

ce rămaseră singuri.

Annabelle clătină din cap.

— Cred că n-am mai întâlnit pe nimeni care să mă condamne atât de profund în toată viaţa mea; încercă să râdă ca să înlăture îngrijorarea ce apăruse pe chipul lui Patrick. Şi asta spune multe, crede-mă.

— Cred că Dumnezeu ţi-a făcut alegerea mai uşoară decât mă aşteptam eu să fie, Annabelle. Mult mai uşoară.

Amintindu-şi în tăcere răvaşul scris de Jonathan în ultimele lui ceasuri – *Numai ceea ce facem pentru Dumnezeu este trainic* – Annabelle simţi că o străbate un fior, apoi dădu încet din cap.

— Aşa este.

— În ceea ce priveşte experienţa de călăuză, Bertram Colby este, fără doar şi poate, cel mai experimentat dintre cei doi. A călăuzit caravane de dinainte să te naşti tu.

— Mda, dar s-ar putea să fie un pic cam ursuz pentru gustul meu, spuse Annabelle, mimând seriozitatea. Mie îmi plac oamenii mai vorbăreţi, adăugă ea, arcuindu-şi o sprânceană.

— Îi place să trăncănească, ce-i drept. Dar mie îmi inspiră încredere, Annabelle, şi am convingerea că, avându-l pe el drept călăuză, vei putea călători în siguranţă. Pare, de asemenea, să fie un om cu bun-simţ, o alegere pe care Jonathan ar fi încuviinţat-o. Un om care îţi va respecta onoarea. În fond, veţi călători împreună, doar voi doi, timp de o lună, dacă nu chiar mai mult.

Încuviinţând din cap, Annabelle se duse la fereastra deschisă şi privi afară, peste pajişte.

— În această privinţă, cred că aş fi în siguranţă cu oricare dintre ei.

Dar ar fi, negreşit, mai în siguranţă cu Matthew. Matthew Taylor ar prefera să rămână celibatar toată viaţa decât să se atingă de una ca ea.

Un vânticel cald de iulie flutură perdelele albe de dantelă, umplând bucătăria cu un miros dulce de caprifoi şi levănţică.

Numai ceea ce facem pentru Dumnezeu este trainic.

Annabelle inspiră amestecul de miresme şi oftă, lăsând cuvintele să i se înrădăcineze în suflet. Voia să îşi trăiască restul vieţii făcând din ele un ciur prin care să aleagă binele de rău atunci când avea de luat o hotărâre, când nu ştia ce să facă. Cum să ştie ea dacă alegerea spre care o îndemna inima era cea corectă ori ba? Meditase de o oră încoace la această întrebare. Nu exista, oare, o rugăciune specială la care să ţi se dea răspuns de îndată ce o rosteşti?

Jonathan se ruga întotdeauna înainte de a lua o hotărâre, uneori cu voce tare, alteori în gând. De ce nu fusese mai atentă la cuvintele lui? Adesea soţul ei se ruga după ce mergeau la culcare şi ea adormea, legănată de vocea lui ce răsuna, gravă, în odaie. Ce n-ar da să mai poată dormi o dată sub acea pătură de rugăciune!

— Vrei să le spun eu?

La auzul vocii lui Patrick, Annabelle se răsuci şi clătină din cap.

— Nu. Cred că este de datoria mea s-o fac.

Când trecu pe lângă pastor, luând-o înainte spre verandă, detectă pe chipul lui o sclipire de admiraţie.

Deschise uşa cu sită şi îi zări pe Hannah şi pe domnul Colby stând de vorbă, aşezaţi unul lângă altul. Sau mai bine zis, pe domnul Colby vorbind, amuzând-o pe Hannah cu încă una dintre numeroasele sale peripeţii. Privirile celor două femei se încrucişară şi Annabelle îi făcu cu ochiul prietenei sale. Hannah îşi întoarse repede privirea spre domnul Colby şi dădu din cap, concentrându-se asupra oaspetelui său. Annabelle văzu cum buzele i se arcuiesc încet în sus şi, deşi privirea prietenei sale rămase

aţintită asupra domnului Colby, ştiu cumva că zâmbetul îi era adresat ei.

Matthew Taylor stătea în picioare lângă Hannah şi domnul Colby, dar în afară de planul fizic, era clar că se separase cu totul de ei. Cu mâinile îndesate în buzunarele blugilor, umerii ţepeni şi privirea fixată pe piscurile apusene, părea să fi ridicat în jurul său un zid nevăzut. Nici măcar nu tresări când auzi scârţâitul uşii.

— Domnilor.

Annabelle tăcu preţ de o clipă, cu privirea încremenită pe spatele lat al lui Matthew, întrebându-se dacă făcea alegerea corectă, dacă Jonathan nu şi-ar fi dorit, poate, altceva. Aşteptă până ce domnul Colby se ridică în picioare şi Matthew se întoarse cu faţa spre ea.

Acesta din urmă îşi scoase, nesigur, mâinile din buzunare şi aruncă o privire spre ea. Apoi se uită în altă parte. Apoi din nou la ea. Fiecare gest îi trăda înfrigurarea. Pe fondul amintirilor depănate de Jonathan despre copilăria lor, imaginea băieţelului neglijat care fusese cândva, bărbatul ce stătea acum în faţa ei îi umplu mintea şi, privindu-l, Annabelle simţi cum i se înmoaie inima.

Matthew părea a-şi dori cu înflăcărare această slujbă şi ea nu înţelegea în ruptul capului de ce. Din loialitate faţă de ea precis că nu, chit că era văduva fratelui său. O fi având nevoie de bani? Cum stătea el aşa, cu pumnii strânşi pe lângă corp şi maxilarele încleştate, Matthew avea, într-adevăr, aerul unui om disperat.

— Încă o dată, reluă ea, adunându-şi gândurile, ţin să vă mulţumesc amândurora că aţi venit. Sunt impresionată de experienţa domniilor voastre şi nu am nicio îndoială că oricare dintre dumneavoastră mi-ar putea garanta siguranţa şi confortul în această călătorie.

Făcu un pas spre Bertram Colby şi văzu cu coada ochiului cum Matthew lasă capul în pământ şi face un mic

pas în spate.

— Domnule Colby, istorioarele dumitale sunt încântătoare şi mă fac să îmi doresc mai mult ca niciodată să îmi văd noul cămin din Idaho. Îţi mulţumesc încă o dată că te-ai arătat dispus să mă însoţeşti în această călătorie, dar… am hotărât să îl angajez pe domnul Taylor.

Matthew ridică buimăcit capul, Patrick făcu ochii mari şi Hannah schiţă un surâs nedumerit.

— Nicio supărare, fata mea. Sunt sigur că Taylor o să se descurce de minune.

Tonul domnului Colby părea sincer şi asta o făcu pe Annabelle să răsufle uşurată. Colby slobozi un râs răsunător.

— Da îmi pare rău că n-oi apuca să-ţi povestesc toate peripeţiile mele noaptea, în jurul focului. Că am tolba plină de istorioare – asta-i sigur.

— De asta nu mă îndoiesc nicio clipă şi îmi pare şi mie tare rău că n-am să le aud.

Spera ca domnul Colby să simtă că îi era sincer recunoscătoare.

— Şi îţi mulţumesc încă o dată, domnule Colby, pentru ceea ce mi-ai spus adineauri. Că soţul meu ar fi mândru că duc această călătorie până la capăt. Nici că puteai să îmi faci un compliment mai mare, stimate domn.

Colby îi luă mâna, o duse la buze şi apoi o sărută cu duioşie. Niciun bărbat, nici măcar Jonathan, nu îi sărutase mâna vreodată. Annabelle încremeni, amuţită. Cum se putea ca un gest atât de simplu s-o facă să se simtă atât de feminină, atât de stimată?… Că era vrednică de stimă ori ba.

Domnul Colby îi strânse cu blândeţe vârful degetelor şi apoi îi dădu drumul. Ochii lui cenuşii străluceau de bunătate şi Annabelle se gândi iar că Bertram Colby avea cel mai prietenos chip din câte văzuse vreodată.

— Eu unul cred că oamenii dragi ce se duc înaintea noastră ne veghează din împărăţia cerurilor. Mi s-a spus că nu-i aşa, că cei din viaţa de apoi sunt mai presus de cele ce se întâmplă aici, pe pământ. Dar eu am înclinat întotdeauna să cred că se adună cu toţii laolaltă, încurajându-ne să mergem înainte atunci când cădem sau dăm de greu. Şi, dacă am dreptate, bănuiesc că exact asta face acum bărbatu dumitale. Vă încurajează să mergeţi înainte. Pe dumneata şi pe pruncul pe care îl porţi sub inimă.

Annabelle îl auzi pe Matthew icnind uşor lângă ea şi toată căldura pe care i-o adusese în suflet bunătatea domnului Colby se risipi într-o clipită, făcând loc cruntei realităţi. În ultima vreme, Matthew primise lovitură după lovitură – întâi vestea neaşteptată a morţii lui Jonathan… iar acum afla pe nepregătite şi de copilul lui Jonathan. Cu toate că subiectul nu mai revenise în discuţie după ce Matthew li se alăturase în dimineaţa aceasta, Annabelle nu îi ascunsese vestea în mod intenţionat. Dar nici nu fusese prea dornică să îi vadă reacţia la auzul veştii.

După ce domnul Colby se retrase, atmosfera de pe verandă deveni apăsătoare.

Toată lumea tăcea.

Annabelle îl petrecu cu privirea pe domnul Colby. Ştia că Patrick şi Hannah stăteau în aşteptare. Trase adânc aer în piept.

Pe cât de bine putuse să îl citească pe Matthew înainte, acum Annabelle îi scrută chipul şi nu putu desluşi nimic. Ochii lui erau întunecaţi, indescifrabili, sfidători. Nu semănau deloc cu privirea încrezătoare şi deschisă a lui Jonathan.

Jurându-şi să nu clipească prima, Annabelle căută în trecut, printre lecţiile pe care le învăţase la o vârstă fragedă. În fosta ei profesie, dacă nu învăţai repede să nu

te laşi intimidată, nu aveai viaţă lungă.

Inima îi bubuia în piept, dar de-a lungul anilor, făcuse o adevărată artă din simularea nepăsării şi ştia că asta îi masca şi acum durerea pe care o simţea în suflet.

— Înainte ca domnul Colby să se facă nevăzut, poate că ar trebui să te întreb din nou, domnule Taylor, dacă îţi mai doreşti această slujbă.

Faţa lui Matthew reflectă un amalgam de emoţii, iar postura lui îi dădu de înţeles că voia să spună ceva. Acesta aruncă o privire spre Patrick şi Hannah, de parcă tocmai şi-ar fi amintit că erau şi ei de faţă, apoi întoarse iar capul spre ea.

Chibzui o clipă, cu fălcile încleştate.

— De unde ştii că e copilul lui?

Annabelle fu cât pe ce să îi dea, din reflex, o replică tăioasă. Apoi privi lucrurile din perspectiva lui şi dădu din cap.

— E o întrebare îndreptăţită, date fiind împrejurările. Ştiu că pruncul pe care îl aştept este al lui Jonathan deoarece nu am mai fost cu niciun alt bărbat de anul trecut, din iunie.

Matthew dădu încet din cap, neîncrederea citindu-i-se pe faţă.

— Presupun, domnule Taylor, că ştii să socoteşti.

— O, da, ştiu prea bine să fac socoteli. Dar ştiu şi cum sunt făcute femeile de teapa dumitale şi de aceea toată situaţia asta mi se pare fără nicio noimă. Spune-mi, mă rog, de ce ar alege un bărbat ca fratele meu să facă un copil cu una ca dumneata?

Patrick făcu un pas în faţă.

— Destul, Taylor. Nu-ţi permit să mai…

Annabelle îl opri cu un gest.

— Nu, Patrick. Este în regulă. Vreau ca domnul Taylor să spună pe faţă ce gândeşte.

Patrick o privi drept în ochi.

— Ca să pot spune pe faţă ce gândesc cu adevărat, va trebui întâi s-o rog pe doamna Carlson să se retragă.

Annabelle îi susţinu privirea fără să clipească, admirându-l în sinea ei, dar nevrând s-o arate. Bărbatul acesta avea mai multă tărie de caracter decât crezuse. Fără să îşi ia ochii de la el, se adresă gazdelor.

— Patrick, Hannah, ne puteţi lăsa puţin singuri, vă rog?

Patrick protestă, dar Annabelle îl luă de braţ.

— Te rog, Patrick.

Patrick cedă fără tragere de inimă şi intră în casă împreună cu soţia sa. După ce se închise uşa cu sită, spre lauda ambilor soţi, Annabelle auzi închizându-se în urma lor şi uşa interioară.

— Aşa, domnule Taylor. Hannah s-a retras. Nu mai este prezentă nicio altă *doamnă*, adăugă ea, dând glas insinuării făcute de el adineauri. Poţi să vorbeşti deschis. Şi te rog să nu îţi pui frâu la limbă din cauza mea.

Capitolul 12

ludecând după expresia lui surprinsă, pesemne că Matthew nu V se aşteptase ca ea să îl confrunte, cerându-i să îşi dea cărţile pe faţă. În sinea ei, Annabelle se îndoia că el va avea curajul să meargă până la capăt.

— Eşti sigură… domnişoară Grayson, că vrei să afli ce gândesc cu adevărat?

Calmul vocii contrasta puternic cu privirea lui încordată.

La auzul schimbării de apelativ, Annabelle ridică o sprânceană.

— Dacă e să călătorim împreună în următoarele trei luni, domnule Taylor, prefer să îţi descarci sufletul de la bun început. Şi te încredinţez că, orice ai avea de spus, nu va fi prima dată când o aud.

El îi aruncă o privire ce arăta că se îndoia de lucrul acesta, apoi se uită în zare, cumpănind parcă la preţul unei sinceităţi totale. Privindu-l, Annabelle se întrebă cum de unul dintre fraţi se alesese cu toate trăsăturile frumoase ale trupului şi celălalt, cu toată bunătatea. În momentul acesta, cel puţin, aşa părea să fie.

Ochii lui Matthew zăboviră pe chipul ei doar preţ de o clipă.

— Oarecum, înţeleg de ce i-ai căzut cu tronc lui frate-meu, domnişoară Grayson.

Vocea îi era blajină, dar faţa nu oglindea pix: de blândeţe.

— Ai o sclipire aparte şi nu dai înapoi cu una, cu două. Lui Johnny precis că i-a plăcut asta de la bun început. Şi, pe deasupra, eşti ageră la minte, o calitate pe care frate-meu a admirat-o întotdeauna.

Instinctiv, din motive pe care nu şi le putea explica, Annabelle se puse în gardă.

— A fost un om bun şi a avut dintotdeauna o slăbiciune pentru făpturile rătăcite. Când eram copii, Johnny se întorcea mai mereu acasă cu câte ceva. Ba cu o pasăre care îşi părăsise prea repede cuibul, ba cu un căţel şchiop. În mare parte, erau vietăţi şi lucruri pe care alţii le lepădau pe marginea drumului. N-a prea ştiut să vadă lucrurile… şi fiinţele aşa cum erau ele cu adevărat. El vedea ceea ce voia el să vadă în ele; îşi încrucişă braţele. Dar eu te văd aşa cum eşti cu adevărat. I-ai dus de nas pe Kathryn Jennings şi pe Carisoni, aşa cum ai făcut şi cu fratele meu. Ştii cum să te foloseşti de oameni ca să obţii ce vrei. Cu o vreme în urmă, te-ai apropiat ca un şarpe de Kathryn Jennings, nădăjduind probabil că are să îţi dea nişte bani după vânzarea pământului.

Annabelle simţi cum o străbate o fierbinţeală defensivă.

— N-am luat niciun penny de la Kathryn Jennings. Întreab-o dacă nu mă crezi…

— Şi apoi ai văzut o ţintă uşoară în fratele meu şi i-ai intrat în graţii. Ca să pui, neîndoielnic, mâna pe tot ce era al lui; ochii îi scânteiară de mânie şi braţele i se încordară pe lângă corp. Nu ştiu cum ai izbutit, dar l-ai convins să te răscumpere de la bordel. L-ai lăsat să îţi plătească preţul, deşi de iubit, nu îl iubeai nici cât negru sub unghie. Şi el o ştia prea bine. Sau nu l-ai auzit spunând asta când trăgeai cu urechea, din cealaltă odaie a colibei? în noaptea aceea, Johnny mi-a spus că nu îl iubeşti, aşa că fă bine şi nu pretinde acum că, de fapt, ai ţinut la el. Până şi Johnny ştia că nu este adevărat!

Mult mai înalt decât ea, Matthew Taylor avea o prezenţă impunătoare şi mai cu seamă atunci când era mânios. Pumnii i se încleştau şi descleştau pe lângă corp. Probabil că o făcea fără să îşi dea măcar seama, gândi Annabelle. Totuşi, ei nu de pumnii lui îi era teamă. Ghicise deja că nu era genul de bărbat care ar da într-o femeie şi cine să se priceapă la asta mai bine ca ea?

O năpădiră gânduri contradictorii.

Confruntată cu acuzaţiile lui, simţea obişnuitul impuls de a riposta. Cu o căutătură feroce şi bine ţintită, ştersese în trecut rânjetul de pe chipul multor bărbaţi care o priviseră cu acelaşi dispreţ, şi asta o umpluse mereu de satisfacţie. De obicei asta se întâmpla după ce bărbaţii îşi satisfăceau pofta şi îşi îmbrăcau iar hainele şi respectabilitatea pe care şi-o lepădaseră la uşa ei. Sau când îi vedea ulterior în oraş şi, în locul dorinţei din alcov, în ochii lor citea doar scârbă, de parcă ar fi învinovăţit-o *pe ea* pentru ceea ce aleseseră ei să facă.

Jonathan ar fi spus că femeia care fusese ea cândva era acum moartă şi îngropată, înghiţită vara trecută de apele repezi ale râului Fountain Creek. Şi, totuşi, în faţa

acuzaţiilor aduse de Matthew, simţind gustul dulce-amar al replicii tăioase ce îi stătea pe limbă, nu mai era atât de sigură.

Cuvintele grele ale lui Matthew o loviseră ca un pumnal în inimă şi ardea de dorinţă să întoarcă acelaşi tăiş bine ascuţit împotriva lui. Ştia cum s-o facă. Matthew voia să audă adevărul? Ei bine, i-l va servi cu cea mai mare plăcere.

— Am auzit multe lucruri în noaptea aceea, domnule Taylor. Printre care şi unele de natură mai… *personală*; îi făcu plăcere să vadă cum ochii lui de culoarea mierii îşi pierd puţin din siguranţa de sine. Lucruri pe care sunt sigură că ai prefera să nu le fi auzit.

Matthew îşi încleştă maxilarul şi îşi ridică sfidător bărbia.

— Mi se pare ciudat că un bărbat ca dumneata – care s-ar zice că se pricepe atât de bine la oameni şi mai cu seamă la femeile de teapa mea, cum ai pus dumneata problema – n-a putut să…

I se puse un nod în gât. Vorbele lui Bertram Colby îi răsunară iar în minte şi cruzimea voită a ceea ce urm să spună o zgudui. Se ruşină la gândul că Jonathan îi urmărea acum acţiunile şi ştia ce fusese pe cale să facă. Şi asta mai ales având în vedere cât de bun fusese cu ea şi cât de mult ţinuse la fratele lui mai mic.

Matthew îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, atrăgându-i atenţia.

— Poţi să vorbeşti deschis, domnişoară Grayson; ridică o sprânceană şi îi aruncă un zâmbet maliţios, gest ce devenea rapid unul obişnuit. Şi te rog să nu îţi pui frâu la limbă din cauza mea.

În alte împrejurări, Annabelle ar fi găsit amuzant faptul că repetase cuvânt cu cuvânt ceea ce îi spusese ea adineauri. Dar nu şi acum.

Se căzni să găsească un alt răspuns, unul pe măsura sfidării din tonul lui.

— Voiam să spun, domnule Taylor, că… mi se pare ciudat cum unul ca dumneata, care se pricepe atât de bine la oameni şi le înţelege gândurile ascunse, s-a putut înşela atât de tare în privinţa propriului său frate.

Văzu cum zâmbetul lui Matthew păleşte şi chipul lui Jonathan îi umplu mintea. Un ungher din adâncul ei se deschise şi următoarele cuvintele îi ieşiră pe gură negândite.

— Cum poţi să susţii că ai ţinut atât de tare la fratele dumitale, când eu am văzut cu ochii mei cum l-ai îndepărtat cu bună ştiinţă de dumneata? După ani de despărţire, i-ai aruncat în obraz acele cuvinte grele şi apoi ai plecat pur şi simplu, fără să îţi iei măcar rămas-bun. Mă întreb… ai habar cât de tare ţi-ai rănit fratele? Cât de dezamăgit a fost Jonathan?

Tremurând din tot corpul, Annabelle închise gura şi se întrebă de unde izvorâseră toate acele cuvinte. Nu fusese intenţia ei să le rostească şi mai ales pe cele din urmă, dar amintirea durerii pe care o citise pe chipul lui Jonathan toamna trecută, după plecarea lui Matthew, dezlănţuise în ea un şuvoi de resentimente. Şi, după vinovăţia ce se aşternu pe chipul lui Matthew, înţelese că atinsese un subiect delicat. Pentru amândoi.

Matthew fu primul care îşi întoarse privirea.

Trecură câteva secunde fără ca vreunul dintre ei să scoată un cuvânt.

Adineauri, fusese atât de sigură în privinţa angajării lui Matthew… Ar fi putut jura că simţise o confirmare lăuntrică. Dar acum…

Se simţea recunoscătoare pentru sunetele înăbuşite ce umpleau tăcerea grea dintre ei – nechezatul cailor suri pe câmp, ţipetele voioase ale lui Lilly şi ale lui Bobby,

frăţiorul ei de şase ani, care se jucau în spatele casei, uruitul unei căruţe pe drumul principal.

Matthew îşi scoase pălăria şi, cu o expresie resemnată, îşi trecu mâna prin păr.

— Să fim cinstiţi unul cu altul, domnişoară Grayson. Măcar într-o privinţă; vocea gravă îi deveni din nou blajină. Amândoi ştim că te-ai măritat cu fratele meu ca să obţii ceva ce nu puteai obţine de una singură. Aşa e sau nu e aşa?

Nu, nu era întru totul aşa, îşi spuse Annabelle, dorindu-şi să poată tăgădui adevărul parţial al afirmaţiei.

— Ceea ce spui este, în parte, adevărat, domnule Taylor. Fără ajutorul fratelui dumitale, n-aş fi putut niciodată să încep o nouă viaţă. Dar am ţinut la Jonathan. Am ţinut foarte mult la el. A fost cel mai bun om pe care l-am întâlnit vreodată.

Matthew închise ochii preţ de o secundă, apoi dădu din cap.

— Îţi mulţumesc că ai fost sinceră, domnişoară Grayson. Măcar într-o privinţă, adăugă el, privind câteva secunde dincolo de ea. Johnny a fost prea credul. Găsea mereu circumstanţe atenuante unor indivizi care nu le meritau. Şi, Dumnezeu ştie de ce, nu şi-a dat seama cum eşti cu adevărat. Bănuiesc că era prea… acaparat de nurii dumitale. Dar află că eu ştiu cine şi *ce* eşti. Şi pe mine nu mă atragi câtuşi de puţin.

O măsură încet, din cap până în picioare, şi, într-adevăr, Annabelle nu detectă pe faţa lui nimic care să semene măcar de departe a dorinţă. Ceea ce văzu, în schimb, fu amintirea chipului ei imperfect în reflexia răsfrântă a oglinzii de mână. Brusc conştientă de respiraţia-i sacadată, clipi din ochi să alunge imaginea nedorită.

Matthew deschise gura să spună ceva, apoi se

răzgândi şi clătină din cap, căutându-şi în mod vădit cuvintele.

Annabelle ştia prea bine ce va urma. Matthew îi va spune că nu era vrednică să respire acelaşi aer cu el şi, cu atât mai puţin, să facă umbră pământului. Că femeile ca ea erau nişte gunoaie şi trebuiau tratate ca atare. Nu era nimic ce să nu fi auzit până acum.

Matthew îşi pironi cizmele şi oftă, parcă brusc obosit.

— Domnişoară Grayson, am în minte o seamă de lucruri pe care voiam să ţi le spun de câteva luni încoace, de când am aflat că Johnny s-a însurat cu dumneata. Iar în ultimele două zile, de când am aflat vestea morţii lui, listă a devenit şi mai lungă; îşi încreţi încruntat fruntea, dar numai preţ de o clipă. Dar acum că mă aflu aici şi am prilejul să ţi le spun pe toate verde-n faţă... Slobozi un oftat prelung, apoi strânse din umeri cu jumătate de inimă. Parcă nu-mi vine s-o fac.

— Ei, zău aşa, domnule Taylor, până acum te-ai descurcat de minune. De ce să nu-i dai înainte?

Vorbele sunară mai blajin decât şi-ar fi dorit Annabelle, şi asta mai ales în lumina faptului că, dacă ajungea să îl angajeze, mai devreme sau mai târziu Matthew Taylor tot va simţi nevoia să îi spună acele lucruri. Atunci mai bine să le spună acum. Şi ştia cum să-l determine s-o facă.

— Sau poate că te sfieşti, totuşi, domnule Taylor, să le rosteşti în prezenţa unei doamne?

Matthew schiţă un zâmbet amar, care păli însă imediat.

— Nu, domnişoară Grayson, în privinţa asta nu-mi fac griji, spuse el încet, sinceritatea înlocuindu-i cinismul. Mă tem că doamna din dumneata a dispărut de mult.

Incapabilă să răspundă, Annabelle ştiu în momentul acela – din instinct sau dintr-un soi de intuiţie – că orice ar

avea să îi mai spună Matthew Taylor nu era ceva ce mai auzise până acum. Şi nici ceva ce şi-ar dori să audă.

— Probabil că n-ai să mă crezi şi, sincer să fiu, nici nu cred că-mi pasă dacă mă crezi sau nu, dar… m-am întors aici, în Willow Springs, în speranţa de a-l găsi pe fratele meu şi de a-i cere iertare. Nu se poate spune că Johnny ar fi fost un sfânt. L-ai cunoscut, aşa că presupun că ai descoperit asta destul de repede. Şi totuşi, în ciuda cusururilor sale, Johnny a fost un om bun. Un om cumsecade; îşi coborî privirea, apoi îşi ridică iar ochii spre ea, cu o expresie îndurerată. Dumneata ai fost sinceră cu mine adineauri, aşa că am să fiu şi eu sincer cu dumneata.

Am şi acum aceeaşi părere căreia i-am dat rostire în noaptea aceea, în colibă. Cred că Johnny a greşit luându-te de nevastă. Am convingerea că te-ai măritat cu el ca să scapi de la bordel, să pui mâna pe banii lui, pe pământul lui şi pe tot ce se mai putea. Şi, deşi nu-mi face nicio plăcere să îţi spun acum lucrul acesta… după care râse amar. Sau, mă rog, nici pe departe plăcerea pe care credeam că am s-o simt… Fratele meu, Dumnezeu să-l odihnească, merita ceva mai bun decât o femeie decăzută… întinată… şi uzată ca dumneata.

Ultimele cuvinte fură rostite încet, blajin şi deliberat. Şi fiecare dintre ele găsi un punct slab în armura ei şi o lovi drept în inimă.

Annabelle încercă să ia aer, dar nu putu din cauza nodului din gât. De câte ori nu se gândise la ea însăşi în aceiaşi termeni! Dar, până acum, nu auzise pe nimeni spunându-i-le, cu atâta blândeţe îndurerată!

— Şi încă tot nu sunt convins că porţi în pântec copilul lui. Asta, dacă eşti măcar însărcinată. Oricum, jos pălăria, recunosc că a fost un plan ingenios. Ezită o clipă. Adineauri mi-ai pus o întrebare. Acum bănuiesc că e rândul meu să te întreb. *Dumneata* nu te-ai răzgândit între

timp? Eşti sigură că mai vrei să mă angajezi?

Cum stătea el în faţa ei, aşteptându-i răbdător răspunsul, era clar că habar nu avea cât de mult o răniseră ultimele lui cuvinte, într-adevăr, mai voia să îl angajeze? Sau l-ar prefera pe Bertram Colby? Bertram Colby mai degrabă ar muri decât să îi vorbească în felul acesta. Betram Colby, pe de altă parte, nu îi cunoştea trecutul şi nici nu era singurul frate al răposatului ei soţ.

Numai ceea ce facem pentru Dumnezeu este trainic.

Annabelle văzu cu ochii minţii scrisul curgător al lui Jonathan şi ceva îi pâlpâi în suflet, ceva ce aducea a flăcăruie. O flacără ce ardea tot mai puternic. Clătină încet din cap.

— Nu, domnule Taylor. Nu sunt sigură că mai vreau să te angajez.

Matthew expiră prelung aerul din plămâni şi resemnarea îi umbri din nou frumosul chip.

— Şi s-ar putea s-o regret în curând… adăugă ea, dar slujba este încă a dumitale.

Matthew pufni în râs, crezând în mod vădit că glumeşte.

Ca să-i demonstreze că nu glumea şi ştiind că următoarele ei cuvinte nu îi vor face deloc plăcere, Annabelle adăugă:

— Plecăm sâmbătă, la răsăritul soarelui. Asta înseamnă că ne mai rămân trei zile. Crezi că poţi pregăti totul până atunci?

Matthew abia ce apucă să încuviinţeze din cap, că ea îi dădu înainte:

— Căruţa e în spate, încărcată cu provizii. Când te duci la grajd, verifică şi caii. Pregăteşte o listă cu lucrurile de care crezi că vom avea nevoie şi apoi adu-mi-o să mă uit peste ea ca să pot aduce completările necesare, în caz că lipseşte ceva. Cumpără tot ce consideri că ne va fi de

trebuinţă. Apoi încarcă lăzile şi cuierele şi înhamă caii la căruţă.

Aducându-şi aminte, băgă mâna în buzunar.

— Aici sunt banii pentru provizii şi o treime din leafa dumitale în avans, după cum se arăta în anunţ. Dacă ai nevoie de mai mulţi, dă-mi de ştire. Şi, să fie clar, domnule Taylor, restul banilor îi vei primi…

— Când ajungem în Idaho.

Matthew luă teancul de bani fără să îi atingă mâna şi îi susţinu privirea puţin mai mult decât era necesar.

— Totul e cât se poate de clar, spuse el, băgând banii în buzunar. Am să mă ocup de cai mâine la prima oră şi am să fac toate pregătirile necesare ca să putem porni sâmbătă; înclină scurt din cap. La răsăritul soarelui, după cum pofteşti. Nu ştiu cu ce eşti obişnuită dumneata, domnişoară Grayson, dar eu unul vreau să ajungem cât mai grabnic din urmă caravana lui Brennan. Aşa că niciunul dintre noi nu se va putea da în lături de la treburile ce îi revin. Vom călători într-un ritm susţinut, din zori şi până-n noapte.

— Am să ţin pasul cu dumneata, orice ritm ai alege.

Matthew o pironi o clipă cu privirea, apoi dădu încet din cap.

— Atunci cred că ne-am înţeles, domnişoară Grayson.

— Prea bine.

Annabelle dădu să plece, dar în ultima clipă se răzgândi.

— Şi încă un lucru, domnule Taylor. De acum înainte te-aş ruga să mi te adresezi cu numele meu de după căsătorie. Că îţi place ori ba, *am fost* măritată cu fratele dumitale.

Schiţă un zâmbet cu gust de arsenic, apoi adăugă:

— Şi, ca să nu existe neînţelegeri, te rog respectuos să nu uiţi care dintre noi este şeful.

Zicând acestea, intră în casă, închise încet uşa în urma ei şi apoi, în căutare de sprijin, se rezemă de ea, tremurând. O trecu un fior. Ce o apucase? Se presupunea că este o nouă fiinţă întru Cristos, remodelată după chipul Lui şi, cu toate astea, savurase fiecare cuvânt cu care îl pusese la punct pe Matthew Taylor. Cum va rezista săptămâni întregi pe drum în compania unui bărbat care stârnise, cu atât de puţin efort, tot ce era mai rău în ea?

Poate că încă nu era prea târziu să se răzgândească. Se răsuci şi trase cu ochiul printr-o deschizătură a perdelei.

Matthew stătea nemişcat pe marginea treptelor, vădit îngândurat. Poate că şi el se gândea la acelaşi lucru. Ca un copil ce nu poate rezista ispitei de a deschide cutia cu fursecuri, Annabelle se folosi de ocazie ca să îl studieze pe îndelete. Cu aerul lui nepăsător şi plin de siguranţă, Matthew era un bărbat din cale afară de chipeş, oricâte cusururi de caracter ar fi avut el. Dar ea ştia prea bine că acea frumuseţe era doar una de suprafaţă. Dacă ar putea să aleagă, ea tot pe fratele mai mare l-ar alege. Fără să stea pe gânduri.

Matthew se răsuci brusc şi privi spre uşă.

Annabelle lăsă repede perdeaua să cadă şi se lipi de perete, cu inima bubuindu-i în piept.

Şi inima ei nu îşi recăpătă ritmul normal până nu auzi tocurile cizmelor lui pe treptele verandei. Lăsă capul pe spate şi slobozi un oftat. Întotdeauna se pricepuse să citească oamenii, dar pe Matthew Taylor cu siguranţă că îl subestimase. Îi subestimase voinţa de fier şi, mai ales, devotamentul faţă de fratele lui.

Capitolul 1 3

Ca o bătaie uşoară pe umăr, intuiţia îi spuse să se întoarcă.

Matthew o făcu, încet, şi îl zări pe bărbat stând în

dreptul uşilor deschise ale grajdului cu chirie. Razele zorilor răzbăteau cenuşii prin crăpăturile vechii clădiri de lemn, abia iluminând interiorul. Cu inima zvâcnindu-i în piept, Matthew se retrase tiptil în boxa goală din spatele lui, convins că încă nu fusese văzut.

Jake Sampson luă de dârlogi calul străinului şi porni cu el chiar spre boxa în care se afla Matthew*. Îmi fac griji degeaba*, îşi spuse Matthew. Totuşi, nu putea ignora clopotele de alarmă ce îi răsunau în creier. Se lipi de peretele boxei şi speră că Sampson îşi va închipui că ieşise în curtea din spate cu caii suri pe care îi adusese în dimineaţa asta.

Sampson alese boxa goală de lângă el şi Matthew răsuflă uşurat.

— Cât timp rămâneţi în oraş, domnu' meu?

— O zi, cel mult două. Îmi poţi spune unde se află biroul şerifului Parker?

Glasul nu îi era cunoscut, dar Matthew se crispă la auzul accentului texan. Era sigur că nu îl mai văzuse până acum pe bărbat, dar asta nu îi potoli câtuşi de puţin neliniştea.

— Şeriful Parker a plecat din Willow Springs acum câteva luni. Un bărbat pe nume Joshua Garvin i-a luat locul. Da mă îndoiesc să fie la muncă atât de devreme, adăugă Sampson, închizând uşa boxei. Îmi plătiţi doi dolari acum şi restul când vă întoarceţi după cal.

Preţ de câteva secunde, se lăsă tăcere, probabil atât cât îi luă lui Sampson să-şi vâre bancnotele în buzunar.

— Azi fiind joi, la ora asta şerifu Garvin e mai mult ca sigur la localu lui Myrtle, ospătându-se cu papară şi carne friptă. Dacă vă grăbiţi, precis că-l prindeţi încă acolo. Aveţi treabă cu el, vasăzică.

Matthew îşi încleştă dinţii auzind cu câtă îndemânare îl descosea Jake Sampson pe străin, mai ceva ca o femeie.

— Trebuie doar să îi transmit numele şi portretele unor nelegiuiţi. Ţi-aş fi îndatorat dacă ai arunca şi dumneata o privire peste ele când ai să găseşti puţin timp liber.

— Cu mare plăcere. Multă lume trece pe la grajdurile mele şi uite aşa, ajung să îi cunosc pe toţi, localnici şi nouveniţi deopotrivă.

— Dă-mi de ştire dacă recunoşti vreun chip, spuse necunoscutul şi cei doi bărbaţi porniră împreună spre ieşire. Orice pont va fi răsplătit. Am să mă întorc să iau hârtiile după micul dejun.

Matthew ieşi din ascunzătoare abia când auzi ciocanul lui Sampson lovind ritmic nicovala. Aşteptă până Jake se întoarse cu spatele, apoi traversă iute grajdul şi se apropie de el, venind, chipurile, dinspre intrarea din dos.

Sampson ridică, zâmbind, ochii spre el.

— Aproape c-am uitat că eşti şi tu pe-aici, Taylor. Am să mă ocup de caii suri în după-masa asta. Or să fie gata până dimineaţă, n-avea grijă.

Fierarul umflă de câteva ori foalele, alimentând focul din vatră, apoi îşi reluă lucrul.

— În regulă. Îţi mulţumesc, Jake, spuse Matthew, ochind foile aşezate pe bancul de lucru aflat la câteva picioare de ei.

— Spuneai că pleci peste două zile. Unde te duci de astă dată?

Matthew îl cercetă o clipă pe Sampson, cumpănindu-şi răspunsul.

— Aş vrea să-mi încerc norocul în California.

— California!… Sampson slobozi un fluierat prelung. N-am fost niciodată prin părţile alea, da mi-am jurat că odată ş-odată am să mă duc şi eu. Deşi bănuiesc că auru s-a cam isprăvit de pe-acum. Singur pleci?

— ’neaţa, Jake. Eşti bun să-mi dai şi mie o mână de

ajutor?

La auzul întrebării, Matthew şi Sampson întoarseră capul la unison. Matthew îl recunoscu pe bărbatul care stătea în prag. Îl ştia din vedere, din oraş.

— Vin acuşica, Wilson! îi strigă Sampson, punându-şi barosul deoparte. Numai să isprăvesc aici; îşi şterse mâinile de şorţ. Mă cheamă datoria, Taylor.

Bucuros să scape de întrebările lui, Matthew oftă.

— E în regulă, Jake, trebuie oricum s-o iau din loc. Îţi mulţumesc încă o dată. Mă întorc după cai mâine.

De îndată ce Sampson părăsi grajdul, Matthew se năpusti la bancul de lucru şi înhăţă vraful de hârtii pergaminate. Păreau să fie vreo cincisprezece, douăzeci de foi. Le răsfoi pe primele zece, ridicând privirea spre uşă din două în două secunde.

Unsprezece, douăsprezece. Începea să se liniştească.

Auzind râsul lui Sampson răzbătând de afară, continuă să dea foile, uneori citind întâi numele, alteori studiind direct portretul în cărbune. Recompensa trecută în partea de sus a unei pagini îi atrase atenţia şi studie portretul bărbatului de dedesubt. Chipul nu i se părea cunoscut, dar ceva îl făcu să zăbovească asupra lui.

Citi încă o dată numele. Nimic.

Auzind un zgomot în spatele său, aruncă imediat hârtiile la loc pe bancul de lucru şi se întoarse. Nevăzând pe nimeni, îşi spuse că era pesemne prea agitat şi reveni asupra ultimelor foi.

Când ajunse la penultima, încremeni şi degetele i se încleştară pe pergament. Îl trecu un fior de groază. Aruncă iute o privire spre uşă, apoi îşi coborî iar ochii spre foaie.

— Nu ştiu. S-ar putea să am piesa înăuntru, stai să văd…

Matthew îndoi foaia şi o vârî sub cămaşă. Apoi mai luă alte două, la întâmplare, şi le ascunse şi pe acelea la

sân. O singură foaie lipsă ar fi fost un indiciu clar. O pistă întortocheată este mai greu de urmat decât una dreaptă.

— Găsit-ai ceva pe placul tău, Taylor?

Cu inima bubuindu-i în piept, Matthew îşi trecu degetele peste hamurile pe care le ţinea acum în braţe.

— Toate îmi plac. Faci o treabă grozavă, Jake.

— Mulţam. Ţi le pot da la un preţ bun dacă eşti interesat.

— Mă mai gândesc şi ţi-oi da un răspuns dimineaţă. Orişicum, îţi mulţumesc.

Matthew era deja la jumătatea drumului către casa pastorului când îşi aminti că nu trecuse pe la magazinul universal. Făcu cale întoarsă şi îi lăsă lista femeii care servea la tejghea, reuşind să fie amabil, dar fără a se întinde la discuţii. După ce părăsi prăvălia, se întoarse la casa Carisonilor pe alei lăturalnice, ocolind de departe ospătăria lui Myrtle.

— Vă mulţumesc pentru invitaţia la cină, doamnă Carlson. Mâncarea a fost delicioasă.

Când Hannah se întinse să îi ia farfuria goală, Matthew se ridică în picioare să i-o dea. Ea îi făcu semn să se aşeze la loc, iar el se conformă, fără tragere de inimă. Îi făcea plăcere compania soţilor Carlson, dar pergamentul pe care şi-l dosise mai devreme în desagă îi săpa o gaură în conştiinţă. Unde mai pui că, după ce lucrase toată după-amiaza la căruţă, era mort de oboseală şi îl durea tot corpul.

— Cu plăcere, domnule Taylor. Mă bucur că ai putut să ni te alături. Eşti bine-venit să iei masa cu noi şi în următoarele două zile dacă doreşti.

— Vă mulţumesc, doamnă.

Se simţi tras de mânecă.

— Rămâi şi la desert, domnule Taylor?

Lilly, care stătea pe scaunul de alături, îşi ridică,

zâmbind, privirea spre el. Fetiţa de unsprezece ani, cu părul ei negru, ochii violeţi şi gustul pentru pălăvrăgeală pe care Matthew ajunsese să îl descopere pe parcursul ultimei ore, era bucăţică ruptă din mama ei.

— Bineînţeles că rămâne, Lilly; Patrick îşi trase scaunul în spate şi îl ajută pe Bobby să i se caţere pe genunchi. Cum să nu guste din plăcinta cu cireşe a mamei tale? Iar acum fii bună şi ajută la strânsul mesei.

Matthew hotărî să mai rămână câteva minute.

— Matthew, dacă vrei, eşti bine-venit să dormi în hambar. În felul acesta ai putea lucra cât de mult doreşti şi ai fi pe aproape, în caz că doamna McCutehens are trebuinţă de ceva sau dacă aveţi de discutat una, alta despre călătorie.

Ghicind intenţia lui Carlson, Matthew dădu din cap, apoi privi peste masă, spre Annabelle. Aceasta se uită la Lilly, apoi înapoi la el. După expresia din ochii ei, Matthew înţelese că, dacă ar fi singuri, femeia i-ar spune fără ocolişuri ceea ce gândeşte – şi se bucură că nu erau. Privirea Annabellei coborî spre picioarele scaunului său şi abia atunci realiză Matthew bocănitul uşor în podea… pe care îl făcea cizma lui.

Încetarea subită a zgomotului o făcu să zâmbească.

Lui Matthew încă nici acum nu-i venea a crede că se învoise să îl angajeze. După toate vorbele grele pe care i le aruncase ieri. Cât de mult riscase rostind acele cuvinte! Dar s-ar fi simţit că un laş dacă nu ar fi înfruntat-o, şi asta mai ales având în vedere felul în care îl provocase ea. Totuşi, faptul că îi spusese ceea ce credea despre ea nu îi adusese satisfacţia bănuită. Şi nu putea să-şi scoată din minte privirea ei. Preţ de o clipă, păruse sincer rănită, ca şi cum până acum nimeni nu i-ar mai fi spus verde-n faţă adevărul acela.

Gândurile îi zburară la pruncul despre care ea

pretindea că ar fi al lui Johnny. De unde să ştie că nu era o simplă minciună scornită de ea ca să îl prindă şi mai strâns în laţ pe frate-său? Ca Johnny să n-o lase? Şi chiar dacă era grea, nu putea dovedi că pruncul era al lui Johnny.

Se întoarse spre Carlson.

— Vă mulţumesc, domnule pastor. Asta îmi va uşura munca.

Având un sălaş aici, nu va mai trebui să străbată atât de des oraşul – lucru pe care voia să îl evite. Îşi dorea să poată porni mai repede la drum, dar încă mai erau multe pregătiri de făcut.

— În ceea ce priveşte călătoria, doamna McCutehens şi cu mine am stat ieri de vorbă şi cred că ne-am înţeles cam în toate privinţele. Nu-i aşa, doamnă?

Annabelle avea o faţă surâzătoare, deşi în timpul mesei fusese nespus de tăcută. Nu că tăcerea ei l-ar fi deranjat.

— Da, cred că ne-am înţeles cât se poate de clar, domnule Taylor, răspunse Annabelle, ridicându-se şi strângând restul farfuriilor.

Când trecu pe lângă el, aruncă o privire spre cizma lui dreaptă.

Matthew îşi apăsă piciorul pe podea. Îi admira în secret subtilitatea, dar nu o arătă. Chiar şi când tăcea, femeia asta spunea prea multe.

După ce înfulecă, pe nerăsuflate, cea mai bună plăcintă cu cireşe pe care o gustase vreodată, se folosi de ocazie şi le ură gazdelor noapte bună.

Annabelle stătea aşezată pe marginea verandei, bălăbănindu-şi picioarele acoperite de fustă. Inspiră cu nesaţ aerul răcoros al serii.

— Cel mai mult cred că au să-mi lipsească nopţile din Colorado.

Nopţile de după ce părăsise bordelul.

Patrick stătea lângă Hannah la câteva picioare de ea, pe leagănul de pe verandă, cu braţul petrecut după umerii soţiei sale. Scârţâitul uşor al leagănului era singurul sunet ce umplea întunericul din jurul lor.

— Hannah şi cu mine ne întrebam… cât de multe ştii despre noul tău cămin din Idaho? Ce ţi-a spus Jonathan?

— N-am discutat prea mult despre asta. Abia aştepta să ajungem acolo şi să-mi arate *ranch*-ul. Spunea că este cel mai frumos loc din lume, ceea ce spune multe, când te gândeşti cât de mult îndrăgea aceste meleaguri. Dar mi-a spus că Idaho îi amintea foarte mult de Colorado. Dar, indiferent cum va fi noul meu cămin – mie are să-mi fie drag pentru că i-a fost drag lui.

Se întinse după ceai şi verigheta i se lovi cu un clinchet de pahar. Întoarcerea aici, discuţiile nocturne de pe verandă, toate îi aminteau de vremurile când Jonathan îi făcuse curte. Petrecuseră multe seri aici, stând la poveşti cu Carisonii.

— Azi mi-a venit iar în minte scrisoarea lui Jonathan, spuse Hannah. Nici nu mi-am dat seama că era atât de talentat la scris.

— Nici eu, răspunse Annabelle, zâmbind în sinea ei. Până când am citit-o. Nu ştiam decât că obişnuia să scrie noaptea, după ce eu mă retrăgeam la culcare.

Sunetele nopţii umplură tăcerea. Greierii, adăpostiţi în straturile cu flori ale lui Hannah, îşi ţârâiau cântecul de leagăn. Frunzele plopilor tremurători foşneau în vânt, iar vântul purta pe aripile lui clinchetul a o mie de clopoţei. Annabelle închise ochii, ascultând.

Pârâitul unei rămurele o făcu să tresară. Deschise ochii.

Zgomotul se auzi din nou, chiar de după colţul casei. O fi fost vreun raton ieşit în căutarea unei cine târzii. Şi parcă totuşi… Scrută întunericul. Nu îi era teamă… doar

că nu mai era convinsă că sunt singuri. Poate că Matthew hotărâse în cele din urmă să accepte invitaţia lui Patrick de a li se alătura. La cină păruse din cale afară de… agitat. Poate că de vină erau emoţiile de dinaintea călătoriei. Dar se îndoia.

— Ai mai aflat ceva despre Sadie?

La auzul întrebării puse în şoaptă de Hannah, simţi o apăsare în suflet.

— Nu. M-am interesat ieri la cârciumă, apoi m-am întors la bordel să discut cu câteva dintre fete. Nimeni nu pare să ştie nimic.

Ciuli urechile, dar nu mai auzi nimic de după colţul casei.

— Cei ce au răpit-o pe Sadie au plecat de mult – sunt sigură de asta. Nu puteau să o ţină multă vreme prin partea locului. O înfăţişare ca a ei prea sare în ochi.

Acea frumuseţe aparte era atuul şi totodată blestemul fetei.

— Dar poate că, într-un fel, ăsta e un lucru bun. Dacă se află în unul dintre oraşele pe care le vom străbate în drum spre nord sau dacă a trecut de curând pe acolo, am s-o găsesc eu cumva.

— Şi ce ai să faci când ai s-o găseşti?

Annabelle aprecie în sinea ei faptul că Patrick folosise „când”, şi nu „dacă”.

— Am s-o răscumpăr, dacă se vor învoi să mi-o dea.

— Şi dacă nu se vor învoi?

Annabelle ridică, oftând, din umeri.

— Nu ştiu. Dar de astă dată n-am s-o mai părăsesc. În fiecare zi pe care o trăiesc departe de viaţa aceea mă gândesc la sărmana copilă care este încă tot captivă acelei vieţi.

Auzi un oftat adânc. Scârţâitul leagănului amuţi.

— Nu ştiu cum să te întreb asta, Annabelle.

Privi prin întuneric spre Patrick. Bărbatul stătea cu capul plecat şi cu antebraţele rezemate pe coapse.

— Poţi să mă întrebi orice, Patrick. Şi tu la fel, Hannah. Ştiţi asta.

— Nu vrem să fim indiscreţi, Annabelle, dar întunericul nu putu masca blândeţea din glasul lui Hannah. Vrem doar să încercăm a înţelege…

Tăcere.

— Ce anume? întrebă într-un sfârşit Annabelle.

Vorbele lui Patrick veniră blajin.

— Vrem să înţelegem prin ce ai trecut. Ne-ai spus că ai… lucrat… vreme de şaisprezece ani… Nu vreau să te jignesc, dar…

Pastorul se opri, parcă incapabil să rostească întrebarea.

— Cum de in toţi acei ani, n-am găsit o cale de scăpare? încheie Annabelle fraza în locul lui.

— Nu te-ai gândit niciodată să fugi de acolo? Să pleci în timpul nopţii?

Şovăiala lui Patrick o mişcă, la fel ca naivitatea lui.

— Înainte de toate, nimic din ce aţi avea voi să îmi spuneţi n-ar putea să mă jignească; Annabelle îşi masă uşor nodul de la încheietura mâinii. La început, am încercat să fug, şi asta nu o dată. Dar bătăile deveneau mai crunte de fiecare dată când ne aduceau înapoi.

— Mai crunte? murmură Hannah.

— Madamele pentru care am lucrat aveau şi bărbaţi în simbrie. Măcar unul. Acesta avea grijă ca muşteriii să îşi aştepte rândul şi să nu fie prea brutali cu fetele. Îi despărţea pe cei ce se încăierau şi se ocupa de toate neplăcerile pe care le avea madama cu legea. Şi avea, de asemenea, grijă ca fetele să fie „în siguranţă”. Aşa obişnuiau ei să-i spună.

Gândul îi zbură la Gallagher, omul lui Betsy. Se

cutremură când îşi aminti ceea ce îi făcuse ei şi celorlalte fete ca să le taie aripile.

— Dacă dispărea vreo fată, madama îl trimitea s-o aducă înapoi, pretinzând că fata îi era datoare. Jumătate din tot ce câştigam noi intra direct în buzunarul madamei şi, pe lângă asta, trebuia să plătim pentru casă, masă şi haine. Niciun comerciant n-ar fi vândut ceva pe datorie unei fete de la bordel; gândul îi zbură la Matthew şi la felul deloc delicat în care ridicase el problema dimineaţa trecută. Aşa că eram nevoite să ne împrumutăm, tot de la madamă.

— Îndatorându-vă şi mai mult faţă de ea, răsună în noapte, plină de înţelegere, vocea adâncă a lui Patrick.

— În cele din urmă ajungeai să-i fii datoare vândută. Uneori madama se oferea să-ţi şteargă datoria în schimbul iscălirii unui nou contract. Eu m-am învoit în primele două rânduri, crezând că, prin muncă, îmi voi putea recâştiga libertatea; pufni amar. N-a mers niciodată. Madama te muncea şi mai tare – prelungindu-ţi orarul de lucru şi trimiţându-ţi şi mai mulţi muşterii pe noapte.

— Incredibil… murmură abia şoptit Patrick. Îmi pare nespus de rău…

Suspinele înfundate ale soţiei lui îi însoţiră în întuneric cuvintele de regret.

— După ce încercau să fugă şi erau aduse înapoi, de fiecare dată tot mai pustiite sufleteşte, unele dintre fetele pe care le-am cunoscut, sătule de luptă, alegeau singura cale de scăpare ce le mai rămânea. Îşi puneau capăt vieţii cu morfină sau laudanum… dar eu n-am putut niciodată s-o fac.

Deşi se jucase de multe ori cu gândul…

Annabelle îşi strânse buzele, copleşită de o frică mai veche, şi gândul îi zbură iar la Sadie. Of, Doamne, ce se întâmplase cu copila aceea? Unde se afla acum? Scrută

câmpul scufundat în bezna de lângă casă. Iarba deasă de primăvară, ce-ţi ajungea deja peste glezne, strălucea cenuşie în razele lunii.

— Mi-a fost prea frică, spuse ea cu un râs tremurat.

O amintire trunchiată începu să se zbată, dând să iasă de sub vălul ce despărţea fosta ei viaţă de cea nouă.

— Mă simţeam prizonieră. Nu mai voiam să trăiesc, dar îmi era chiar şi mai frică să mor.

— Ne pare atât de rău, Annabelle, repetă Patrick în şoaptă, cu glasul răguşit de emoţie.

Se lăsă tăcerea.

Într-un sfârşit, Annabelle se întoarse spre ei şi îi privi. Patrick îşi ţinea capul plecat – la fel ca Hannah. Era un om nespus de bun, un om plin de har, cum ajunsese ea să îl considere, şi nu era întru totul neştiutor în privinţa căilor lumeşti ce se deosebeau de ale lui. Iar Hannah era o femeie minunată, cu o inimă de aur. Nu vorbiseră despre viaţa dusă de Annabelle la bordel decât arareori, iar de fiecare dată ea fusese sinceră cu ei. Totuşi, acum se întrebă dacă răspunsurile date în seara aceasta nu fuseseră cumva de o sinceritate prea brutală.

— Îmi pare rău pentru ce ţi-au făcut toţi acei bărbaţi, Annabelle.

Cuvintele lui Patrick şi compasiunea duioasă din glasul lui fură atât de neaşteptate, încât Annabelle nici nu ştiu ce să spună. Era ca şi cum Patrick i-ar fi cerut iertare *în numele* tuturor acelor bărbaţi. Câţi fuseseră la număr, nu mai ştia. Nici nu voia să-şi amintească. Chiar dacă nu îi putea şterge din memorie, îşi putea trăi viaţa de acum înainte ca şi cum ei n-ar fi existat niciodată. Şi exact aşa hotărî să facă.

Capitolul 14

Vineri dimineaţa, Matthew ajunse la grajdul cu chirie înainte să se crape de ziuă. Era într-o dispoziţie proastă şi,

când descoperi că nu era primul muşteriu, supărarea i se adânci şi mai tare. Nu îl cunoştea pe bărbatul ce aştepta în faţa lui, dar acesta părea să fie inofensiv. Matthew scrută strada, bucuros că oraşul nu se trezise încă din somn şi că bărbatul îndesat de lângă el nu era dornic de conversaţie.

Când deschise larg uşile masive de lemn, Jake Sampson făcu ochii mari de mirare.

— Văd că azi vă treziră̆ţi amândoi cu noaptea-n cap! Cercetă strada întunecoasă, apoi adăugă: Ca să ocoliţi îmbulzeala, de bună seamă!

Hohoti de parcă ar fi zis o glumă bună.

Cei doi îl urmară înăuntru.

— Ai venit după căruţă, Duncan? E gata şi dă-mi voie să-ţi spun – Jake îi făcu din ochi, arborând obişnuitul său zâmbet şugubăţ – că a ieşit o minunăţie. Am lucrat la ea toată noaptea ca să mă încredinţez că totul e aşa cum ai…

În timp ce Jake înşira voios calităţile vehiculului, Matthew studie căruţa trasă în spatele clădirii, apoi pe bărbatul de lângă el. Duncan părea că se codeşte să îl privească pe Jake în ochi şi se juca nervos cu pălăria pe care o ţinea în mâini.

— Jake, interveni el în cele din urmă şi aruncă o privire spre Matthew, după care îşi lăsă ruşinat capul în jos. Nici nu ştiu cum să-ţi spun… Mă tem… Mă tem că nu mai pot lua căruţa. Mi-ar fi de trebuinţă̆, firește, şi am de gând să îţi răsplătesc efortul aşa cum se cuvine… Doar că deocamdată… n-am cu ce.

Zâmbetul de pe faţa lui Jake păli.

— Ellen a căzut iar la pat?

Duncan dădu abătut din cap, apoi îşi drese glasul.

— Doctorul Hadley a făcut tot ce i-a stat în putinţă̆, da nevastă-mea încă tot nu s-a înzdrăvenit. Iar acu a căzut beteag şi fecioru nostru şi eu, de unul singur, nu mai prididesc cu munca; îi aruncă lui Jake o privire arzătoare.

Dar azi ţi-am adus atât cât am putut, vârând mâna în buzunar. Vreau să primeşti aceşti bani drept zălog…

Jake scutură din cap şi îi îndepărtă mâna.

— N-am să fac una ca asta, Duncan.

Bărbatul îi întinse din nou bancnotele.

— Ştiu că sunt puţini, dar vreau să îi iei. Altfel m-aş simţi ca ultimul om.

Matthew îi privea mut de uimire, curios să vadă care va fi reacţia lui Jake. Jake avea dreptate – era, într-adevăr o minunăţie de căruţă. Robustă şi rezistentă, construită să care încărcături grele pe distanţe lungi, căruţa purta, fără doar şi poate, obişnuita amprentă a măiestriei lui Sampson. Oricât de caraghios ar fi fost acesta altminteri. Doar materialele folosite la construirea vehiculului trebuie să-l fi costat o avere.

Jake îşi aşeză mâna pe umărul lui Duncan şi ochii i se umplură de înţelegere – o compasiune adâncă pe care Matthew n-ar fi bănuit-o niciodată la unul ca el.

— Duncan, vreau să te duci acasă, să-ţi iei cele două iepe bălţate şi să vii să-ţi ridici căruţa. Îţi aparţine. Ştiu că mă pot încrede în tine şi, la drept vorbind, e mai bine pentru amândoi să ţii ferma aia a ta pe picioare; îl bătu uşor pe umăr. În felul ăsta vom ieşi amândoi câştigaţi pe termen lung.

Într-un târziu, Duncan încuviinţă din cap.

— N-am cuvinte să îţi mulţumesc, Jake.

Îi întinse iar bancnotele, cu o expresie stăruitoare.

Jake le primi.

— Uite cum facem. Ellen a mai pus compoturi anul ăsta?

— Păi cum să nu pună? Prepară, doar, cele mai bune compoturi din ţinut.

— Atunci ia adu-mi tu vreo două dintre compoturile ei de căpşuni şi cu asta suntem chit până te pui pe picioare.

Ei, ce zici, batem palma?

Matthew privi cum cei doi îşi strâng mâinile, minunându-se încă în sinea lui de brusca transformare a lui Sampson.

După plecarea lui Duncan, Jake arboră din nou obişnuitul său zâmbet şugubăţ.

— Ai venit după cai, nu-i aşa, Taylor? Straşnice animale, caii ăştia suri!

Matthew îl măsură o clipă pe bărbatul din faţa lui. Jake Sampson redevenise – momentan, cel puţin – cel dintotdeauna.

— Da, nu-s de lepădat.

Arătă cu capul în direcţia în care pornise Duncan, încă mişcat de ceea ce văzuse.

— Eşti un om de omenie, Jake.

Sampson ridică din umeri.

— Am făcut doar ceea ce-au făcut şi alţii pentru mine atunci când m-am aflat în nevoie. Jake îi susţinu privirea preţ de o secundă. Tu n-ai dat niciodată de greu, Taylor?

Întrebarea, asociată cu privirea pătrunzătoare pe care i-o aruncă Sampson, îl făcu să tresară.

— Că eu am dat, continuă Jake, pornind spre locul în care se aflau caii suri şi făcându-i semn să-l urmeze. De greu, vreau să zic. Tare greu îi vine unui bărbat să ajungă să nu se mai descurce prin puterile lui, darămite atunci când mai are şi o familie de întreţinut… Clătină din cap. Neputinţa de a-i ocroti pe cei dragi poate dărâma un bărbat. Şi pierderea demnităţii, aşijderea.

Sampson se opri în dreptul unei boxe.

— Un bărbat trebuie să ştie că are importanţă cuvântul lui. Dimineaţa, când se uită în oglindă, poate o vedea un om care n-a prea reuşit în viaţă dacă e să măsurăm reuşita după modelul lumesc, dar are să-şi poată ţine fruntea sus dacă ştie că a făcut tot ce i-a stat în

putinţă şi că şi-a onorat cuvântul dat; se bătu cu palma peste buzunarul în care se aflau puţinii bani primiţi de la Duncan. Dacă-i răpeşti demnitatea unui bărbat, îi iei singurul lucru de care are nevoie ca să lupte mai departe, oricât i-ar fi de greu.

Matthew încuviinţă din cap, incapabil să găsească un răspuns la acest sfat atât de neaşteptat, cuprins de senzaţia supărătoare că Jake ştie adevărul despre el. Dar era imposibil. Doar nu avusese bătrânul timp ieri să parcurgă întregul teanc de hârtii… Sau poate că da?

Înhămară caii suri în tăcere, apoi Matthew îi plăti lui Sampson suma cuvenită şi urcă pe capră.

— Îţi mulţumesc încă o dată că ai isprăvit atât de iute.

— Asta mi-e meseria. Ai grijă de tine, Taylor. Şi vezi să-mi aduci şi mie niscaiva aur din California, ai auzit?

Matthew se căzni să zâmbească. Fără să mai piardă timpul, se duse întins la magazinul universal, trase căruţa în spatele prăvăliei şi încărcă proviziile. La opt şi ceva, când ajunse înapoi la casa Carisonilor, bănuiala că Sampson îi cunoştea secretul i se domolise deja considerabil şi răsuflă uşurat ştiind că nu va mai trebui să facă un drum în oraş până în dimineaţa zilei următoare, când aveau să părăsească Willow Springs.

Apoi văzu bileţelul ţintuit pe uşa hambarului.

Ştiu din partea cui era fără să îl citească. Era, pesemne, pusă pe dat ordine din zori. Clătinând din cap, coborî din căruţă şi, ignorând peticul de hârtie, intră în hambar.

În următoarea oră, descărcă proviziile din căruţă şi le duse în hambar, unde le stivui pe categorii ca să le poată inventaria şi apoi reambala pentru îndelungata călătorie. Când lepădă pe masa de lucru sacul cu vreo 23 de kilograme de făină – o cerere făcută de duduia Grayson

aseară, printr-un bileţel, al patrulea din ultimele două zile – auzi uşa din spatele casei deschizându-se şi apoi închizându-se la loc.

Retrăgându-se în umbra hambarului, o urmări cum traversează curtea până la hainele întinse pe sfoară. Annabelle privi spre hambar şi clătină uşor din cap. Sau poate doar i se păruse lui? Matthew aruncă o privire spre bileţelul pe care îl lăsase aninat pe tocul uşii şi zâmbi în barbă.

Încă un motiv să pornească la drum – atunci *el* va deţine controlul.

Se duse la fântâna din spatele hambarului şi coborî găleata în hăul întunecos. O auzi lovind apa, aşteptă câteva secunde şi apoi o scoase. După ce bău pe săturate, îşi turnă apa rămasă peste faţă şi grumaz. Cu toate că în aerul rece şi uscat al dimineţii nu năduşise mai deloc, apa îl învioră.

Trebuia să părăsească neîntârziat oraşul. Ba nu, se corectă el rapid, înainte de toate, trebuia să îşi plătească datoria. Dar asta nu avea să fie cu putinţă prea curând, aşa că, neavând încotro, reveni la primul gând.

Întorcându-se în hambar, privi peste umăr spre casă şi scrută curtea goală. Ezită o clipă, apoi scoase hârtiile pergaminate de pe fundul desagii, se aşeză pe un scăunel şi puse ultima foaie deasupra celorlalte.

Încă nu-i venea a crede că se uita la propriul său portret. Acum faţa îi era mai slabă şi lipsită de barba creionată grosolan în desen. Dar numele tipărit cu majuscule îngroşate în susul paginii făcea ca acel desen naiv să fie de prisos.

Îşi trecu degetul peste prenumele pe care i-l dăduse la botez maică-sa, bucuros că aceasta nu mai trăia să vadă ce se alesese de el. Nu îşi mai amintea culoarea exactă a ochilor ei, nici felul în care îşi aranja părul, nici hainele pe

care obişnuia să le poarte. Din amintirile lui despre ea, îi rămăsese întipărit în memorie un singur lucru: mirosul de caprifoi înrourat şi de soare. Laura McCutehens Taylor murise când el avea doar patru ani, aşa că sarcina de a i-o zugrăvi căzuse în seama fratelui său mai mare. Portretul făcut de Johnny mamei lor i se înrădăcinase în minte de mic şi îl călăuzea şi acum, la maturitate.

Era ciudat cât de dor îi era de maică-sa când, la drept vorbind, nici măcar nu apucase s-o cunoască.

Îşi trecu apoi degetul şi peste numele de familie şi se uită lung la el, simţind o rămăşiţă a sentimentelor contradictorii – de uşurare, şi vinovăţie, şi duşmănie – pe care le trăise când aflase de moartea tatălui său. Nu se cuvenea, nu era firesc ca un fiu să răsufle uşurat auzind că părintele său a murit. Pe de altă parte, Haymen Taylor nu fusese niciodată un tată adevărat pentru niciunul dintre fiii săi.

Trase adânc aer în piept, apoi expiră încet. Necunoscutul pe care îl văzuse ieri la grajdul cu chirie era, cel mai probabil, un vânător de recompense. Nu era de mirare că persoanele care îl căutau aleseseră această cale. În fond şi la urma urmei, datoriile lui nu erau tocmai de natură legală. Judecând după vorba-i tărăgănată, străinul era texan, dar nu arăta ca un om al legii. Totuşi, nu putea fi sigur.

Aţinti cu privirea preţul pus pe capul său. Dureros lucru să-ţi vezi viaţa redusă la o sumă de bani, nici măcar una foarte substanţială. Preţ de o clipă îşi imagină că fostul său şef din San Antonio îl va lăsa să plătească acea recompensă şi cu asta vor fi chit. Dar señor Antonio Sedillos nu era omul care să îşi accepte plata în rate şi nici care să stea la tratative cu datornicii. Matthew o ştia din proprie experienţă.

Îşi coborî capul şi îşi auzi inima bubuind în piept. O

fierbinţeală ameţitoare îi umplu stomacul, ca în clipa imediat următoare să facă loc unui sâmbure rece de groază. Cum de decăzuse în asemenea…

— ’neaţa, domnule Taylor.

La auzul vocii mai că-i sări inima din piept.

— Lilly… bolborosi el.

Fetiţa Carisonilor stătea în dreptul uşii hambarului, cu mâinile la spate.

— Ce te aduce aici, mitifico? adăugă Matthew, îndesând foile înapoi în desagă şi strângând bine cureaua desagii.

Trebuia să le ardă, dar ieri dimineaţă, la grajduri, nu avusese timp suficient să le arunce în vatra forjei. Şi-apoi, acolo ar fi existat riscul să fie descoperite.

— Nu sunt chiar atât de mică, domnule Taylor. Luna viitoare împlinesc doisprezece ani, ripostă fetiţa, ridicându-şi semeaţă bărbia.

Matthew îşi şterse palmele asudate de blugi.

— Zău? Eşti atât de mare?

Gata îmbrăcată de şcoală, fetiţa se legăna de pe călcâie pe vârfurile picioarelor.

— Eşti supărat pe mine? întrebă ea la un moment dat, oprindu-se din legănat.

— Nici poveste. Ce te face să crezi una ca asta?

Pesemne că Lilly moştenise nu doar frumuseţea mamei, ci şi francheţea tatălui ei.

— Eşti tare drăguţă azi.

— Mulţumesc, răspunse ea, îmbujorându-se de plăcere, şi îşi prinse fâstâcită fustiţa ce îi ajungea până la glezne. M-a trimis mama să te chem la micul dejun. A făcut pesmeţi cu sos; ochii i se luminară şi se linse pofticioasă pe buze. Noi am mâncat deja cu toţii, dar eu ţi-am lăsat farfuria pe sobă să nu ţi s-a răcească.

Porniră amândoi spre casă. Deşi reuşea să ţină pasul

cu el, Matthew observă că fetiţa şchiopătează uşor. Se întrebă dacă s-o fi născut cu acest defect sau dacă el apăruse în urma unui accident. Îi ţinu uşa din dos deschisă şi auzi zgomot dinspre bucătărie. Probabil că Annabelle mâncase deja; n-avea chef de încă o răfuială cu ea. Nu putea decât să spere.

— Bună dimineaţa, domnule Taylor. Mi-ai găsit bileţelul?

Mda, fusese o speranţă deşartă.

— ’neaţa, doamnă McCutehens.

Se aşeză la capătul opus al mesei şi Lilly îi puse în faţă o farfurie, toată numai un zâmbet.

— Da, doamnă, l-am găsit. Mulţumesc, Lilly, adăugă el în şoaptă, surprins s-o vadă pe micuţă revendicându-şi scaunul de lângă el.

Luă o bucată de pesmet înmuiat în sos de cârnaţi.

— Mm, ai avut dreptate, mititico. E cu adevărat delicios.

Lilly făcu ochii rotunzi.

— Ţi-am spus deja, domnule Taylor, că împlinesc…

— Doisprezece ani luna viitoare, completă el fraza, dând din cap. Aşa este, acum îmi amintesc. Eşti, practic, un om mare.

Fetiţa îl răsplăti cu un zâmbet. *Ce dulceaţă de copil*.

Simţi că Annabelle îl priveşte, aşteptând. Savură încă o înghiţitură, simţind cu satisfacţie cum mâncarea îi umple stomacul.

— Şi? stărui Annabelle pe un ton ceva mai ridicat, pe care el îl mai auzise o dată.

Îşi ridică agale privirea, rederulând în minte cuvintele de despărţire pe care i le spusese ea în urmă cu două zile, pe verandă: *Te rog respectuos să nu uiţi care dintre noi este şeful*. Făcu o grimasă când îşi aminti surâsul ei maliţios. Nicio femeie nu îi vorbise vreodată atât

de direct şi de sfidător. Nu era deloc feminin.

— Da, doamnă? făcu el într-un final.

— Care-i răspunsul dumitale?

— La drept vorbind, încă n-am apucat să citesc bileţelul.

Oftatul ei oglindi propria lui iritare.

— Domnule Taylor, în bileţel îţi spuneam că trebuie să ne amânăm plecarea cu o zi deoarece…

— Nu. E imposibil.

Îşi trânti furculiţa pe masă şi se ridică, împingându-şi nervos scaunul în spate.

— Plecăm mâine, la răsăritul soarelui, după cum ne-a fost înţelegerea.

Lilly se ivi iar lângă el, ţinând în mâini ibricul cu cafea. Nici nu observase când plecase fetiţa.

— Mai doreşti puţină cafea, domnule Taylor?

Annabelle ridică din umeri.

— Ei bine, nu înţeleg de ce ar conta o zi încoace ori încolo. Azi Hannah vrea să facă o vizită unei prietene de-a ei care locuieşte în afara oraşului. Femeia e suferindă şi aş vrea să mă duc şi eu s-o văd, dat fiind că n-am să mă mai întorc aici… multă vreme de acum încolo.

Cu aceste cuvinte, îi întoarse spatele, ca şi cum chestiunea ar fi fost hotărâtă.

Matthew simţi că ia foc. Mai că-i venea să traverseze bucătăria şi s-o strângă de gât.

— Doamnă McCutehens, înainte de toate, te rog să nu îmi întorci spatele câtă vreme nu ne-am isprăvit vorba. Unora s-ar putea să li se pară nepoliticos.

Annabelle se răsuci alene spre el şi ridică o sprânceană.

— Te sfătuiesc, doamnă, să te bucuri de vizita din dimineaţa asta şi apoi să te întorci acasă şi să-ţi strângi lucrurile. Pentru că plecăm mâine în zori, după cum ne-a

fost vorba.

— Domnule Taylor, vrei să-ţi torn nişte cafea proaspătă?

— Da, Lilly, mulţumesc, îngână Matthew, străduindu-se să i se adreseze copilei pe un ton calm.

Totuşi, fetiţa nu se urni şi Matthew văzu cum zâmbetul de pe feţişoara ei păleşte. Oare cu ce greşise?

— Îţi mulţumesc, Lilly, se grăbi el să adauge, încercând să îndrepte lucrurile.

Fetiţa îi umplu cana, apoi se îndepărtă cu umerii căzuţi şi puse ibricul înapoi pe sobă.

— E timpul să mă duc la şcoală.

Fără să înţeleagă de ce, Matthew se simţea oarecum răspunzător pentru schimbarea ei bruscă de dispoziţie şi nu ştia cum să îşi dreagă greşeala.

Fetiţa se opri în prag şi se întoarse spre el, cu ochii încărcaţi de tristeţe.

— La revedere, domnule Taylor. Ne vedem după-masă. Vei fi încă aici, nu-i aşa?

Matthew încuviinţă din cap şi fetiţa ieşi, închizând uşa după ea. Dintr-odată, micul dejun parcă nu i se mai părea atât de îmbietor. Ceea ce îi spusese adineauri femeia îi tăiase toată pofta de mâncare. Trebuia, cu orice preţ, să iasă câştigător din această dispută.

— Doamnă McCutehens… ÎI irita să i se adreseze astfel acum că erau singuri, dar, date fiind împrejurările, era dispus să facă această concesie. Când m-ai angajat, ai spus că trebuie să ajungem la caravana lui Brennan şi, împreună cu ei, până în Idaho înainte de prima ninsoare. Asta înseamnă că nu avem nicio zi de pierdut.

Încercă înfrigurat să găsească motive care să îi justifice graba, în afară de cele evidente, pe care nu i le putea destăinui.

— Ar trebui să fii mai atent cu ea, domnule Taylor.

Matthew îşi îngustă ochii şi privi agasat peste umăr.

— Mai atent cu cine? Despre ce vorbeşti?

Annabelle clătină din cap şi îi aruncă o privire compătimitoare.

— Habar n-ai la ce mă refer, nu-i aşa?

— Despre ce vorbeşti?

— Despre dulceaţa de copil care a plecat adineauri.

Matthew aruncă nedumerit o privire spre uşa pe care ieşise

Lilly. Femeia îşi pierduse şi puţina minte pe care o avea.

— E îndrăgostită lulea de dumneata, domnule Taylor. Annabelle îşi arcui încet o sprânceană şi adăugă în şoaptă, dar îndeajuns de tare ca el s-o audă: Dumnezeu ştie de ce.

Matthew pufni dispreţuitor.

— Nu ştii ce vorbeşti. Ceea ce mă readuce la întrebarea dumitale. Nu, nu putem amâna plecarea nici măcar cu o zi. Plecăm mâine, cum ne-a fost înţelegerea. Nu de alta, dar umblă vorba că în curând s-ar putea porni ploile.

— Cine spune asta? întrebă Annabelle, aruncând o privire pe fereastră. Mie nu mi se pare c-ar sta să plouă.

— Nu vreau să risc, doamnă McCutehens. I-am dat cuvântul meu pastorului Carlson că vom ajunge din urmă caravana lui Brennan nu mai târziu de jumătatea lui iulie.

Îi studie expresia, încercând să vadă cât de eficiente erau argumentele lui. Dar orice ar fi gândit femeia, chipul ei nu dădea nimic în vileag. Oricât i-ar fi fost de urât să călătorească singur cu ea, prefera această corvoadă sorţii sigure care l-ar aştepta aici.

— Nu avem nicio zi de pierdut. Pe drum se pot ivi situaţii neprevăzute, care să ne întârzie o zi sau chiar mai multe. Timpul, e preţios într-o călătorie atât de lungă, având în vedere rezerva limitată de hrană şi apă, vremea

schimbătoare, enumeră el motivele pe degete. M-ai angajat să-ţi fiu călăuză, doamnă McCutehens. Acum te sfătuiesc să mă laşi s-o fac.

Ochii Annabellei se îngustară preţ de o clipă, şi Matthew se pregăti s-o audă împotrivindu-se.

— În regulă, domnule Taylor. O să facem cum zici dumneata… *De data asta*, auzi Matthew cuvintele rostite de ea în gând în scurta pauză ce urmă.

— Voi fi pregătită să plecăm mâine dimineaţă, după cum ne-a fost înţelegerea.

Lui Matthew îi trebuiră câteva secunde să realizeze că Annabelle cedase în faţa lui.

— Atunci… aşa rămâne.

Dădu – autoritar, spera el – din cap şi îşi termină bine dispus micul dejun, păsându-i prea puţin că sosul se răcise. Tocmai câştigase cea de-a doua rundă.

Capitolul 15

râupă micul dejun şi mai puţin plăcuta întâlnire cu Annabelle w Grayson, Matthew găsi solitudinea hambarului liniştitoare. Isprăvi de sortat proviziile şi le reambală în cutii şi lăzi astfel încât să încapă toate în spaţiul restrâns din căruţă. Apoi inspectă reparaţiile pe care le făcuse la roţi şi se uită pentru a doua oară sub căruţă, să se asigure că nu existau fisuri în cadru.

— Taylor?

Matthew se răsuci la auzul vocii bărbăteşti şi se uită uimit la perechea ce stătea la câteva picioare de el. Şi la băieţelul pe care îl ţinea de mână bărbatul.

— Te rog să ierţi deranjul, Matthew; Larson Jennings zâmbi, apoi arătă cu capul spre soţia sa, care îi stătea alături. Dar Kathryn a ţinut să te vadă înainte să pleci. Şi eu aşijderea.

Revederea lui Kathryn Jennings avu efectul unei întoarceri în timp. Kathryn arăta la fel ca în urmă cu doi

ani. Ochii lui Matthew se îndreptară, involuntar, spre pântecul ei şi, când realiză că se holba, îşi ridică repede privirea.

Kathryn schiţă încet un surâs şi înclină uşor din cap.

Matthew se uită imediat la Jennings, ştiind că pe vremuri o simplă privire aruncată soţiei sale ar fi fost de ajuns ca acesta să te trântească la pământ. Toţi muncitorii de la *ranch* avuseseră înţelepciunea să se ţină departe de Kathryn – atunci când Jennings era cu ochii pe ei.

Acum pe chipul bărbatului nu se citea pic de ranchiună.

— M-am bucurat să aud de la Carlson că ai primit slujba.

Matthew lăsă privirea în pământ.

— Şi eu m-am bucurat.

Cei doi soţi izbucniră în râs şi el li se alătură.

— Îţi mulţumesc încă o dată, Jennings, pentru… ceea ce i-ai spus pastorului Carlson.

— Nu i-am spus decât adevărul, replică Jennings, zâmbind cu naturaleţe. Orice om are, când şi când, nevoie de o mână de ajutor. Am făcut-o bucuros.

Kathryn se lipi de soţul ei şi îşi aşeză mâna pe pieptul lui, iar el îi cuprinse mijlocul. Matthew nu putu să nu remarce ce pereche potrivită formau.

— Micul William şi cu mine mergem să dăm o raită prin oraş. Kathryn, ne întoarcem după tine mai târziu.

Spunând acestea, Jennings îl luă în braţe pe micuţul cu păr castaniu şi îl ridică astfel încât Kathryn să-l poată îmbrăţişa.

— Hai, băiatul tatii. Mergem să ne uităm la nişte căluţi.

Ţinându-şi fiul cu un braţ, Jennings îşi întinse mâna liberă spre Matthew.

— Rămânem în oraş peste noapte. Am ceva de

rezolvat mâine dimineaţă, dar vom veni aici la crăpatul zorilor să vă ajutăm la încărcat şi să ne luăm rămas-bun.

— Mulţumesc. Ajutorul este bine-venit.

În ciuda arsurilor pe care le suferise în urmă cu doi ani, Jennings îi strânse mâna cu forţă şi fermitate, la fel cum o făcuse şi anterior, când se întâlniseră la cimitir. Matthew se uită la băieţel; asemănarea cu Jennings era uimitoare. Acelaşi păr brunet, aceiaşi ochi albaştri. Bărbia şi nasul îi moştenise de la Kathryn, dar în rest era bucăţică ruptă din taică-său.

— Cum îţi merge, Matthew? îl întrebă Kathryn după ce soţul ei şi micuţul William se făcură nevăzuţi.

Matthew ridică din umeri.

— Binişor.

— După cum arăţi, se pare că soarta a fost generoasă cu tine.

De-ai şti cât de mult te înşeli, îşi zise Matthew, cu gândul la hârtia ascunsă în desaga aflată la distanţă de doar câteva picioare.

— Acelaşi lucru se poate spune şi despre tine, Kathryn. Eşti la fel de frumoasă ca ultima dată când te-am văzut.

Se gândi din nou cât de mult ţinuse cândva la ea şi cât de bucuros era acum să o vadă alături de soţul ei.

Expresia lui Kathryn deveni mai duioasă.

— De mult vreau să îţi mulţumesc, Matthew. Mi-ai fost un adevărat sprijin… în acele vremuri grele. Îţi sunt recunoscătoare pentru tot ceea ce ai făcut pentru mine. Pentru noi.

— Am făcut-o bucuros, răspunse el, după care îşi aminti că Jennings spusese acelaşi lucru.

— Condoleanţe pentru fratele tău. Larson şi cu mine nu îl cunoşteam foarte bine pe Jonathan şi, fireşte, n-am ştiut până acum că voi doi eraţi fraţi. Am fost la nunta

Annabellei şi atunci fratele tău ne-a lăsat impresia unui om foarte bun şi atent. Şi părea să ţină enorm la Annabelle.

Făcu o pauză, de parcă ar fi aşteptat ca el să spună ceva, apoi continuă.

— Annabelle este o femeie deosebită, Matthew. Noi două am devenit foarte apropiate. Ştiu… ştiu că tu nu o cunoşti prea bine şi, prin urmare, ai putea fi înclinat să crezi, ca alţii din oraş, că ea nu s-a schimbat decât în aparenţă. Dar te încredinţez că nu este aşa. Acum Annabelle este o femeie cu totul diferită de cea pe care ai cunoscut-o tu acum doi ani; privirea îi deveni nesigură. Veţi călători împreună săptămâni în şir şi nădăjduiesc că veţi încerca să găsiţi măcar câteva puncte în comun. Dă-i şansa de a-ţi dovedi cât de mult s-a schimbat. Încearcă să nu o judeci prea grabnic.

Îi dărui un zâmbet plin de speranţă, apoi adăugă:

— Să ştii că oamenii chiar *pot* să se schimbe.

El vru s-o contrazică, dar sinceritatea din glasul ei îl opri.

— Uneori, Matthew, părerea pe care ne-o facem despre oameni ne poate împiedica să vedem schimbările care au loc în ei. Oricât de bine crezi că ai cunoaşte pe cineva, uneori lucrurile pur şi simplu nu sunt ceea ce par a fi.

— Că bine zici, murmură el.

Zâmbiră amândoi.

— Te rog să nu mi-o iei în nume de rău, dar încearcă să te pui în locul ei. Încearcă să-ţi imaginezi cât de greu trebuie să fie s-o iei de la capăt într-un loc unde toată lumea ştie cu ce te-ai îndeletnicit, îţi cunoaşte toate greşelile – şi toate secretele. Şi au grijă să ţi-o arunce în faţă la tot pasul.

Intensitatea ochilor ei era atât de pătrunzătoare că, preţ de o clipă, Matthew se întrebă dacă nu cumva ştia

adevărul despre *el*. Despre ceea ce făcuse. La gândul acesta, simţi că îi arde obrazul de ruşine, dar cercetându-i chipul, se linişti. Privirea ei nu era câtuşi de puţin acuzatoare – doar îngrijorată.

Apoi avu o revelaţie. Avea, totuşi, ceva în comun cu Annabelle Grayson. Amândoi aveau un trecut pe care ar fi preferat să îl ţină sub tăcere. Doar că el era privilegiat în acest caz – ea nu ştia de trecutul lui. Ar fi crezut că un astfel de avantaj îi va aduce satisfacţie. Dar, în schimb, nu îi aduse decât un sentiment de gol sufletesc.

— Îţi dau cuvântul meu de onoare, Kathryn. Fiindcă mi-o ceri tu, am să încerc să nu o judec prea aspru.

Deşi nu-i va fi deloc uşor. Şi fără doar şi poate că Annabelle Grayson McCutehens nu-i va uşura deloc treaba.

Annabelle privea de lângă căruţă cum Kathryn şi Hannah o îmbrăţişează pe rând pe bătrână, frazele lor suprapunându-se.

— Miss Maudie, câtă vreme a trecut de când nu ne-am mai văzut!

— Mă bucur atât de mult să vă revăd, miss Maudie!

— Vă simţiţi mai bine?

— V-am adus puţină supă de legume şi nişte brioşe de ovăz ca acelea care v-au plăcut aşa de mult data trecută.

Ţinându-le de mână, miss Maudelaine făcu un pas înapoi, trase emoţionată aer în piept şi apoi le dărui un zâmbet luminos.

— Of, dragile mele, chiar că a trecut prea multă vreme de când nu ne-am mai văzut. Mă simt mult mai bine, mulţumesc. Şi mai cu seamă acum.

Annabelle zâmbi. Kathryn avusese dreptate. Accentul irlandez făcea ca tot ce spunea femeia să sune melodios. Părul alb al bătrânei strălucea precum bruma dimineţii în razele soarelui şi fiecare gest al ei emana prestanţă.

— Revederea voastră e ca o gură de apă pentru un

suflet însetat. Hannah, eşti încântătoare ca întotdeauna, draga mea. Şi ce mai face pastorul meu preferat?

— Patrick este bine, miss Maudie, şi la fel sunt şi copiii. Cu toţii vă transmit salutări.

— Spune-le, rogu-te, că îi sărut şi eu pe ei. Iar tu, Kathryn – iar miss Maudie ţâţâi admirativ – ptiu pe tine, că tare mai eşti frumoasă! Şi iar străluceşti toată de fericire. Nici nu-i de mirare, căci în curând îţi vei aduce pe lume cel de-al doilea copilaş. Şi scumpul tău soţ ce mai face? Tare-aş vrea să-l văd pe Jac…

Bătrână scutură din cap, realizând că fusese cât pe ce să-i spună pe numele sub care îl cunoscuse cândva pe Larson.

— Pe Larson, vreau să zic. Mă tem că, în mintea mea, soţul tău va rămâne mereu Jacob.

— Larson e bine, sănătos, şi vă transmite şi el salutări.

— Ce rău îmi pare că nu l-ai adus şi pe adorabilul tău băieţel! Pun rămăşag că s-a înălţat cu un cap de când nu l-am mai văzut.

Ochii lui Maudie se îndreptară brusc spre însoţitoarea celor două şi Annabelle simţi cum căldura zâmbetului ei îi umple întreaga fiinţă.

— Da, William creşte văzând cu ochii, spuse Kathryn. Şi nu are astâmpăr, acesta fiind, de altfel, şi motivul pentru care l-am lăsat azi în oraş cu tatăl lui. Şi-apoi, am vrut să petrecem ziua de azi între noi, fetele. Miss Maudie, am vrea să vă facem cunoştinţă cu o bună prietenă de-a noastră; Kathryn o trase blând pe Annabelle lângă ea. Annabelle, ţi-o prezint pe miss Maudelaine. Dânsa este intendenta de la Casaroja. Miss Maudie, v-o prezint pe doamna Jonathan McCutehens, o persoană foarte dragă atât mie, cât şi lui Hannah. Annabelle porneşte mâine spre teritoriul Idaho şi am dorit să petrecem împreună această

ultimă zi a şederii ei aici…

şi să vă facem cunoştinţă. Aşa că am hotărât să lăsăm împachetatul şi s-o aducem cu noi.

Miss Maudie strânse mâinile Annabellei într-ale sale.

— Este o bucurie să te cunosc, doamnă McCutehens. Sau pot să-ţi spun Annabelle?

— Chiar vă rog.

— Iar eu aş prefera să-mi zici miss Maudie, dacă nu te superi; şi îi făcu cu ochiul. *Miss Maudelaine* mă face să par prea bătrână.

Luară loc toate patru în salonul de la intrare. Annabelle îşi sorbea ceaiul cu mirodenii, admirând ceaşca şi farfurioara de porţelan, mobila superbă, covoarele somptuoase. Descrierile lui Kathryn nu erau reprezentative nici pentru casă, nici pentru domeniul din jurul ei. Dar fireşte că pentru Kathryn nu exista loc mai minunat decât căsuţa pe care o ridicase Larson pentru ea sus în munţi, lângă Fountain Creek.

— Vă mulţumesc pentru supă şi brioşe, dragile mele. Acestea cu ovăz sunt de departe preferatele mele.

Annabelle simţi o atingere răcoroasă pe braţ şi o văzu pe miss Maudie aplecându-se în faţă şi zâmbindu-i.

— Iar acum, Annabelle dragă, fii bună şi povesteşte-mi câte ceva despre dumneata. Din moment ce Kathryn şi Hannah ţin atât de mult la dumneata, trebuie că Dumnezeu v-a plămădit pe tustrele din acelaşi aluat. Unde v-aţi cunoscut? La biserică? Sau poate la vreo clacă în Willow Springs?

Annabelle fu cât pe ce să se înece cu ceaiul. Aşeză cu grijă ceaşca şi farfurioara pe masă, tuşi uşor şi se uită speriată la prietenele sale. Privirile lor îi dădură de înţeles că nu îi vorbiseră bătrânei despre trecutul ei.

Îşi drese glasul.

— Pe Kathryn am cunoscut-o acum doi ani… un

prieten comun ne-a făcut cunoştinţă într-o seară. Iar pe Hannah am cunoscut-o în acelaşi an, în decembrie, la nunta lui Kathryn.

Deşi răspunsul nu depăşise hotarele adevărului, ei tot a minciună îi suna. Concluziile pe care le va trage această femeie cumsecade o vor înfăţişa, fără îndoială, într-o lumină în care ea nu avea niciun drept să fie înfăţişată. Încercă să atragă atenţia prietenelor sale, dar în zadar.

Chipul bătrânei radia de zâmbet.

— Nu e minunat felul în care ţese Dumnezeu prietenii în vieţile noastre? Noi nici n-o bănuim când o face. Dar mai apoi, când privim în urmă, vedem negreşit lucrarea mâinii Sale. Cred că este minunat că Dumnezeu a adus laolaltă trei femei atât de destoinice.

Ruşinea Annabellei creştea cu fiecare cuvânt al bătrânei. Pe vremea când ea şi Jonathan trăiau în Denver şi mai apoi, când s-au alăturat caravanei lui Brennan, lumea nu ştia de trecutul ei. Dar oamenii aceia nu îi atribuiseră cinstea pe care i-o atribuia, în mod vădit, miss Maudie.

— Mă scuzaţi, miss Maudie… (tăcu o clipă, căutându-şi cuvintele) dar mă tem că vă înşelaţi într-o privinţă. Eu nu sunt nicidecum…

— Sunt întru totul de acord cu tine, Annabelle, interveni Kathryn, aplecându-se în faţă.

Deşi uşurată că prietena sa îi sărise în ajutor, Annabelle fu totodată uşor dezamăgită că aceasta simţise nevoia s-o facă.

— Vă înşelaţi negreşit într-o privinţă, miss Maudie, continuă Kathryn. Aţi spus *trei femei destoinice*, accentuând cuvintele, aruncând o privire plină de afecţiune spre Annabelle. Dar ar fi trebuit să ziceţi patru. Aţi uitat să vă puneţi la socoteală şi pe dumneavoastră.

Vom discuta despre asta mai târziu, îi spuse ea din

priviri Annabellei.

În după-masa aceea, pe drumul de întoarcere, în apropiere de casa Carisonilor, Annabelle nu se mai putu răbda. Se ridică în picioare şi se aplecă peste spătarul caprei spre prietenele ei.

— De ce ai făcut-o?

Kathryn întoarse uşor capul, fără a-şi lua ochii de la drum.

— Despre ce vorbeşti?

— De ce i-ai lăsat acelei femei cumsecade impresia că sunt la fel ca voi? *Trei femei destoinice*, adăugă ea, încercând să imite accentul bătrânei.

Hannah pufni în râs.

— Dar tu chiar *eşti* o femeie destoinică, Annabelle McCutehens.

Annabelle făcu o grimasă.

— Ştii bine ce vreau să zic. Oricum m-aţi privi voi două, greşelile pe care le-am făcut mă deosebesc de voi. Şi a mă prezenta drept o… o doamnă unei femei ca miss Maudie mi se pare cumva o minciună.

Kathryn opri căruţa în spatele casei familiei Carlson şi trase frâna.

— Cred că ştiu la ce te referi. Şi am un răspuns.

— O, în privinţa asta n-am nicio îndoială! ripostă Annabelle, îngustându-şi ochii. Şi, dacă n-ai avea, sunt sigură că ai născoci unul pe loc.

Evită cu uşurinţă ghiontul jucăuş lui Kathryn.

Expresia lui Kathryn deveni gânditoare.

— Chiar dacă am fost iertaţi, ne este peste putinţă să uităm. Purtăm în suflet amintirea alegerilor greşite pe care le-am făcut şi a relelor care ni s-au făcut, fără voia noastră; Kathryn strânse uşor mâna Annabellei. Începând o nouă viaţă departe de Willow Springs, ai să întâlneşti o mulţime de oameni ce nu vor şti vreodată de viaţa pe care ai dus-o

aici. Şi mare parte dintre ei nici nu vor avea nevoie să ştie. Dar sunt sigură că, mai devreme sau mai târziu, Dumnezeu te va îndemna să îţi împărtăşeşti povestea vieţii cu cineva; şi ridică din umeri. Fie ca să îi dai speranţă, fie ca să îi arăţi ce schimbare poate aduce iertarea în viaţa unui om. Şi când va veni acea clipă, s-ar putea ca dezvăluirea secretului tău să te coste scump, dar faptul că îţi vei asuma acest risc şi vei da ascultare vocii lui Dumnezeu va fi totodată o binecuvântare.

— Kathryn are dreptate, Annabelle. Ai să ştii exact momentul şi locul în care să îţi deschizi sufletul. Nu trebuie decât să îi asculţi glasul.

Annabelle încuviinţă din cap, convinsă că nu va mai găsi nicăieri alte două femei pe care să le iubească mai mult ca pe acestea. Cu coada ochiului, îl zări pe Matthew lucrând în hambar, chiar în dreptul uşii.

Când le observă, acesta lăsă imediat treaba şi se apropie de căruţă.

— Doamnelor, permiteţi-mi să vă ajut.

Se duse întâi la Kathryn. Urmărindu-l, Annabelle se întrebă dacă Matthew mai nutrea, oare, sentimente pentru prietena ei. Chiar dacă era aşa, nu o arăta. Matthew luă mâna lui Kathryn şi o ajută să coboare, apoi dădu fuga de cealaltă parte a căruţei şi o ajută şi pe Hannah. Între timp, Annabelle coborî din spatele căruţei fără niciun ajutor.

Când atinse pământul, simţi că o cuprinde ameţeala. Îşi încleştă un braţ peste abdomen şi cu mâna liberă se sprijini de căruţă.

Hannah se înfiinţă numaidecât lângă ea.

— Te simţi bine, Annabelle? Matthew, ai putea, te rog, s-o ajuţi?

Matthew se apropie, dar Annabelle îi făcu semn să plece, ştiind că bărbatul se afla acolo doar la rugămintea lui Hannah.

— Mă simt bine. N-am nevoie de niciun ajutor.

O durere înfundată, asemănătoare cu crampele ei lunare, dar mult mai ascuţită, îi săgetă abdomenul. Se chirci, respirând sacadat printre dinţii încleştaţi.

Kathryn îşi petrecu braţul după umerii ei.

— Trebuie să te ducem în casă. Matthew, eşti bun să o duci în braţe până înăuntru?

Annabelle îl simţi înconjurând-o cu braţul. Ridică mâna.

— Nu… doar… doar lăsaţi-mă un minut să-mi trag răsuflarea.

Kathryn îngenunche lângă ea şi îi netezi cu blândeţe în spate şuviţele de pe faţă.

— Ai mai avut asemenea dureri până acum?

Annabelle clătină din cap. Săgetându-l pe Matthew cu o privire, citi în ochii lui nesiguranţă – şi îndoială. Îi răspunse lui Kathryn în şoaptă:

— Am avut de curând nişte crampe… dar niciuna atât de dureroasă.

Kathryn se ridică în picioare.

— Matthew, ajut-o, te rog, pe Annabelle să urce înapoi în căruţă. O duc la doctor.

Capitolul 16

Stai să te ajut.

Medicul îi întinse mâna şi, cu ajutorul lui, Annabelle se ridică în şezut.

— Te las să te îmbraci. Discutăm peste câteva minute.

După ce doctorul închise uşa în urma lui, Annabelle se îmbrăcă şi îşi trecu încet mâna peste pântec. *E doar din pricină că m-am ostenit prea tare în ultima vreme*, îşi spuse ea, încercând să prindă inimă. *Am, pur şi simplu, nevoie de mai multă odihnă*. Mâna îi zăbovi pe abdomen şi gândurile îi zburară la o cumpănă asemănătoare pe care o

înfruntase cu ani în urmă… De atunci îşi spusese adesea că aşa fusese cel mai bine. În fond, ce fel de mamă ar putea să fie o femeie ca ea? Iar acum o bântuia aceeaşi întrebare.

O bătaie în uşă o făcu să tresară.

— Intraţi.

Doctorul Hadley deschise uşa şi arătă spre băncuţa aflată sub fereastra acoperită de draperie.

— Ce-ar fi să ne aşezăm aici? Ţi-am spus şi o repet: e o mare bucurie să te revăd după atâta timp, doamnă McCutehens; îi zâmbi cu blândeţe. Tare-mi place cum sună! Iar în privinţa pruncului, stai liniştită, totul pare să fie în ordine. Nu cred să existe niciun fel de probleme.

Annabelle slobozi un oftat şi închise, uşurată, ochii.

— Vă mulţumesc, domnule doctor.

— Părerea mea e că acesta a fost un semnal prin care corpul dumitale îţi zice să o iei mai încet şi să te odihneşti mai mult. Iar o viitoare mamă trebuie să fie foarte atentă la aceste semnale.

Annabelle încuviinţă din cap. Cât de drag îi era omul acesta! Doctorul Hadley le trata de ani de zile pe fetele de la bordel şi de fiecare dată o făcea cu grijă şi blândeţe – nicicând cu brutalitate sau dispreţ.

Medicul îşi aşeză mâna peste a ei.

— Condoleanţe pentru soţul dumitale. A suferit mult?

Annabelle privi o clipă, mişcată, mâna ce o acoperea pe a ei pe bancă, apoi dădu un răspuns amănunţit.

Doctorul o ascultă cu atenţie, dând când şi când din cap.

— Să înţeleg că acum eşti singură?

— Da. Şi nu. Am tocmit o călăuză care mă va însoţi până în Idaho. Plecăm mâine dimineaţă; se aplecă şi îşi aşeză mâna pe braţul lui. Asta dacă nu credeţi că n-ar trebui să pornesc într-o călătorie atât de lungă.

— Ei, aş! Eşti abia la începutul sarcinii. Din spusele dumitale, doamnă McCutehens, abia ce ai păşit sau urmează să păşeşti în luna a doua. Şi, după cum ţi-am zis adineauri, totul pare să fie în ordine. Este firesc ca trupul dumitale să treacă prin anumite schimbări în această perioadă. Dar, dacă te apucă iar crampele şi, mai ales, dacă ai sângerări, să te duci degrabă la doctor. Nu e ieşit din comun ca o femeie însărcinată să aibă sângerări, dar de cele mai multe ori acesta este felul în care ne avertizează corpul că există o problemă. Aşa că te sfătuiesc să te odihneşti mult şi să asculţi ce îţi spune corpul.

Arcuindu-şi sprâncenele cărunte, aşteptă până ce ea încuviinţă din cap, apoi o bătu uşor pe mână şi se ridică.

— Te superi dacă te întreb de o fată pe care am tratat-o mai demult la bordel?

Văzând că Annabelle clatină din cap, doctorul continuă.

— Era foarte tânără, avea părul lung, negru…

— Sadie.

— Da, pare-mi-se că aşa o chema. Ce s-a întâmplat cu copila aceea? N-am mai văzut-o de ceva vreme.

— Şi eu aş vrea să ştiu, domnule doctor. Nu cu mult timp în urmă, după ce m-am întors în oraş, m-am dus s-o vizitez la bordel, dar ea nu mai era acolo. Fetele mi-au spus că dispăruse de curând; năpădită de regretul că nu reuşise s-o ocrotească, Annabelle îşi încleştă maxilarele. Fetele s-au trezit într-o dimineaţă şi i-au găsit odaia goală. Cineva a luat-o, dar nu se ştie cine; îşi fixă mâinile. Perna îi era pătată de sânge.

— Ei, asta explică totul; doctorul Hadley clătină abătut din cap. În ultimele luni gândurile mi-au zburat la ea, aparent fără niciun motiv, în cele mai ciudate momente. Şi de fiecare dată simţeam imboldul de a mă ruga.

Neştiind pentru ce anume să mă rog, am încredinţat-o, iar şi iar, în grija lui Dumnezeu.

La auzul cuvintelor lui, Annabelle simţi aprinzându-i-se în suflet speranţa.

— Nu mă las până ce n-am s-o găsesc, chiar de va fi s-o caut în fiecare bordel, sală de jocuri şi cârciumă dintre Willow Springs şi Idaho.

— Chiar te cred în stare. Fii cu băgare de seamă, Annabelle, şi Dumnezeu fie cu tine; medicul ridică iar o sprânceană. Şi cu cei la care se află Sadie, atunci când îi vei găsi.

În seara aceea, Annabelle îşi luă inima în dinţi şi traversă curtea întunecată, cu cănile în mâini. Înarmată cu cele două cafele, intră în hambar, ştiind cumva că Jonathan şi-ar fi dorit să mai facă o încercare.

Orientându-se după luminiţa roşiatică a unei lămpi cu petrol, îl zări pe Matthew în fundul hambarului, rezemat de un butoi, cu privirea aplecată spre foaia pe care o ţinea în mână. Se apropie şi aşteptă ca el să ridice capul. Dar el nu făcu nicio mişcare. Nu *voia* să deschidă el vorba. Uneori bărbatul ăsta putea fi atât de încăpăţânat, atât de orgolios, mai că-i venea să…

Reprimându-şi reacţia firească, Annabelle afişă un zâmbet şi făcu un pas mai aproape.

— M-am gândit să trec pe aici să văd ce mai faci.

Matthew sări ca ars în picioare şi se răsuci spre ea. Annabelle făcu repede un pas înapoi, vărsându-şi pe haine câţiva stropi de cafea fierbinte.

— Ce cauţi aici? o întrebă Matthew iritat, ascunzând la spate hârtia pergaminată.

— Bună seara şi dumitale, domnule Taylor, ripostă ea, tresărind din cauza arsurii uşoare – amintirea motivului pentru care venise îi domoli, însă, imediat sarcasmul. Îmi pare rău. N-am vrut să te sperii. Credeam că m-ai auzit

venind.

— Nu m-ai speriat. Doar că…

Matthew clătină din cap, apoi se îndepărtă cu paşi apăsaţi şi vârî foaia în desagă.

Gestul atrase atenţia Annabellei. Oare ce-o fi scris pe foaia aia de îl absorbise atât de tare? Ei îi plăcea să citească şi o rodea curiozitatea să afle ce fel de lecturi prefera el. Preferatele ei erau cărţile de aventuri, care te făceau să te întrebi cine este personajul negativ şi unde-i ascunsă comoara furată.

Matthew arătă spre grămezile de lăzi şi cutii de lângă ei.

— Am luat deja toate proviziile de la magazinul universal şi am să le controlez în seara asta, să mă asigur că nu lipseşte nimic.

— Îţi mulţumesc, dar nu acesta este motivul pentru care mă aflu aici.

Hotărâtă să meargă până la capăt, îi întinse o cană cu cafea.

Matthew se uită lung la cană, apoi înapoi la ea.

Nesiguranţa din ochii lui o făcu să pufnească în râs.

— Poţi să bei liniştit, pe cuvânt. Ţi-am plătit deja o treime din leafă, domnule Taylor. Ar fi o nerozie să încerc să te otrăvesc acum; îi întinse iar cafeaua. Am să aştept până ce-om ajunge mai aproape de Idaho. Aşa aş ieşi mai câştigată, nu crezi?

Matthew pufni uşor, dar nu îi răspunse la glumă cu zâmbetul la care se aşteptase. Luă cafeaua, dar nu bău din ea.

O fixă preţ de o clipă cu privirea – apoi păru că s-a dumirit. Băgă mâna în buzunarul vestei şi scoase un teanc de bancnote.

— Ăştia sunt banii care au mai rămas după cumpărarea proviziilor. Urma să ţi-i dau dimineaţă. Sunt

aproape şapte dolari, adăugă el pe un ton defensiv. Poţi să-i numeri.

Vizita nu mergea deloc aşa cum plănuise ea.

— Îţi mulţumesc, domnule Taylor, dar poţi ţine banii. Fără îndoială că pe drum va trebui să cumpărăm şi alte provizii.

— Voiam doar să ştii câţi bani au rămas.

— Am încredere în dumneata, domnule Taylor.

Rostise cuvintele aproape pe negândite, iar neadevărul lor făcu ca tăcerea ce urmă să fie şi mai apăsătoare.

Privirea lui deveni admirativă.

Aşadar ea îi adusese cafeaua din dorinţa de a încheia un soi de armistiţiu înainte de plecare. Totuşi, parcă nu îndrăznea să spere la atât de mult, atât de repede.

Îşi vârî banii înapoi în buzunar şi îşi mută greutatea pe celălalt picior.

Annabelle înţelese că n-o voia acolo. Ceea ce îi adânci şi mai tare hotărârea de a rămâne. În acelaşi timp, gândurile îi zburară la ciocnirea pe care o avuseseră pe verandă în urmă cu două zile şi îl rugă pe Dumnezeu să pună strajă gurii sale. Nu ştia dacă există în Biblie o asemenea cugetare, dar era convinsă că s-ar cuveni să fie. Chiar dacă numai pentru ea.

Fără să aştepte vreo invitaţie, se aşeză pe un scăunel de lângă perete şi sorbi din cafea.

— Aşadar… eşti pregătit să părăseşti Willow Springs?

Matthew îşi îngustă ochii.

— De ce întrebi?

Acelaşi ton defensiv.

— Doar aşa, de dragul conversaţiei.

Matthew schiţă încet un zâmbet în colţul gurii.

— Te dai bine pe lângă angajat, care vasăzică!

Era un început.

— Cam aşa ceva; aruncă o privire spre cafeaua lui, încă neatinsă. Vrei să beau eu prima ca să-ţi dovedesc că nu e otrăvită?

Văzând scânteia ce se aprinse în ochii lui, nu îi fu greu să îşi imagineze replica tăioasă ce îi stătea pe limbă – că n-ar bea în ruptul capului din aceeaşi ceaşcă cu ea.

Matthew sorbi din cafea, gestul său fiind un răspuns în sine.

— Sunt măgulită. Se pare că şi dumneata ai încredere în mine, domnule Taylor.

— Nici pe departe. Dar m-am gândit că mai ai nevoie de mine. Încă o vreme.

Annabelle ridică o sprânceană.

— După cum ai spus, m-ai plătit deja. Cred că pot să beau liniştit din cafeaua făcută de dumneata măcar până ce-şi îşi înclină capul într-o parte, chipurile îngândurat – până ce trecem de Wyoming.

— Şi după aceea?

— După aceea s-ar putea să fiu nevoit să-mi fac singur cafeaua. Chiar dacă umbrit de sarcasm, zâmbetul lui era sincer.

Nu avea încredere în ea, dar măcar era onest în privinţa asta. Urmărindu-l, Annabelle încercă să nu analizeze motivul pentru care zâmbetul lui părea să o bine dispună atât de tare.

— Parcă ziceai că nu ştii să găteşti. M-ai minţit?

— Nu. Dar între gătit şi moarte, cred că aş alege, totuşi, gătitul. Se uită la ea şi faţa i se întunecă subit, de parcă abia acum şi-ar fi amintit cu cine stătea de vorbă. Luă încă o gură de cafea, privind-o peste marginea cănii, apoi vărsă restul pe jos.

— Cred că mi-a fost de ajuns pentru o seară.

Annabelle îl studie preţ de o clipă, apoi se ridică. El o îndepărta, iar ea se lăsa îndepărtată. Atinsese deja scopul

pentru care venise.

Capitolul 17

Vasăzică, încă tot nu ştii nimic de Sadie?

Kathryn aşează ultimul pachet de cafea în lada de lemn şi bătu în cuie capacul lăzii.

— Nimic pe faţa pământului, răspunse Annabelle, trecând în revistă lucrurile rămase pe masa din bucătărie, după care îi relată lui Kathryn ceea ce le spusese soţilor Carlson joi seară.

În afară de copii, toţi se treziseră devreme. Dincolo de lumina caldă din bucătăria Carisonilor, lumea era încă învăluită în întuneric. De emoţie, Annabelle aproape că nu închisese un ochi toată noaptea şi acum resimţea deja efectele lipsei de somn. Inspiră adânc şi aşteptă să îi treacă durerea de şale, atentă să nu o arate.

Larson intră în bucătărie şi privi în jur.

— Ce mai rămâne de încărcat?

— Ce ne mai daţi? întrebă şi Patrick, ivindu-se în spatele lui.

Annabelle arătă spre lada pregătită adineauri de Kathryn, apoi spre alte două de pe masă.

— Mulţumesc, băieţi. Mai avem puţin şi am isprăvit.

Bărbaţii încuviinţară din cap, îşi săltară lăzile pe umeri şi se făcură nevăzuţi.

Acum că venise timpul să părăsească Willow Spring, sentimentele îi erau împărţite. Seara trecută se dusese la cimitir să pună flori proaspete pe mormântul lui Jonathan. În mod straniu, însă, asta nu o întristase atât de tare precum crezuse. Ştia că soţul ei nu mai este de mult în acea groapă. Jonathan îşi începuse deja noua viaţă în împărăţia cerului, oriunde se afla aceasta, aşa cum şi-o va începe şi ea în curând pe a ei. Departe de aici.

Cel mai tare o întrista despărţirea de prietenele sale. Privi spre Kathryn şi Hannah, ce sporovăiau în celălalt

capăt al bucătăriei în timp ce împachetau ultimele câteva lucruri. Îşi dorea să îşi poată întipări în minte fiecare amănunt al acestei clipe, ca atunci când va fi departe şi cuprinsă de dor, să îşi poată aminti cu claritate părul lor de culori contrastante – lungile plete bălaie ale lui Kathryn, răsucite într-un coc, şi buclele negre ce se revărsau pe spatele lui Hannah – sunetul cald al râsului lor şi, mai presus de toate, plăcutul sentiment de a se şti acceptată de ele.

Oare îşi va face prieteni acolo unde avea să meargă? O mişcare de dincolo de fereastra bucătăriei îi atrase atenţia şi văzu o siluetă întunecată ieşind din hambar. Recunoscu imediat mersul apăsat şi sigur al lui Matthew. Gândul îi zbură la armistiţiul tacit pe care îl încheiaseră seara trecută. Poate că avea să-şi facă, totuşi, un prieten în călătoria aceasta.

Simţi o atingere pe umăr şi se întoarse.

— Dacă între timp aflăm ceva despre Sadie, îţi vom da de ştire, îi spuse Kathryn în chip de îmbărbătare.

Annabelle dădu din cap, dar în adâncul inimii ştia că n-or să afle nimic. Cei ce o luaseră pe Sadie plecaseră de mult. Când se întoarse să-şi reia lucrul, o surprinse pe Hannah deschizând o cutie ce fusese deja sigilată. În mod normal nu ar fi acordat nicio atenţie acestui lucru, dar expresia vinovată de pe chipul prietenei sale îi trezi suspiciunea. Femeia asta, Dumnezeu s-o ajute, nu era în stare să se prefacă nici chiar dacă i-ar fi depins viaţa de asta. Hannah strecură ceva înăuntru şi apoi închise la loc capacul lăzii.

Annabelle se apropie de ea.

— Ce faci tu acolo?

— Poftim? Hannah îşi îndreptă spatele şi îşi netezi fusta. Să… nimic… împachetam şi eu ce-a mai rămas…

Annabelle săltă capacul lăzii şi slobozi un oftat.

— Vai, nu, Hannah! Acestea sunt două dintre cele mai bune şervete ale tale. Şi n-ai decât patru de toate!

Surprinderea disimulată de pe chipul prietenei sale se topi într-un zâmbet.

— Poate c-or să aducă un strop de civilizaţie în lunga voastră călătorie. Foloseşte-le din când în când şi gândeşte-te la noi.

— Vai, Hannah, dar nu pot să le…

— N-are rost să i te împotriveşti, Annabelle, făcu Kathryn pe un ton conspirativ. E adevărat ce se spune despre nevestele pastorilor. O fi ea dulce ca mierea pe dinafară, dar pe dinăuntru e tare ca stânca.

Ştiind că era adevărat, Annabelle se uită la acele comori brodate şi simţi că îi dau lacrimile.

— Îţi mulţumesc, Hannah, şopti ea, trecându-şi degetul peste migălos lucrata literă „C” înconjurată de floricele delicate.

— Când mergi s-o cauţi pe Sadie, promite-mi că ai să-l iei şi pe Matthew cu tine; Hannah îşi aşează mâna pe braţul ei. Să nu te duci singură prin locurile acelea. Mai ales noaptea. E periculos.

Annabelle dădu evaziv din cap şi speră că prietenele sale o vor tălmăci drept consimţire.

— Nu uitaţi că sunt obişnuită cu astfel de locuri, şi de oameni. N-o să păţesc nimic.

Kathryn, care tocmai împăturea un prosop, se opri brusc din lucru.

— Annabelle McCutehens, ăsta n-a fost un „da”.

— Şi noi aşteptăm un „da”, i se alătură Hannah, punându-şi mâinile în şold, cu o mină – ce doar se voia – ameninţătoare.

Annabelle nu îşi putu reprima un zâmbet.

— Nu mi-e frică să mă duc singură. Cunosc mersul lucrurilor. Am să fiu cu băgare de seamă, vă promit.

— Şi eu am oarece habar despre cum merg lucrurile prin locurile acelea şi aş fi mai liniştită să ştiu că Matthew este cu tine, ripostă Kathryn, încercând, fără succes, să adopte un ton sever.

Văzând că Annabelle nu pare prea convinsă, adăugă oftând:

— Eşti cea mai încăpăţânată femeie pe care am cunoscut-o vreodată, doamnă McCutehens.

Hannah ridică o sprânceană.

— La drept vorbind, doamnă Jennings, nu ştiu care dintre voi două este mai încăpăţânată decât cealaltă.

Kathryn rămase cu gura căscată.

— Şi tu de partea cui eşti, mă rog, doamnă Carlson?

Annabelle le asculta amuzată. Cât de tare îi vor lipsi aceste femei! Venindu-i o idee, îşi drese glasul.

— Eu nu ştiu cine de partea cui îi dragile mele, spuse ea, imitând-o perfect pe miss Maudie, dar, ştiind cât suntem de *destoinice*, îs sigură că Dumnezeu ne-a plămădit pe tustrele din acelaşi aluat.

Ar fi putut jura că râsul lor s-a auzit până în celălalt capăt al oraşului.

— Cel mai tare mă îngrijorează relaţia dintre voi, Matthew. Asta îmi ridică semne de întrebare.

Matthew şi pastorul Carlson se întoarseră în hambar. Matthew îşi aranjă mănuşile, apoi îşi săltă încă două lăzi pe umăr. Încă câteva drumuri şi vor fi încărcat totul. Nu dormise bine noaptea trecută. Nu putuse scăpa de presentimentul că avea să se întâmple ceva rău.

Nevrând să se despartă certat de pastorul Carlson, se strădui să îşi ascundă iritarea.

— La ce vă referiţi, mai exact, domnule pastor, când spuneţi „relaţie”?

— La faptul că porniţi la drum împreună când voi doi aproape că nu vă vorbiţi.

Carlson luă două cutii şi îl ajunse din urmă.

— Ei, asta nu e adevărat. De vorbit, vorbim.

Când ea nu îi lăsa de ales.

Carlson pufni, neîncrezător.

— Da, când nu aveţi încotro. Şi, chiar şi atunci, din vârful buzelor. Iar între voi pluteşte mereu o încordare mocnită, primejdioasă ca apele râului când se umflă la dezgheţ şi stau să dea pe dinafară.

Încercând să câştige timp, Matthew aşeză lăzile lângă căruţă şi se întoarse în hambar. Nu prea îi ardea de discuţii la orele mici ale dimineţii – şi cu atât mai puţin de una ce atingea o coardă atât de sensibilă. Bine măcar că Jennings le ajuta pe femei în casă şi nu era de faţă să audă toate astea.

Încordare mocnită... Oftă. Asta descria perfect ceea ce simţea când se afla în preajma Annabellei. Ceva ascuns ce plutea, nevăzut, între ei, pe cât de supărător, pe atât de imprevizibil. Se întâmpla adesea să discute despre un lucru şi să aibă brusc senzaţia că ea vorbeşte despre cu totul altceva. Îi făgăduise lui Kathryn Jennings că va încerca să o privească pe „scumpa ei prietenă” cu alţi ochi, dar aceasta avea să fie o promisiune greu de onorat. În ceea ce îl privea, Annabelle Grayson rămânea femeia care îl ademenise pe Johnny în mrejele ei şi îi furase moştenirea. Acceptase slujba doar de nevoie. Trebuia să părăsească Willow Springs şi ea era singura lui cale de scăpare. Şi-apoi, Annabelle Grayson avea ceva ce era al lui. Ceva ce era hotărât să îşi revendice.

Aşeză o ladă peste o alta.

— Ne purtăm civilizat unul cu altul, domnule pastor.

— Tocmai asta e, Matthew. Sunteţi politicoşi unul cu altul – uneori chiar prea politicoşi. Dar totul este doar o faţadă; Carlson clătină din cap, vădit îngrijorat. Mie, cel puţin, aşa mi se pare.

Matthew îşi reprimă un oftat. O durere ascuţită îi săgetă ceafa şi începu să îi bubuie tâmplele. Simţi că îi crapă capul când săltă cele două lăzi pe umăr şi porni cu ele spre căruţă, cu pastorul după el.

N-o văzuse încă pe Annabelle în dimineaţa asta, dar îi auzise râsul cu câteva clipe în urmă – râs care probabil că trezise din somn jumătate din oraş. Râdea mult când se afla în tovărăşia lui Hannah şi a lui Kathryn. Adineauri, când le auzise râzând, simţise cum se aprinde în el o scânteie de invidie, un sentiment ce nu îi convenea şi pe care nu şi-l putea explica.

Îşi întoarse privirea spre casă, nădăjduind în sinea lui că Annabelle nu va fi gata la timp. Ce mutră va face duduia când îi va aminti că ea ţinuse morţiş să pornească la drum chiar la răsăritul soarelui! Gândul reuşi imediat să îl bine dispună.

Carlson îşi lepădă şi el povara lângă căruţă şi slobozi un oftat.

— Domnule pastor, începu Matthew, dorindu-şi sincer să poată spune ceea ce voia să audă acesta, cred că înţeleg unde bateţi. Şi vă înţeleg îngrijorarea. Recunosc că sunt clipe când mă simt şi eu îngrijorat. Mă întreb dacă nu cumva e o greşeală să pornesc la drum cu această femeie. Dar m-a angajat, eu am acceptat slujba şi urmează să plecăm în mai puţin de un ceas.

Îşi coborî, şovăielnic, privirea. Nimic din ceea ce spusese nu sunase aşa cum trebuie.

— E ca şi cum mi-aţi cere să schimb ceea ce simt în adâncul sufletului, şi nu pot. Nu pot s-o fac de la o zi la alta. Ori de câte ori mă uit la ea, îl văd pe frate-meu şi îmi amintesc că…

I se urcă un nod în gât şi îşi întoarse privirea, întrebându-se cât de sincer ar trebui să fie. Aducând vorba despre pământ sau despre faptul că Annabelle

recunoscuse oarecum că se măritase cu Johnny doar din interes, nu ar fi făcut decât să tulbure şi mai mult apele. Mai cuminte era să se rezume la adevărul general.

— Îmi amintesc că Johnny nu se mai întoarce niciodată. Oare lucrurile n-ar fi stat altfel, dacă n-ar fi întâlnit-o pe femeia asta? Dacă ea ar fi rămas la bordel?

Preţ de o clipă, Carlson nu zise nimic.

— Să înţeleg că o învinovăţeşti pe Annabelle pentru moartea lui Jonathan?

Matthew se gândi la mama lui. Era posibil ca Johnny să fi murit din aceeaşi cauză? Nu putea fi sigur şi ştia că niciodată nu va putea dovedi cum s-au petrecut, de fapt, lucrurile. Anevoie, reuşi în cele din urmă să clatine din cap drept răspuns la întrebarea lui Carlson – şi asta îndeosebi fiindcă era răspunsul dorit de pastor. În sinea lui, încă o considera pe Annabelle Grayson parţial vinovată.

Carlson îl aţinti o clipă cu privirea – chiar dacă umbrele cenuşii ale zorilor îi mascau ochii, era clar că nu îl credea – apoi porni abătut spre hambar.

Matthew aşeză câteva lăzi în căruţă şi dădu să urce, dar ezită, îşi întoarse privirea spre munţii mult iubiţi ce se înălţau semeţi în vest, cu întunecatele lor piscuri ascuţite cu reflexe vineţii, abia desluşite pe fundalul întunecat al cerului. Ar fi vrut să-şi poată întipări pentru totdeauna în minte această privelişte. Pajiştile de lângă casa Carisonilor erau încă scufundate în tăcere. Câtă pace! De-ar fi simţit şi el aceeaşi pace în suflet…

Estimând că soarele avea să se înalţe la orizont în cel mult o jumătate de ceas, urcă în spatele căruţei. Sub coviltir totul era învăluit în umbre. Legă strâns cu o sfoară mai multe lăzi.

— Unde vrei să-l pun?

Ridicând privirea, Matthew îl văzu pe Carlson legănând pe umăr un sac mare cu făină.

— Daţi-l încoace.

Luă sacul, îl fixă între un cufăr şi o ladă în mijlocul căruţei şi apoi îl acoperi cu o învelitoare dată cu ulei ca să apere de umezeală.

— Veţi călători vreme îndelungată. Singuri. Doar voi doi. Nopţi în şir.

Matthew ridică privirea. Admira francheţea lui Carlson, dar asta era parcă prea de tot.

— Dacă vă referiţi la onoarea ei, puteţi sta fără grijă, domnule pastor; râse forţat. Vă dau cuvântul meu că n-am să mă ating de ea.

— Cu dumneata pe post de călăuză, îmi fac griji nu atât în privinţa onoarei, cât a liniştii ei sufleteşti.

Era niţel cam târziu să îşi facă orişicine griji în privinţa onoarei Annabellei Grayson, gândi Matthew, îndreptându-se din spate cât putu el de bine în căruţa înghesuită. Îl aţinti pe Carlson cu privirea, încercând să îi citească gândurile. Dar privirea răbdătoare a pastorului nu dezvăluia nimic. Dacă ar fi avut vreo înclinaţie pentru jocurile de noroc, predicatorul ar fi fost un adversar redutabil. Matthew îşi simţi buzunarele mai goale numai gândindu-se la asta. Ferecând bine gândul înainte ca el să ia proporţii, sări jos din căruţă.

Vâjâitul din tâmple deveni înnebunitor. Trebuia să bea nişte cafea.

— M-am învoit să o însoţesc pe doamna McCutehens până în teritoriul Idaho şi exact asta am să fac. Am experienţa drumului. Ştiu la ce să mă aştept şi de ce să mă feresc…

Văzând că pastorul nu răspunde, Matthew îşi masă muşchii din partea stângă a grumazului şi oftă cu năduf.

— V-am dat deja cuvântul meu de onoare. Ce mai vreţi de la mine?

— Vreau ca tonul dumitale să oglindească

seriozitatea promisiunii pe care ai făcut-o, domnule Taylor. Asta vreau.

Matthew se holbă la el, mut în faţa unei sincerităţi atât de brutale. Îl plăcea pe Patrick Carlson şi în scurtul răstimp petrecut împreună ajunsese să îl respecte. Era usturător gândul că, dacă alegerea călăuzei i-ar fi revenit lui, pastorul l-ar fi ales pe Bertram Colby. Ba mai mult, probabil că o sfătuise pe Annabelle să nu îl angajeze. Revelaţia îl lovi cu forţa unui pumn. Încă un om căruia îi înşelase aşteptările…

Îşi săltară, tăcuţi, pe umeri ultimele lăzi rămase în hambar şi le duseră la căruţă.

— Înainte să pleci, Matthew, aş vrea să-mi faci o promisiune; glasul pastorului deveni mai blajin.

Matthew încuviinţă din cap.

— Promite-mi că vei avea grijă de soţia lui Jonathan McCutehens. Orice ai crede dumneata despre ea, Jonathan a ales-o pe Annabelle să-i fie soaţă. A iubit-o. Iar eu simt că am o datorie morală faţă de Jonathan în acest sens, răspunderea de a mă încredinţa că ultimele sale dorinţe vor fi respectate.

Cuvintele „datorie morală” asociate numelui fratelui său şterseră orice gând din mintea lui Matthew, în afară de unul. Chiar dacă nu apucaseră să se împace, Johnny putea, totuşi, să se bizuie pe el de dincolo de mormânt. Indiferent de sentimentele lui, va avea grijă ca Annabelle Grayson să ajungă cu bine în Idaho. Nu de dragul ei, ci de dragul lui Johnny.

Îl privi pe Carlson drept în ochi.

— Aceste ultime zile n-au fost uşoare pentru mine, domnule pastor. Şi îmi dau seama că nici pentru ea. Uneori v-am răspuns scurt şi tăios şi vă rog să mă iertaţi. Iar în dimineaţa asta am să-mi cer bucuros iertare şi de la doamna McCutehens. *Nu că ar folosi la ceva*, adăugă el în

gând. Viaţa mi-a dat numai lovituri crunte de când m-am întors aici, dar mi-am luat un angajament şi am de gând să îl onorez. Aşa că, drept răspuns la întrebarea dumneavoastră… da, domnule pastor, voi avea grijă de Annabelle McCutehens şi mă voi încredinţa că ajunge cu bine în Idaho.

Carlson îl pironi o clipă prin întuneric, apoi îşi aşeză mâna pe umărul lui şi dădu o dată din cap.

În momentul acela, de după căruţă îşi făcu apariţia Hannah, cu două cafele aburinde în mâini.

— Poftiţi, domnii mei. Mai avem puţin şi isprăvim treaba şi în casă.

Zicând acestea, Hannah întinse fiecăruia câte o cană şi porni înapoi spre casă.

Carlson se rezemă de căruţă şi sorbi încet din cafea. Matthew i se alătură, savurând la rându-i gustul bogat şi fin al licorii.

— Soţia dumneavoastră face o cafea nemaipomenită. Tare o să-mi lipsească gustul ăsta pe drum.

— N-aş crede. În dimineaţa asta Annabelle a făcut cafeaua; anticipând parcă neîncrederea lui Matthew, Carlson încuviinţă din cap. Hannah a învăţat-o să gătească înainte ca ea şi Jonathan să se mute la Denver. A durat ceva vreme, dar în cele din urmă Annabelle a căpătat îndemânare. Prepară cei mai fragezi pesmeţi cu praf de copt din câţi ai gustat vreodată. Erau preferaţii lui Jonathan; îi făcu cu ochiul. Nu sunt cu nimic mai prejos decât cei făcuţi de Hannah, dar să nu-i spui nevesti-mii că am zis asta.

Recunoscător pentru această turnură a conversaţiei, Matthew rămase tăcut, lăsându-l pe Carlson să călăuzească discuţia pe făgaşul dorit de el – ceea ce oricum nu se îndoia că va face.

— Ştiai că Jonathan şi Annabelle s-au cunoscut aici,

în casa noastră?

— Glumiţi, desigur.

Carlson râse încetişor.

— Ba nu glumesc deloc şi, la drept vorbind, mă surprinde faptul că nu m-ai întrebat niciodată de asta. Bănuiam că ştii deja. Da, s-au întâlnit chiar aici… în casa *predicatorului*, adăugă el, accentuând ultimul cuvânt.

— Hm… Eu credeam că a cunoscut-o la… lucru.

Matthew regretă imediat gândul rostit cu voce tare. Johnny frecventase casele de toleranţă în tinereţe. Totuşi – nu că Matthew ar fi încuviinţat asta câtuşi de puţin – una era ca un bărbat să calce de câteva ori pragul unui bordel şi cu totul altceva ca o femeie să aleagă să îşi câştige traiul în acest fel.

— Voiam să zic că… aveam impresia că, poate, Johnny…

— Nu trebuie să îi găseşti scuze fratelui dumitale, Matthew. Jonathan a fost un om cumsecade. Dar ştiu că nu a fost nici pe departe perfect. Nu sunt un om care roşeşte cu una, cu două, dar trecutul lui Jonathan, ei bine, a fost unul plin de culoare; pastorul îşi înclină uşor capul într-o parte.

Gândindu-se la şotiile puse la cale de Johnny pe vremea când erau copii, Matthew schiţă un zâmbet în colţul gurii.

— Fără doar şi poate, încuviinţă el încet, năpădit de sentimente dulci-amare.

Carlson îşi aşeză cana pe platforma căruţei.

— Unul dintre motivele care făceau compania lui Jonathan atât de agreabilă era faptul că nu încerca să ascundă greşelile pe care le-a făcut. Nu că ar fi fost mândru de ele, nici vorbă de aşa ceva! Doar că n-a încercat niciodată să pară altfel decât era. Jonathan avea darul de a-i face pe oameni să se simtă în largul lor în

preajma lui… oricine ar fi fost ei.

Oarecum, îi făcea plăcere să discute despre fratele lui, dar discuţia ameninţa totodată să dezlănţuie un şuvoi de emoţii pe care prefera să le ţină zăgăzuite.

— I-am cununat aici, în apropiere, continuă Carlson, arătând cu capul spre malurile râului Fountain Creek. Şi pot să-ţi spun că uniunea lor este legală în toate privinţele. Atât în faţa legii… cât şi a lui Dumnezeu.

Trecu o clipă până ce Matthew realiză ce spunea, de fapt, pastorul.

— Nu m-am îndoit niciodată de legalitatea căsătoriei lor, domnule pastor. Singura mea întrebare către Johnny a fost de ce a făcut-o.

— Şi ţi-a dat un răspuns?

— Nu unul mulţumitor.

— Eşti sigur că i-ai ascultat răspunsul cu atenţia cuvenită?

— Cât se poate de sigur. Doar că nu înţeleg în ruptul capul de ce ar alege orişice bărbat o femeie ca asta.

Spre surprinderea lui, Carlson zâmbi.

— O femeie ca asta… repetă el cu aceeaşi expresie răbdătoare pe care o avusese adineauri, aşteptând în mod vădit ca Matthew să spună mai departe.

Dar Matthew rămase tăcut şi se simţi uşurat când, într-un târziu, Carlson se ridică şi se întoarse în casă.

Îşi termină cafeaua – observă că nu era zaţ pe fundul cănii lui – apoi puse cana la o parte şi se îndreptă spre cei patru cai suri ce aşteptau înhămaţi la căruţă, gata de plecare. Ceilalţi doi erau priponiţi în spatele căruţei, împreună cu vaca de lapte. Pe parcursul călătoriei avea să deshame, prin rotaţie, câte doi cai odată, ca animalele să îşi refacă, pe rând, puterile. Erau şase armăsari pe cinste ce vor străbate, spera el, fără nicio problemă distanţa până în Idaho – Johnny făcuse o alegere bună.

Calul său şarg, care era, de asemenea, legat în spatele căruţei, se cabră şi nechează, încercând parcă să îi atragă atenţia. Matthew se apropie şi mângâie moţul alb dintre ochii lui Manasseh, şoptindu-i blând:

— Mai e puţin şi pornim, băiete.

Calul părea la fel de nerăbdător ca el să pornească iar la drum.

— Eşti gata de plecare, domnule Taylor?

Annabelle aştepta lângă capră, cu geanta de voiaj în mână. Matthew se apropie de ea, fără tragere de inimă.

— Da, doamnă, sunt gata. Dar înainte de toate…

I se puse un nod în gât. Amintirea promisiunii făcute pastorului îl ajută, totuşi, să continue.

— Trebuie să îmi cer iertare.

Annabelle ridică o sprânceană, dar el o ignoră şi, plecându-şi capul, alese să pironească în schimb pământul bătătorit de sub cizme. Era mult mai greu decât îşi închipuise.

— Am fost repezit cu dumneata în aceste câteva zile şi… Se căzni să ridice privirea. Şi îmi cer iertare.

Annabelle îi scrută, neîncrezătoare, chipul, apoi privi peste umărul lui. Matthew se întoarse şi îi văzu pe soţii Carlson aşteptând lângă casă împreună cu copiii lor şi cu familia Jennings.

— Pentru că trebuie? întrebă Annabelle în şoaptă.

— Poftim?

— Îţi ceri iertare pentru că trebuie sau pentru că vrei, domnule Taylor?

Dură o clipă ca Matthew se priceapă tâlcul întrebării. Oare de ce încerca femeia asta să sape mereu dincolo de aparenţe?

— Ţi-am prezentat scuzele mele, doamnă McCutehens. Motivul pentru care am făcut-o nu contează.

Nici prin cap nu îi trecea să se justifice în faţa ei.

Femeia n-avea decât să îi accepte scuzele sau să le respingă.

— Bine, dar motivul pentru care sunt rostite face ca scuzele să fie sincere… sau nu.

Matthew îşi încleştă fălcile. Uite cine vorbeşte despre sinceritate! Desluşi un surâs abia perceptibil răsărind nu pe buzele, ci în ochii ei albaştri. Era genul de farmec femeiesc care l-ar fi atras pe Johnny. Dar asupra lui Matthew avu efectul exact opus.

— Ai în continuare scuzele mele, doamnă McCutehens. Dumneata poţi să faci cu ele ce doreşti.

Annabelle strânse din buze, cântărind parcă oferta.

— Socotesc că va trebui să mă încred în sinceritatea dumitale; aruncă un zâmbet credibil peste umărul lui, destinat probabil celor ce îi urmăreau de la distanţă, apoi adăugă ceva mai tare: Îţi accept scuzele, domnule Taylor, şi îţi mulţumesc pentru cuvintele amabile.

Matthew pufni uşor şi văzu cum zâmbetul ei devine şi mai luminos. Era, desigur, doar teatru. Annabelle îi ghicise lipsa de sinceritate şi o ştiau amândoi. Dar pesemne că ea voia să lase impresia că şi-au rezolvat neînţelegerile înainte de a porni la drum. Ce făţarnică…

Bine, dar adineauri, când discutase cu Carlson, nu făcuse şi el acelaşi lucru? în fond, tocmai de aceea acceptase să îşi ceară iertare de la ea.

Iritat de descoperire, Matthew îşi luă pălăria de pe capră, dornic să părăsească Willow Springs o dată şi pentru totdeauna. Ce păcat că, odată cu oraşul, nu o putea lăsa în urmă şi pe Annabelle Grayson!

Capitolul 18

Annabelle lucra cu repeziciune în întunericul tot mai adânc.

Adună şomoioage de iarbă uscată pe post de iască şi aranjă o grămăjoară de surcele din rezerva de lemne pe

care o aveau în căruţă. După distanţa străbătută de la răsăritul soarelui, când părăsiseră oraşul, se simţea sleită de puteri şi, în mod straniu, nemulţumită de ea însăşi.

Se aşeză lângă vreascuri şi întinse mâna după cremene şi amnar, când cu coada ochiului îl zări pe Matthew. Rămase cu ochii aţintiţi spre el, urmărindu-l cum dezleagă caii de la căruţă.

Spre deosebire de Jonathan, care fusese înalt şi voinic, Matthew avea un fizic zvelt care îi îngăduia să se mişte cu o supleţe de care era convinsă că nu este conştient. Cunoscuse mulţi bărbaţi prea siguri de farmecul şi de frumuseţea lor, dar siguranţa de sine pe care o emana Matthew – acea încredere tăcută în forţele proprii pe care o purta cu aceeaşi naturaleţe cu care îşi purta vechea vestă de piele – nu i se părea că ar izvorî din trufie.

Matthew îi surprinse privirea şi ea clipi stingherită din ochi.

După expresia lui întrebătoare, era clar că aştepta un răspuns.

Annabelle simţi că i se pune un nod în stomac.

— Iartă-mă, n-am auzit ce m-ai întrebat.

— Vrei să iau găleata ori ba? întrebă el, vădit iritat.

Annabelle rămase o clipă fără grai, apoi încuviinţă din cap, întrebându-se, un pic ruşinată, cum de un gest atât de mărunt o putea mişca atât de tare.

— Da, ţi-aş fi recunoscătoare. Îţi mulţumesc.

Matthew luă găleata din căruţă şi, fără să îi arunce măcar o privire când trecu pe lângă ea, porni spre pârâul pe care îl văzuseră mai devreme dincolo de povârniş.

Jonathan i-ar fi umplut găleata cu apă fără ca ea să fie nevoită să i-o ceară – era un lucru de la sine înţeles. Dar Matthew Taylor nu era soţul ei şi nu se putea aştepta ca el să fie la fel de îndatoritor cu ea cum fusese Jonathan. Matthew era o călăuză şi nimic mai mult. Gândul îi zbură

la ziua în care i-a spus-o verde-n faţă, pe veranda Carisonilor. Cum s-a mai întunecat la faţă!… Dacă o privire ar putea ucide, ea fără îndoială că ar fi deja moartă de mult.

Îşi potriviseră repede ritmul unul după celălalt în primele ceasuri ale călătoriei. Era, practic, un ritm al tăcerii. Ea călătorise în spatele căruţei, pentru că acolo o condusese Matthew şi ea nu voise să protesteze de faţă cu ceilalţi înainte de plecare. Rederulă în minte scuzele forţate pe care i le prezentase în dimineaţa aceea şi clatină din cap. Felul în care o privise…

Oricum i s-ar adresa Matthew, în ochii lui se citea clar părerea lui neschimbată despre ea.

Annabelle oftă din greu şi se sforţă să revină cu gândurile în prezent. Cu o fervoare înnoită, înşfăcă amnarul şi cremenea şi le poziţionă deasupra grămăjoarei de iarbă uscată aşa cum îşi amintea că obişnuia să facă Jonathan – bucata de oţel în formă de „C” în mâna stângă, aproape de surcele, şi cremenea în mâna dreaptă.

Scăpără cremenea cu amnarul. O dată, de două, de trei ori.

Nimic. Nici măcar o scânteie.

Încercă din nou, consolată de gândul că uneori nici chiar lui Jonathan nu-i reuşea până la a şaptea sau a opta încercare. Va ţine socoteala. *Patru*, *cinci*, *şase*…

Jonathan obişnuia să aprindă focul de îndată ce se opreau undeva. Apoi îşi vedea de celelalte treburi în timp ce ea pregătea cina. Matthew considera, pare-se, că făcutul focului e treabă de femeie. Prea bine. Îi va dovedi că poate s-o facă.

Zece, unsprezece, doisprezece…

Voia să îi demonstreze lui Matthew, să *îşi* demonstreze că era îndeajuns de puternică să se descurce singură. De aceea îşi ascunsese până şi lacrimile în

dimineaţa aceasta, când îşi luase rămas-bun de la soţii Carlson şi Jennings şi de la copiii lor. Scena păruse să îl stânjenească pe Matthew şi, având în vedere felul în care se despărţise acesta ultima dată de Jonathan, Annabelle trăsese concluzia că despărţirile nu se numărau printre punctele lui forte.

Kathryn şi Larson o cuprinseseră într-o îmbrăţişare, dar auzind vocea nesigură a lui Matthew în spatele ei, Annabelle ciulise urechile, încercând să audă schimbul de cuvinte.

— …şi vă mulţumesc pentru amabilitatea pe care mi-aţi arătat-o, domnule pastor. Dumneavoastră şi întreaga familie. Cine ştie, poate c-o s-ajung să duc dorul discuţiilor noastre.

— Mie sigur au să-mi lipsească, replică Patrick râzând.

Douăzeci şi unu, douăzeci şi doi, douăzeci şi trei…

Annabelle continua să lovească amnarul de cremene, fără niciun rezultat. Ceea ce spusese şi făcuse apoi Matthew în dimineaţa aceasta o mişcase cum n-ar fi crezut că ar fi vreodată cu putinţă. Amintirea îi puse un nod în gât.

— Lilly, luna viitoare este ziua ta. Ieri, când am fost în oraş, ţi-am luat un mic cadou. Nu e cine ştie ce, dar… Matthew îşi vârî mâna în buzunar şi scoase o panglică de culoarea levănţicii, pe care o desfăşură şi o aşeză cu grijă în palma deschisă a fetiţei. Culoarea m-a dus cu gândul la ochii tăi. M-am gândit că o să-ţi şadă bine prinsă în păr.

Lilly îl strânse emoţionată în braţe.

Matthew se uită la Patrick, parcă în căutare de călăuzire. Văzând că Patrick arătă cu capul spre Lilly, Matthew mângâie uşor spatele fetiţei, apoi se desprinse din îmbrăţişare şi se întoarse spre micul Bobby.

— Şi pentru tine am ceva, tinere, spuse el, punând o

caramelă în palma băieţelului.

Micuţul îi răspunse printr-un zâmbet radios ce făcea cât o mie de cuvinte.

Annabelle nu îşi mai amintea exact cuvintele rugăciunii pe care o rostise Patrick pentru ei după aceea, dar nu avea să uite niciodată pacea care i s-a pogorât în suflet la auzul lor. Ar fi dat orice să poată păstra acea pace pentru zilele ce aveau să vină.

Douăzeci şi trei, douăzeci şi patru, douăzeci şi cinci…

Se opri şi se întinse, apoi îşi îndepărtă un fir rebel de pe frunte. Stomacul îi era gol, trupul istovit şi sufletul neliniştit. Chircindu-se din nou deasupra vreascurilor, începu să scapere iar cremenea cu amnarul.

La cea de-a patruzeci şi şaptea încercare, cremenea îi scăpă din mână şi colţul pietrei i se înfipse în degetul mare. O trecu un val de fierbinţeală şi îşi încleştă dinţii să nu dea rostire cuvântului ce îi ardea vârful limbii. Rana începu să doară. Închise ochii şi, ridicându-şi degetul la buze, simţi gustul sângelui.

— Nu ştii să aprinzi un foc?

Matthew stătea la câţiva paşi în spatele ei. Auzind neîncrederea din vocea lui, văzându-i atitudinea sfidătoare, acel aer de siguranţă tăcută pe care îl admirase la el cu numai câteva minute în urmă, Annabelle se făcu foc şi pară.

Nu ştii să aprinzi un foc?

Îşi încleştă maxilarele să reprime răspunsul tăios care îi stătea pe limbă. O, ba da, ştia *totul* despre aprinsul focurilor…

Aruncă o privire spre el. În ciuda aerului său plin de importanţă, Matthew părea să nu aibă habar de insinuarea ascunsă de întrebare. Cât de uşor i-ar fi să-i dea peste nas, amintindu-i ceea ce auzise toamna trecută, la colibă, în timpul conversaţiei lui cu Jonathan! Pe cât de îmbucurător

era faptul că Matthew nu strecurase în întrebare nicio aluzie răutăcioasă, pe atât de supărător era rânjetul încrezut de pe faţa lui.

Matthew se foi de pe un picior pe altul şi o aţinti cu privirea.

— Deci, te descurci?

Cu fălcile încleştate, Annabelle simţi partea nerostită a întrebării – *sau nu*? – suspendată în aer, atârnând deasupra capului ei ca o secure gata să cadă. Va aprinde acest foc afurisit şi dacă va dura o noapte întreagă.

— Da, mă descurc.

Matthew se aplecă spre ea.

— Fiindcă, dacă ai nevoie de ajutor, doamnă McCutehens, iar tonul lui era plin de condescendenţă, nu trebuie decât să-mi ceri.

Dacă bărbatul ăsta trăia cu impresia că avea să-i ceară vreodată ceva, se înşela amarnic…

— Nu, mulţumesc, domnule Taylor, răspunse ea cu un zâmbet forţat. Niciunul dintre noi nu se poate da în lături de la treburile ce îi revin.

Ochii bărbatului scăpărară neprietenos.

— Da, parcă-mi amintesc să fi zis ceva de genul ăsta.

Annabelle se întoarse cu spatele la el.

Zgomotul înăbuşit al paşilor lui ce se îndepărtau îi aduse un sentiment de uşurare şi de singurătate.

Se opriseră să ridice tabăra abia după lăsatul serii. Deşi ar fi vrut să se oprească cu măcar un ceas mai devreme, Annabelle nu spusese niciun cuvânt. Îi fusese rău mai toată dimineaţa din cauza hurducatului constant al căruţei, aşa că pe parcursul zilei preferase în repetate rânduri să meargă pe jos. Îi spusese lui Matthew că putea face faţă ritmului impus de el şi tocmai asta avea de gând să facă, oricât de greu i-ar fi fost, fără să se plângă. Atâta

vreme cât nu punea în pericol pruncul. Urmând instrucţiunile doctorului Hadley, astăzi avusese grijă să nu se extenueze. Era doar istovită şi flămândă şi avea nevoie de odihnă.

Înşfăcă iar cremenea şi amnarul. La cea de-a şaizeci şi cincea încercare, o scânteie sări din amnar. Şi se stinse imediat. La cea de-a şaptezeci şi patra încercare, reuşi să îndrepte o scânteie îndărătnică spre iască şi suflă uşor în flăcăruia ce se aprinse. Adăugând şomoioage de iarbă uscată, privi cum se înteţeşte focul şi râse încetişor, fericită de izbândă. Va încălzi nişte şuncă de porc şi pesmeţii rămaşi de la micul dejun şi peste doar câteva minute vor putea cina.

Când se întoarse să arunce o privire în spatele ei, toată bucuria i se risipi.

De cealaltă parte a căruţei, la vreo 15 iarzi de locul în care stătea ea în genunchi, ardea deja un alt foc de tabără, mai puternic decât al ei. Matthew stătea culcat lângă foc, cu şaua sub cap şi pălăria pe faţă.

Nu ştia dacă să plângă sau să râdă. Fără îndoială că Matthew o privise cum se strofoca să facă focul, apoi aprinsese el unul cât ai bate din palme. Nu prea se gândise ea unde va dormi fiecare, dar nici cu gândul n-ar fi gândit că vor avea două focuri separate, atât de departe unul de celălalt.

Fusese prea multă vreme o paria, ca leprosul despre care citise deunăzi pe care, deşi toţi îl ocoleau de departe, Iisus l-a atins cu mâna Lui fără nicio reţinere. Apoi, într-o dimineaţă, în viaţa ei a apărut Kathryn Jennings şi acel sentiment de izolare a început să se risipească. Kathryn a fost prima care i-a schimbat viaţa. I-au urmat, pe rând, Larson, Hannah şi Patrick, iar apoi Jonathan. Jonathan *al ei*, cum îi spusese Patrick.

Toţi oamenii aceştia au acceptat-o, au iubit-o. Atunci

de ce se simţea atât de goală pe dinăuntru?

Luă din căruţă cele trebuincioase, puse pesmeţii şi şunca în ceaun şi agăţă vasul pe trepiedul de fier pe care îl aşezase deasupra flăcării. Apoi scrută preria ce se întindea, vastă, întunecoasă şi pustie, de jur-împrejur. Într-un târziu, privirea i se opri asupra luminii roşietice care dispărea în spatele piscurilor înzăpezite din vest. Şi atunci înţelese…

Era din nou singură – aşa se explica acest gol sufletesc. Toţi cei care o iubeau – şi pe care îi iubea – rămăseseră departe.

După câteva minute, ridică, folosind o cârpă, capacul ceaunului şi scoase doi dintre cei trei pesmeţi şi o bucată generoasă de şuncă. Matthew nu ridică privirea când se apropie de focul lui de tabără, dar judecând după încordarea maxilarului, era în mod vădit conştient de prezenţa ei.

— M-am gândit că ţi-o fi foame.

În momentul acela zări lângă el, pe salteaua de paie, o bucată neterminată de păstramă.

— Am mâncat deja, mulţumesc, răspunse el fără să se mişte, cu faţa ascunsă aproape în întregime de pălărie.

Hotărâtă să nu renunţe atât de uşor, Annabelle se aplecă să aşeze blidul de tinichea lângă el. Un junghi îi săgetă şalele şi abdomenul. I se tăie respiraţia. Întinse o mână să îşi recapete echilibrul şi, din greşeală, atinse piciorul lui Matthew.

Matthew sări ca ars în şezut, mărind distanţa dintre ei.

Durerea dispăru la fel de repede precum se ivise. Annabelle trase adânc aer în piept.

Matthew se holba la ea, cu ochii plini de suspiciune.

Şi atunci Annabelle înţelese… Matthew credea că îl atinsese dinadins. Şi, judecând după alarmarea ce i se

citea pe faţă, acel gând îl speria de moarte. Sau îi provoca o scârbă nemaipomenită.

Cu grijă, Annabelle se ridică şi făcu un pas în spate, încercând să arboreze un zâmbet politicos.

— Îmi pare rău, mi-am pierdut o clipă echilibrul… O fi din cauza oboselii…

Matthew se uită la blid, apoi îi aruncă o privire.

— Am spus că am mâncat deja. Nu mi-e foame; arătă cu capul spre focul ei de tabără. Ai face bine să te culci. Mâine pornim de cum mijesc zorile şi ne aşteaptă două zile grele dacă vrem să ajungem la Denver luni, până-n lăsatul serii.

Când auzi de Denver, Annabelle realiză că încă nu îi spusese.

— Luni seara am ceva de rezolvat acolo, aşa că mă voi duce în oraş de îndată ce alegem un loc de popas.

— Ai ceva de rezolvat? făcu el, vădit suspicios.

— Întocmai. Probabil că n-o să dureze mult.

Oricât de îngrijorate ar fi fost Hannah şi Kathryn, aceasta era o problemă pe care trebuia s-o rezolve singură. Şi-apoi, locurile acelea nu erau potrivite pentru un bărbat ca Matthew Taylor. Oricât de onorabile erau intenţiile ei, ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca el să o vadă într-un bordel sau într-o cârciumă.

— Noapte bună, domnule Taylor, spuse ea încet.

— Ce treabă poate să aibă o femeie în oraş după lăsatul întunericului?

Annabelle se opri şi întoarse privirea, dăruindu-i un zâmbet sec.

— Vai… sunt mişcată! îţi faci griji pentru siguranţa mea?

— I-am dat cuvântul meu lui Carlson că voi avea grijă să ajungi cu bine în Idaho. Şi asta am de gând să fac.

Annabelle râse încetişor, ridicând o sprânceană.

— Ia te uită… mai există cavaleri în câmpiile vestului!

Matthew nu păru să guste gluma.

În cele din urmă, Annabelle reuşi să-şi domolească buna dispoziţie şi adăugă pe un ton serios:

— Îţi promit, domnule Taylor, că nu vom zăbovi acolo mai mult decât este necesar; cu gândul la ceea ce avea de făcut în Denver, se rugă ca, dacă Sadie era acolo, Dumnezeu să se îndure a-i călăuzi paşii până la ea. Ba dimpotrivă, dacă îmi ating scopul, va trebui să plecăm din Denver cât mai grabnic cu putinţă.

Capitolul 19

IAN drum spre salonul de pocher, Annabelle se întrebă din nou cum îşi dobândise Denver porecla de „giuvaer în inima deşertului”. Nu de alta, dar această parte a oraşului numai a podoabă nu aducea. Din fericire pentru ea, localurile pe care trebuia să le viziteze erau situate aproape unele de altele, în periferia estică a urbei, nu departe de locul în care îşi ridicaseră tabăra.

Străbătuse scurta distanţă până în Denver în vreo zece minute. În seara asta, contrar aşteptărilor ei, Matthew nu se arătase deloc curios să afle motivul vizitei sale în oraş. Lipsa întrebărilor arătase clar lipsa lui de interes. Pentru Matthew, ea nu reprezenta decât o obligaţie de serviciu, un mijloc de a-şi atinge scopul şi nimic mai mult. Şi totuşi, ea ştia că lucrurile nu se rezumau la atât. Aversiunea profundă pe care i-o purta, în mod mai mult sau mai puţin conştient, Matthew îi dădea Annabellei speranţa, cât de firavă, că într-o bună zi poate că îşi va schimba părerea despre ea. Nu de alta, dar ea învăţase cu mult timp în urmă că acolo unde există sentimente puternice, există şi posibilitatea unei schimbări. Nu ura, ci indiferenţa este cea care ucide speranţa.

În faţa salonului de jocuri de noroc, trotuarul era plin

de sticle goale şi gunoaie. Prin uşile deschise ale localului răsunau acordurile metalice ale unui pian şi dinspre cârciuma de alături răzbătea un damf grăitor de băutură. Annabelle aruncă o privire în spate, de-a lungul străzii pe care venise.

La bordelul din oraş nu o găsise pe Sadie, dar întâlnise o veche cunoştinţă. După ce i-a trecut uluirea, amintindu-şi cearta pe care o avuseseră cândva, Patrice a tratat-o cu oarecare reticenţă.

— N-am văzut nicio fată care să arate aşa şi crede-mă că aş fi ţinut-o minte. Nu de alta, dar bărbaţii de pe-aici s-ar da în vânt după una ca ea, iar asta mi-ar strica, fără doar şi poate, socotelile; Patrice o măsură din cap până-n picioare. Te ţii bine… chiar şi după atâta amar de vreme.

— Şi tu arăţi bine, zâmbi Annabelle, regretând că trebuia să mintă.

Adevărul fie spus, Patrice era şi acum una dintre cele mai frumoase femei din câte văzuse vreodată. Pletele ei blonde şi tenul alb ca spuma laptelui înnebuniseră întotdeauna bărbaţii, iar rochia elegantă pe care o purta acum era strânsă pe corp, accentuând marfa. Şi totuşi, faţa femeii, gura ei, aveau o asprime ce o îndureră pe Annabelle până în adâncul sufletului.

— Ai scăpat, vasăzică.

Annabelle încuviinţă din cap.

— Acum un an.

— Cine te-a răscumpărat?

— Un bărbat. El a plătit preţul cerut de Betsy.

Patrice îşi arcui sprânceana şi fluieră admirativ.

— Se vede treaba că l-ai impresionat.

Annabelle râse încetişor.

— De fapt, m-a cumpărat fără să vadă „marfa”, cum s-ar zice.

Ochii machiaţi ai prostituatei se lărgiră de uimire.

Apoi Patrice se încruntă şi, din suspiciune, Annabelle văzu desprinzându-se un nou sentiment. *Aleanul*. Îl recunoscu doar fiindcă, ani în şir, simţise la rândul ei acelaşi dor. Şi încă îl mai simţea.

Patrice dădu încet din cap, ca şi cum abia acum ar fi înţeles tâlcul vorbelor ei.

— Vasăzică îşi face altfel hatârul.

Nu era o întrebare, iar Annabelle înţelese imediat la ce se referea Patrice.

— Nu, nu m-a bătut. Jonathan nu m-a lovit niciodată.

— Vasăzică ţi-a dat deja papucii? pufni Patrice.

Annabelle îi povesti despre Jonathan şi văzu cum ochii lui

Patrice se umplu de duioşie. Până în noaptea asta, nu se mai gândise la Patrice Bellington de ani de zile. Şi tot aşa dăduse uitării şi multe alte persoane pe care le cunoscuse cândva de aproape.

Zgomotele ce răzbeau din salonul de pocher o readuseră în prezent. La această oră târzie, localul era ticsit de muşterii. Nu o găsise pe Sadie la niciun bordel din oraş, aşa că, până la următorul oraş, acest loc era ultima ei speranţă. Urcă pe trotuar şi, străduindu-se să îşi păstreze vie flacăra speranţei, intră în local.

De pe o alee întunecoasă, Matthew o văzu intrând în clădire şi apoi îşi lăsă încet capul în pământ. Era exact cum bănuise. Deşi o părticică din el – de a cărui existenţă nici măcar nu fusese conştient până acum – sperase că ea îi va demonstra că se înşelase. Pastorul Carlson, Kathryn Jennings, toţi… se străduiseră să îl convingă că Annabelle Grayson se schimbase.

Pare-se că el era singurul care nu se lăsase păcălit de ea.

Manasseh, pe care îl priponise în spatele lui, nechează. Matthew se apropie de cal şi, mângâind moţul alb

dintre ochii lui, întoarse iar privirea spre sala de jocuri. Cu gândul la bordelurile vizitate de Annabelle în ultimele două ceasuri, se întrebă ce rost mai avea s-o aştepte. Dacă ea avea de gând să se întoarcă la vechea ei îndeletnicire, el nu avea cum s-o oprească.

Fratele lui, pe de altă parte, plătise un preţ mare pentru libertatea acestei femei – şi nu doar în bani. Îl mânia gândul că Annabelle Grayson ar putea călca atât de repede în picioare sacrificiile pe care le făcuse Johnny pentru ea.

Aşteptă, din ce în ce mai iritat, ascultând în minte ticăitul unui ceasornic imaginar marcând trecerea minutelor. Tocmai când se hotărî să se întoarcă la locul de tabără, o văzu ieşind. Nu era singură. Bărbatul se aplecă spre ea şi îi spuse ceva. Annabelle clătină din cap. Matthew îl auzi pe bărbat râzând, dar nu putea desluşi ce îşi ziceau.

Bănuind cu ce se îndeletnicise femeia în ultimele minute, simţi că i se strânge stomacul. Bărbaţii nu frecventau astfel de localuri doar ca să joace o partidă de pocher între prieteni. Îi veni în minte chipul lui Johnny şi nodul din stomac deveni de-a dreptul dureros. Cum putea să fie atât de lipsită de suflet şi de scrupule? Şi mai ales din moment ce se presupunea a fi însărcinată? După cele văzute, se îndoia şi mai abitir de existenţa aşa-zisei sarcini.

Se îndepărtă, dar la capătul străzii se opri brusc, şovăind. Cum să procedeze? Să se ducă la ea şi să o acuze de ceva ce nu putea dovedi? O cunoştea îndeajuns de bine ca să ştie că ar minţi. Ar scorni încă o minciună cât ai bate din palme. Nu, va trebui să o prindă asupra faptului, ca să nu mai aibă pe unde să scoată cămaşa. Cum de a putut Johnny să iubească o femeie ca asta?

Se săltă în şa şi se întoarse, pe ruta cea mai lungă, la locul de popas.

Stăteau unul lângă altul pe capră. Annabelle aruncă pe furiş o privire spre Matthew, dar nu încercă să intre în vorbă cu el. Nu de alta, dar în dimineaţa aceasta încercase de două ori şi niciodată nu ieşise bine. Noaptea trecută, când se întorsese la locul de tabără, fusese încântată să îl găsească încă treaz şi nădăjduise să poată sta de vorbă cu el, ca să îndepărteze cât de cât tensiunea dintre ei. Dar din tăcerea lui rece şi necruţătoare îi dăduse de înţeles, încă o dată, că drumul până în Idaho avea să fie unul înfiorător de lung.

Azi-noapte, în Denver, nu reuşise să afle nimic. Nimeni nu părea s-o fi văzut pe Sadie sau să fi auzit de o fată cu semnalmentele ei. La salonul de pocher, Annabelle se întâlnise, în schimb, cu un vechi „prieten”. Acesta s-a ţinut de ea până afară, dornic de ceva mai mult. Când i-a spus că a lăsat acea viaţă în urmă, individul a pufnit în râs. De parcă ar fi fost o glumă. Amintirea răspunsului său îi adânci şi mai tare recunoştinţa pe care i-o purta lui Jonathan McCutehens şi bărbatului ce şedea acum lângă ea.

De n-ar fi fost Matthew Taylor, poate că nu l-ar fi cunoscut niciodată pe Jonathan. Aruncă, zâmbind, încă o privire spre Matthew şi cochetă cu ideea de a-i împărtăşi acest mic amănunt.

Dar se îndoia că în momentul de faţă el ar găsi amuzantă această ironie a sorţii.

La amiază se opriră să se odihnească şi să adape animalele. Matthew deshămă caii înaintaşi, răstimp în care ea pregăti prânzul. Păstramă de porc şi pesmeţi reci. Nu aveau timp să facă focul; asta putea aştepta până diseară. Annabelle îi umplu blidul şi îl aşeză lângă el. În dimineaţa de după prima noapte petrecută pe drum îi găsise blidul gol, lângă focul stins. Matthew îi spusese că mâncase deja şi era sătul, dar se pare că pe parcursul nopţii se

răzgândise. Sau poate că doar aruncase mâncarea în tufişuri. Ce om îndărătnic.

Lucrau amândoi în tăcere. În cele din urmă, Matthew îşi înşfăcă blidul, trânti un „mulţumesc” şi se retrase în locul unde priponise animalele. Încă nu o întrebase unde fusese azi-noapte în Denver. Pesemne că făgăduinţa făcută pastorului Carlson cum că va avea grijă ca ea să ajungă cu bine în Idaho nu se referea decât la timpul petrecut pe drum. Dacă Annabelle era atacată, desfigurată sau ucisă în timp ce se afla în oraş, „pe cont propriu”, ghinionul ei. Gândul o făcu să zâmbească, ştiind că nici Hannah nu şi-ar fi putut reprima un zâmbet la auzul unui asemenea comentariu.

După ce caii fură înhămaţi, Annabelle o luă pe jos înaintea căruţei conduse de Matthew, trăgându-şi boneta peste frunte să îşi ferească faţa de razele soarelui de amiază. Îi făcea plăcere mersul pe jos şi, mai ales, să fie departe de Matthew Taylor.

În după-masa aceea şi în ziua următoare lăsară în urmă mile întregi de câmpie sălbatică şi pustie, până ce Annabelle începu să aibă senzaţia că ei doi erau ultimii oameni rămaşi pe pământ. Un gând de-a dreptul înspăimântător. Voia să creadă că unele zone îi erau cunoscute, căci trecuse deja pe acolo cu Jonathan şi cu caravana lui Brennan, dar adevărul e că nu recunoştea nimic. Câmpia golaşă urca şi cobora lin, mereu aceeaşi, cale de mile întregi, când, dintr-odată…

Cum stătea lângă Matthew pe capră, Annabelle zări ceva în depărtare – un memorial solitar, abandonat pe câmp. Recunoscând obiectul, Annabelle icni şi se aplecă în faţă.

— Matthew! Opreşte, te rog, căruţa!

El nu dădu niciun semn că ar avea de gând să dea curs rugăminţii.

— Sunt doar o grămadă de lucruri lepădate de alţii. Nimic folositor.

— Ţi-am spus să opreşti, domnule Taylor: îşi întoarse privirea spre el, iritarea ameninţând să-i umbrească bucuria. Te rog, adăugă apoi, ceva mai hotărât.

Aruncându-i o căutătură cruntă, Matthew se conformă şi trase brutal hăţurile. Gestul lui brusc o aruncă înapoi pe scaun, fapt care îl umplu, intui Annabelle, de satisfacţie.

Prea încântată ca să se lase afectată de proasta lui dispoziţie, Annabelle se dădu jos din căruţă şi se opri în dreptul scrinului din lemn de pin. Cum de uitase de el? îşi trecu mâna peste blatul comodei, nevenindu-i parcă să creadă că se afla încă acolo. Se murdări când puse mâna pe scrinul acoperit de un strat gros de mizerie. Zâmbi şi îşi şterse praful de pe degete.

— Căruţa e plină ochi. Nu avem loc pentru nimic altceva.

Fără să bage în seamă vocea din spatele ei, Annabelle cercetă scrinul. Cel de-al doilea sertar lipsea, dar în afara faptului că trebuia să o spele bine – şi să *se* spele – comoda era în stare bună. Aruncă o privire spre cele câteva lăzi pe care fusese nevoită să le lase în plata Domnului şi văzu că erau goale. În apropiere, rămăşiţele unui foc de tabără explicau ce se întâmplase cu sertarul care lipsea, iar urmele de labe presărate pe câmpie arătau ce se întâmplase cu conţinutul lăzilor.

Anticipând deja reacţia lui Matthew, Annabelle se apucă să scoată sertarele goale.

— Eşti bun să cobori şi să vii să mă ajuţi?

— Nu vorbeşti serios…

— Ţi se pare că aş glumi, domnule Taylor?

Atentă să nu vatăme pruncul ce creştea în ea, Annabelle ridică unul dintre sertarele masive şi îl aşeză

lângă căruţă. Când se întoarse, văzu că Matthew nu se urnise de pe capră.

— Nu pierde timpul, domnule Taylor, îl îndemnă ea, după care încercă să afecteze un ton mai jovial: Ştii cum se spune: timpul costă bani.

— Dumneata ştii asta mai bine ca oricine, nu-i aşa?

Annabelle se opri brusc, cu spatele la el. Deci aşa se tălmăcea tăcerea de gheaţă cu care o tratase în ultimele zile – încă o condamna pentru ceea ce fusese cândva. Se răsuci spre el. Ochii lui Matthew, fălcile încleştate… – întreaga lui fiinţă arăta că este pus pe harţă. Dar ea ştia exact ce trebuie să spună ca să îi domolească mânia şi avea să o facă fără a pronunţa chiar şi un cuvânt urât.

— Soţul meu… fratele *dumitale*, Jonathan…

La pomenirea numelui, totul în jur păru să încremenească. Până şi vântul stătu, parcă, o clipă, aşteptând să audă ce va urma. Inima îi bubuia în piept, dar reuşi să îşi ascundă tremurul din glas.

— El mi-a făcut acest scrin ca dar de nuntă şi n-am de gând să îl las în câmp pentru a doua oară.

Matthew dădu să spună ceva, dar se răzgândi. Aţinti cu privirea comoda din spatele ei şi treptat, toată mânia i se risipi. Annabelle aproape că îi putea citi gândurile după umbrele ce îi alunecau pe faţă – acesta era locul unde îl lăsaseră puterile pe fratele lui mai mare. Aici căzuse Johnny la pat. De aceea au fost nevoiţi să lase în câmp toate lucrurile astea. Ca Johnny să se poată întinde în căruţă.

Trecură câteva clipe fără ca vreunul dintre ei să scoată un cuvânt.

Matthew îşi ridică privirea spre apus, unde munţii erau scăldaţi într-un gri vineţiu şi soarele cobora încet în spatele piscurilor înzăpezite. Poate că şi el simţea acelaşi lucru pe care îl simţise ea cu câteva momente în urmă.

Matthew trase frâna şi coborî din căruţă.

— O să înnoptăm aici, spuse el cu glas domol, apucându-se să deshame caii.

Când Annabelle dădu să ridice un alt sertar, o opri cu blândeţe.

— Dumneata pregăteşte cina. Mă ocup eu de asta.

Nu era un ordin, ci mai degrabă o rugăminte, aşa că Annabelle se conformă.

De-a lungul serii, îl urmări cum îşi face treaba, eficient ca de fiecare dată. Meticulozitatea cu care muncea vădea mândria lucrului bine făcut. Totuşi, acum Matthew avea un aer solitar care îi atrăsese atenţia, şi asta mai ales atunci când remarcase cu câtă grijă şterge scrinul înainte de a-l aşeza în căruţă. Voise să cureţe ea comoda, dar, văzându-l, se abţinuse.

În noaptea aceea, când se întinse pe salteaua de paie, Annabelle bănuia deja ce îl determinase să facă acel gest. Matthew stătea culcat în celălalt capăt al taberei, lângă propriul său foc, cu spatele la ea. Annabelle se întoarse pe spate şi scrută cerul nopţii, lăsându-şi privirea să alunece de la o stea la alta. Erau atâţia aştri pe cer că era cu neputinţă să fixeze unul anume, fără ca un altul să nu îi atragă aproape imediat atenţia.

Poate că, într-un mod doar de Dumnezeu înţeles, curăţind praful şi mizeria de pe scrin, trecându-şi mâinile peste muchiile netede, tăiate şi fasonate de fratele lui mai mare, Matthew îşi luase, în felul lui, rămas-bun de la Jonathan. Şi poate că tocmai iubirea pe care i-o purtau încă amândoi lui Jonathan – acest fir subţire şi delicat ce până acum adusese între ei doar vrajbă – avea să le aducă, într-o bună zi, pace amândurora.

Capitolul 20

*A*nnabelle îşi luă inima în dinţi şi intră în cârciumă, rostind în gând o rugăciune. Doamne, călăuzeşte-mi, Te

rog, paşii în noaptea asta. Dacă Sadie este aici, ajută-mă s-o găsesc.

Ridicaseră tabăra după asfinţit în apropiere de Parkston, un orăşel izolat, situat lângă hotarul nordic al teritoriului Colorado. Dintr-un motiv pe care nu şi-l putea explica, de astă dată nu voise să-i spună lui Matthew unde se duce. Nici măcar că se duce în oraş. Aşa că aşteptă până ce Matthew adormi şi apoi plecă pe furiş. În ultimele două zile, se conturase între ei un armistiţiu din ce în ce mai plăcut. Ar fi fost exagerat să-l descrie pe Matthew drept vorbăreţ, dar important era că începuseră să comunice, or ea nu voia să primejduiască în niciun fel acest echilibru precar. Şi-apoi, se îndoia amarnic că Matthew ar fi de acord cu ceea ce avea ea de gând să facă sau că s-ar fi învoit s-o ajute în vreun fel.

Notele unui pian dezacordat se amestecau, stridente, cu zarva din localul plin de fum. Un bărbat lovea fără milă clapele de fildeş, intonând fals un cântec deocheat pe care Annabelle îl cunoştea prea bine. Numără vreo douăzeci de mese, toate pline. Muşteriii care nu jucau cărţi priveau de la distanţă sau stăteau aplecaţi peste băuturile lor la tejghea.

Îşi roti ochii prin încăpere, studiind femeile. Cinci serveau la mese şi o a şasea urca pe o scară laterală, urmată de un bărbat. Privirea Annabellei se încrucişă cu a barmanului. Bărbatul, un individ solid şi pleşuv, o luase deja la ochi.

Annabelle zâmbi. El nu.

Barmanul îşi reluă lucrul, dar Annabelle ştia prea bine, în timp ce îşi croia drum printre mese spre el, că atenţia îi rămăsese concentrată asupra ei. Dacă Sadie era sau fusese cândva aici, omul acesta ar trebui s-o ştie.

Îşi adusese toţi banii cu ea, ascunşi într-un săculeţ pe care şi-l legase în jurul coapsei, de unde nu puteau fi luaţi

cu uşurinţă şi, mai ales, nu fără ştirea ei. Acum îi părea rău că nu păstrase câţiva bănuţi pentru o băutură. Nu că ar fi băut alcool. Se vindecase de viciul acesta cu ani în urmă, după ce îi văzuse, în nenumărate rânduri, preţul. După cum citise într-una dintre predicile lui Patrick… alcoolul dă cu o mână şi ia cu două.

Se strecură între doi bărbaţi ce stăteau la bar, aproape de locul în care se afla barmanul. Bărbaţii se dădură la o parte, dar nu înainte de a o măsura din cap până-n picioare – genul de privire pe care bărbaţii o aruncă femeilor atunci când îşi imaginează cum ar arăta ele dezbrăcate, cum spunea Sadie. Annabelle îşi aminti noaptea când Sadie rostise pentru prima oară acele cuvinte, cu accentul ei dulce şi molcom şi toate fetele izbucniseră în râs. Amintirea îi adânci şi mai mult hotărârea de a o găsi pe copilă.

Bărbatul din dreapta ei îi zâmbi cu subînţeles şi dădu să spună ceva, dar întâlnindu-i privirea fioroasă, cuvintele îi îngheţară pe buze. Individul se îndepărtă imediat.

— Pe cine cauţi? i se adresă barmanul, proţăpindu-se în faţa ei, cu braţele vânjoase sprijinite ameninţător pe tejghea.

Intimidată, Annabelle rezistă tentaţiei de a face un pas înapoi, ştiind că orice semn de slăbiciune ar costa-o scump. Barmanul era un munte de om. În mâna lui uriaşă, cu degete groase, sticla de whisky părea de-a dreptul minusculă. Nu era genul de om pe care să îl iei în zeflemea şi ei nici prin cap nu-i trecea să o facă.

— Caut o fată. S-ar putea să fi trecut pe-aici în ultimele cinci-şase luni.

— Pe-aici trec multe fete.

Luă un păhărel, îl umplu şi îl puse în faţa ei.

Annabelle clătină din cap.

— Pe ea sigur ai fi ţinut-o minte. Păr negru lung,

piele măslinie, ochi migdalaţi, înfăţişare exotică.

— Şi câţi ani are, mă rog, fata asta?

— Cincisprezece. Dar pare mai matură.

Bărbatul îşi fixă preţ de o clipă privirea undeva în spatele ei.

— Ai venit singură.

Privirea lui o făcu să se înfioare. Nu era nevoie să răspundă; nu fusese o întrebare. Reconstitui repede în minte drumul până la uşă, ştiind prea bine că, fără consimţământul lui, nu va putea părăsi localul. Gândul îi zbură la Matthew şi regretă că nu îi mărturisise ce voia să facă în noaptea aceasta. Nu că, după ce ar fi aflat scopul care o aducea aici, Matthew s-ar fi învoit s-o însoţească. N-ar fi pus nici mort piciorul într-un loc ca acesta.

— Cin te-a trimis?

Ştie ceva.

— Am venit neînsoţită, răspunse ea repede; şovăiala ar fi făcut o impresie greşită. O cheamă Sadie. E doar o copilă. Şi e prietena mea, adăugă ea, în speranţa că sinceritatea sa o va atrage pe a lui.

Bărbatul îi cercetă cu privirea faţa, gâtul, corsajul. Annabelle se crispă.

— Aşteaptă-mă în odaia din dos. Cinci minute.

Annabelle scutură din cap.

— Nu, domnule, ai înţeles greşit…

— Cinci minute, am spus.

Barmanul dădu pe gât băutura pe care i-o pusese în faţă şi trânti paharul lângă mâna ei.

— Asta nu se discută.

Cu o mişcare repezită a capului, arătă spre uşa din spatele lui. Annabelle simţi că îi cade o greutate de plumb în stomac. Pironind tejgheaua cu o expresie neînduplecată, barmanul îi fixă mâna tremurândă.

— Aşteaptă-mă înăuntru, adăugă el, o scânteie

întunecată aprinzându-i-se în ochi.

Când se întinse să ia păhărelul, bărbatul îşi trecu mâna peste a ei şi i-o strânse uşor. Apoi se întoarse, dar nu înainte ca ea să remarce o uşoară schimbare pe chipul lui. Sau poate că doar i se păruse. Totul se întâmplase prea repede ca să poată fi sigură.

Cu inima bubuindu-i în piept, îşi roti privirea prin localul ticsit de muşterii. Vacarmul de voci se strânse opresiv în jurul ei, amestecat cu fumul gros de trabuc. Simţi că se sufocă. Oare îl citise corect pe omul acesta? Dacă da, se afla cu un pas mai aproape de Sadie. Dacă nu… O, *Doamne*, *dacă nu*…

Îşi întoarse privirea spre tejghea. Bărbatul îşi umplu un pahar cu aceeaşi băutură, îl goli dintr-o înghiţitură şi apoi se uită drept în ochii ei. Nu putea face asta. O iubea pe Sadie din tot sufletul, dar ceea ce îi cerea bărbatul acesta era acum peste puterile ei. Or, odată ce va trece de uşa aceea, nu va mai exista cale de întoarcere.

Simţi cum fierbe sângele în ea. Dumnezeu îi dăruise nespus de multe în aceste ultime luni, dar nici ea nu se lăsase mai prejos. Făcuse schimbări în viaţă, în fiinţa ei, ca să fie mai pe placul Lui. Şi asta primea de la El drept răsplată? Avusese grijă, cu bună ştiinţă, să nu îi ceară prea mult. Pentru că ştia cum e să dai şi să tot dai – şi să nu primeşti nimic în schimb.

Şi, totuşi, se aşteptase la mai mult de la Dumnezeu. I se umplură ochii de lacrimi.

Încleştându-şi maxilarele, se răsuci să plece. Făcu doi paşi, apoi se simţi ridicată în aer.

— Am spus cinci minute. Da bag de seamă că n-o să am nevoie de atât.

Râsete aspre răsunară din mulţime.

Barmanul o săltă pe umăr. Annabelle simţi că îi năvăleşte tot sângele în cap. I se tăie respiraţia. Bărbatul

porni cu pas apăsat spre uşă.

Incapabilă să ţipe, Annabelle făcu ceea ce îi veni, în mod instinctiv, după ani întregi trăiţi cu scopul de a supravieţui. Îşi înfipse dinţii în spatele lui. Cămaşa bărbatului avea gust de sudoare şi de fum. Înecându-se, îl muşcă şi mai adânc.

Barmanul mârâi ameninţător şi o înşfăcă de păr. Annabelle simţi că îi ia foc scalpul. Fălcile i se descleştară. Simţea că îi crapă capul. Începu să se învârtă lumea cu ea.

Spectatorii izbucniră iar în râs.

— E năbădăioasă!

— S-o înveţi minte!

— Mai ştii? Poate că cinci minute n-or să-ţi fie, totuşi, de ajuns!

Barmanul deschise uşa şi porni de-a lungul unui coridor întunecos. Annabelle ţipă şi îşi înfipse unghiile în braţul lui până la sânge. La capătul coridorului, bărbatul deschise cu piciorul o uşă. Înalt cum era, Annabelle strânse din dinţi, pregătindu-se să fie lovită cu spatele de pragul de sus. Dar bărbatul se înclină chiar la timp, apoi trânti uşa în urma lui.

— N-ar fi trebuit să vii aici singură şi să pui asemenea întrebări.

Atârnând pe spinarea lui, Annabelle întinse înnebunită mâna în spatele ei şi, găsindu-i faţa, ţinti ochii.

Înjurând vârtos, bărbatul o înşfăcă de talie şi o puse cu năduf cu picioarele pe podea.

— Eşti nărăvaşă rău – asta-i clar.

Annabelle inspiră sacadat, încercând să îşi revină din ameţeală, apoi se năpusti spre uşă.

Bărbatul îi blocă fără efort calea şi îi pară cu aceeaşi uşurinţă loviturile.

— Linişteşte-te şi ascultă-mă o clipă.

Annabelle îşi roti privirea prin încăpere, în căutarea

unei arme. În colţ, direct pe podea, se afla o saltea veche de paie. Pe perete, deasupra unei mese de scris ticsite cu hârtii, era agăţat un panou plin de portrete bărbăteşti în cărbune. Annabelle ajunse din doi paşi la masă şi deschise, cu o smucitură, un sertar.

Bărbatul se apropie în spatele ei, îi îndepărtă mâna şi împinse sertarul la loc. Prinsă între el şi masă, Annabelle nu putea face nicio mişcare.

— N-am să-ţi fac nimic. Îţi promit.

Simţindu-i răsuflarea caldă în păr, Annabelle se cutremură de groază. Se gândi la pruncul ei şi la ce vătămări grave i-ar putea aduce acest bărbat cu o singură lovitură. Îşi muşcă obrazul până la sânge. Plângând sau implorându-l să aibă milă nu ar face decât să înrăutăţească lucrurile.

Bărbatul rămase o clipă nemişcat, lăsându-i parcă un răgaz să se calmeze, apoi se dădu înapoi, poziţionându-se din nou între ea şi uşă.

— Nu te las să mă atingi.

Annabelle rostise cuvintele apăsat, deşi ştia că era în van. Nu avea cum să îi ţină piept.

— Ascultă-mă.

Bărbatul făcu un pas spre ea.

Annabelle se dădu înapoi şi se lipi de perete. Tremurul interior încetase. I se înmuiară picioarele. Scutură din cap.

— Nu pot s-o fac. Nu mai pot, murmură ea, mai mult pentru sine.

— N-am să-ţi fac nimic. Dar trebuia să te scot cumva de acolo, întrebările pe care le-ai pus au atras atenţia. Şi prin părţile astea nu e cuminte să atragi atenţia.

— Bine, dar credeam…

— Ştiu ce credeai. Dar îţi dau cuvântul meu de onoare că n-am să-ţi ating nici măcar un fir de păr. Ai fi

ştiut că vreau să te ajut dacă ai fi gustat băutura. Era sirop de salcie – e o sticlă pe care o ţin special sub tejghea, pentru situaţii de soiu ăsta.

Annabelle inspiră tremurat, încă neîncrezătoare.

— Cârciumarul te-a luat la ochi. Ba mai rău, omul lui de la tejghea a auzit că întrebai de fată. Copila a trecut, într-adevăr, pe aici, acu-s vreo patru luni. Au stat o vreme, apoi au plecat.

— *Au* stat?

Uşurarea i se revărsă, caldă, prin membre şi trebui să se rezeme de perete ca să nu cadă.

— Erau doi bărbaţi cu ea. Au încheiat o înţelegere cu crâşmarul. Nu ştiu ce fel de înţelegere, doar că localul a fost ticsit de muşterii în zilele care-au urmat.

Annabelle îşi masă creştetul capului. Încă mai simţea furnicături pe scalp.

— Îmi pare rău c-a trebuit să fiu atât de brutal, spuse bărbatul, urmărindu-i mişcările. Da cârciumaru şi oamenii pentru care lucrează el nu-i văd cu ochi buni pe cei ce pun întrebări despre afacerile care se învârt aici. Şi, cu atât mai puţin, nu le place să fie luaţi la rost de un ţâr de femeie. Te rog, doamnă, să nu mi-o iei în nume de rău.

Annabelle pufni în râs.

— Stai liniştit.

— Un bărbat a venit să întrebe de ea câtă vreme fata era încă aici; barmanul clătină din cap. Paznicii fetei i-au dat o bătaie soră cu moartea.

Gândul Annabellei zbură imediat la Gallagher, omul lui Betsy, paznicul bordelului din Willow Springs.

— Era un bărbat înalt? Cu barbă şi păr des, negru?

Văzând că barmanul încuviinţează din cap, Annabelle nu putu să îşi reprime o uşoară satisfacţie la gândul că Gallagher simţise pe pielea lui cum e să fii bătut.

— Îţi mulţumesc pentru ajutor, domnule…

— Cel mai cuminte e să nu facem schimb de nume. Nu ştiu încotro au purces de aici, doar că într-o dimineaţă au luat-o pe fată şi au plecat în graba mare. Dacă ai de gând s-o cauţi în continuare, fii cu băgare de seamă. Indivizii ăia or să-ţi facă, fără doar şi poate, ce i-or făcut şi bărbatului cela. Sau chiar mai rău.

Ştiind că nu era nici pe departe invincibilă, Annabelle încuviinţă din cap.

— Am avut de-a face toată viaţa cu astfel de bărbaţi. Şi ştiu de ce sunt în stare.

Pe faţa aspră a bărbatului apăru un surâs blajin.

— Mi-am dat seama, spuse el încet. Doar c-am socotit că ai reuşit cumva să scapi.

Realizând ce spunea bărbatul, Annabelle înghiţi cu noduri. Va veni vreodată şi ziua în care fosta ei viaţă nu i se va mai citi pe chip? îşi pironi o clipă mâinile, apoi îşi întoarse iar privirea spre el.

— Cum de-ai ştiut?

Bărbatul ridică din umeri.

— Trăiesc de multă vreme în lumea asta. Când ai intrat în cârciumă, nici măcar n-ai tresărit. O… femeie normală… ar fi fost… ce mai, ar fi fost scandalizată. S-ar fi răsucit imediat pe călcâie şi ar fi plecat. Dar dumneata nu ai făcut-o. Dintr-o privire, ai cântărit întreaga încăpere şi ţi-ai găsit ţinta; zâmbi. Pe mine.

Zâmbetul lui o făcu şi pe ea să zâmbească. De astă dată era să plătească scump pentru experienţa ei.

— Îţi mulţumesc încă o dată, pentru ajutor.

Porni spre uşă.

El o opri cu o mişcare a mâinii.

— Mă tem că n-are să fie atât de uşor.

Annabelle se opri, nedumerită, în dreptul lui.

— Dacă te întorci acolo fără mine şi încerci să pleci, vei fi oprită. Cârciumarul ştie deja că ai venit să te

interesezi de fată. Nu, vom ieşi împreună. Eu am să le fac semn cum c-am aranjat lucrurile şi atunci ei or să te lase să pleci.

Deşi reticentă, Annabelle se învoi.

— Şi încă un lucru… O măsură din cap până în picioare. Dacă ieşi aşa, or să-şi dea seama că e doar o făcătură, şi-atunci şefu' meu o să ne ia pe amândoi la întrebări. Or eu vreau să am cât mai puţin de-a face cu omu' ăsta.

Înţelegând la ce se referea, Annabelle încuviinţă tremurat din cap şi îi privi îngrozită mâinile.

Oftând, bărbatul îi ridică blajin bărbia.

— N-avea grijă, doamnă, n-am să te lovesc. Uite…

Îşi trecu degetele peste zgârieturile de pe braţ şi îi mânji obrajii cu sânge.

Cât de tare regreta acum Annabelle ceea ce gândise adineauri despre grija lui Dumnezeu!

— Îţi mulţumesc, şopti ea. Pentru tot.

— Soţul dumitale ştie că eşti aici?

Annabelle se încruntă, apoi observă că el avea privirea aţintită spre inelul de pe mâna ei stângă.

— O, nu… nu ştie.

Se auzi zarvă pe coridor.

— Uşa n-are zăvor, aşa că te sfătuiesc să te grăbeşti; scoţându-şi cu o mână cămaşa din pantaloni, barmanul arătă cu cealaltă spre corsajul ei. Voi avea grijă să pleci cu bine de aici, îţi promit.

Annabelle îşi scoase acele din păr şi se ciufuli. Ezită doar o fracţiune de secundă – paşii se auzeau tot mai aproape pe coridor – apoi îşi scoase cămaşa din fustă şi începu să îşi descheie nasturii de sus. În momentul acela ceva îi atrase atenţia. Un nume… trecut pe unul dintre desenele agăţate deasupra mesei. Chipul aducea uşor cu cel al lui…

Încremeni. Făcu un pas mai aproape şi întinse mâna, sigură că nu văzuse bine. În momentul acela uşa se izbi de perete şi ea se răsuci speriată.

În uşă stătea Matthew Taylor.

Capitolul *21*

La început, Matthew nu putu decât să se holbeze. Annabelle avea cămaşa descheiată, părul ciufulit, iar în spatele ei stătea un munte de om. Matthew băgă mâna în jachetă după armă.

Annabelle porni spre el, cu mâinile încleştate pe cămaşă.

— Matthew, nu înţelegi. Nu este ceea ce…

— Taci; Matthew scutură din cap, simţind că i se face greaţă. Nu încerca să te justifici.

Judecând după faţa ei mânjită de sânge, pesemne că bărbatul fusese violent cu ea. Era vina ei, dar totuşi… Scârba care pusese stăpânire pe el se înteţi. Nu avea nicio noimă. La fel ca un câine care se întoarce la propria-i vărsătură. De ce s-ar întoarce Annabelle la o astfel de viaţă după ce i se oferise o cale de scăpare?

Fiind treaz când Annabelle părăsise tabăra şi bănuind unde se va duce aceasta, o urmărise până în oraş. Îl neliniştea să lase tabăra nesupravegheată atâta timp şi tocmai de aceea alesese să facă popas în apropierea unei gospodării mărginaşe. Voia să obţină, o dată şi pentru totdeauna, dovezi palpabile în privinţa Annabellei Grayson. A văzut-o intrând în cârciumă, a aşteptat, iar apoi a intrat şi el, ferm hotărât ca de astă dată să o surprindă asupra faptului. Şi sperând din suflet că era în continuare cu un pas înaintea vânătorului de recompense pe care îl văzuse în Willow Springs.

Dar când a lovit uşa cu piciorul şi a văzut-o acolo, punându-şi hainele pe ea, n-a simţit nici pe departe satisfacţia pe care se aşteptase s-o simtă în momentul

demascării ei.

Aţinti arma spre bărbat, care părea mai degrabă descumpănit decât speriat.

— Am să plec de aici cu femeia asta. Nici prin cap să nu-ţi treacă să vii după noi.

— Dom'le, nu ştiu cum ai intrat aici, dar dacă nu vă însoţesc eu pân' afară, îţi garantez că n-o să puteţi ieşi pe uşa cârciumii.

— Nu mai spune!

Matthew o apucă pe Annabelle de braţ şi o trase afară pe coridor.

Bărbatul dădu să îi urmeze, dar când Matthew îl aţinti din nou cu arma, se opri şi ridică mâinile în semn de capitulare.

— Doamnă, spuse el, aruncându-i Annabellei o privire cu tâlc, te sfătuiesc să îi bagi minţile în cap. Repejor.

Matthew îi trânti uşa în nas şi o trase pe Annabelle pe coridorul întunecos.

Ea se opuse, făcându-l să încetinească.

— Nu ştii ce faci, Matthew. Acela era barmanul. Am intrat în vorbă cu el adineauri. Mi-a fost de ajutor…

— Am văzut eu cum ţi-a venit în ajutor – că doar nu-s chior, replică Matthew, târând-o mai departe.

Pentru prima oară în viaţă, Annabelle nu ştiu cum să riposteze. Când ajunse în dreptul uşii, Matthew se aplecă spre ea.

— Cum de poţi să te întorci într-un astfel de loc… *să faci* ceea ce tocmai ai făcut, când…?

I se puse un nod în gât, fapt care îl întărâtă şi mai tare. Îşi încleştă degetele pe braţul ei.

— Când Johnny te-a răscumpărat? Deşi nu pot să înţeleg de ce te-a iubit frate-meu, Dumnezeu să-l ierte. A ţinut la tine… şi tu aşa îi răsplăteşti iubirea?!

Annabelle rămase cu ochii aţintiţi în gol, fără să

clipească.

Când Matthew dădu să deschidă uşa, îl opri.

— Stai şi ascultă-mă, Matthew. A fost o greşeală să vin aici singură. Acum o ştiu. Dar bărbatul acela ne poate ajuta să scăpăm teferi de aici. Mi-a spus că, dacă aş încerca să plec singură, cârciumarul nu m-ar lăsa. Şi nu te va lăsa nici pe tine. Nu înţelegi ce…

Cu inima bubuind, Matthew deschise uşa şi ieşi. O zări imediat pe femeia care îi spusese unde s-o caute pe Annabelle. Privirea ei îl puse în gardă. Se uită în spate. Coridorul era gol.

Dar uşa odăii din dos era deschisă.

— Matthew! Fereş…

O lovitură în şale îl aruncă în genunchi. Arma îi căzu pe podea. Se întinse s-o apuce, dar cineva o azvârli cât colo cu piciorul.

— Ai luat ceva ce-mi aparţine – încă vreo câteva minute cel puţin. Aşa că, de ai de gând să pleci cu ea, socot că-mi eşti dator, nenicule.

Cu capul plesnindu-i de durere, Matthew se căzni să se ridice în picioare. Clipi să se dezmeticească şi o văzu pe Annabelle luptându-se cu cei doi bărbaţi care o imobilizaseră. Apoi ridică ochii spre muntele de om ce stătea în dreptul lui. Barmanul care cică o „ajutase” pe Annabelle. Halal erou.

Dezorientat, nu se mişcă îndeajuns de repede şi pumnul în falcă îl azvârli înapoi. Totuşi, nu căzu lat pe spate – cum ar fi trebuit să se întâmple, dacă omul ăsta cât un urs l-ar fi lovit cu toată puterea. Prin ceaţă, îl văzu pe barman năpustindu-se iar spre el. În ciuda staturii, bărbatul avea o agilitate uimitoare.

Barmanul îl înşfăcă de cămaşă şi îl trânti de perete. Preţ de o clipă, totul i se înceţoşă în faţa ochilor. Ca prin vis, îi ajunseră la urechi chiotele înăbuşite ale mulţimii.

Johnny spunea întotdeauna că, într-o încăierare, cel mai important e să ştii când să lupţi şi când să te retragi. Îi rănea orgoliul, mai ales de faţă cu Annabelle, dar n-avea cum să iasă câştigător din această înfruntare. Ar zice mersi să scape de aici într-o bucată. Şi, având în vedere promisiunea pe care i-o făcuse pastorului Carlson, nu voia ca Annabelle să aibă şi mai mult de suferit. Simţi cum mâna uriaşului îi cuprinde gâtul şi se aşteptă ca acesta să îl strângă mai tare. Dar nu o făcu.

Barmanul îşi apropie, în schimb, faţa de a lui.

— Dacă vrei să ieşiţi teferi de-aici, îi şopti el printre dinţi, fă exact cum îţi spun.

Privind în capătul opus al încăperii, Matthew desluşi îngrijorarea din ochii Annabellei. Ea nu se mai lupta cu bărbaţii care o ţineau, ci avea întreaga atenţie îndreptată asupra lui. Mâna uriaşului i se strânse brusc în jurul gâtului şi Matthew îşi întoarse privirea spre el, socotind că era mai bine să-i dea ascultare.

După ce termină ce avea de spus, barmanul îi dădu drumul şi se întoarse. Matthew îl atacă pe la spate. Bărbatul se răsuci şi îl lovi năprasnic în faţă – din nou, nu cu o forţă vrednică de braţele-i vânjoase, dar Matthew se prăbuşi, orişicum, la podea. Ridicându-se repede în picioare, îi administră un pumn sub coşul pieptului şi se dădu înapoi, strângându-şi mâna dreaptă ce îi pulsa de durere. Era ca şi cum ar fi dat cu pumnul într-un zid.

Simţi gust de sânge şi îşi şterse gura.

— Nu-ţi datorez nimic. Şi nici ea nu-ţi este datoare.

— I-auzi!

Barmanul zâmbi şi îşi roti privirea peste mulţimea adunată în jurul lor, care între timp amuţise.

— Câţi dintre voi sunt de părere că mi-e dator?

Aclamaţii.

— Şi câţi dintre voi sunt de părere că *ea* mi-e

datoare?

Şi mai multe urale, amestecate cu râsete.

Barmanul îşi întoarse privirea spre Matthew.

— Bag seamă că te înşeli, nenicule. Înţeleg eu că-ţi aperi târfa şi, din partea mea, n-ai decât. Da mi-eşti dator pentru timpul pierdut; barmanul făcu un pas spre el. Ţi-o cedez în schimbul a… cinci dolari. Cam atât face deranju.

Matthew îi aruncă o căutătură fioroasă… apoi scoase bancnotele din buzunar, le numără şi i le puse în palmă.

— Mulţam, zise barmanul zâmbind, după care le făcu semn bărbaţilor care o ţineau pe Annabelle.

Dar ei nu îi dădură drumul femeii. Încercând să îşi ascundă surprinderea, barmanul întoarse rapid capul spre Matthew.

Matthew auzi paşi în spatele său. Bărbatul ce venea spre el era bine îmbrăcat, cu vreo douăzeci de ani mai vârstnic decât el. Părul negru, pieptănat pe spate şi privirea plină de cruzime îi amintiră de Antonio Sedillos din Texas. La gândul preţului pus de acesta pe capul lui, îl trecură fiori pe şira spinării.

Bărbatul se opri la un metru de el. În ochii lui negri, strălucea o autoritate de fier.

— Bag seamă că, în loc să stea acasă, cu dumneata, femeia dumitale preferă să caute tovărăşie prin alte părţi. E mereu atât de nesupusă?

Câţiva bărbaţi pufniră în râs.

Matthew se opuse cu greu tentaţiei de a arunca o privire spre barman. Dar ştia că nu ar fi deloc indicat.

— Nu, domnule, nu e. Asta e prima dată când face aşa ceva. Credeam că s-a schimbat; zâmbi forţat. Dar pare-se că o târfă rămâne târfă toată viaţa.

Murmure de aprobare.

Bărbatul îşi îngustă ochii.

— Nu vreau să te jignesc, dar mă uit la dumneata şi

nu văd un bărbat care ştie cum să ţină o femeie în frâu; expresia lui spunea însă tocmai contrariul. Şi cu atât mai puţin, o femeie ca asta.

Le făcu semn cu capul bărbaţilor care o ţineau pe Annabelle şi aceştia o aduseră înaintea lui.

Cu părul căzându-i despletit peste umeri, Annabelle avea o privire aspră, sfidătoare.

Matthew dădu să facă o mişcare, dar văzând avertizarea ce străfulgeră în ochii ei, încremeni.

Bărbatul ridică o buclă de pe pieptul Annabellei şi o frecă între degete.

— Lasă-mă să ghicesc. Ai cumpărat-o dintr-un loc ca acesta, crezând că, odată eliberată, se va schimba; clătină, ţâţâind, din cap. Doar neghiobii se amăgesc cu gândul că pot schimba destinul unui om. Lasă-mă să-ţi dau un sfat, ca de la bărbat la bărbat.

Îi aruncă lui Matthew o privire paternă, apoi îşi trecu degetul peste obrazul Annabellei şi în jos, pe gât, oprindu-se brusc acolo unde erau descheiaţi nasturii cămăşii.

Frica Annabellei era trădată doar de înălţarea şi coborârea rapidă a pieptului.

Matthew se crispă, arzând de dorinţa de a riposta. Şi ştiind că nu poate.

— În adâncul sufletului, orice femeie vrea să ştie că bărbatul de lângă ea e puternic şi capabil s-o ocrotească; în privirea individului se citea o sinceritate absurdă. Eşti de acord?

— Întru totul, răspunse Matthew, arzând de dorinţa de a-i arde un pumn.

— Atunci te-aş sfătui ca în noaptea asta să-i dai o lecţie în ale ocrotirii.

Ştiind exact la ce se referea bărbatul, Matthew încercă să îşi imagineze ce viaţă trebuie să fi dus Annabelle, având de a face cu astfel de indivizi. Annabelle

îşi ţinea capul plecat, mâinile îi atârnau moi pe lângă corp.

— Aşa am să fac, răspunse Matthew, cu stomacul întors pe dos de dezgust. Mulţumesc pentru sfat.

— Cu mare plăcere.

La un semn al bărbatului, oamenii acestuia îi dădură imediat drumul Annabellei.

Ea se opri lângă Matthew, ţinând în continuare capul în pământ. Matthew o luă uşor de braţ, pregătindu-se să plece.

— A, şi încă un lucru.

Auzind falsa amabilitate din vocea bărbatului, Matthew se întoarse. Şi dădu cu nasul de ţeava propriei sale arme. Instinctiv, făcu un pas în faţa Annabellei.

Faţa bărbatului se destinse încet într-un zâmbet.

— Ai uitat ceva.

Întoarse arma cu patul spre Matthew şi i-o întinse.

Când Matthew dădu s-o ia, bărbatul trase arma înapoi.

— Ca să mă încredinţez că ai înţeles exact la ce fel de lecţie mă refer, aş vrea să-ţi fac o demonstraţie, dacă nu te superi.

Matthew făcu un pas în faţă.

— Ba mă supăr.

Se uită, cu coada ochiului, la barman şi văzu că acesta clatină, aproape imperceptibil, din cap.

— E femeia mea. Şi, dacă trebuie să i se dea o lecţie, eu voi fi cel care i-o dă.

Faţa bărbatului se crispă în faţa sfidării.

— Prea bine. Atunci, te rog s-o faci.

Detestând ceea ce trebuia să facă, Matthew se întoarse din nou cu faţa spre Annabelle. Ea îşi ţinea în continuare capul în pământ.

— Uită-te la mine.

Ea nu îi dădu ascultare.

El o smuci de bărbie, forţând-o să ridice privirea.

— Uită-te la mine, am spus.

O scânteie se aprinse în ochii ei preţ de o clipă, spunându-i că înţelege ce face. Şi totuşi, îi venea atât de greu să o facă!

O plesni o dată peste faţă. Ea primi lovitura fără să clipească. Matthew simţi că i se rupe inima.

O lovi iar şi se rugă ca ea să îşi ţină capul plecat. Annabelle îşi ridică bărbia, sfidătoare, cu o privire ce părea să spună: „Doar atâta poţi?”

O plesni din nou, cât de tare îl lăsă inima, şi de astă dată Annabelle nu mai înălţă privirea.

— Îţi promit, murmură ea după o clipă, că n-am să mai fac. Dorindu-şi cu disperare să poată şterge urmele loviturilor de pe obrazul ei, Matthew o împinse spre uşă. Aşteptă ca Annabelle să iasă, apoi se întoarse.

— N-are să mai calce pe-aici. Bărbatul îi întinse arma.

— Şi nădăjduiesc că n-ai s-o faci nici dumneata.

Capitolul *22*

Annabelle se năpusti afară pe trotuarul scufundat în beznă, se lipi cu spatele de clădire şi rămase acolo, cu urechile ciulite.

— N-are să mai calce pe-aici, răzbi până la ea glasul adânc al lui Matthew.

Îşi atinse obrazul stâng. Încă mai simţea pe piele usturimea palmelor primite de la el. Totuşi, judecând după expresia chinuită pe care o întrezărise în ochii lui, ştia că pe el loviturile acelea îl duruseră mult mai tare decât pe ea.

— Şi nădăjduiesc că n-ai s-o faci nici dumneata.

Annabelle închise ochii. Nu mai spune nimic, Matthew. Pleacă.

Doar pleacă.

Peste câteva secunde, Matthew ieşi pe uşă, cu arma în mână şi chipul împietrit. Când se întoarse şi o văzu, o parte din acea asprime se topi. Annabelle simţi cum creşte în el sentimentul de revoltă, gata să dea pe dinafară. Clătină din cap. Înţelegându-i parcă îndemnul tăcut, Matthew aruncă o ultimă privire înapoi, apoi o luă uşor de braţ şi o conduse până la colţul străzii. Acolo o trase pe o alee.

Numele ei îi scăpă de pe buze într-o şoaptă răguşită.

— Iartă-mă… pentru ceea ce am făcut, ceea ce-am spus… Ridică mâna, dând parcă să îi atingă obrazul, apoi şovăi. N-am vrut să te rănesc. Am…

— Ştiu, Matthew. Ştiu.

În lumina difuză a felinarului, nu putea să desluşească decât regretul lui plin de duioşie.

— Sigur eşti bine? stărui Matthew, cercetându-i faţa.

Îngrijorarea lui o făcu să zâmbească. Se aşteptase la niscaiva scuze, dar nicidecum la asta. Râse uşor, încercând să destindă atmosfera.

— Matthew, asta a fost o nimica toată. Am primit eu bătăi adevărate, crede-mă.

Voise să-i uşureze conştiinţa. Dar cuvintele avură asupra lui tocmai efectul opus.

Oftând, Matthew îşi apropie faţa de a ei, până ce frunţile li se atinseră. Îi atinse braţele şi apoi îşi aşeză mâinile pe umerii ei. Annabelle îi simţea răsuflarea caldă pe obraz. Matthew închise ochii, dar ea nu îndrăzni să facă aşijderea. Rămase încremenită. Trupurile nu li se atingeau, dar erau prea aproape unul de altul. Nu era o apropiere necuviincioasă, în ceea ce îl privea. Annabelle ştia asta. Şi totuşi, nu fusese în toată viaţa ei mai conştientă de apropierea unei alte fiinţe.

Bulversată de reacţia sa, Annabelle făcu, cu grijă, un pas înapoi.

Matthew se încruntă uşor.

— Aşteaptă aici.

Se făcu nevăzut după colţ şi după un minut se întoarse cu o batistă udă în mână. Stoarse batista şi îi ridică bărbia.

Annabelle îşi aminti de sângele cu care o mânjise barmanul abia când el începu să îi şteargă faţa. Gândul îi zbură imediat la reacţia pe care a avut-o Matthew când a găsit-o în odaia din dos.

— În legătură cu ceea ce ai văzut în noaptea asta, Matthew… aş vrea să îţi explic. Când ai intrat… lucrurile păreau cu totul altfel decât erau în…

— Ştiu, şopti el.

— Bine, dar privirea ta…

Matthew o opri cu un gest.

— Am spus că ştiu. Barmanul mi-a explicat ce făceaţi voi doi acolo… în timp ce mă strângea de gât; zâmbi mânzeşte. E un om foarte convingător.

Annabelle chicoti.

— Dacă n-aş fi ştiut că e de partea noastră, poate că mi-aş fi făcut griji în privinţa ta.

Matthew afectă o mină rănită, apoi redeveni serios.

— Te-am urmărit până în oraş, convins că am să te prind cu mâţa-n sac; îşi întoarse o clipă privirea. O parte din mine chiar *spera* să fie aşa ca să pot dovedi o dată şi pentru totdeauna că nu te-ai schimbat. Că soţii Carlson, Kathryn… că toţi se înşelau în privinţa ta. Şi că eu aveam dreptate.

Deşi era sincer de astă dată, era clar că nu-i venea uşor să îşi ceară iertare. În cutele subtile ale feţei lui se citea încă un dram de neîncredere, dându-i de înţeles că încă nu era întru totul convins de onestitatea ei.

Annabelle nu putu decât să dea din cap, uimită nu atât de sinceritatea acestor vorbe – Matthew fusese

dureros de sincer cu ea şi până acum – cât de umilinţa lui. Aceasta era o latură de-a lui Matthew Taylor pe care încă nu o văzuse.

Matthew reîncepu să îi şteargă cu blândeţe obrazul.

— Sar la bătaie, să te apăr de indivizii ăia şi asta mi-e răsplata! Clătină din cap, schiţând un zâmbet în colţul gurii.

— Hm, ciudat mod de a apăra o femeie, replică Annabelle mucalită, masându-şi uşor maxilarul.

Matthew încremeni şi ea regretă imediat că readusese subiectul în discuţie. Se înroşi.

— N-am dat niciodată într-o femeie, Annabelle.

— Ştiu, Matthew… mi-am dat seama.

O spusese cu toată seriozitatea, dar văzându-l că zâmbeşte, zâmbi şi ea. Matthew îşi stăvilise puterea atunci când o lovise, aşa cum făcuse şi barmanul cu el. Braţele lui musculoase, lucrate de-a lungul anilor de muncă grea, erau în stare de o lovitură mult mai puternică.

— Îţi promit că n-am să mai fac, şopti el, repetând cuvintele rostite de ea la cârciumă cu doar câteva minute în urmă.

— Vezi să te ţii de promisiune.

Matthew făcu un pas înapoi şi ochii îi căzură pe decolteul ei. Clipi fâstâcit şi, încordându-şi maxilarul, îşi întoarse privirea. Apoi, parcă împotriva voinţei sale, se uită iar la ea.

Simţind că îi iau foc obrajii, Annabelle îşi încleştă degetele pe cămaşă şi se întoarse cu spatele la el, încheindu-şi grăbită nasturii. Pe dedesubt purta o bluză de corp ce o acoperea, dar îi cunoştea îndeajuns de bine pe bărbaţi ca să ştie că nu le trebuia mult ca să li se aprindă imaginaţia. Mâinile îi tremurau îngrozitor, iar cu nasturii aceia exasperant de minusculi, nu reuşea să…

— Eu am să aştept ceva mai încolo până… isprăveşti.

— Da, mulţumesc. Nu va dura decât un minut.

Închise ochii şi inspiră de câteva ori adânc. Nu avea în minte decât privirea lui. Îşi trăise mare parte din viaţă ademenind bărbaţii. Îmbrăcând haine care să le atragă atenţia. Folosind cuvinte care să îi atragă în joc. Atingându-i într-un mod aparent inocent, când inocenţa era ultimul lucru pe care îl aveau în gând şi unul, şi altul. Simţi că i se strânge inima la gândul că Matthew ar putea crede că încercase să folosească asemenea tactici cu el.

După o clipă, se calmă îndeajuns cât să îşi poată petrece năstureii prin cheotoarele înguste, apoi se apropie de el.

Porniră unul lângă altul spre locul de popas, învăluiţi într-o tăcere neaşteptat de liniştitoare. Bucuroasă să lase în urmă orăşelul Parkston, Annabelle se folosi de răgaz ca să îşi pună ordine în gânduri. Iar ele reveniră, în mod repetat, la una dintre marile diferenţe care existau între bărbaţi şi femei – la cât de atras e un bărbat să se uite la trupul unei femei. Şi la cât de diferite sunt calităţile de care se simte atrasă o femeie. Ştia că Dumnezeu trebuie să fi creat lucrurile aşa cu un scop anume – şi nu îi punea înţelepciunea sub semnul întrebării – dar totuşi nu putea înţelege de ce Creatorul îi făcuse pe bărbaţi şi pe femei atât de diferiţi unii de alţii în această privinţă. Părea o rânduială menită să semene derută şi vrajbă.

Se gândi la bărbatul de lângă ea şi la toate lucrurile pe care le ştia despre el – unele chiar fără ştirea lui. Şi îşi jură să fie mai atentă în preajma lui, să nu se îmbrace sau să acţioneze într-un fel care ştia că ar putea provoca din nou tulburarea pe care i-o citise adineauri pe faţă.

Razele palide ale lunii scânteiau, reflectate de ceva în depărtare. Era prelata albă a căruţei lor. O privelişte cât se poate de bine-venită. Deşi nu ştia cum şi când anume se întâmplase, realiză cu oarecare reţinere neaşteptata

afecţiune pe care i-o purta lui Matthew. La fel ca fratele său, Matthew Taylor era un om bun şi cinstit – chiar dacă uneori putea fi îndărătnic ca un catâr şi mult prea cârcotaş. Îi veni în minte zâmbetul timid, copilăros, pe care îl schiţase când pomenise de discuţia avută cu barmanul, în timp ce acesta îl „strângea de gât”. Fără să vrea, scăpă un chicot.

— Ce-i atât de amuzant?

Annabelle scuturǎ din cap.

— Mă gândeam doar la înfruntarea ta cu barmanul.

Matthew inspiră zgomotos.

— Să fi avut mai mult timp, cred că l-aş fi dovedit.

Annabelle izbucni în râs.

— Fără doar şi poate.

Un vânticel răcoros umflă prelata căruţei şi Annabelle îşi frecă înfrigurată braţele, abia acum realizând cât era de obosită şi de înfometată. În seara asta nu prea se atinsese de mâncare, dar acum numai la asta îi stătea gândul. Îşi stinsese focul înainte de a pleca în oraş şi observă că la fel făcuse şi Matthew.

— Cel mai bine-ar fi să-mi fac focul.

— Te superi dacă ţi-l aprind eu?

Matthew ridică privirea, apreciind parcă poziţia lunii.

— Mă tem că, dacă te las să-l reaprinzi singură, ne prinde răsăritul aici.

— Ţin să te anunţ că în seara asta l-am aprins din numai treizeci şi nouă de încercări! Totuşi, mulţumesc, îţi accept bucuroasă ajutorul.

Matthew îi aprinse focul cât ai bate din palme, apoi se ridică şi dădu să plece.

— N-am prea mâncat la cină, aşa că mă gândeam să încălzesc ceva de-ale gurii, spuse Annabelle, întorcând uşor capul. Ţie nu ţi-e foame?

Câteva minute mai târziu şedeau de o parte şi de alta

a focului, bucurându-se de căldura emanată de flăcări şi de tăcerea preriei, mâncând fasole cu şuncă de porc şi ostoindu-şi setea cu apă. În ciuda simplităţii mesei, Annabelle găsi o reală desfătare atât în bucate, cât şi în compania lui Matthew.

— De ce ai plecat fără să-mi spui ce aveai de gând să faci?

Annabelle ridică privirea şi văzu că o fixează. În lumina galbenă-roşiatică a focului faţa lui bronzată părea aproape arămie. Annabelle îşi puse blidul deoparte.

— Fiindcă m-am gândit că nu vei fi de acord şi că vei încerca, poate, să mă opreşti.

Matthew clătină încet din cap.

— Nu cred că s-a născut încă bărbatul care să te oprească pe tine, Annabelle.

Annabelle zâmbi. Acesta fusese cândva adevărul, dar apariţia lui Jonathan McCutehens în viaţa ei schimbase totul. Ce păcat că Jonathan n-a ştiut ce înrâurire minunată a avut asupra ei, cât de multe o învăţase într-un răstimp atât de scurt… Sau poate că a ştiut.

— Cine-i fata asta de care mi-a zis barmanul – cea pe care o cauţi?

Întrebarea lui Matthew o readuse în prezent şi Annabelle se rugă să găsească vorbele potrivite.

— O fată care mi-a fost tovarăşă de suferinţă la bordelul din Willow Springs; deşi stăteau la distanţă unul de altul, simţi cum Matthew se crispează. A fost răpită în toiul nopţii, anul acesta, în ianuarie. Pe perna ei s-au găsit urme de sânge.

Cu privirea aţintită spre foc, Annabelle îi povesti lui Matthew tot ce aflase de la barman.

— Am s-o caut pân-am s-o găsesc, adăugă ea, coborând dinadins glasul.

În mod vădit, această ultimă afirmaţie îl intrigă.

— Oricât ar fi de periculos?

Ştiind că lui Matthew nu-i va plăcea răspunsul ei şi anticipând concluzia pe care o va trage, Annabelle alese să nu răspundă direct la întrebare.

— Vreau să o răscumpăr.

Într-un târziu, Matthew dădu din cap, dar clar nu a aprobare.

— Cu ce bani?

Refuzând să intre în joc, Annabelle continuă pe acelaşi ton coborât.

— Ştim amândoi răspunsul la această întrebare, Matthew.

— Crezi că asta şi-ar fi dorit Johnny?

Întrebarea i se păru inutilă Annabellei, căci în ea era cuprins tocmai răspunsul pe care îl căuta Matthew. Îl pironi o clipă cu privirea, aşteptând. În cele din urmă, Matthew păru să se dumirească şi îşi întoarse capul.

— Şi dacă n-o găseşti?

— Am s-o găsesc.

— Şi dacă, totuşi, nu vei izbuti să dai de ea?

Annabelle îşi ridică umerii, apoi îi lăsă să cadă. Pe unde-o fi Sadie acum? I se puse un nod în gât.

— Atunci cred că… n-are să treacă zi din viaţa mea…

I se frânse vocea. Neputând stăvili emoţia ce îi umplea pieptul, coborî capul şi respiră adânc.

— În care să nu regret amarnic că n-am putut face pentru ea ceea ce a făcut Jonathan pentru mine.

O lacrimă i se prelinse pe obraz. Totuşi, se căzni să ridice privirea.

— Şi ceea ce ai făcut tu pentru mine… în noaptea asta.

Văzând cutele ce apărură pe fruntea lui, ştiu că Matthew a înţeles. Şi de astă dată nu întoarse privirea, fapt care îl înălţă în ochii ei.

— De când o ştii pe fata asta?

— Am cunoscut-o pe Sadie acum patru ani, când a fost adusă la bordelul din Willow Springs; şovăi, ştiind că următoarele ei cuvinte aveau să-l bulverseze. Avea doar unsprezece ani pe atunci.

Cutele de pe fruntea lui se adânciră. Matthew scutură din cap, de parcă n-ar fi auzit bine.

— Unsprezece ani? Păi… asta e vârsta pe care o are…

Nu putu să ducă fraza până la capăt, aşa că o făcu Annabelle în locul lui.

— Lilly.

Stupoare. Dezgust. Milă. Mânie. Toate acestea scăpărară pe chipul lui, într-o fracţiune de secundă.

— Părinţii lui Sadie au venit aici din China ca să le asigure copiilor un trai mai bun; oftă. Nu ştiu ce s-a întâmplat exact. Sadie a fost mereu rezervată în privinţa asta. La drept vorbind, e o copilă rezervată în general. Tot ce ştiu e că părinţii ei au murit şi ea a rămas singură pe lume; clătină din cap. Ceea ce e o nenorocire pentru o fată prin părţile astea.

Matthew îşi îngropă capul în mâini. Aproape desluşind geamătul tăcut ce izvorî din adâncul lui, Annabelle îşi rezemă capul pe genunchi şi se rugă. Se rugă pentru Sadie, se rugă s-o găsească şi se rugă pentru Matthew care începea să înţeleagă ce fel de viaţă dusese ea.

În tăcerea ce se lăsă între ei, nu se auzea decât pârâitul focului.

După câteva minute, Matthew se ridică. Zgomotul o făcu să ridice capul. Ochii lui străluceau de emoţie.

— Mâine vom trece în teritoriul Wyoming. De-a lungul căii ferate Union Pacific, între Cheyenne şi Laramie, sunt câteva orăşele.

Matthew făcu o pauză, apoi adăugă:

— Ai idee unde ar fi putut s-o ducă? Ştii vreun oraş cunoscut pentru… astfel de afaceri?

Annabelle clătină din cap.

— Puteau s-o ducă oriunde. Nu există orăşel, cât de mic, unde să nu existe *astfel de afaceri*.

Matthew rămase o clipă tăcut.

— O s-o găsim noi, şopti el într-un sfârşit, după care se răsuci şi se îndepărtă.

Annabelle îl petrecu cu privirea până ce Matthew trecu de căruţă şi se făcu nevăzut în întuneric, apoi se acoperi cu pătura şi se ghemui pe o parte – ostenită, recunoscătoare şi, în mod straniu, plină de speranţă. Aşteptă câteva minute până când zgomotele – paşii lui Matthew şi nechezatul cailor, urmat de murmurul vocii lui dezmierdând animalele – încetară, apoi scoase din pantalonaşii de sub fustă pergamentul pe care îl luase din odaia din dos a cârciumii.

Portretul rudimentar nu aducea decât vag cu Matthew Taylor. Annabelle nici n-ar fi făcut legătura dacă n-ar fi văzut numele. Citi acuzaţiile care i se aduceau. N-ar fi crezut ca Matthew să fie un cunoscător al jocurilor de noroc. Ei, dar din afiş reieşea tocmai faptul că nu era. Sau, în orice caz, nu unul foarte bun.

Zâmbi amar, mişcată nu atât de ghinionul lui, cât de asemănările dintre ei. Amândoi fugeau de trecut. Asta explica înfrigurarea cu care îşi dorise Matthew postul de călăuză şi poate chiar nerăbdarea lui de a pleca din Willow Springs… dacă fusese sau era pe cale să fie descoperit.

Făcu pergamentul sul şi îl aruncă în foc. Urmărind cum mistuiau flăcările hârtia, avu o revelaţie dulce-amară. Îl judecase greşit, din mai multe puncte de vedere. Iar într-o privinţă anume era din cale afară de bucuroasă că se înşelase.

Matthew Taylor semăna, totuşi, izbitor de tare cu fratele lui mai mare.

Capitolul

Mutându-şi greutatea pe celălalt picior, Matthew îşi coborî privirea spre locul unde şedea Annabelle, dincolo de foc.

— Cum adică nu ştii să călăreşti?

Văzând că Annabelle nu spune nimic, îşi înclină capul într-o parte, sperând să îi atragă atenţia. Dar ea continuă să adauge ingrediente în bolul pe care îl ţinea în poală, ţinându-şi cu îndărătnicie privirea plecată – ceea ce era ciudat având în vedere relaţia armonioasă ce se formase între ei în ultima săptămână.

După discuţiile cu scântei pe care le avuseseră în Willow Springs, Matthew n-ar fi crezut să fie vreodată cu putinţă, dar adevărul e că acum se înţelegeau cât se poate de bine. Descoperea o latură a ei pe care n-o văzuse înainte şi, deşi încă nu era pregătit să se încreadă total în ea, începuse să aştepte cu nerăbdare serile, când luau cina împreună şi stăteau de vorbă.

— Annabelle? stărui el cu blândeţe.

Annabelle îşi îndepărtă cu dosul palmei o şuviţă căzută pe frunte, văzându-şi dezinvoltă de lucru.

— Ei bine, da: nu ştiu să călăresc, spuse ea în cele din urmă pe un ton jovial, după care ridică din umeri în semn că nu vrea să vorbească despre asta.

Ceea ce îl aţâţă şi mai tare. În ultimele zile, de când începuseră să călătorească de-a lungul râului Platte, pe urmele caravanei lui Jack Brennan, Annabelle condusese deja de două ori căruţa. Mânase caii peste terenul accidentat şi adesea plin de hârtoape al câmpiilor din Wyoming cu o pricepere nebănuită. Totuşi, una este să conduci o căruţă, şi alta, să călăreşti.

— N-ai încercat niciodată?

— Am călărit în copilărie; Annabelle oftă, clătinând din cap. Dar asta a fost demult.

— Aş putea să te învăţ. Pun rămăşag că ţi-ai aminti repede cum să te ţii în şa.

Annabelle îşi strânse buzele, cu privirea fixată în continuare asupra bolului.

— Apreciez propunerea, Matthew, dar am să mă mulţumesc cu mânatul cailor şi cu mersul pe jos, spuse ea, adăugând încă puţină făină în aluat.

Patrick Carlson avusese dreptate în privinţa pesmeţilor preparaţi de ea, iar Matthew ajunsese să îi aştepte cu nerăbdare. Mai ales atunci când erau fierbinţi şi proaspeţi, ca în seara asta. Privirea i se opri, involuntar, pe obrazul ei stâng. Deşi Annabelle nu mai adusese nici măcar o dată vorba de palmele pe care i le dăduse la cârciumă, amintirea lor îl chinuia şi acum.

O studie preţ de o clipă. Nu ştia de ce, dar era sigur că Annabelle nu îi spusese tot adevărul. De ce refuza, oare, să se mai urce în şa? îi era frică? După toate greutăţile cu care se înfruntase Annabelle în viaţă, se îndoia că i-ar fi teamă de aşa ceva.

De când îi vorbise de Sadie, nu îi dădea pace o întrebare: ce vârstă avea Annabelle când a început să lucreze la bordel? Se ruga ca povestea ei să nu fie asemănătoare cu cea a lui Sadie şi, ori de câte ori lua în considerare această posibilitate, i se umplea sufletul de durere.

Studie trăsăturile delicate ale chipului ei. De un lucru era acum sigur – dacă ar fi avut de ales, Annabelle nu ar fi ales niciodată o asemenea viaţă. Şi îi era ruşine că gândise cândva asta despre ea. Văzuse dovada în ochii ei la cârciuma din Parkston şi, mai apoi, când i-a vorbit de Sadie şi în strălucirea ei ce se adâncea cu fiecare milă ce îi îndepărta de Willow Springs.

— Sunt convins că ţi-ar plăcea la nebunie. De ce nu vrei să mai faci o încercare?

Având în vedere aprigul ei spirit independent, o şi vedea savurând libertatea pe care o simţi când eşti călare pe un cal puternic şi îl laşi să alerge slobod.

— Dă-mi voie, te rog, să te învăţ.

Annabelle clătină din cap.

— Eşti amabil, Matthew, dar pur şi simplu nu sunt interesată.

Hotărât să descopere motivul ce se ascundea în spatele acestui refuz categoric, îi veni o idee. Se ghemui să îi vadă mai bine expresia feţei. Ghicindu-i în mod clar intenţia, Annabelle se concentră şi mai abitir asupra aluatului. Matthew zâmbi pe sub mustaţă, savurând aşteptarea.

Cu mâinile sprijinite pe genunchi, oftă din rărunchi.

— Ei bine, n-am vrut să se ajungă aici, doamnă McCutehens, dar… – după cum am spus-o răspicat de la bun început – niciunul dintre noi nu se poate da în lături de la sarcinile ce îi revin. Or faptul că nu ştii să călăreşti mă tem că ne încetineşte.

Fără să-şi ridice privirea, Annabelle începu să frământe aluatul.

— Nu mai spune, domnule Taylor!

Annabelle se pricepea – mult mai bine ca el – să îşi ascundă zâmbetul în astfel de împrejurări. Dar vocea ei căpătase iarăşi acel ton înţepat ce, în acest stadiu al jocului, îi aducea mult mai multă satisfacţie decât un surâs.

— Chiar aşa, doamnă McCutehens, şi tare mi-e că, dacă nu îţi îndeplineşti obligaţiile contractuale, mă voi vedea silit să îmi prezint, neîntârziat, demisia. Şi va trebui să tocmeşti o altă călăuză. Detest, desigur, să-ţi fac una ca asta, dar…

— O, desigur, îl luă ea peste picior, după care trase aluatului un bobârnac, imaginându-şi, fără doar şi poate, că era faţa lui.

— Dar… Matthew oftă teatral. Bărbaţii trebuie să facă uneori alegeri dificile.

— Aşa e. Şi femeile aşijderea, ripostă Annabelle, rupând o bucată de cocă pe care o modelă sub formă de minge, apoi o întinse la grosimea de aproximativ trei centimetri şi o aşeză în ceaunul agăţat deasupra focului. Aluatul sfârâi în untura fierbinte.

Îmbătat de mirosul apetisant, Matthew tuşi uşor să-şi acopere chiorăitul stomacului.

Annabelle se aplecă deasupra oalei şi inspiră adânc, închizând ochii.

— Mmm, nu-i aşa că miroase bine? făcu ea în cele din urmă, după care se uită la el cu o mină tristă. O… dar îmi pare rău, pesmeţii sunt numai pentru angajaţi.

Cât de nemiloasă putea să fie! Matthew savura jocul.

— La o adică… m-aş putea lăsa convins să mai rămân o zi, două.

Dădu să ia nişte cocă din bol. Ea îi dădu peste mână.

— Mă tem că în ultima vreme n-am fost prea mulţumită de prestaţia dumitale, domnule Taylor. Chiar voiam să-ţi vorbesc despre asta. E prea mult praf şi vânt şi prea mare uscăciune prin părţile astea pentru gustul meu. Dacă nu mă înşel, mi-ai făgăduit ploaie înainte să plecăm din Willow Springs. Te-ai dat de ceasul morţii să pornim la drum neîntârziat, înainte să se pornească ploile.

Scrută teatral cerul ce se întindea albastru şi fără de nori până hăt departe în apus, deasupra vârfului Laramie Peak, apoi slobozi un oftat.

— Aşa că… mă tem că va trebui să mă lipsesc de serviciile dumitale. Cu nespusă părere de rău, desigur.

Expresia ei serioasă şi tonul de o sinceritate aproape

verosimilă îl făcură să chicotească.

— Cum de reuşeşti?

— Nu înţeleg la ce te referi, ripostă ea mucalită.

— Cum reuşeşti să pari atât de sinceră când eu ştiu cât se poate de sigur că nu eşti?

Annabelle puse ultimul pesmet în untură şi acoperi oala cu un capac.

— E simplu. Trebuie să-ţi doreşti să-l faci pe celălalt să râdă la fel de mult cum îţi doreşti să râzi tu însuţi; zâmbetul Annabellei deveni poznaş. Şi nu strică să ştii să minţi.

Matthew izbucni în râs, observând cum, în momentul în care Annabelle îşi lăsă masca să cadă, ochii ei se luminară ca albastrul aprins al unui cer fără nori.

— Acesta, doamnă McCutehens, este unul dintre cele mai sincere lucruri pe care le-ai spus vreodată; ignorând privirea trufaşă pe care i-o aruncă Annabelle, Matthew se aplecă spre foc să inspire mirosul.

— În cât timp sunt gata pesmeţii?

— În vreo cincisprezece minute. Cum îţi spun de fiecare dată când mă întrebi.

Zicând acestea, Annabelle îi întinse o bucăţică de aluat, pe care reuşise cumva să o ascundă în palmă.

Matthew şi-o aruncă în gură, se ridică şi apoi întinse mâna să ia bolul.

— Mă duc eu să-l spăl.

Annabelle se lumină la faţă, nevenindu-i parcă a crede.

— Vai, vă mulţumesc, stimate domn! Sunteţi nespus de amabil.

— Cu mare plăcere.

Când luă bolul, degetele li se atinseră şi el şovăi, cât se poate de conştient de pustiul din jurul lor şi de roşeaţa tot mai pronunţată din obrajii ei. Să fie din cauza căldurii

focului?…

Îşi drese glasul.

— Măcar atât să fac şi eu. Pesmeţii tăi merită din plin efortul. Şi-apoi, în felul ăsta ne va rămâne timp după cină pentru prima ta lecţie.

Cu aceste cuvinte, Matthew se îndepărtă, văzând parcă pumnalele imaginare pe care i le azvârlea Annabelle în spate.

— Cum are să ştie Manasseh ce vreau să facă?

— Aşa cum o ştie orice făptură de parte bărbătească: îi spui.

Tensiunea de pe chipul ei se risipi, dar doar preţ de o clipă.

Văzând cu câtă înfrigurare ţine frâiele, Matthew îi luă mâna şi îi descleştă degetele.

— Nu fi atât de încordată. Uite… ţine mâna cu palma în jos şi degetele îndreptate spre grumazul lui. Aşa. Acum aşază-ţi degetul mic sub frâu şi celelalte degete deasupra.

Annabelle ştia să urmeze instrucţiuni – atunci când voia.

— Iar acum întoarce uşor mâna astfel încât degetul mare să fie deasupra şi încheieturile degetelor să fie îndreptate înainte.

— Îmi era mai comod cum ţineam frâiele înainte.

— Cu vremea ai să te obişnuieşti. N-avea grijă, Manasseh n-are să te arunce din şa. E blând ca o mieluşică.

— Şi iute ca săgeata. V-am văzut eu cum goniţi prin prerie.

— Asta fiindcă îi dau frâu liber.

Annabelle îl străfulgeră cu o privire, apoi îşi întoarse imediat atenţia spre cal.

— Şi dacă va crede că îi dau frâu liber?

Coborându-şi capul ca să îşi ascundă zâmbetul,

Matthew se făcu că verifică încă o dată chinga – pe care o ajustase deja înainte.

— Îţi promit că n-o va lua la goană cu tine.

În momentul acela, Manasseh necheză şi scuturǎ din cap, făcând-o să se crispeze din nou.

— Simte doar că eşti agitată. Totul e în ordine.

— Încă tot nu înţeleg de ce trebuie să fac asta.

Matthew mângâie flancul calului.

— Nu trebuie s-o faci, dar sunt mândru de tine că eşti dispusă să încerci.

Annabelle se îndreptă uşor de spate.

— De ce nu pot să călăresc şi eu ca toate celelalte femei?

— În primul rând, nu toate femeile călăresc cu ambele picioare în partea stângă a şeii. Sau, mă rog, nu prin părţile astea. Călărind în poziţia asta, vei avea mai mult control asupra calului şi te vei simţi mai în siguranţă. Şi-apoi, nu e nimeni aici să te vadă. Mai târziu, dacă doreşti, poţi învăţa să călăreşti şi femeieşte.

— Tot tu ai să mă înveţi şi asta?

Matthew defectă tachinarea în vocea ei, dar alese să o ignore.

— Şi nu uita: păstrează-ţi greutatea echilibrată în şa. Nu te înclina prea mult spre stânga sau spre dreapta. Apleacă-te niţel înainte; fără să îi atingă piciorul, îi făcu semn să se tragă mai în faţă. Aşază-te întotdeauna în partea cea mai joasă a şeii şi ţine-ţi picioarele lipite uşor de animal. Nu strânge prea tare; o apucă de cizmă. Călcâiul cizmei trebuie să fie în linie cu scăriţele, iar partea din faţă a tălpii rezemată pe cadrul scăriţelor. Degetele de la picioare trebuie să fie îndreptate înainte, iar călcâiele, în jos.

Annabelle îl asculta cu o expresie stoică, îndoindu-se în mod vădit că îşi va aminti să facă toate astea odată.

Totuşi, după ce văzuse cu câtă pricepere mânuia caii suri, Matthew era încredinţat că Annabelle va deveni o călăreaţă desăvârşită – asta după ce îşi va fi depăşit teama.

— Ţine-ţi spatele drept, fără să te încordezi. Şi privirea înainte.

Annabelle trase adânc aer în piept şi se conformă.

— Nu fi încordată.

— Nu sunt.

— Ţine braţele relaxate pe lângă corp.

— Le ţin!

— Relaxate, am spus! ripostă Matthew, clătinând încet din cap, după care adăugă pe un ton mai blajin: Imaginează-ţi că antebraţele tale sunt o prelungire a frâielor.

Annabelle pufni în râs.

— Mai degrabă mi-aş imagina frâiele înfăşurate în jurul gâtului tău.

Matthew mustăci.

— Dacă asta te ajută.

— O, da, mă ajută!

Când Annabelle privi spre el, Matthew îi surprinse sclipirea din ochi.

Şovăi, curios să afle mai multe, dar nevoind să fie indiscret.

— Spuneai că n-ai mai urcat în şa din copilărie. Bănuiesc că s-a întâmplat atunci ceva… ce te-a speriat.

Annabelle îşi încleştă maxilarul şi îşi pironi mâna cu care ţinea frâul.

— Unei singure persoane i-am vorbit despre asta; râse răguşit, uşor stânjenită. Am căzut din şa. Afurisitul ăla de cal a pornit ca din puşcă şi a sărit peste îngrăditura ţarcului, trântindu-mă la pământ.

— Te-ai rănit?

— Mi-am rupt mâna. În după-masa aceea, tata m-a

pus să încalec din nou şi a ţinut calul de dârlogi ca nu cumva să mai păţesc ceva. Dar în ziua aceea mi-am jurat că n-am să mai sui în şa cât oi trăi.

Văzând-o că se înnegurează uşor la chip, Matthew realiză că Annabelle nu pomenise niciodată de copilăria sau de părinţii ei. Şi, judecând după expresia ei, era clar că îşi dorea să n-o fi făcut nici acum.

— Calul ăla afurisit… avea şi el un nume? întrebă Matthew, schimbând subiectul.

Annabelle îi aruncă o căutătură urâtă, în care se desluşea un dram de umor.

— Cacao!

Matthew zâmbi cu gura până la urechi.

— Şi pun rămăşag că de atunci nu te-ai mai atins nici de băutura cu pricina.

— Acum, că mă gândesc… ai dreptate. Îmi plăcea la nebunie cacaua, dar după acea păţanie parcă mi s-a tăiat pofta.

Manasseh fremătă sub ea şi Annabelle icni speriată, simţind cum i se risipeşte pe loc tot cheful de şagă.

— Putem să isprăvim odată cu lecţia asta?

Matthew îi repetă rapid instrucţiunile, apoi făcu un pas în spate.

Annabelle atinse – abia perceptibil – calul în coaste cu călcâiele şi aşteptă. Manasseh îşi scutură coama, necheză şi întoarse capul spre ea, întrebându-se, parcă, ce să facă.

— Încearcă din nou, Annabelle, ceva mai hotărât de astă dată şi ţocăie din buze.

Îi făcu o demonstraţie, Annabelle reproduse sunetul ca de sărutare, iar Manasseh o luă înainte la pas. Ţinând cu o mână frâiele, Annabelle şi-o încleştă pe cealaltă pe oblâncul şeii.

Matthew mergea lângă ei.

— Relaxează picioarele. Lipeşte-le uşor de abdomenul lui. Nu-ţi fie frică de el. Aşa.

Era impresionat de eforturile ei şi i-o spuse.

— Iar acum spune-i unde vrei să se ducă.

— Nu mă ispiti, ripostă Annabelle în şoaptă.

Matthew pufni în râs şi clătină din cap. Annabelle aşează frâiele în partea stângă a grumazului lui Manasseh. Calul se întoarse spre dreapta şi porni spre căruţă, încetinind când ajunse în dreptul ei.

— De ce a luat-o încoace? pufni ea nemulţumită.

— Pentru că asta i-ai spus tu să facă.

— Credeam că l-am îndemnat s-o ia la stânga.

— Dacă vrei s-o ia la stânga, aşază frâiele pe partea dreaptă.

Annabelle făcu întocmai, apoi slobozi un oftat.

— Nu mă ascultă. Ţi-am spus eu că e o idee proastă.

Auzindu-i iritarea din glas, Matthew întrezări preţ de o clipă fetiţa nerăbdătoare de odinioară.

— Mai ţii minte cum să-l faci să dea îndărăt?

Annabelle trase de f r ăie şi Manasseh pomiâncet de-a-ndărătelea.

În următoarele câteva minute, Matthew urmări, fără să spună nimic, cum Annabelle dă comenzi calului şi acesta le execută, făcând-o să prindă încredere.

— Iar acum mână-l puţin mai departe. Până la tufele acelea de pelin şi înapoi.

La jumătatea drumului înapoi, spre surprinderea lui, Annabelle îndemnă calul s-o ia la galop mic şi se ţinu perfect în şa.

Când se opri în dreptul lui avea răsuflarea întretăiată şi faţa îmbujorată de plăcere.

Matthew luă căpăstrul şi mângâie moţul alb dintre ochii lui Manasseh.

— Ei, cum a fost?

De parcă mai era nevoie să întrebe!

— Pot să mai dau o raită cu el?

— Chiar te rog. După câte văd eu, Manasseh te place.

Annabelle zâmbi încântată şi mângâie grumazul calului.

— Zău? De unde ştii?

Matthew ridică din umeri şi, amintindu-şi sfatul ei de adineauri, de astă dată reuşi să păstreze un ton cât se poate de serios.

— Fiindcă încă nu te-a azvârlit din şa – or, de obicei, asta face atunci când nu place pe cineva.

Annabelle făcu ochii mari de groază, apoi, văzând zâmbetul poznaş ce apăru pe chipul lui, şi-i îngustă ameninţător.

— Matthew Taylor, are să vină ea şi ziua când *tu* va trebui să înveţi ceva de la mine. Abia aştept clipa aceea.

— Şi eu la fel.

Annabelle zâmbi şi porni la galop.

Capitolul 24

Poţi să te duci tu prima; Matthew arătă cu capul spre pârâu, ştiind cât de mult aşteptase ea clipa asta.

Annabelle strânse, şovăitoare, din ochi.

— Sigur nu te superi?

Când văzu că Matthew încuviinţează din cap, Annabelle se lumină la faţă.

— N-am să stau mult, îţi promit.

— Stai cât pofteşti.

— Bine, dar vreau să apuci şi tu să te îmbăiezi înainte să se însereze.

Matthew luă încă doi pesmeţi din ceaun şi se lăsă pe spate în faţa focului.

— M-am mai îmbăiat eu pe întuneric, Annabelle. Şi-apoi, vreau să mă bucur în tihnă de încă o cafea… şi de bunătăţile astea, adăugă el, ridicând pesmeţii şi mişcând

sugestiv din sprâncene.

— Bine, dacă insişti…

Annabelle scotoci prin căruţă vreme de câteva minute. Când o văzu pornind spre pârâu cu braţele încărcate, Matthew se opri din mestecat.

— Ce faci cu tot calabalâcul ăla? Ai de gând să te muţi acolo?

— N-am mai făcut o baie cum scrie la carte de când am plecat din Willow Springs, acum o săptămână şi jumătate. Praful şi mizeria de pe drum mi-au intrat în păr, în haine, în piele… Mă simt de-a dreptul…

Matthew îi făcu semn să se oprească şi aruncă o privire spre propriile-i haine.

— Ştiu prea bine cum e, crede-mă. Doar că eu sunt, poate, mai obişnuit cu felul ăsta de viaţă decât tine.

— Chiar aşa… Annabelle tuşi uşor, cu o sclipire poznaşă în ochi. N-ar strica să te îmbăiezi şi tu cum scrie la carte.

Ignorând aluzia ei glumeaţă, Matthew arătă din nou spre pârâu.

— În amonte e un ochi cu apă ceva mai adâncă. N-ai să fii prea ferită de priviri de cealaltă parte a movilei, dar în afară de vreun câine de prerie sau de vreo salamandră curioasă, n-are cine să tragă cu ochiul.

O urmări cu privirea cum se îndepărtează cu pas sprinţar şi dispare de cealaltă parte a movilei nu foarte înalte ce se ridica la o aruncătură de băţ de locul în care se afla el. Apoi scrută orizontul. În vest, soarele abia ce se adăpostise dincolo de piscurile înzăpezite, lăsând în urmă o brazdă lată de un albastru strălucitor, pe când în est o semilună subţire tocmai ce îşi începea călătoria nocturnă pe bolta cerească.

O mişcare îi atrase atenţia.

Desluşi creştetul Annabellei. Văzu cum îşi ridică

braţul stâng şi apoi pe cel drept şi apoi zări ivindu-se o cămaşă. Realizând ce făcea Annabelle – şi ce făcea *el* – întoarse imediat privirea. Dar imaginea îi rămase înfiptă în minte. Hotărând că trebuia să pună o distanţă mai mare între ei, se aşeză de cealaltă parte a focului, cu spatele la ea. De aici priveliştea nu era nici pe departe atât de plăcută, dar nici atât de ispititoare.

Înfulecă încă un pesmet, îşi bău cafeaua rămasă şi îşi umplu iar cana. Apoi, încet şi dureros, un adevăr care până acum îi dăduse târcoale doar de departe, i se arătă în toată plinătatea lui. Acum înţelegea cum a ajuns Johnny să ţină la o femeie ca Annabelle.

Lăsă capul în pământ. *Johnny…*

Fratele său îi lipsea nespus de tare şi nu trecea zi fără să se întrebe cum ar fi stat lucrurile dacă Johnny ar fi fost încă în viaţă. Amintirea ultimei lor întâlniri îi trecu prin inimă ca fierul roşu. La gândul discuţiei aprinse pe care o avuseseră în noaptea aceea, la colibă, îl năpădiră iar remuşcările.

— Femeia asta nu te iubeşte, Johnny. Se foloseşte doar de tine. Sper că ţi-ai dat seama.

Aruncă o privire spre uşa închisă a odăii din dos, unde dispăruse Annabelle, păsându-i prea puţin că ea s-ar putea să-l audă.

Johnny, de obicei iute din fire, nu îi dădu de astă dată o ripostă tăioasă, ci îi zâmbi.

— Ştiu, Matthew.

Matthew îşi ridică, perplex, mâinile în aer.

— Şi-atunci ce se întâmplă aici? îţi faci şi tu puţin de cap, fără ca de data asta să trebuiască să plăteşti cu banii jos?

Johnny se întunecă la faţă, şi Matthew ştiu că aluzia la trecutul său îşi lovise ţinta.

— Fii atent ce spui, Matthew, murmură Johnny. O

iubesc pe Annabelle. Annabelle e soţia mea şi n-am să permit nimănui să o ponegrească. Nici măcar ţie.

— S-o ponegrească?! pufni Matthew, reprimându-şi cu greu o înjurătură. Femeia asta nu-i decât o târfă, o…

În momentul următor, Matthew se trezi trântit la podea cât era de lung, cu obrazul stâng pulsând. Simţi gust de sânge pe buze. Johnny îi întinse mâna, dar el i-o respinse şi se căzni să se ridice singur în picioare, încă ameţit din cauza loviturii.

— Nu-ţi permit să vorbeşti aşa despre soţia mea, Johnny clătină din cap şi îşi masă pumnul. Îmi pare rău, Matthew. Încă mi-e greu să-mi stăpânesc uneori mânia.

Incapabil să ignore sinceritatea din glasul fratelui său, Matthew îşi masă maxilarul.

— E bine de ştiut că unele lucruri au rămas neschimbate în ultimii opt ani.

Clipind din ochi să îşi alunge ameţeala, îşi recuperă pălăria de pe podea şi o lovi de coapsă.

Putea să-şi ia revanşa chiar acum – şi poate că Johnny chiar l-ar lăsa s-o facă. În copilărie fusese recunoscător pentru statura impozantă a fratelui său – aceeaşi forţă brută care îl doborâse acum la pământ îi salvase în trecut viaţa, şi asta nu o dată.

Se foi de pe un picior pe altul.

— Dacă ştiai că se mărită cu tine numai ca să scape de la bordel, de ce ai mai luat-o?

Johnny ridică o sprânceană.

— N-am spus cu niciun cuvânt că ăsta a fost singurul motiv pentru care s-a măritat cu mine. Am încuviinţat doar că nu mă iubeşte.

Johnny străbătu din patru paşi mica încăpere, aruncând din mers o privire spre uşa odăii din dos. Puse încă un buştean pe foc şi, privind cum sar scânteile în sus pe hornul dărăpănat, se aşeză în balansoar. Încheieturile

scaunului protestară printr-un vaier sub greutatea lui, gata parcă să cedeze dintr-o clipă într-alta.

— Ştiu că Annabelle nu mă iubeşte, Matthew. Sau, mai bine zis, nu mă iubeşte încă – aşa cum ar trebui să-şi iubească o femeie bărbatul. Dar, cu timpul, mă va iubi. Am încredere că va învăţa să mă iubească.

— Ai încredere că va învăţa să te… Matthew pufni cu năduf. Chiar crezi că…?

Văzu aprinzându-se în ochii lui Johnny o scânteie de avertizare.

Şi, de astă dată, nu îşi mai forţă norocul.

— Chiar crezi că o *femeie* ca ea poate învăţa să iubească un bărbat? După tot ce a făcut? După viaţa pe care a dus-o?

— Sunt ferm convins de asta. Oamenii nu pot dărui ceea ce nu au, Matthew. Dar eu cred că oamenii se pot schimba dacă li se acordă o şansă. Şi dacă au puterea lăuntrică necesară; ridică din umeri. Uită-te la mine. Sunt un om schimbat.

Matthew îşi masă din nou falca, dând din cap.

— Da, văd.

Johnny începu să se legene încet şi ritmic în balansoar, alegând în mod vădit să îi ignore sarcasmul.

— Îţi aduci aminte de mânza aia care s-a pripăşit la ferma noastră când eram copii? Fusese zvântată în bătăi, sărăcuţa. Avea gârbiţa brăzdată de răni.

Anticipând deja morala poveştii, Matthew rezistă cu greu ispitei de a-şi da ochii peste cap.

— Nu se apropia de nimeni. Era speriată, rănită şi flămândă. Toţi ziceau c-ar fi mai bine să i se curme suferinţa; folosindu-se de degetul mare şi de arătător, Johnny apăsă trăgaciul unei arme imaginare. Ei nu vedeau ce vedeam eu; clătină din cap şi se aplecă înainte, cu antebraţele rezemate pe coapse şi picioarele crăcănate. În

după-masa aia ar fi mâncat tot ovăzul din sac dac-aş fi lăsat-o. A durat o iarnă întreagă până să mă accepte în preajma ei… până să se încreadă în mine îndeajuns cât să mă lase s-o ating. Ţii minte cum venea ori de câte ori o fluieram? Slobozi un râs gros, gâlgâit. Şi tu fluierai mai mereu după ea, dar nici nu se uita către tine.

Matthew îşi amintea prea bine iapa. Cu corpul brăzdat de cicatrice şi părul crescându-i în smocuri inegale, a rămas o urâţenie de cal chiar şi după ce s-a împlinit la trup şi a ajuns la maturitate. Trecându-şi limba peste buza însângerată, hotărî să îşi păstreze gândurile pentru sine.

— Sunt şi oameni ca mânza aia, Matthew. Oameni care au fost răniţi; Johnny vorbea abia şoptit, scârţâitul balansoarului aproape acoperindu-i vocea. Oameni pustiiţi pe dinăuntru, care nu se cred vrednici de nimic; luă o cană de pe măsuţa de lângă el şi îi turnă încet conţinutul pe podeaua de pământ. Ei cred că viaţa lor e ca apa asta ce, odată vărsată pe pământ, nu se mai adună. E pierdută pe veci; îşi trecu degetele peste firicelele de apă desprinse din băltuţa ce se formase iniţial pe podeaua rudimentară până când pământul însetat înghiţi orice urmă de umezeală. Dar am ajuns la convingerea că Dumnezeu nu pierde vieţile celor ce se consideră nevrednici. Şi cred că nici noi n-ar trebui s-o facem. Trebuie să acordăm orişicui o a doua şansă, fie că o merită, fie că nu.

Spunând acestea, Johnny începu iar să se legene, încet şi ritmic.

Matthew se uită la pata întunecată rămasă pe podea lângă piciorul lui şi observă că frate-său avea ochii înlăcrimaţi. El, pe de altă parte, nu era câtuşi de puţin mişcat. Johnny avusese dintotdeauna o slăbiciune pentru făpturile rătăcite şi rănite. Dar să se lase tras pe sfoară în halul ăsta, să se lase convins de femeia asta că se afla în

cine ştie ce misiune de bun samaritean…

Asta era prea de tot.

În ciuda frecventelor dispute dintre ei, Matthew îşi admirase dintotdeauna fratele mai mare. Cum să nu-l admire? Cămaşa lui Johnny ascundea acum cicatricele, dar el ştia că urmele lăsate de cureaua groasă de piele a tatălui său, chiar dacă estompate, erau încă acolo, pe spatele şi pe umerii laţi ai fratelui său.

Johnny avusese mereu o slăbiciune pentru femei şi se pare că Annabelle Grayson găsise o cale de a se folosi slăbiciunea lui – şi experienţa ei – în propriul avantaj. Nu putea să stea deoparte şi să privească – din nou – cum Johnny încasează încă o bătaie sau plăteşte preţul pentru greşelile altei persoane.

— Se foloseşte de tine, Johnny. Chiar nu-ţi dai seama? Are să te părăsească de îndată ce va obţine ce îşi doreşte.

— Şi, mă rog, ce anume crezi că-şi doreşte? întrebă Johnny, oprindu-se brusc din legănat. Sau, poate, eşti de părere că nu se află femeie pe lumea asta care să ţină sincer la o namilă necioplită ca mine.

Matthew refuză să fie deviat de la subiect de această rană mai veche, deşi ea îi rămăsese vie în amintire.

— Vrea să pună mâna pe banii tăi. Şi nu mă îndoiesc că ştie cum s-o facă.

Emoţiile întrezărite pe chipul lui Johnny se succedaseră prea repede ca Matthew să-i poată ghici următoarea mişcare. Pentru orice eventualitate, însă, se pregătise sufleteşte să încaseze încă o dată pumnul de fier al fratelui său.

tr-gţl

Amintindu-şi cum se încheiase întâlnirea aceea, făcu o grimasă. Îşi fixă cana goală, apoi întoarse capul spre est, scrutând orizontul acum învăluit în întuneric. Un urlet prelung îl smulse complet din reverie.

Ascultându-şi intuiţia, se ridică încet în picioare.

Dincolo de lumina focului de tabără, nu reuşi să distingă nimic în preria scufundată în beznă. Privi spre locul în care priponise caii, la vreo douăzeci de picioare de el, apoi în direcţia opusă, unde se afla Annabelle.

— Annabelle, e totul în regulă?

Aşteptă, cu urechile ciulite, apoi îi strigă iar numele. Judecând după distanţa scurtă parcursă de lună, estimă că nu trecuse mai mult de jumătate de ceas de când plecase Annabelle la scăldat.

Încă un urlet. Caii fornăiră, neliniştiţi.

Matthew dibui puşca şi, cu mâinile încleştate pe ea, păşi în beznă. Pe măsură ce i se obişnuiau ochii cu întunericul, preria, nedesluşită adineauri, se transforma într-o paletă de nuanţe cenuşii.

În dreapta lui, caii se cabrară brusc, zbătându-se să se elibereze. În stânga lui se auzi un mârâit. Îl trecu un fior de groază pe şira spinării. Caii loveau cu copitele în pământ, despicând tăcerea serii cu nechezatul lor deznădăjduit.

Matthew se răsuci valvârtej şi trase cocoşul armei, gata să tragă.

Un mârâit ameninţător. Zgomot de labe ce lovesc cu repeziciune pământul. Doi ochi roşietici scânteiară în cenuşiul amurgului. Cu capul lăsat în jos, lighioana se năpusti spre el pe picioarele-i subţiri. Cu coada ochiului, Matthew sesiză mişcare în dreapta sa, în apropiere de cai, dar îşi ţinu degetul pe trăgaci, ochind căpăţâna lupului.

Doborî sălbăticiunea dintr-un singur foc. Cu inima bubuind, se răsuci pe călcâie şi văzu încă doi lupi repezindu-se spre unul dintre caii suri. Calul se ridică pe picioarele dindărăt, dând din copite, şi slobozi un urlet sfâşietor. Matthew apăsă iar pe trăgaci.

Lupul mai mare scheună şi se retrase, şchiopătând,

în noapte, urmat de aproape de celălalt.

Matthew reîncărcă rapid arma şi făcu ocolul taberei, scrutând întunericul şi animalele, cu capul vâjâind şi cu urechile ciulite. Apoi porni în goană spre pârâu, încetinind doar când ajunse la movilă.

— Annabelle? strigă el cu răsuflarea întretăiată.

Văzând că nu răspunde, se temu de ce era mai rău.

Apoi auzi un plescăit în josul pârâului. Duse arma la ochi şi ridică imediat cocoşul.

— Matthew…

Când îi văzu silueta conturându-se dincolo de colină, răsuflă uşurat. Coborî arma şi făcu un pas în faţă.

— Eşti teafără?

— Da, dar te rog să rămâi acolo! Şi să te întorci cu spatele.

Cu toate că întunericul era prea dens ca să poată distinge prea multe, Matthew se conformă imediat.

— Au plecat? întrebă Annabelle.

Tremurul din voce îi trăda frica.

— Deocamdată, răspunse Matthew, lăsând în jos cocoşul armei. După ce l-am omorât pe unul din ei şi l-am rănit pe altul, au fugit. Nu sunt sigur câţi erau de toţi.

— Caii au scăpat nevătămaţi?

Matthew clătină, zâmbind, din cap.

— Da, cred că au scăpat cu toţii nevămătaţi. Şi eu la fel – mulţumesc de întrebare.

O auzi chicotind.

— Tu erai înarmat, aşa că am presupus că n-ai păţit nimic. Acestea fiind spuse…

Matthew auzi iarba foşnind pe malul pârâului, acolo unde se afla ea.

— Eşti bun să te întorci în tabără ca să mă pot îmbrăca?

— Nu, doamnă, nu sunt. N-am de gând să te las aici

singură.

Fără să se întoarcă spre ea, se îndepărtă puţin de movilă.

— N-am să trag cu ochiul. Îţi promit.

Nicio mişcare. Apoi o auzi bombănind ceva nedesluşit, fapt care îl amuză şi mai tare. După câteva minute, Annabelle coborî de pe colină cu o legăturică în braţe. Pletele de culoare închisă îi cădeau ude peste umeri şi în jos, pe spate. Porniră, tăcuţi şi vigilenţi spre locul de popas. Mergând alături de ea, Matthew simţi în nări miros de liliac.

După ce ajunseră în tabără, cercetă îndeaproape animalele. Dezmierdă cu şoapte pline de blândeţe iapa atacată de lupi până ce aceasta se linişti şi îl lăsă să îşi treacă mâna peste picioarele ei. Nu şi-a ferit niciun picior, ceea ce era un semn bun. Mai făcu un tur de recunoaştere şi apoi porni înapoi spre focul de tabără.

Annabelle stătea aşezată lângă foc, cu spatele la el. Avea părul proaspăt pieptănat şi ţinea în mână o oglindă pe care o întorcea ba într-o parte, ba într-alta. În cele din urmă, şi-o apropie de obraz, ridică mâna şi îşi pipăi încet tâmpla dreaptă.

Simţindu-se ca un intrus, Matthew râcâi pământul cu cizma pentru a-şi face cunoscută prezenţa.

Annabelle lăsă imediat oglinda jos şi o vârî sub pătură.

— Au plecat?

— Aşa se pare. Şi caii, şi vaca au scăpat nevătămaţi.

— Asta e o veste bună; ridică privirea spre el, apoi o coborî iar. Matthew, date fiind împrejurările… n-ai vrea să avem un singur foc în noaptea asta?

Matthew nu răspunse imediat, aşteptând ca tăcerea lui s-o facă să-şi ridice iar privirea spre el. Încă părea înfricoşată – nu că ar fi recunoscut-o vreodată.

— N-am nimic împotrivă.

Mulţumindu-i printr-un surâs, Annabelle îşi aşează salteaua de paie de cealaltă parte a focului şi se culcă pe ea, cu ochii aţintiţi asupra flăcărilor.

Matthew se întinse şi el, cu arma la căpătâi, şi scrută cerul nopţii.

— Îţi mulţumesc, Matthew.

În blândeţea vocii ei Matthew intui ceva mult mai adânc decât o simplă expresie a gratitudinii şi asta îl mişcă până în adâncul sufletului.

— Nu mi-am făcut decât datoria. În fond şi la urma urmei, pentru asta sunt plătit, îi răspunse el în şoaptă.

Trupul îi era obosit, dar creierul îi zbârnâia, plin de neastâmpăr. După câteva minute, auzind respiraţia ei uşoară şi regulată, se ridică în cot. Annabelle dormea cu capul culcat pe un braţ şi cealaltă mână sub bărbie. Avea un aer plin de pace. O privi îndelung, apoi se întinse la loc, ştiind că n-avea să-l prindă somnul prea curând.

Ce căuta el aici cu ea? Se gândi, oftând, la motivul care îl determinase iniţial s-o însoţească – pământul din Idaho.

— Vino cu noi, Matthew, îi spusese Johnny în noaptea aceea; vocea fratelui său îi răsuna clar în memorie. Vino cu noi în Idaho. Am cumpărat nişte pământ acolo, aşa cum visam să facem când eram copii. E destul pentru amândoi.

Aplecându-se în faţă pe balansoar, Johnny îi descrise, cu faţa strălucind de entuziasm, pajiştile şi pâraiele ce împânzeau poalele munţilor.

Surprins în sinea lui de propunere, Matthew avea, totuşi, impresia că fratele său exagerează. Nu ar fi fost prima dată când se întâmpla.

— De unde ai avut tu bani să cumperi un *ranchl*

— Am vândut ferma din Missouri. Aşa că jumătate din pământ este, de drept, al tău.

Matthew pufni în râs.

— N-aveai cum să cumperi atâţia acri cu banii căpătaţi pe ferma aia amărâtă.

Johnny ridică din umeri.

— În ultimii ani am izbutit s-o pun pe picioare. Pe lângă gospodăritul fermei, am mai lucrat pe la unul, pe la altul şi uite aşa am strâns destui bani cât să pot pune ceva deoparte. Ferma s-a vândut mai bine decât ai…

Matthew îi făcu semn să se oprească şi clătină din cap.

— Nu, frate, mulţumesc. Am prilejul să fiu stăpânul propriei mele ferme. Cunosc un bărbat care e dispus să mă ajute să cumpăr un *ranch* adevărat, în apropiere de San Antonio; îşi roti privirea prin coliba sărăcăcioasă, cu acoperişul lăsat şi pereţii dărăpănaţi, şi zâmbi sarcastic în colţul buzelor. Dacă asta arată cât de bine îţi merge, cred că prefer să mă duc în Texas.

Cuvintele sale îl mâhniră, în mod vădit, pe Johnny. Deşi nu-i făcea plăcere să-l vadă amărât, Matthew văzu în asta o oportunitate. Nu putuse niciodată să îl învingă pe frate-său prin forţa pumnilor, dar dintr-o dispută verbală ieşea mai mereu învingător. Johnny avea muşchi, Matthew avea papagal. Acesta era avantajul său faţă de Johnny şi avea de gând să îl folosească din nou ca să îi deschidă ochii. Chiar cu riscul de a-l răni.

Johnny îşi încleştă mâinile între genunchi.

— De ce nu vrei să vii acasă, Matthew? Cred că a venit vremea.

Întrebarea îl luă pe nepregătite.

— Acasă, repetă el dispreţuitor. Crezi că în Idaho m-aş simţi acasă?

— Poate că da, răspunse Johnny cu blândeţe. Cred că acolo ai găsi ceea ce cauţi de atâta amar de vreme.

— Şi ce anume crezi, mă rog, c-aş căuta? Amândoi

vrem acelaşi lucru: să avem un *ranch*. Doar că eu am să devin fermier în Texas. De unul singur.

— De unul singur… Johnny râse încetişor. Sunt vorbe periculoase în care nu e bine să pui nădejde.

— Şi de când, mă rog, te-ai făcut tu atât de înţelept?

Chipul lui Johnny se destinse încet într-un surâs.

— M-am schimbat niţel în ultimii ani; la fel de repede cum apăru, surâsul îi şi pieri. Ceea ce cauţi tu nu se găseşte în Texas. Şi fugind de amintirea lui Haymen Taylor – şi a tot ce ne-a făcut el – ai să te îndepărtezi tot mai tare de locul în care îţi doreşti să fii. Crede-mă.

Matthew simţi cum îi creşte iritarea.

— Nici tu n-ai să găseşti ceea ce cauţi făcându-ţi de cap cu femeia asta. Am mai cunoscut eu femei de teapa ei şi îţi pot spune exact ce urmăreş…

— Ai cunoscut femei ca ea? îl întrerupse Johnny, îngustându-şi ochii.

În momentul acela, realizând ce lăsase de înţeles, Matthew se pregăti sufleteşte. Nu pentru încă o lovitură. Nu, Johnny recurgea la pumni doar în ultimă instanţă, când era covârşit de mânie şi nu mai ştia ce să zică. Subiectul acesta era unul pe care îl dezbătuseră îndelung, greu de suportat pentru Matthew. Şi acum că îi servise pe tavă prilejul de a-l lua iar peste picior, precis că Johnny nu va pregeta s-o facă.

— Înţelegi ce vreau să spun.

— Nu, nu sunt sigur că înţeleg. Ai zis că ai *cunoscut* femei. E adevărat?

Matthew simţi că îi iau foc obrajii.

— Nu în sensul ăla. Vreau doar să spun că ştiu câte ceva despre femeia *asta*. Ştiu că a lucrat ani întregi la bordelul din oraş. Ştiu lucruri care ţi-ar schimba cu totul părerea despre ea. Am auzit de la văcari ce grozăvii făcea cu ei.

Johnny se ridică în picioare şi făcu un pas spre el.

— Câţi ani ai tu acum, Matthew?

Matthew rămase nemişcat. Fratele lui nu fusese niciodată prea isteţ, dar ştia cum să umilească un om. Văzându-i expresia – atentă şi serioasă – Matthew realiză că se pregătea să-l înţepe din nou.

— Treizeci şi doi, dacă nu mă înşel?

Matthew îşi strânse pumnii pe borul pălăriei şi simţi cum îi clocoteşte sângele în vene. N-avea de ce să-i fie ruşine. Lui Johnny ar trebui să-i fie ruşine – lui şi târfei din odaia de alături. Atunci de ce îi ardeau *lui* obrajii?

— Ai treizeci şi doi de ani… şi încă n-ai fost niciodată cu o femeie.

Johnny clătină încet din cap, vădit surprins.

Nu fusese o întrebare, ci o afirmaţie. Matthew simţi cum i se încordează toţi muşchii din corp. De-ar putea – măcar o dată în viaţă – să-şi doboare fratele cu un pumn!

Johnny strânse din umeri.

— Nu e nimic ruşinos în asta. Ba dimpotrivă. Mama ar fi mândră de tine…

Neputând să-i mai suporte aroganţa, Matthew îşi luă avânt şi, punându-şi toată greutatea în pumnul drept, îl lovi pe Johnny drept în falcă.

Cu ochii mari de uimire, frate-său făcu, clătinându-se, un pas înapoi, dar nu se prăbuşi.

Durerea care îi străfulgeră pumnul nu făcu decât să îl înverşuneze şi mai tare. Voia, cu orice preţ, să îl îngenuncheze pe Johnny. Şi ştia exact cum s-o facă.

— Ştii ceva, frate? De tine, în schimb, mama n-ar fi mândră deloc. N-ar fi mândră să ştie cât ai greşit în viaţă şi cu ce femeie te-ai încârdăşit acum, adăugă el, aruncând o privire plină de venin spre uşa odăii de culcare. I-ar fi ruşine să vadă ce ai făcut cu viaţa ta. Să ştie ce lucruri spurcate faci cu târfa aia…

— Matthew, m-ai înţeles greşit, frate. Nu voiam să spun decât că…

— Las că ştiu eu prea bine ce voiai să spui! Te-am admirat toată viaţa, dar acum zău că nu ştiu de ce; râse amar. Eşti un om slab, Johnny. Eşti slab şi nesăbuit şi mă bucur că mama nu mai trăieşte să vadă cât de tare ai ajuns să semeni cu Haymen Taylor.

Johnny se schimonosi la faţă şi Matthew se pregăti să pareze lovitura care ştia că, de astă dată, avea să-l lase lat. Dar nu se întâmplă nimic. Când ceaţa mâniei începu să se risipească, văzu iar clar faţa lui Johnny şi i se puse un nod în stomac.

— Ai dreptate, Matthew. Nu sunt deloc mândru de felul în care mi-am trăit mare parte din viaţă; glasul adânc al lui Johnny era plin de umilinţă. Am făcut multe greşeli şi îmi pare rău. Pe când eram copii… aş fi putut să-ţi fiu un frate mai bun; clătină abătut din cap. Acum ştiu asta. Dar m-am schimbat, Matthew. Încerc să fiu un om mai bun, şi… nu mai sunt atât de nechibzuit ca odinioară; îi întinse mâna. Dacă te învoieşti, aş vrea să mă laşi să ţi-o dovedesc ca frate.

Sentimentele se războiau în sufletul lui Matthew. Îi era ruşine că spusese acele vorbe grele – toate neadevărate. Le spusese doar din cauza orgoliului rănit şi fiindcă voia ca Johnny să realizeze greşeala pe care o făcea rămânând alături de Annabelle Grayson.

Apoi ceva îi atrase atenţia. Uşa odăii era întredeschisă. Oare femeia auzise ce discutaseră? Imaginându-şi hazul pe care l-ar face, fără îndoială, o târâtură ca Annabelle Grayson pe seama lipsei lui de experienţă – la vârsta de treizeci şi doi de ani! – îl trecură năduşelile.

— Matthew?

Ceva se mişcă lângă el, readucându-l cu gândurile în

prezent. Se ridică, alarmat, în capul oaselor.

Annabelle stătea în genunchi lângă salteaua lui de paie, lumina focului accentuându-i îngrijorarea întipărită pe chip. Privind-o, Matthew nu văzu în faţa ochilor decât chipul mâhnit al fratelui său. Amintindu-şi ultimul lucru pe care i-l spusese lui Johnny şi ştiind că Annabelle auzise, fără îndoială, fiecare cuvânt, se simţi năpădit de ruşine şi de regret.

— Matthew, e totul în regulă?

Ochii ei de un albastru parcă şi mai intens la lumina flăcărilor îi scrutară faţa, tulburător de pătrunzători.

— Da, răspunse el, ridicându-se în şezut. Cum de eşti trează?

— Adineauri mi s-a părut că aud ceva, răspunse Annabelle, ridicând, nesigură, din umăr.

Matthew îşi trecu mâna peste faţă şi se întinse după puşcă.

— Mă duc să verific. Tu culcă-te la loc.

Făcu de două ori ocolul taberei. Totul era scufundat în tăcere. Oprindu-se lângă căruţă, îşi ridică privirea spre cerul nopţii şi înghiţi cu noduri când stelele începură să se înceţoşeze. Cuvintele îi răsunau în minte, repetându-se la nesfârşit, fără ca el să le poată opri, oricât ar fi încercat. *„Mi-e ruşine să am un frate ca tine, Johnny. Îmi doresc să nu fi avut niciodată un frate”*.

Capitolul *23*

Noaptea următoare, Matthew se opri în dreptul unui salon de pocher din vestul teritoriului Wyoming. Prin uşile deschise răzbătea larma făcută de mulţimea de clienţi zurbagii. O trăsurică trecu pe lângă el. Era bucuros că Annabelle nu îl însoţise, dar tot îşi făcea griji pentru ea. Se despărţiseră în oraş cu câteva clipe în urmă. Fusese ideea lui să procedeze aşa. La început Annabelle s-a opus, dar – în lumina peripeţiilor avute în Parkston cu aproape două

săptămâni în urmă – Matthew a stăruit ca de acum încolo el să viziteze cârciumile şi sălile de joc din oraşele prin care treceau – în pofida riscului pe care şi-l asuma astfel – iar ea, casele de toleranţă. Credea sincer că aşa era cel mai sigur, din moment ce Annabelle cunoştea mult mai bine ca el mersul lucrurilor în astfel de stabilimente. Mai cu seamă, însă, nu voia ca ea să descopere cumva adevărul despre el şi despre acuzaţiile ce i se aduceau.

În Willow Springs îl ofticase gândul că, dacă ar afla de datoriile pe care le făcuse la pocher, Annabelle ar putea folosi informaţia împotriva lui. Acum, însă, posibilitatea ca ea să afle adevărul şi să descopere că nu era atât de cinstit cum îşi imaginase îl mâhnea, parcă, şi mai tare.

Azi, la crăpatul zorilor, s-a dus la pârâu să se scalde şi să îşi spele hainele şi s-a întors înainte ca ea să se trezească. S-a oprit şi a privit-o cum doarme, amintindu-şi cum îl sfătuise să se îmbăieze şi el „cum scrie la carte”. Nu mai întâlnise niciodată o femeie care să împartă păreri cu atâta largheţe, păzindu-şi, pe de altă parte, cu străşnicie tainele inimii.

Trase adânc aer în piept şi intră în salon. Planul din noaptea asta era unul simplu. Va comanda o băutură de care aproape că nu se va atinge, va pune câteva întrebări, şi apoi va pleca.

— Ce să fie?

Un omuleţ vânos, cu o căpăţână prea mare pentru trupul său pirpiriu, îi aşteptă răspunsul de dincolo de tejghea.

— Whisky, sec.

În timp ce barmanul îi turna băutura, Matthew îl compară, instinctiv, în minte cu muntele de om cu care se înfruntase în Parkston. Ghinionul, bată-l vina…

Îşi drese glasul.

— Unde-şi poate face un bărbat plăcerile prin părţile

astea?

— Bordelul e la distanţă de-o stradă. Clădirea cu lambriuri gri de pe trotuarul sudic. Spune-le că eu te-am trimis; barmanul se aplecă spre el şi îşi bulbucă ochii şi aşa supradimensionaţi. Fetele ţin evidenţa muşteriilor trimişi de mine, dacă înţelegi ce vreau să zic.

Matthew dădu din cap, trecându-şi arătătorul peste marginea paharului.

— Au de toate soiurile?

Sorbi îndelung din pahar.

Bărbatul rânji, îşi vârî mâna sub tejghea şi, cu dezinvoltura cu care ar fi împărţit cărţile la un joc de pocher, îi aşeză în faţă cinci fotografii.

Matthew fu cât pe ce să se înece cu băutura.

Bărbatul chicoti.

— Aşa-i că sunt straşnice? Mai ales asta, adăugă el, lovind cu arătătorul pătat de tutun colţul unei fotografii.

Matthew auzise mai mulţi văcari vorbind de astfel de fotografii, dar el nu văzuse până acum niciuna. Cercetă chipurile femeilor, deşi, în mod clar, fotografiile nu fuseseră făcute cu scopul de a le pune în evidenţă trăsăturile feţei. Niciuna nu părea să fie chinezoaică şi nici îndeajuns de tânără, dar Annabelle îi spusese că existau moduri de a face o fată să pară cu totul schimbată, mult mai matură decât era de fapt. Totuşi, niciuna dintre femeile acestea nu părea să corespundă descrierii făcute de Annabelle.

Făcând un efort de voinţă, îşi aţinti privirea în pahar şi îşi drese glasul.

— Sunt şi prospături printre ele?

Barmanul slobozi un grohăit.

— Înţeleg unde baţi, amice, da mă tem că ai pierdut ocazia. Acu o lună a trecut pe-aici una tinerică. Eu n-am apucat să urc pân’ la ea în odaie, da’ am auzit că era o

frumuseţe de pe meleaguri îndepărtate, cu un păr negru, lung până la fund.

Anticipând deja reacţia Annabellei la auzul veştii, Matthew simţi că-i sare inima din piept. Simulă un oftat dezamăgit.

— Da înţeleg că nu mai e aici.

— Mă tem că nu.

Matthew ezită. Nu voia să pară prea interesat, dar trebuia să afle.

— Ai idee unde s-ar putea afla acum?

Bărbatul clătină din cap, apoi bătu din nou cu degetul pe fotografie.

— Da sunt sigur că asta…

Matthew îşi puse paharul pe tejghea şi plecă fără să mai asculte pălăvrăgeala barmanului. Când ajunse la colţul de stradă unde îşi dăduseră întâlnire şi văzu că Annabelle nu era încă acolo, merse mai departe spre bordel şi o zări venind din direcţia opusă.

— N-am aflat nimic, murmură ea când se apropie, cu capul plecat. N-am putut vorbi decât cu madama şi ea n-a fost dispusă să-mi divulge nimic.

Matthew îi ridică, blajin, bărbia.

— Sadie a trecut pe aici – acum o lună. Suntem din ce în ce mai aproape, Annabelle. O vom găsi.

Annabelle simţi că i se taie răsuflarea. Ochii i se înceţoşară. Dădu să îl îmbrăţişeze, apoi se opri şi îi cuprinse, în schimb, mâna în palme.

— Îţi mulţumesc, Matthew, şopti ea, strângându-i mâna preţ de o clipă, după care îi dădu drumul.

Porniră tăcuţi spre locul unde îl priponiseră pe Manasseh. Pe drum, Matthew aruncă pe furiş câteva priviri spre Annabelle, incapabil să înţeleagă neaşteptata dezamăgire pe care o simţise adineauri.

Îl dezlegă pe Manasseh şi se întoarse spre ea.

— De astă dată vei călări tu în faţă.

— Dar nu mă deranjează să stau iar în spate, răspunse Annabelle, făcându-i semn să încalece primul, de parcă nu mai încăpea loc de discuţii.

— În seara asta, ripostă Matthew, simţind cum iritarea îi înlocuieşte repede dezamăgirea, era cât pe ce să te pierd în drum spre oraş. De două ori. Şi, din câte îmi amintesc, ţi-am spus să te ţii; zâmbi în colţul gurii ca să-i dea de înţeles că nu era mare scofală, întrebându-se totodată de ce făcea el atâta caz de asta.

Annabelle îşi ridică bărbia.

— Dar m-am ţinut.

— De şa, dar nu de mine! replică el mai morocănos decât şi-ar fi dorit.

Annabelle îi susţinu o clipă privirea, apoi strânse din umeri şi întoarse capul.

Judecând după felul în care se comporta, s-ar fi zis că se sfieşte să îl atingă, ceea ce părea neverosimil avându-i în vedere experienţa. Matthew rederulă repede în gând zilele de când călătoreau împreună, încercând să îşi aducă aminte dacă Annabelle îl atinsese vreodată în mod intenţionat. Nu, n-o făcuse niciodată. Şi nu ştia de ce, dar lucrul acesta îl deranja din cale afară.

Conştient de răspunsul ţâfnos pe care i-l dăduse adineauri, îşi îndulci dinadins tonul.

— Nu vreau să ajung la locul de popas şi să descopăr că nu mai eşti cu mine, atâta tot.

Annabelle îşi ridică ochii spre el, apoi îşi strecură, zâmbind, cizma în scăriţă şi îşi trecu piciorul peste şa, aranjându-şi repede fusta.

— Hm…

Piciorul îi atârna în aer, la câţiva inci deasupra scăriţei.

— Stai să te ajut, interveni Matthew.

Îi dădu la o parte faldurile fustei şi căută cureaua scării, s-o scurteze.

Când Annabelle se aplecă în faţă şi îi şopti ceva calului, cu vocea plină de blândeţe, faldurile fustei se ridicară, dezvăluind o gambă mlădioasă.

Matthew întoarse privirea, încercând să se concentreze asupra lucrului, dar gândul îi zbură subit la fotografii. Imaginile i se întipăriseră în minte, însemnate parcă cu fierul roşu. Întrebarea îi scăpă de pe buze pe negândite.

— Te-ai lăsat vreodată fotografiată?

Annabelle încremeni, apoi întoarse capul şi îl fixă cu privirea.

— Nu, murmură ea în cele din urmă. N-am lăsat pe nimeni să mă fotografieze.

Matthew se simţea ruşinat că pusese întrebarea, dar mai ales uşurat de răspuns. Când întinse iar mâna spre curea, Annabelle îşi mută piciorul, ţinându-şi de astă dată fusta strânsă împrejurul gleznei. Făcu aşijderea când Matthew ocoli calul şi se săltă în şa în spatele ei.

Întoarse uşor capul spre el.

— Ai văzut nişte fotografii…

Matthew se înroşi la faţă. Deşi Annabelle rostise cuvintele pe un ton blajin, deloc acuzator, se simţea vinovat.

— Mi le-a arătat barmanul… Nu că i-aş fi ceru i-o eu.

Fără să spună nimic, Annabelle privi înainte şi apăsă ferm calul cu călcâiele, îndemnându-l să pornească.

În drum spre locul de popas, Matthew se trezi studiind-o – observându-i umerii pe cât de supli, pe atât de hotărâţi, pletele aproape negre ce îi atârnau liber pe spate. Realiză că de obicei Annabelle îşi purta părul făcut coc sau împletit într-o coadă strânsă, lăsată pe spate. Cum de nu remarcase în tot acest timp cât de lung avea părul şi felul

în care se ondula spre vârfuri?

Cu grijă – precis că ea nici n-o va simţi în goana calului – îi ridică o şuviţă şi o frecă între degetul mare şi arătător. Mătăsoasă la atingere, bucla i se răsuci prompt în jurul arătătorului. Îi plăcea mai mult cum îi stătea cu părul lăsat. O plăcea mai mult aşa.

Tot mai acaparat de acest gând, nu rezistă tentaţiei nici atunci când mijlocul ei subţire îi cerşi atenţia. Fotografiile pe care le văzuse în noaptea asta îi reapărură, nepoftite, în faţa ochilor. Annabelle îi spusese că nu pozase niciodată aşa, şi el o credea. Dar nenumăraţi bărbaţi o văzuseră aşa. Îi cunoscuseră corpul… *aşa*.

Îşi făcuse o idee despre cum trebuie să fi fost viaţa ei odinioară şi voia să facă tot ce îi stătea în puteri ca s-o ajute să se îndepărteze de trecut. Să o ia de la capăt. Annabelle nu mai era femeia care fusese odinioară. Undeva, pe parcursul călătoriei, ajunsese să fie convins de asta şi s-o placă. Dar oare va putea vreodată să vadă cu adevărat în ea o persoană cu totul diferită de cea de dinainte? Descoperise bunătatea şi compasiunea ce sălăşluiau în sufletul ei. Dar o va putea privi vreodată, aşa cum un bărbat priveşte o femeie, fără a-şi aminti de ceea ce a fost? De ceea ce a făcut ea înainte?

Pironi bucla castanie ce îi încercuise arătătorul, apoi îşi retrase încet mâna până ce şuviţa, nemaiavând de ce să se ţină, îi alunecă de pe deget.

Chiar dacă îşi dorea ca relaţia lor să devină mai profundă, trecutul ei – şi al lui – nu le-ar permite-o niciodată.

Cu mâna tremurândă, Annabelle se uită cu ochii pierduţi la petele de sânge de pe pânza albă. Matthew plecase călare pe Manasseh într-un tur de recunoaştere. Aruncă o privire peste umăr să se asigure că nu se întorsese, apoi mai verifică o dată. Şi încă o dată. De

fiecare dată, pe cârpă apăreau pete proaspete.

Cu mâna pe abdomen, se rezemă moale de căruţă. Nu avea nicio noimă. În ultimele zile nu avusese crampe, nu se ostenise prea tare şi se odihnise pe săturate, aşa cum o sfătuise doctorul Hadley. Acesta spusese că nu este ieşit din comun ca o femeie însărcinată să sângereze. Aşa că pruncul ei era, probabil, încă teafăr. Şi nu era mult sânge. Doar câteva picături.

Încercă să alunge următorul gând, dar acesta trecu impetuos de stavilele ridicate de ea, năpădind-o. La auzul şoaptei întunecate, simţi un fior de gheaţă în stomac. Dacă pierdea copilul? Copilul lui Jonathan… închise ochii şi scoase un geamăt deznădăjduit.

Inspirând tremurat, îşi simţi obrajii umezi. Când auzi zgomotul îndepărtat al potcoavelor ce goneau pe pământul uscat şi tare al preriei, îşi aranjă fusta şi ascunse cârpa. După ce îşi turnă apă peste mâini şi se şterse de şorţ, ieşi din spatele căruţei.

Matthew şi Manasseh erau încă destul de departe. Îi urmări cum se apropie dinspre nord-vest. Calul şi călăreţul zburau ca o singură fiinţă peste preria din Wyoming, lăsând nori de praf în urma lor. Lui Manasseh păreau să-i placă aceste raite matinale la fel de mult ca stăpânului său.

Înaintau cu repeziciune. În ultimele trei zile trecuseră deja de Independence Rock şi de Devil’s Gate, două puncte de reper de o frumuseţe care îţi taie respiraţia, unde se simţise cumva unită spiritual cu toate miile de călători ce trecuseră pe acolo înaintea lor, unii dintre ei lăsându-şi numele gravat pe stânca de granit.

Se aplecă să vadă dacă era gata cafeaua, apoi ridică capacul oalei de fontă. Turta de mălai era acoperită de o crustă aurie, aşa cum îi plăcea ei. Dar între timp îi trecuse pofta.

Matthew se apropie cu pas apăsat şi ea îi întinse o cană cu cafea.

— Ai grijă, e fierbinte.

Matthew clătină din cap, zâmbind în barbă.

— Mi-o zici în fiecare dimineaţă. De parcă n-aş fi văzut că tocmai ce-ai luat ibricul de pe cărbuni; sorbi cu băgare de seamă. Mmm… faci o cafea bună. Mulţumesc.

— Cu plăcere, răspunse Annabelle, sf orţându-se să zâmbească.

Matthew îi aruncă o privire, apoi îşi concentră iar atenţia asupra cănii. Era clar că îl frământa ceva.

Annabelle îşi aminti noaptea când fuseseră atacaţi de lupi şi tulburarea pe care o văzuse pe chipul lui când îl trezise. Înţelesese atunci că Matthew se lupta cu ceva. Cu un vis urât, cu regrete, cu vreo amintire neplăcută – cu ceva ce îşi implântase adânc ghearele în mintea lui şi nu îi mai dădea drumul. După nenumăratele povestiri pe care le auzise despre copilăria lui, ştia că există o mulţime din fiecare categorie.

Gândul îi zbură la noaptea de la începutul săptămânii, când Matthew îi dăduse vestea bună despre Sadie. Privirea lui fusese şi atunci grăitoare. Ea dăduse să-l îmbrăţişeze – fapt care, la drept vorbind, o surprinsese la fel de tare ca pe el – iar când şi-a înăbuşit pornirea… Matthew a părut a fi iritat.

Îşi turnă nişte cafea şi se aşeză pe o ladă răsturnată.

— Ei, ai descoperit ceva în dimineaţa asta?

— E drum întins cale de două mile, dar mai încolo e o albie secată ce s-ar putea să ne dea bătăi de cap; Matthew se aşeză vizavi de ea. Am cercetat traseul în fiecare direcţie să văd dacă nu există cumva un loc mai bun de trecere, dar degeaba; şovăi. Acum două zile, la sfatul unui ins pe care l-am întâlnit în ultimul oraş, am ales o rută care trecea cu câteva mile mai la nord de cea indicată de

Brennan pe harta pe care mi-ai dat-o. M-am gândit că aşa am putea ajunge mai repede la caravană, mai ales că până la următoarea destinaţie nu mai există nicio aşezare în care s-ar fi putut opri. Dar, acum c-am văzut viroaga aia, înţeleg prea bine de ce a ales Brennan traseul ocolitor.

Regretul i se citea pe faţă şi în glas. Annabelle dădu din cap, încercând să-l împace.

— Dar ce importanţă are, din moment ce albia e secată?

— E plină de şanţuri adânci, pietre şi bolovani şi malul nordic e cam abrupt. Va trebui să croiesc o cărare ca să putem trece vadul. Nu-i o problemă, doar că va dura ceva vreme. La traversare, poate c-ar fi mai bine ca tu să stai pe capră, iar eu să merg în faţa cailor, ţinând, pentru orice eventualitate, hamurile. În felul ăsta, am să pot vedea mai bine şi roţile. N-avea grijă, o s-o scoatem noi la capăt.

Annabelle încuviinţă din cap, gândul zburându-i înapoi la descoperirea făcută mai devreme. O parte din ea voia să îi împărtăşească temerile sale, dar o alta, amintindu-şi felul în care reacţionase Matthew când aflase de prunc, se opunea. De când plecaseră din Willow Springs, Matthew nu mai adusese vorba de copil. Poate că nici nu credea că *există* unul. Ştiind că el nu avea cum s-o ajute, hotărî să nu îi spună. Dumnezeu ştia deja şi poate că asta era de ajuns.

Matthew îşi tăie o felie din turtă, o unse cu unt şi muşcă din ea.

— Mmm…

Ridică admirativ bucăţica rămasă.

Annabelle îi mulţumi printr-un surâs, întorcându-şi gândurile spre ceea ce aveau de înfruntat.

— Ai idee cât mai avem până-n Idaho? Sau până la caravana lui Jack Brennan?

Matthew îşi goli cana.

— Dacă putem menţine ritmul cu care am înaintat până acum şi vremea nu se strică între timp, ar trebui să ajungem din urmă caravana în mai puţin de două săptămâni. Până în 4 iulie.

— Când am plecat din Denver, Brennan i-a spus lui Jonathan că, dacă nu vor fi întârzieri pe drum, în ziua de 4 iulie va opri caravana şi seara vor sărbători cu muzică, dans, jocuri şi mâncare din belşug. Jonathan parcă zicea că vor fi chiar şi focuri de artificii.

Chiar dacă ştia că, fiind proaspăt îndoliată, n-avea s-o invite nimeni la dans, Annabelle aştepta cu nerăbdare petrecerea.

În ciuda subiectului, Matthew se posomorî. Îşi umplu iar cana şi sorbi încet din cafea.

— De la o vreme încoace mă tot frământă ceva. Ceva ce trebuie să-ţi spun.

Annabelle bănuia ce va urma, dar cu bărbatul acesta nu se ştia niciodată. Aşa că rămase tăcută, lăsându-l să-şi pună ordine în gânduri.

— În noaptea aia, la colibă; Matthew tuşi uşor. Astă toamnă…

Rostise cuvintele şovăielnic, de parcă ar fi pus o întrebare.

De parcă ar fi putut fi vorba de o altă noapte!

— Da, ştiu despre care noapte vorbeşti.

Matthew îşi muşcă interiorul buzei de jos, şovăind din nou.

— În noaptea aceea i-am spus lui Johnny nişte cuvinte pe care îmi doresc să le fi putut retrage înainte ca el… îşi încleştă maxilarul. Înainte de a fi prea târziu. Nu ştiu de ce le-am spus; oftă. Nu, mint. De fapt, ştiu exact de ce le-am spus. Le-am spus fiindcă eram supărat şi mă simţeam jignit; ca să mă răzbun pe el. Aşa a fost mereu; clătină din

cap. Pentru că nu-l puteam doborî cu puterea pumnului…

— Te foloseai de cuvinte ca să-l răneşti. Te pricepi la asta.

Annabelle îşi îndulci vorbele cu un surâs şi adăugă:

— Ca mine, de altfel.

Matthew privi adânc în ochii ei.

— Da, doamnă, ăsta e, fără doar şi poate, un năravpe care îl avem amândoi; îşi frecă obrazul bărbos. E prea târziu să-mi cer iertare de la fratele meu, oricât de fierbinte mi-aş dori s-o pot face, dar… încă îmi pot cere iertare de la tine.

Păru că se concentrează cu toată fiinţa lui ca să rostească următoarele cuvinte.

— Îmi pare rău, Annabelle. În noaptea aceea am spus lucruri urâte despre tine, deşi ştiam că auzi, probabil, fiecare cuvânt; făcu o pauză. Am dreptate să cred că ai auzit *tot* ce ne-am spus în noaptea aia?

Preţ de o clipă, timpul păru să se oprească în loc.

Scuzele lui erau sincere. Annabelle nu se îndoia de asta. Şi ştia, de asemenea, că Matthew voia să afle şi răspunsul la întrebarea pe care se ferise s-o pună cu voce tare.

Din noaptea aceea, ştiuse că Matthew nu a cunoscut niciodată – trupeşte – o femeie. Când deschisese uşa odăii din dos, văzuse cât era de stingherit şi ştiuse prea bine la ce se gândeşte. Că îşi va bate joc de el – ceea ce aproape că făcuse în Willow Springs. Bine că Dumnezeu îi pusese frâu la limbă.

Acum citi în ochii lui căinţă şi timiditate şi îşi dori să-i poată spune cât de mult îl stima pentru alegerea făcută. Dar nu găsi cuvintele potrivite. Şi-apoi, era convinsă că Matthew n-ar vrea să discute cu ea despre asta.

Într-un sfârşit, încuviinţă din cap. Dar de pe-acum tăcerea ei prelungită vorbise de la sine.

Matthew se aplecă în faţă, cu braţele rezemate pe coapse, îşi aşează cana deoparte şi apoi se ridică.

— Ei bine, e timpul s-o luăm din loc.

Annabelle se ridică şi se apropie de el, oprindu-se în faţa lui. În viaţă se folosise de nenumărate ori de cuvinte ca să-i rănească pe oameni, să-i pună la punct, să se răzbune. Şi, deşi ştia că următoarele ei cuvinte vor răni, se rugă ca ele să şi vindece.

Îl luă de mână.

— Matthew, uită-te la mine.

Când el îi dădu, într-un sfârşit, ascultare, Annabelle intui războiul ce se dădea în sufletul lui.

— Jonathan ştia că ai spus acele vorbe la supărare. Mi-a spus-o înainte să moară.

Matthew îşi încleştă maxilarul. Văzându-i reacţia, Annabelle simţi că i se pune un nod în gât.

— Te-a iubit până în ultima clipă şi sunt sigură că încă te mai iubeşte. Aşa cum mi-a promis că mă va iubi şi pe mine de dincolo de moarte.

Matthew trase adânc aer în piept şi îi strânse mâinile într-ale sale. Annabelle închise ochii, mişcată de tandreţea gestului său. Îi simţi degetul mare trasând încet cercuri pe mâna ei şi o străbătu un fior. Simţi o lacrimă căzându-i pe încheietura mâinii, fără să ştie sigur dacă era lacrima ei… sau a lui.

Capitolul 26

Annabelle îşi şterse fruntea năduşită, bău cu nesaţ din ploscă şi îşi dădu cu apă pe faţă şi pe gât. Aerul răcoros şi uscat al dimineţii fusese izgonit de mult de soarele amiezii şi căldura se înălţa în valuri groase din câmpiile aride. Singurul loc umbrit de pe întinderea preriei era sub coviltirul căruţei supra-încărcate, unde era înăbuşitor de cald. Aşa că ea prefera să stea afară, unde se putea bucura de câte o adiere a vântului ce se înteţea pe

măsură ce se apropia asfinţitul. În acelaşi ritm în care se înmulţeau norii negri ce împânzeau cerul în nord.

Se înfioră când îl văzu pe Matthew urnind încă un bolovan. După efortul depus în încercarea de a croi o cărare prin albia secată a râului, cămaşa îi era leoarcă de transpiraţie. Când îl văzu aşezându-se vlăguit pe malul sudic, îi duse repede plosca plină cu apă.

Matthew bău cu nesaţ, apoi îşi turnă restul apei peste cap, faţă şi gât, şi îşi netezi părul pe spate.

— Îţi mulţumesc; oftă cu năduf. Nu credeam c-o să dureze atâta.

Annabelle îi urmări privirea până la norii de furtună ce se înălţau ca un turn ameninţător pe bolta cerească. Scrutaseră toată ziua cerul înnorat, dar până acum niciunul dintre ei nu îşi mărturisise îngrijorarea.

— Pot să te mai ajut cu ceva?

În afară de traversarea albiei cu Manasseh, vaca şi doi dintre caii suri şi priponitul animalelor de cealaltă parte, Matthew nu o lăsase să ridice decât câteva pietre mai uşoare. Fapt pentru care, având în vedere împrejurările, îi era, în taină, recunoscătoare. Pe parcursul zilei reuşise să se strecoare de două ori în căruţă ca să verifice cârpa şi, spre uşurarea ei, nu mai găsise pete proaspete. Pare-se că Dumnezeu îi auzise ruga.

Matthew clătină din cap.

— Nu-mi mai rămâne decât să dau la o parte câteva pietroaie şi după aceea vom încerca să traversăm; aruncă încă o privire spre nord. Trebuie să trecem albia până nu se porneşte furtuna. Dacă nu izbutim, s-ar putea să rămânem blocaţi aici o zi, două. Sau chiar mai multe.

Annabelle privi încruntată spre albia râului.

— Chiar crezi c-ar putea să plouă atât de mult?

Matthew ridică din umeri.

— Dacă va fi o rupere de nori aşa cum bănuiesc eu,

ravena asta se va umple în doar câteva minute. Pământul e uscat şi ars de soare şi nu va putea să absoarbă apa îndeajuns de repede; arătă spre malul nordic. Panta e cam abruptă. Nu e o problemă, dar dacă se apucă să toarne cu găleata, într-o clipită toată ţărâna aia are să se prefacă în noroi.

— Atunci să ne rugăm să nu plouă până nu trecem vadul.

— Asta fac de când am început, ripostă Matthew, ridicându-se anevoie în picioare.

Oboseala i se citea pe chip.

— Am să mă încredinţez că toate lucrurile din căruţă sunt bine legate, spuse Annabelle, luându-i plosca goală.

Matthew zâmbi.

— De când am pornit la drum, te-ai descurcat mai bine decât aş fi crezut.

— Şi tu la fel, răspunse Annabelle fără a şovăi, bucurându-se de zâmbetul lui. Chiar mă gândeam să-ţi dau o mărire de leafă.

— După ziua de azi, n-aş zice nu. Poţi să mă plăteşti în pesmeţi.

— De acord. Şi plusez cu nişte sos.

Chipul lui se umplu de încântare, de parcă ar fi savurat deja gustul pesmeţilor cu sos.

— Ei, acum mă simt şi eu motivat.

Îi făcu cu ochiul, apoi se reapucă de treabă.

Annabelle rămase încremenită, privindu-l cum ridică ditamai pietroiul. Cum putea fi atât de chipeş? Şi când îi făcuse cu ochiul… Ferită de privirea lui vigilentă, Annabelle îşi făcu, jucăuşă, vânt cu mâna.

În momentul acela o rafală iscată din senin îi lipi fusta de picioare. Privi în nord, spre norii de furtună, apoi scrută câmpia ce se întindea în sud-est, simţindu-se brusc neînsemnată în comparaţie cu vastitatea ei.

Peste un ceas, stătea aşezată pe capră, cu hăţurile în mâini. Un vânt rece şi umed dinspre nord-vest biciuia preria, aducând cu el miros de ploaie şi ridicând vârtejuri de praf. Ciulinii se rostogoleau grăbiţi pe câmpie, încercând parcă să se refugieze din calea furtunii. Cerul era acoperit de nori plumburii ce blocau soarele şi aruncau un văl cenuşiu peste munţii din zare.

Matthew stătea în faţa cailor, strângând în mână hamurile.

— Tu doar ţine de hăţuri şi nu face nimic până nu îţi fac eu semn, o instrui el, după care îi zâmbi şovăielnic. Eşti pregătită?

— Da, răspunse Annabelle, cu mai multă siguranţă decât simţea în adâncul inimii.

Îşi poziţionă picioarele aşa cum o învăţase el şi, la semnul lui, plesni din hăţuri şi căruţa porni hurducându-se peste şanţurile ce brăzdau albia secată a râului. Deodată, vehiculul se înclină spre stânga. Roţile protestară printr-un geamăt, iar lăzile şi cutiile din spatele căruţei alunecară toate într-o parte.

Matthew ridică mâna şi Annabelle trase de hăţuri, aşa cum o instruise, apoi se aplecă în faţă să vadă care era necazul.

— Ce s-a întâmplat?

Matthew verifică roţile.

— Roţile sunt întregi. Doar că una a alunecat într-un hârtop.

Rostise cuvintele pe un ton calm, dar îngrijorarea i se citea pe faţă. Aplecându-se, Annabelle văzu roata pe jumătate ascunsă într-un şanţ adânc, apoi simţi un strop de ploaie pe braţ.

Ridicând privirea, îl văzu pe Matthew scrutând cerul tot mai întunecat.

— Scoatem căruţa din şanţ şi-apoi facem cale

întoarsă, spuse el, după care îşi reluă repede poziţia în faţa căruţei.

Părea un plan uşor de pus în practică – nu că ar fi avut de ales. Annabelle se aplecă într-o parte şi măsură cu privirea şanţul adânc. Cât de mult se poate înclina o căruţă fără să se răstoarne, lovită fiind de asemenea rafale de vânt?… Încrezându-se în Matthew, îi aşteptă semnalul, apoi plesni din hăţuri şi se prinse cu mâna de capră când căruţa se urni, clătinându-se.

Vehiculul înaintă, anevoie, doar câteva picioare până să se rupă cerul.

Într-o clipită, ploaia o udă pe Annabelle până la piele şi îmbibă vadul cândva uscat. Matthew avusese perfectă dreptate. În doar cinci minute, albia fu acoperită de apă. Judecând după înălţimea malului, apa nu părea să fie mai adâncă de câteva degete.

Un fulger despică cerul. Annabelle nu apucă să numere decât până la trei şi auzi bubuitul tunetului deasupra capului. Îşi duse mâna streaşină la ochi. Abia putea distinge, prin vălul de ploaie, silueta lui Matthew, care se căznea în faţa căruţei să-i facă pe cei patru cai să înainteze. Animalele se codeau să-i dea ascultare – nu era sigură dacă din pricina încărcăturii pe care trebuiau s-o tragă sau fiindcă erau speriate de ploaie şi de trăsnete.

Privi hăţurile pe care le ţinea în mâini. Oare n-ar trebui să plesnească din hăţuri ca să dea ghes cailor? Amintindu-şi că Matthew îi spusese să nu facă nimic până nu îi dădea el semnalul, hotărî să aştepte.

Miji ochii, orbită de ploaia torenţială. Matthew ridicase mâna? Asta însemna că trebuie să oprească. Dar acum caii păreau să înainteze fără probleme. Sau poate că Matthew avea nevoie de ajutor? Nu cumva căzuse?…

Nemaivăzând nimic în faţa ochilor, trase de hăţuri, oprind căruţa.

— Matthew!

În momentul acela simţi căruţa clătinându-se. Strângând hăţurile cu o mână, se ţinu de capră cu cealaltă şi se aplecă în stânga. Apa ajungea până la jumătatea roţii.

Îl strigă din nou pe Matthew, apoi îl văzu croindu-şi anevoie drum spre ea prin apă.

— Ce faci? îi strigă el.

— Credeam că mi-ai spus să opresc!

Matthew clătină din cap şi se aplecă în vâltoarea de ape să verifice roata, apoi se ridică şi îşi trecu mâna prin păr. Căruţa se legănă din nou şi Annabelle îşi încleştă mâna pe capră, convinsă că avea să se răstoarne dintr-o clipă într-alta.

— Mă duc înapoi în faţă, îi strigă Matthew, apoi ridică ambele mâini, cu degetele răsfirate. Numără până la zece, apoi plesneşte vârtos din hăţuri. Caii sunt speriaţi. Biciuieşte-i puternic şi ferm ca s-o simtă.

Spunând acestea, se făcu nevăzut în pâcla cenuşie şi Annabelle începu numărătoarea, întrebându-se înnebunită dacă trebuia să numere repede sau încet. Ajunse la zece mai iute decât se aştepta şi, rugându-se ca Matthew să fie pregătit, plesni cu putere hăţurile de spinarea animalelor. Caii nechezară, dar căruţa nu se urni din loc.

Scrâşnind din dinţi, îşi adună toată puterea şi lovi iar din hăţuri. Şi, de astă dată, caii se puseră în mişcare. Simţi căruţa urnindu-se. Era clar că animalele se căzneau s-o scoată din şanţul adânc şi mâlos. Plesni încă o dată, ferm, din hăţuri şi mai că alunecă de pe capră când căruţa ţâşni afară şi se îndreptă brusc. Vântul îi suflă părul în ochi. Îşi îndepărtă cu antebraţul şuviţele de pe faţă, curelele de piele tăindu-i palmele.

Întrezări pământ în faţă şi clipi din ochi să îşi limpezească vederea. Panta îi apărea în faţa ochilor şi apoi dispărea iar, înghiţită de ploaia torenţială. În lumina tot

mai slabă, părea mult mai abruptă decât în urmă cu două ceasuri.

Îşi auzi numele şi, în clipa următoare, îl văzu pe Matthew urcându-se lângă ea pe capră.

— Malul este lunecos, spuse el, aplecându-se spre ea, dar n-avem încotro. Dacă nu îl urcăm acum…

Înşfăcă hăţurile fără să ducă fraza până la capăt.

Annabelle se întoarse şi privi în spatele căruţei. Priveliştea o lăsă cu gura căscată. Torente de apă umpleau acum albia cândva uscată.

— Ţine-te bine, îi strigă Matthew.

Annabelle se conformă imediat.

Hăţurile izbiră cu zgomot caii şi aceştia ţâşniră înainte, trăgând căruţa cu ei. Apoi vehiculul se clătină şi alunecă înapoi. Torentul ajungea până la platforma căruţei. Annabelle se gândi la făina de grâu, la mălai… şi apoi realiză ce neînsemnată era această problemă în comparaţie cu cea cu care se confruntau.

Matthew plesni din hăţuri cu înfrigurare şi, într-un sfârşit, cei doi cai înaintaşi începură să urce pe mal. Dar ceilalţi doi se zbăteau, copitele alunecându-le pe panta noroioasă.

Matthew se ridică şi îi aruncă hăţurile.

Annabelle le prinse cu o mână şi cu cealaltă îl strânse de braţ.

— Unde te duci?

— Caii n-or să poată urca. Şi mi-e să nu se rupă oiştea.

Fără alte explicaţii, Matthew sări de pe capră şi ateriză pe panta mâloasă. Dădu să apuce hamurile calului de lângă el, dar alunecă în noroi. Annabelle văzu copita calului coborând primejdios de aproape de braţul lui. I se tăie răsuflarea. Îndrăzni să tragă aer în piept doar când îl văzu pe Matthew întinzând mâna şi apucând hamurile.

Animalul se zbătea să nu alunece, dar Matthew reuşi cumva să-i sară în spinare.

Abia în momentul acela realiză Annabelle ce voia el să facă. Ce bărbat curajos şi nesăbuit…

Matthew îşi înfipse călcâiele cizmei în coastele calului. Animalul încercă să se ridice pe picioarele din spate, dar martingala îl împiedică. Sporul de energie păru molipsitor şi ceilalţi cai prinseră parcă putere. Cei doi înaintaşi ţâşniră pe mal, trăgându-i şi pe ceilalţi doi după ei.

Căruţa urcă înclinându-se periculos într-o parte şi, preţ de o clipă, Annabelle nu văzu decât cenuşiul supărat al cerului brăzdat de un fulger. Se aşteptă să audă hamurile plesnind şi să simtă cum căruţa se prăbuşeşte înapoi în apă. Se lăsă cu toată greutatea pe rezemătoarea pentru picioare şi simţi cum spătarul tare al caprei îi intră în coaste. Picioarele o dureau înfiorător din cauza efortului. Tocmai când crezu că o lasă puterile, cerul îşi recăpătă poziţia cuvenită şi de-o parte şi de alta văzu pământ.

Căruţa continuă să înainteze şi ea se ţinu bine până când se opri. Apoi trase frâna şi îl strigă pe Matthew.

Niciun răspuns. Îl strigă iar.

Vocea i se pierdu în vânt şi, dintr-odată, redeveni… fetiţa de doisprezece ani care îşi căuta speriată părinţii într-o mare de haos. Ţipete de groază. Bărbaţi şi femei fugind înnebuniţi prin tabără în cămăşi de noapte. Simţea parcă şi acum vuietul înăbuşit care o trezise în noapte cu atâţia ani în urmă. Un vuiet ca de tunet, doar că în noaptea aceea el nu despicase cerul, ci pământul. Pământul se cutremura şi mugetul se auzea tot mai tare, ca şi cum preria Kansasului ar fi fost furioasă că fusese trezită din somnu-i adânc. Simţind cum i se zguduie pământul sub picioarele subţiri, se târî până pe margine să arunce o

privire de sub căruţă.

— Rămâi sub căruţă, Annie!

Tatăl ei rostise cuvintele pe un ton aspru, dar chipul îi era plin de blândeţe.

Ascultătoare, Annabelle se retrase sub căruţă şi se uită la el prin stinghiile roţii.

— Unde-i mama?

— S-a dus s-o caute pe Alice.

Annabelle privi în spatele său şi descoperi că salteaua surorii sale mai mici era goală. Simţi un gol în stomac. Era datoria *ei* să aibă grijă de Alice.

Mugetul deveni asurzitor. Aerul se umplu de praf.

— Orice s-ar întâmpla, Annie, tu rămâi sub căruţă. M-ai auzit?

Privirea pe care i-o aruncă tatăl ei o îngheţă.

— Da, tată!

Încuviinţă din cap, lacrimi fierbinţi şiroindu-i pe obraji.

Tatăl ei dădu să plece, apoi întinse mâna şi îi atinse vârful nasului, cum obişnuia el mereu.

— Tata te iubeşte, Annie.

— Şi eu te iubesc, tăticule, răspunse ea cu bărbia tremurândă.

Doar când îşi auzi propriile suspine îşi dădu seama că plângea. Închise ochii, forţându-şi memoria, dar oricât încercă, chipurile părinţilor ei – şi cel al scumpei sale surioare – rămaseră nedesluşite, pierdute în negura timpului. În momentul acela simţi o atingere pe braţ şi emoţiile o covârşiră.

Când deschise ochii îl văzu pe Matthew făcându-i semn să coboare. Trase tremurat aer în piept, încercând să îşi zăgăzuiască lacrimile.

Matthew o apucă de braţ, ajutând-o să coboare, apoi îi îndepărtă blajin şuviţele ude de pe faţă.

— Te-ai rănit?

Annabelle scutură din cap, amintirile din copilărie – de mult îngropate – punându-i un nod dureros în gât.

Matthew îi cuprinse obrajii în mâini.

— Annabelle, te simţi bine?

— Unde ai fost?! ţipă ea, încă bântuită de imaginea tatălui ei dispărând în noapte – pentru totdeauna.

Matthew o privi năucit.

— M-am dus să verific caii şi căruţa, spuse el pe un ton ce sugera c-ar fi trebuit să ştie lucrul acesta.

Annabelle dădu din cap şi încercă să îşi întoarcă faţa, dar mâna lui i-o întoarse înapoi.

— Eşti sigură că te simţi bine?

Se uită întâi spre abdomenul ei şi apoi o privi din nou în ochi.

Vasăzică accepta, în sfârşit, existenţa pruncului sau măcar posibilitatea ei.

— Sunt bine, murmură ea, pe cât de recunoscătoare, pe atât de istovită.

Înainte să apuce a întoarce privirea, Matthew îşi coborî capul spre ea.

Presimţind ce avea să urmeze, Annabelle intră în panică – apoi încremeni când buzele lui îi atinseră uşor fruntea.

O dată, de două ori.

Căldura îi umplu pieptul, braţele şi picioarele şi făcu ceea ce voise să facă deunăzi, dar se abţinuse – îl cuprinse cu braţele de mijloc şi îşi lăsă capul pe pieptul lui. Braţele lui o înlănţuiră şi o traseră mai aproape, iar Annabelle fu sigură că nu se mai simţise atât de ocrotită în toată viaţa ei.

Matthew îi aruncă pe furiş o privire, lovind în continuare cremenea cu amnarul. Nu era lucru uşor să aprinzi focul când toate vreascurile erau la fel de murate

ca ei înşişi. La un moment dat, în timp ce traversau albia, se temuse că apele umflate au să ia cu ele căruţa, şi pe ei odată cu ea. Citise groaza şi în ochii Annabellei, şi asta îi dăduse puterea să lupte mai departe.

Temperatura a scăzut simţitor când s-a dezlănţuit furtuna şi mai apoi, când soarele s-a ascuns în spatele munţilor. Îşi frecă mâinile să îşi dezmorţească degetele îngheţate, apoi luă un şomoiog de iarbă udă cât un ou de găină şi începu să îl frece între degete, suflând asupra lui. Când umezeala se desprinse, în sfârşit, de fire, fără să lase iasca din mână, se reapucă să scapere cremenea cu amnarul. După câteva încercări nereuşite, gândul îi zbură la prima noapte a călătoriei. Zâmbi amintindu-şi cât de mult se căznise atunci Annabelle să facă focul. Însă nu se dăduse bătută.

Scăpără o scânteie.

Matthew lepădă numaidecât cremenea şi amnarul şi suflă uşor în flăcăruie, dându-i viaţă. Când şomoiogul începu să îi sfârâie, luminos, în palme, îl puse repede pe lemnele de foc şi, îngenunchind, suflă asupra lui până ce flacăra cuprinse vreascurile.

Simţind cum îi pătrunde căldura prin cămaşa udă, îşi masă braţul drept, care începuse brusc să-l doară.

— Sângerezi!

Annabelle veni şi se aşeză în genunchi lângă el.

— Doar un pic.

Annabelle avea încă faţa împroşcată cu noroi şi părul ud îi atârna, încâlcit, pe spate.

— Te-ai descurcat grozav. Jos pălăria.

— A fost cât pe ce să murim amândoi din cauza mea, pufni Annabelle, remuşcarea umbrindu-i ochii. Şi acum fă bine şi scoate-ţi cămaşa.

El îi prinse mâna.

— Ai oprit căruţa fiindcă erai orbită de ploaie, la fel

ca mine, şi-ai crezut că aşa ţi-am spus eu să faci. N-ai greşit cu nimic.

Annabelle dădu îmbufnată din cap, apoi ridică bărbia.

— Dacă vrei să-ţi capeţi pesmeţii în seara asta, domnule Taylor, ai face bine să-ţi scoţi odată cămaşa.

Matthew zâmbi. Annabelle rostise cuvintele pe un ton hâtru, dar în glas i se mai simţea încă o urmă de regret.

— Ai apucat să verifici proviziile?

— Am pierdut mare parte din mălai şi jumătate din sare şi din făina de grâu. Dar mă gândesc că lucrurile astea pot fi înlocuite.

— Şi n-am pierdut niciun cal, adăugă Matthew, făcând o grimasă când îşi scoase braţul drept din mânecă.

— Vai, Matthew…

Văzând îngrijorarea de pe chipul ei, Matthew întinse gâtul să-şi inspecteze rana, dar nu putu desluşi mare lucru în afară de sânge şi vânătăi. Dar de durut, durea straşnic.

— Arată rău?

— Calul a făcut asta?

— Îhî. Bine că n-a ajuns la os.

— Bănuiam eu că eşti rănit, dar când am văzut că nu te opreşti…

Matthew ridică din umeri.

— Nu prea aveam încotro în momentul ăla.

— Va trebui să curăţ rana. O să doară de-o să-ţi vină să urli.

— Îţi mulţumesc pentru delicateţe. Acum sunt mult mai liniştit.

Annabelle zâmbi şi clătină din cap.

— Aşteaptă aici. Mă întorc imediat.

Peste câteva minute reveni cu braţele încărcate, întinse o pătură pe pământ şi îi făcu semn să se culce pe ea.

Matthew scutură din cap.

— Stau bine unde sunt.

Annabelle îi aruncă o privire care dădea de înţeles contrariul.

— Cum vrei tu. Întoarce-ţi braţul spre foc să-l văd mai bine, adăugă ea, după care se apucă să-i tamponeze rana cu o cârpă umedă.

Cu toate că Annabelle avea o atingere uşoară, Matthew simţi că îl ia ameţeala din pricina amestecului de durere şi foame – nu mai pusese nimic în gură de la prânz încoace. Îşi încleştă fălcile şi îşi întoarse capul spre Annabelle, încercând să citească în expresia ei cât de gravă era rana. Când Annabelle făcu o grimasă şi înghiţi cu noduri, hotărî să îşi concentreze atenţia în altă parte.

Hainele ei erau încă ude. Precis că îi era frig. Gândul îi zbură la pruncul pe care îl purta Annabelle în pântec. Oare în ce punct al călătoriei acceptase el această realitate? Nu ştia exact. Tot ce ştia era că, pe măsură ce o cunoştea mai bine, se îndoia tot mai tare că Annabelle ar putea să mintă în privinţa asta.

— Trebuie să-ţi pui nişte haine uscate, să nu răceşti.

— Am să mă schimb imediat, murmură ea, adâncită în lucru.

După câteva minute, se opri.

— E o rană adâncă, Matthew. Va trebui s-o cos.

Era de aşteptat.

— Ai mai făcut aşa ceva până acum?

Annabelle oftă şi încuviinţă, şovăielnică, din cap.

— Îţi promit c-o să arate bine când am să isprăvesc.

Matthew regreta acum că nu avea la el măcar un strop din băutura de care abia se atinsese la salonul de pocher.

Annabelle întinse mâna la spate.

— Ia câteva duşti bune din asta, spuse ea, ducându-i sticla la buze. Ca să suporţi mai uşor durerea.

Simţind în nări mirosul de whisky, Matthew mai c-o luă iar în braţe.

— Cred că atât e de ajuns… spuse ea într-un sfârşit, luându-i sticla de la buze.

Matthew simţi alcoolul arzându-i gâtlejul şi revărsându-i-se, aidoma unui râu de foc, în stomac. Închise ochii. Mai fusese el rănit şi înainte, dar asta era prima dată când rana trebuia cusută. Nu putea decât să spere că Annabelle ştie ce face. Văzând priceperea cu care puse aţa în ac, conchise că ştia.

— Asta va ţine rana închisă până te va putea consulta un doctor. Cât mai avem de mers până la următorul oraş?

Matthew se schimonosi de durere când acul îi intră şi apoi îi ieşi din carne.

— O zi, două.

— De îndată ce-om ajunge, vom merge întins la medic. Şi apoi la magazinul universal ca să ne reîmprospătăm proviziile. O să cumpărăm mălai şi sare şi am să văd dacă nu găsesc cumva şi nişte miere. Nu de alta, dar aproape c-ai dat gata toată mierea pe care o aveam la noi.

— Merge de minune cu biscuiţii şi turtele tale; vocea îi răsună în cap ca un ecou îndepărtat şi regretă că nu stătea culcat.

— Dacă ştiam că îţi place aşa de tare, aş fi avut grijă să luăm mai multă cu noi; vocea ei era domoală şi blajină. Abia aştept să ajungem la oraş. Aş vrea să le trimit o scrisoare lui Kathryn şi lui Hannah, doar ca să le dau de ştire că suntem bine. Vor fi bucuroase să afle că încă nu ne-am omorât unul pe altul.

Annabelle nu era genul de femeie care să pălăvrăgească întruna. Matthew ştia că o face doar ca să-i distragă atenţia, îi plăcea cum sună glasul ei.

— Mă gândesc adesea şi la scumpa de Lilly. Pun

rămăşag că poartă panglica pe care i-ai dăruit-o şi se gândeşte la tine în fiecare zi. Deşi zău că nu înţeleg de ce, adăugă ea mucalită.

— Acum cred c-aş vrea să mă întind, Annabelle.

De parcă i-ar fi anticipat rugămintea, braţul Annabellei îi înconjură numaidecât spatele. Atingerea ei era plăcută.

Annabelle îl ajută să se aşeze pe pătură şi să se întindă pe partea stângă.

— Şi acum lasă-te cu toată greutatea pe mine, spuse ea lipindu-se de spatele lui. Aşa.

Matthew simţi încă o înţepătură uşoară în braţ şi apoi Annabelle începu să fredoneze un cântecel. Era prima dată când o auzea cântând.

— Obişnuieşti mereu să cânţi în timp ce coşi? Ea râse încetişor.

— Taci şi odihneşte-te. Încă un minut şi-am isprăvit. Matthew închise ochii, simţind, ca prin vis, cum îl cuprinde toropeala.

— Aminteşte-mi mai târziu să te îmbrăţişez… încă o dată… înainte să-şi piardă cunoştinţa, simţi un sărut uşor pe frunte şi se întrebă dacă Annabelle avea să mai facă în seara asta pesmeţi.

Capitolul *17*

Matthew clipi buimac de câteva ori. Dură un minut până ce îşi dădu seama unde se află. Privind cerul vineţiu, presărat cu stele ce stăteau să se stingă, conchise că nu mai era mult până la răsărit. Aerul răcoros al zorilor, neobişnuit de umed, aducea cu sine mireasma ploilor trecute, amestecată cu miros de slănină prăjită şi cafea proaspătă. Inspiră cu nesaţ aromele îmbietoare şi îşi auzi stomacul chiorăind.

Când dădu să-şi întindă braţele, icni şi se prăbuşi înapoi pe pătură. Durerea îi săgetă braţul şi umărul drept,

făcându-l să uite de foame. Strânse din ochi şi respiră sacadat printre dinţii încleştaţi până când durerea se domoli niţel.

Apoi simţi pe frunte o atingere dumnezeiesc de răcoroasă. Ridicând privirea, văzu că era mâna Annabellei, care stătea în genunchi lângă el.

— Stai potolit. Ai avut o noapte grea.

Matthew încercă să îşi mascheze geamătul printr-un râset şi eşuă lamentabil.

— Da' ce mi-ai făcut azi-noapte, femeie?

Annabelle zâmbi şi îi cuprinse faţa în palme. Matthew închise iar ochii când îi simţi mâinile răcoroase şi atingerea plină de blândeţe, simţind că mai trăise cândva momentul acesta. Dar aşa ceva nu era cu putinţă. Şi, totuşi, felul în care îl atinsese Annabelle trezise în el o amintire, un sentiment de linişte şi de încredere.

— Eşti fierbinte, murmură ea.

Matthew auzi plescăitul apei şi simţi o cârpă umedă pe faţă. Ridicând ochii spre ea, ştiu fără tăgadă că, orice ar fi fost înainte, Annabelle era acum un alt om. Îi studie chipul, încercând s-o citească pe noua Annabelle, de parcă ar fi văzut-o pentru prima dată.

Annabelle se întinse peste el după o pătură şi pletele îi căzură pe pieptul lui.

Fără să vrea, Matthew îi inspiră mirosul şi uită, preţ de o clipă, de durere.

— Mmm… miroşi bine. Miroşi a…

Annabelle încremeni, cu faţa lângă a lui.

Văzând cum i se despart încet buzele, Matthew îşi pierdu şirul vorbelor şi înghiţi involuntar, cuprins brusc de o foame de o cu totul altă natură.

— Miroşi a… a pesmeţi, murmură el într-un sfârşit.

Annabelle îl fixă o secundă cu privirea, apoi se aşeză în şezut.

— Miros a pesmeţi?

Râzând încetişor, făcu pătura sul şi i-o aşeză sub cap.

— Ai bălmăjit ceva despre pesmeţi şi azi-noapte, în somn. Numai la asta îţi stă gândul?

Adevărul fie spus, acum mâncarea era ultimul lucru la care îi stătea lui gândul. Dacă ar fi fost în stare, s-ar fi îndepărtat de ea ca să-şi îndrepte gândurile în altă parte. Neavând însă încotro, Matthew făcu ceea ce îi stătea în fire, încercând din răsputeri să păstreze o mină serioasă.

— Nu, doamnă. Câteodată mă mai gândesc şi la alte lucruri.

Văzând întrebarea tăcută ce apăru în ochii ei şi descoperind că aceasta răspundea la una dintre propriile sale întrebări despre ea, Matthew lăsă zâmbetul să i se lăţească încet pe faţă.

— Uneori mă mai gândesc şi la turta ta de mălai.

Annabelle îşi acoperi cu dinţii buza inferioară.

— Îţi mulţumesc frumos, domnule Taylor. Ştii cum să faci o femeie să se simtă apreciată. Iar acum te rog să bei asta.

Îl ajută să îşi ridice capul şi îi duse la buze o cană de tinichea. Apa i se scurse, înviorătoare, prin gâtlej şi îi căzu în stomacul gol, stârnindu-i iar foamea.

Dar de astă dată era o foame bine-venită.

— Puţin îmi pasă. Nu mi se pare firesc.

Se uită încruntat la ea şi apoi la hăţurile din mâinile ei.

Annabelle se aşeză în partea stângă a caprei şi îşi coborî privirea spre el.

— De ce să nu fie firesc? Pentru că eşti bărbat?

Arătă spre braţul lui.

— Deja ţi-ai rupt câteva cusături în dimineaţa asta când ai înhămat caii suri. Chiar vrei să fiu nevoită să îţi cos rana încă o dată?

Lui Matthew îi plăcea cum ochii ei aruncau flăcări atunci când era nervoasă, ca fulgere pe un cer de un albastru senin. Pierduseră deja o zi din pricina rănii lui şi, cu toate că nu voia s-o recunoască, se simţea plăpând ca un căţel proaspăt fătat şi îl durea tot corpul. Totuşi, aşteptarea nu fusese în van. Până în dimineaţa aceasta noroiul de ieri se uscase bocnă.

— Stai să mă gândesc; îşi înclină capul într-o parte, chipurile îngândurat. E vreo şansă să te aud iar cântând?

Annabelle îşi vârî bărbia în piept şi îi aruncă o privire piezişă.

Matthew zâmbi în barbă şi, ştiind că Annabelle avea dreptate, ocoli căruţa şi se urcă în dreapta ei. Rana îi pulsa încet sub bandajul improvizat. Se lăsă, resemnat, pe spătar.

— Nu, doamnă, nu cred că mai vreau să trec o dată prin experienţa asta.

Annabelle zâmbi în colţul gurii.

— Mă bucur. Pentru că în noaptea aceea, imediat după ce ai leşinat, aproape c-am leşinat şi eu.

Matthew o văzu cum se înroşeşte.

— Nu-mi spune că a fost prima oară când ai cusut o rană!

Annabelle strânse din umeri.

— Orice lucru are un început…

Zicând acestea, plesni din hăţuri şi căruţa se urni din loc.

Ţinându-şi braţul drept lipit de corp în timp ce înaintau hurducându-se, Matthew se folosea de orice prilej ca s-o privească. Annabelle îşi lăsase iar părul pe spate, aşa cum îi plăcea lui. Privind buclele ce îi încadrau faţa, Matthew remarcă din nou cicatricea ce îi brăzda tâmpla dreaptă. Simţi cum se aprinde în el o dorinţă acerbă de a o ocroti. Voise de mai multe ori s-o întrebe cum căpătase

rana, dar oarecum simţise că încă nu câştigase acest drept.

La amiază făcură o oprire scurtă să adape animalele. Înainte să pornească iar la drum, văzând cât pare de istovită, Matthew stărui ca Annabelle să se culce în spatele căruţei, nădăjduind că se va putea odihni în ciuda hurducatului constant.

Cu puţin timp înainte de înserare, ajunseră în oraşul Rutherford din teritoriul Wyoming. Din pricina rănii, a căldurii sau poate a amândurora, capul îl durea îngrozitor şi simţea că ar putea dormi două zile neîntors.

— Vrei să mergi direct la magazinul universal sau vii întâi cu mine să te încredinţezi că doctorul mă coase aşa cum se cuvine? întrebă el, ajutând-o pe Annabelle să coboare din spatele căruţei.

Ea zâmbi, apoi se întunecă încet la faţă.

— Cred că am să vin cu tine la doctor. Adevărul e că… aş vrea să mă consulte şi pe mine.

Era, în mod vădit, obosită, dar nu părea bolnavă.

— E vreo problemă?

— Sunt bine. Vreau doar să mă asigur că… totul este în ordine.

Matthew se gândi imediat la prunc.

— Te-ai simţit rău în ultima vreme?

— Nu, nu tocmai rău… în fine, vreau să stau de vorbă cu un medic, atâta tot.

Spunând acestea, Annabelle porni spre oraş şi el o urmă, ştiind de astă dată sigur că ceva nu era în regulă.

Când doctorul deschise uşa, Matthew se întrebă dacă acesta avea vârsta legală pentru a profesa. Cu părul lui arămiu şi ochelarii cu rame metalice, medicul te ducea cu gândul la un băieţandru care împrumutase haina şi pantalonii tatălui său.

— Cine e primul la rând?

Doctorul îşi împinse ochelarii în sus pe nas şi aşteptă.

Matthew o îndemnă pe Annabelle să intre prima şi, în mod surprinzător, ea nu se opuse.

Peste o jumătate de oră, Annabelle ieşi din sala de consultaţie, lăsând uşa întredeschisă. Avea faţa crispată. Intuind că se lupta să nu izbucnească în lacrimi, Matthew se ridică imediat în picioare.

— Ce s-a întâmplat? Ce-a zis doctorul?

Annabelle scutură din cap şi îşi plecă privirea.

— Domnul medic a spus că sunt bine. Mi-am făcut griji degeaba.

— Atunci de ce eşti atât de…?

Annabelle clătină iar din cap, arătând discret spre bărbatul aşezat pe o bancă din apropiere.

— Nu aici, Matthew. Am să-ţi spun… mai târziu. Te rog să mă înţelegi, adăugă ea în şoaptă, ştergându-şi ochii.

Matthew îl surprinse pe medic urmărindu-l din cabinet. Expresia întipărită pe chipul lui îl făcea să pară, brusc, îmbătrânit.

Annabelle îşi şterse obrajii.

— A spus că poţi să intri. Între timp, eu cred că am să dau o fugă până la magazinul universal de peste drum…

— Nu. Aşază-te aici şi odihneşte-te până ies. N-o să stau mult; coborî glasul. Femeia care mi-a cusut rana a făcut o treabă grozavă, aşa că nu cred că doctorului îi mai rămân multe de făcut.

Annabelle îl răsplăti cu un surâs tremurat, apoi încuviinţă din cap.

Matthew intră în cabinet şi închise uşa după el.

— S-a descurcat binişor, având în vedere că a fost prima dată când a cusut o rană, comentă medicul peste câteva minute, examinând îndeaproape lucrătura Annabellei, după care îşi ajustă ochelarii. Şi probabil că asta v-a salvat braţul. Am să încep prin a curăţa rana. Aveţi

multe vânătăi în jurul pansamentului, dar cu timpul ele se vor vindeca. Cum v-aţi rănit?

Matthew îi relată faptele, rezumându-se la strictul necesar.

— Va trebui să suturez din nou rana. Întindeţi-vă, vă rog, pe masa de consultaţie.

Cu gândul la Annabelle, Matthew făcu aşa cum îi ceruse tânărul medic, aşteptă un minut să prindă curaj, apoi îşi drese glasul.

— Dacă nu vă supăraţi, domnule doctor… aş avea o întrebare. E vorba de… hm…

— Am înţeles, răspunse medicul, văzând încotro se uită Matthew. Femeile se sfiesc uneori să discute despre asemenea lucruri, chiar şi cu soţii lor.

Matthew dădu să îl corecteze, apoi se răzgândi. Mai târziu va trebui să îşi ceară iertare de la Annabelle, dar deocamdată grijile pe care şi le făcea pentru ea erau mai puternice decât conştiinţa-i vinovată.

Încuviinţă din cap, nădăjduind că faţa nu îi era atât de roşie cum avea el impresia.

— Da, s-a sfiit întotdeauna să-mi vorbească despre lucrurile astea.

Chipul doctorului se umplu de compasiune.

— Mi-a povestit tot ce s-a întâmplat… Se opri, cu acul suspendat în aer. Asta o să doară puţin. Pot să vă dau un adormitor, dacă doriţi. În felul acesta, nici n-o să vă amintiţi ce s-a întâmplat.

Dorind, dimpotrivă, să îşi amintească fiecare cuvânt, Matthew clătină din cap.

— Mulţumesc, domnule doctor, dar cred că pot să suport durerea, spuse el, întrebându-se distrat dacă medicul o fi având şi el obiceiul de a fredona în timp ce coase.

Simţi cum îi intră acul în carne şi scrâşni din dinţi.

— Mi-a zis de sângerarea pe care a avut-o… continuă medicul.

Matthew simţi că îi stă inima în loc.

— Dar spune că între timp a încetat; doctorul se opri din cusut şi se aplecă să îşi verifice lucrătura. Şi, în ultimele zile, n-a mai avut nici dureri, ceea ce-i un semn bun. Dânsa încă se teme să nu piardă acest prunc, dar – deşi îi înţeleg îngrijorarea – am încredinţat-o că deocamdată nu are de ce să-şi facă griji.

Gândul lui Matthew zbură la Annabelle, care aştepta de cealaltă parte a uşii.

— Atunci de ce părea atât de răscolită când a ieşit?

— Femeile însărcinate pot fi din cale afară de emotive. După ceea ce s-a întâmplat la prima ei sarcină, e firesc ca soţia dumneavoastră să fie îngrijorată.

În faţa acestei noi informaţii la care nu era îndreptăţit, Matthew simţi că i se pune un nod în stomac, îngrijorarea fiindu-i înfăşurată de un nou strat de vinovăţie.

— Am încredinţat-o că felul în care a pierdut primul dumneavoastră copil n-ar avea de ce să afecteze această sarcină. Acelea au fost împrejurări extreme şi, după tot acest timp, rănile ei interne trebuie să se fi vindecat. Fireşte că n-avem cum să ştim cu certitudine – glasul medicului deveni mai domol, mai nesigur – dacă, în interior, trupul i s-a vindecat pe de-a-ntregul… ori ba.

Matthew ar fi vrut să-l întrebe în ce constau acele răni interne, dar ştia că nu are cum.

— Totuşi, credeţi că va putea să ducă sarcina asta… până la capăt.

— După părerea mea, da. Va trebui să se odihnească mult şi să mănânce alimente hrănitoare. Şi aerul curat îi va face, de asemenea, mult bine.

— Odihnă, alimente hrănitoare… aer curat, repetă

Matthew, gândurile zburându-i într-o mie de direcţii, toate ducând înapoi la întrebările pe care nu avea dreptul – şi nu putea – să le pună, fiindcă, deh, era „soţul ei” şi ar fi trebuit să ştie deja răspunsurile. V-a spus că suntem în mijlocul unei călătorii?

— Da. Şi am să vă spun ce i-am spus şi dânsei – este o femeie puternică şi sănătoasă şi femeile au dat naştere de când e lumea şi pământul. Atâta vreme cât sunteţi cu băgare de seamă şi soţia dumneavoastră nu se oboseşte prea tare, eu sincer nu văd să existe vreun motiv de îngrijorare. Şi, oricum, până să vină pruncul, veţi fi ajuns de mult în Idaho; se ridică în picioare. Nu-mi mai rămâne decât să vă pansez şi să vă dau o eşarfă pentru braţ şi puteţi pleca.

Matthew se ridică încet în şezut, cu capul vâjâind.

— Ce altceva aş mai putea face… pentru ea?

Tânărul medic rămase o clipă tăcut, apoi Matthew văzu cum îi apare iar pe chip acel aer plin de înţelepciune ce îi depăşea vârsta.

— Fiţi blând cu ea; şi înţelegător. Şi chiar şi atunci când n-o veţi înţelege, adică mai tot timpul, daţi-i de înţeles că o iubiţi şi că sunteţi mândru că a primit să vă fie soaţă.

Matthew intui că avea să mai urmeze ceva.

— Asta dacă-mi amintesc bine spusele tatălui meu, adăugă doctorul, schiţând un zâmbet timid.

Cu gândul la ultimul sfat dat de tânărul medic, Matthew o luă pe Annabelle de braţ şi se duseră împreună la magazinul universal de peste drum. Între timp, Annabelle părea să se fi liniştit. Uitându-te la ea, nici n-ai fi zis că în urmă cu doar câteva minute fusese în pragul lacrimilor. Matthew ştia prea bine că acesta nu era momentul potrivit pentru a-i pune orişice întrebări. Pare-se că îi era hărăzit să înveţe ce-i răbdarea în relaţia cu

această femeie.

— În timp ce te aşteptam, am făcut câte o listă pentru fiecare, spuse ea când intrară în prăvălie.

Îi întinse un petic, apoi se aplecă spre el, atingându-i uşor eşarfa din jurul gâtului.

— Cum te simţi?

— Bine, minţi el. De ce întrebi?

— Pari un pic palid.

— E doar din pricina oboselii. Şi a foamei.

— Şi mie mi s-a făcut foame. După ce isprăvim aici, trebuie să pun o scrisoare la poştă, iar apoi putem pleca.

— Să înţeleg că vrei să le dai de ştire prietenelor tale că încă nu ne-am omorât unul pe altul?

Annabelle ridică o sprânceană.

— Vasăzică *erai* atent la vorbele mele.

MattheW îi citi lista.

— Eşti sigură că nu vrei să laşi toate astea pe seama angajatului?

— Aş vrea, dacă angajatul meu n-ar fi gata să cadă din picioare, ripostă ea zâmbind şugubăţ înainte de a porni printre rafturi.

Matthew parcurse repede articolele trecute pe lista lui.

— Mierea nu e pe lista mea, aşa că sper că ai trecut-o pe a ta.

Annabelle aruncă o privire peste umăr.

— Am trecut-o. Imediat după turta de mălai şi pesmeţi.

Preocupat să adauge în gând încă un articol pe lista lui de cumpărături, Matthew o lăsă pe ea să aibă ultimul cuvânt. Luă de pe raft toate articolele pe care le putu găsi, apoi se apropie de femeia cu păr argintiu din spatele tejghelei.

— Pot să vă ajut cu ceva, domnul meu? întrebă ea;

faţa rotundă, cu gropiţe adânci, îi conferea un aer plin de bunăvoinţă.

— V-aş fi recunoscător, stimată doamnă. N-am izbutit să găsesc câteva lucruri şi… Se uită peste umăr şi văzu că Annabelle se află în capătul opus al magazinului. Aş avea o rugăminte la dumneavoastră, adăugă el, explicându-i în şoaptă despre ce era vorba.

— Cred că vă pot ajuta, îi şopti femeia, după care dispăru prin uşa din dos.

Observând calendarul de pe perete, cu căsuţele marcate cu câte un „X” până în data de 27 iunie, Matthew îşi aminti entuziasmul cu care îi vorbise Annabelle despre petrecerea de 4 iulie planificată de Jack Brennan. Aveau la ei focuri de artificii şi toate cele necesare festivităţilor. Cu toate că, din pricina rănii lui, pierduseră o zi de călătorie, dacă Brennan urmaşe traseul stabilit iniţial, mai aveau încă şanse să ajungă caravana din urmă înainte de sărbătoare. Până atunci mai era o săptămână.

Când se întoarse, femeia îi făcu complice cu ochiul, înfăşură repede ceva în hârtie, având grijă să pună pachetul pe fundul cutiei înainte de a adăuga restul cumpărăturilor.

Matthew îi mulţumi şoptit, apoi o întrebă de caravana lui Brennan.

— O, da, îl cunosc cât se poate de bine pe domnul Brennan. Vine pe aici de ani de zile. Când are timp, el şi soţul meu trag o partidă bună de şah în odaia din dos, adăugă ea zâmbitoare, arătând în spate. Ne face nespusă plăcere să îl avem printre noi pe omul acesta.

Matthew îşi imagină un bărbat cu o statură şi o experienţă asemănătoare cu ale lui Betram Colby. Abia aştepta să facă cunoştinţă cu Jack Brennan.

— Caravana lui a trecut pe aici chiar duminica trecută. Îmi amintesc fiindcă soţul meu a deschis prăvălia

special pentru ei. Pare-se că au avut niscaiva bătăi de cap pe drum. Nu-mi mai amintesc prea bine, dar parcă vremea îi încetinise…

Asta însemna că vor putea ajunge cu uşurinţă la caravana lui Brennan în răstimp de o săptămână.

— Vă mulţumesc, doamnă, spuse Matthew, imaginându-şi deja încântarea Annabellei. Pentru tot.

Atent să nu-şi lovească braţul, încărcă în căruţă lăzile cu merinde şi provizii, apoi, pe drum spre oficiul poştal, îi împărtăşi Annabellei vestea bună.

— Asta e o veste care se cere sărbătorită! strigă Annabelle, după care scoase din geantă o cutie, o desfăcu şi i-o întinse. Ca să-ţi satisfaci pofta de dulce.

Matthew aruncă o privire înăuntru, zâmbi încântat şi scoase o acadea.

— Bomboanele de mentă s-au numărat întotdeauna printre preferatele lui Johnny.

Annabelle, care tocmai urca pe trotuar, rămase o clipă nemişcată pe trepte.

— Ştiu, spuse ea încet. Şi mi-a spus că şi ţie îţi plac foarte tare.

Matthew deschise uşa oficiului poştal şi o lăsă pe ea să intre prima. Când dădu s-o urmeze, văzu un bărbat venind spre ei cu pas apăsat. *Parcă l-am mai văzut undeva*, îşi spuse el neliniştit. Când se uită din nou la bărbat şi privirile li se încrucişară, înlemni.

Capitolul 2%

La început Annabelle remarcă ochii bărbatului. Apoi, pe măsură ce se apropia de ea, realiză că se simţea stingherită nu atât de ochii lui, cât de felul în care o privea. Avea impresia că o soarbe din priviri, încercând parcă să îşi întipărească în minte fiecare trăsătură a ei.

Bărbatul duse mâna la pălărie, încetinind pasul.

— Bună ziua, stimată doamnă.

— Bună ziua, răspunse Annabelle, auzind cum se închide uşa în spatele ei.

Întorcând capul, îl văzu pe Matthew aşteptând pe trotuarul din faţa poştei, cu spatele la ea. Crezuse că o va însoţi înăuntru, dar… pare-se că s-a înşelat.

— Mă scuzaţi, doamnă. Cred că aţi scăpat ceva.

Abia în momentul acela realiză Annabelle că nu mai avea scrisoarea în mână.

Bărbatul se aplecă după scrisoare şi, când se ridică, studie plicul. Annabelle se încruntă văzându-i gestul, dar îşi ascunse repede iritarea.

— Vă mulţumesc, spuse ea cu un zâmbet forţat, luând plicul.

— Cu cea mai mare plăcere, răspunse bărbatul, scoţându-şi pălăria şi trecându-şi degetele prin părul negru ca tăciunele.

Judecând după praful adunat pe pălărie, mizeria ce îi acoperea pantalonii şi jacheta lungă, bărbatul călătorea, pesemne, de zile întregi. Iar, judecând după accentul tărăgănat, era lesne să înţelegi de unde venea.

— Pare-se că sunteţi departe de casă, stimată doamnă.

— Da, aşa este; Annabelle îşi înclină, nedumerită, capul într-o parte. Dar cum de-aţi ştiut?

Bărbatul ridică din umeri.

— Păi, mi-am dat şi eu cu presupusul; gropiţele i se adânciră încet pe obrajii neraşi. Şi, deh, m-a mai ajutat niţel şi faptul c-am citit adresa de pe plic. După cum bănuiesc că ştiaţi deja sau mă înşel, doamnă… O sprânceană se ridică deasupra unui ochi căprui.

Surprinsă nu atât de atenţia la detalii, cât de sinceritatea lui, Annabelle îşi trecu degetele peste verighetă.

— McCutehens… Jonathan McCutehens. Şi da, am

văzut că aţi citit adresa; ridică şi ea o sprânceană. Gestul dumneavoastră mi s-a părut de prost gust.

Bărbatul zâmbi încurcat. În faţa acestei schimbări neaşteptate de atitudine, Annabelle îşi revizui părerea pe care şi-o făcuse iniţial despre el.

— Scuzele mele, doamnă McCutehens. E un obicei prost care s-a lipit de mine de-a lungul anilor.

Răspunsul părea unul sincer şi omul, aşijderea.

— Vă referiţi la obiceiul de a citi corespondenţa altora?

Spre surprinderea ei, bărbatul chiar pufni în râs.

— Mă refer la faptul că sunt prea curios din fire. Mă tem că este un defect profesional.

— Şi ce profesie ar fi, mă rog, aceasta?

Bărbatul o studie mai atent.

— Doamnă McCutehens… ne cunoaştem de undeva? în ultimii ani am trecut de mai multe ori prin Willow Springs şi ultima oară, chiar de curând. Nu ştiu de ce, dar am impresia că am mai stat cândva de vorbă.

Annabelle simţi că i se usucă gâtlejul. Dacă îl întâlnise vreodată pe acest bărbat în Willow Springs, mai mult ca sigur că n-o făcuse ca să stea de vorbă. Aruncă pe furiş o privire pe fereastră şi văzu că Matthew se uita la ea. Judecând după expresia lui chinuită, era clar că îl durea braţul. Oricum, ea ştia deja că Matthew nu se simte bine. Trebuia să pună urgent capăt acestei conversaţii.

— Mă scuzaţi, stimate domn, dar nu ţin minte să vă fi întâlnit vreodată. Probabil că mă confundaţi cu cineva.

Bărbatul dădu încet din cap, vădit îndoielnic în această ultimă privinţă.

În momentul acela, atenţia Annabellei fu atrasă de o funcţionară care punea afişe pe panoul de perete din fundul oficiului poştal. Când femeia se dădu la o parte, privirea îi căzu pe unul dintre afişe şi simţi că i se pune o

greutate în stomac.

Îl auzi pe bărbat râzând încetişor.

— Recunoaşteţi cumva vreun chip, stimată doamnă?

La auzul întrebării, Annabelle simţi că-i sare inima din piept. Doar nu cumva…

Amănuntele îi străfulgerară prin minte, unul după altul. Expresia lui Matthew, reticenţa lui de a o însoţi înăuntru. Atenţia acestui bărbat la detalii şi recenta sa şedere în Willow Springs. În momentul acela, toate iţele situaţiei se puseră, dureros, cap la cap.

Ceea ce văzuse acum câteva secunde pe chipul lui Matthew nu era durere, ci *teamă*.

Detectând umorul în întrebarea pe care i-o adresase bărbatul adineauri, hotărî să îi cânte în strună.

— Am recunoscut nu unul, ci mai multe chipuri. Cred că i-am văzut pe toţi duminica trecută, la biserică.

Bărbatul râse, dar de astă dată parcă nu atât de sincer ca adineauri.

Annabelle tuşi uşor, încercând să îşi împingă în jos nodul din gât.

— Îmi pare rău, dar trebuie să vă las. Mă grăbesc.

Bărbatul aruncă o privire pe fereastră. Din fericire, între timp

Matthew se întorsese cu spatele la ei.

— Îmi cer scuze că v-am reţinut, doamnă McCutehens, spuse bărbatul, punându-şi pălăria pe cap. Vă doresc drum bun atât dumneavoastră, cât şi soţului, şi sper să ajungeţi cu bine în Idaho.

Annabelle încremeni, cu ochii holbaţi la el.

Bărbatul ridică iar din umeri, zâmbind.

— Adresa de înapoiere.

Lumea Annabellei se micşora pe minut ce trecea.

— Zău că trebuie să vă dezbăraţi de aceste obiceiuri proaste, domnule…

— Caldwell. Rigdon Caldwell, se prezentă bărbatul, ducând degetele la pălărie. Am să mă străduiesc, dar nu vă pot promite nimic. Unele năravuri sunt greu de lepădat; cu mâna pe clanţa uşii, bărbatul întoarse capul spre funcţionara de la poştă. Polly, dacă afli ceva în seara asta, mă găseşti la hotel.

Deschise uşa, apoi adăugă:

— Şi eu tot în nord mă îndrept, doamnă McCutehens, aşa că poate ne-om întâlni pe drum. Mică e, doar, lumea, nu-i aşa?

Îngrozitor de mică.

— O zi bună, domnule Caldwell.

Annabelle privi cum Caldwell închide uşa şi îl salută în treacăt din cap pe Matthew, apoi se apropie de tejghea.

După ce funcţionara îi puse un timbru pe plic şi îi înmână restul cuvenit, Annabelle mai aruncă o privire la afişul din al doilea rând, al treilea din stânga. Îi venea să îl smulgă de pe panou, aşa cum făcuse cu cel de la cârciumă. Dar ştia bine că nu se putea. Apoi îi atrase atenţia un alt portret în cărbune. Încetini pasul şi pufni încetişor.

Remarcând recompensa grasă trecută în partea de sus a foii, cercetă mai bine desenul. Desenatorul făcuse un portret reuşit. Din fericire, despre portretul lui Matthew nu se putea spune acelaşi lucru.

Când ieşi, Matthew nu-i spuse nimic, dar neliniştea lui era aproape palpabilă. Ştiind că orice ar spune ar dezvălui secrete pe care atât Matthew, cât şi ea, preferau să le ţină ascunse, Annabelle hotărî să nu spună nimic dacă el n-o va întreba.

În drum spre căruţă trecură pe lângă o locandă şi, prin fereastra frontală, Annabelle îl zări pe Rigdon Caldwell aşezat la una dintre mese. Chiar în momentul în care trecură pe lângă ospătărie, călăuzit parcă de un far, bărbatul ridică privirea. Annabelle îl văzu înclinând

aproape imperceptibil din cap şi fu convinsă că aceasta nu era ultima dată când se vedeau.

Înainte de a pleca din Rutherford, Annabelle şi Matthew mai făcură câteva opriri – la bordel şi la două cârciumi – dar nu găsiră niciun indiciu că Sadie ar fi trecut pe acolo. La marginea oraşului, trecură pe lângă o biserică. *Ce păcat că mâine nu e duminică, să mă pot duce şi eu la slujbă*, îşi spuse cu părere de rău Annabelle. Clădirea îi amintea de biserica din Willow Springs. Îşi imagină cum ar fi să păşească pe uşile albe ale lăcaşului şi oamenii s-o salute zâmbitori… şi preotul să îi ia mâna într-a lui aşa cum obişnuia să facă Patrick atunci când stătea de vorbă cu enoriaşii înainte şi după slujbă.

Simţind că Matthew se uită la ea, realiză că rămăsese cu privirea aţintită într-acolo. Matthew arătă spre biserică şi apoi îi aruncă o privire întrebătoare.

Totuşi, întrucât el lăsă întrebarea nerostită, Annabelle hotărî să îi adreseze ea o întrebare.

— Ai fost vreodată la biserică în Willow Springs?

Zgomotul copitelor acoperi tăcerea ce se lăsă preţ de o clipă între ei.

— Da… de câteva ori.

Incomodată de spătar, Annabelle îşi masă şalele.

— Şi ce impresie ţi-a lăsat?

— În ce sens?

Matthew ţinea hăţurile cu mâna stângă, ţinându-şi braţul drept aproape de corp.

Umerii lui lăsaţi trădau o oboseală mult prea adâncă pentru a putea fi remediată prin odihnă şi mâncare. Annabelle s-ar fi oferit să mâne ea căruţa, dar intuise că în acest moment Matthew trebuia să simtă că deţine, măcar într-o privinţă, controlul.

— Adică… cum ţi s-a părut slujba? Cântările au fost frumoase? Ţi-a plăcut predica ţinută de Patrick?

— Nu prea ţin minte ce imnuri s-au cântat, dar îmi amintesc despre ce a vorbit Patrick. Sau, mai bine zis, *felul* în care a făcut-o.

Matthew privi în zare, întorcându-se parcă în timp, la ceva ce avusese loc cu multă vreme înainte de a auzi predicile lui Patrick.

— Îmi amintesc că a vorbit despre iertare. Dar asta într-un fel care dădea de înţeles că a-i ierta pe oameni a făcut parte din planul lui Dumnezeu de la bun început, nu doar după ce noi am făcut-o de oaie.

Annabelle remarcă felul în care îşi formulase Matthew răspunsul. *După ce noi am făcut-o de oaie*. Nu după ce *oamenii* au greşit, ci după ce *noi* am greşit. Se indusese aici şi pe sine.

Încuviinţă din cap.

— Patrick a ţinut multe predici despre iertare.

Matthew îşi întoarse fulgerător privirea spre ea.

— *Tu* ai fost la biserică în Willow Springs?

Stupefacţia din glasul lui o făcu să râdă.

— Nu. N-am mai fost la biserică, în adevăratul sens al cuvântului, de când eram mică. Dar Patrick obişnuia să îşi exerseze predicile cu mine atunci când Hannah era ocupată sau sătulă să-l mai asculte; chicoti. Pun rămăşag că Hannah îmi duce dorul în clipa asta.

Merseră în tăcere încă vreo două mile. Annabellei nu îi scăpă faptul că, în seara asta, Matthew alese să facă tabăra mai departe de oraş decât de obicei.

Într-un sfârşit, Matthew trase de hăţuri cu braţul sănătos.

— Acesta pare să fie un loc bun pentru înnoptat; trase frâna şi coborî de pe capră, atent să nu îşi lovească braţul drept. Hannah se va bucura când va primi scrisoarea pe care ai pus-o azi la poştă.

O fi vrând, oare, să aducă vorba despre bărbatul de

la poştă? se întrebă Annabelle, coborând şi ea din căruţă.

— Sunt convinsă. Mă bucur că oraşul avea un oficiu poştal.

Matthew se apucă să deshămeze caii suri.

— Bărbatul cu care ai stat de vorbă la poştă… îl cunoşteai?

— Nu.

— Nu l-ai mai văzut niciodată? exclamă el, uluit.

Poate că era mai bine să dea cărţile pe faţă o dată şi pentru totdeauna – să admită că ştie de trecutul lui. Apoi îşi imagină cum ar reacţiona el. Nu, Matthew avea şi aşa prea multe mustrări de cuget…

— Nu.

— Mie aşa mi-a dat impresia… după felul în care vorbeai cu el.

Annabelle ocoli căruţa şi se aplecă să-l ajute.

— Mi-a căzut scrisoarea şi el s-a aplecat să mi-o ridice. Am făcut schimb de amabilităţi, atâta tot, adăugă ea, aruncându-i o privire.

Matthew desfăcu o curea şi o scoase. Chiar şi această sarcină uşoară îl lăsă cu răsuflarea tăiată. Fruntea îi era îmbrobonită de sudoare.

— Matthew, lasă-mă pe mine, spuse Annabelle, întinzând mâna să îl ajute. Cu braţul tău beteag, nu poţi să…

— Ba pot, îi tăie el vorba, smucindu-i cureaua din mână. Tu du-te să te-apuci de pregătitul cinei.

Ignorându-i încăpăţânarea, Annabelle se duse la calul de alături. Poate că, lucrând o vreme împreună, vor izbuti să discute lucrurile pe îndelete.

— Lasă-mă măcar să te ajut – şi apoi am să m-apuc de cină.

— N-am nevoie de ajutorul tău, ripostă Matthew, întinzându-se peste umărul ei să îi ia catarama din mână.

În încercarea de a destinde atmosfera, Annabelle ţinu strâns de curea şi aruncă un zâmbet peste umăr.

— Nu mai fi atât de îndărătnic, pentru numele lui Dumnezeu, şi lasă-mă să…

— Am spus că n-am nevoie de ajutorul tău, Annabelle!

Annabelle încremeni la auzul asprimii din vocea lui, apoi făcu un pas înapoi.

— Prefer să fac treaba asta de unul singur, adăugă Matthew, cu maxilarul zvâcnind.

De unul singur. De câte ori nu-l auzise folosind aceste cuvinte!… Aceste vorbe periculoase în care nu e bine să pui nădejde, cum îl auzise spunând pe Jonathan.

Îi stătea pe limbă să-i spună că, din partea ei, n-are decât să deshame caii de unul singur şi să-şi rupă toate firele care îi legau rana. Dar mânia lui străvezie îi puse frâu la limbă. Fiindcă văzu ce stătea ascuns dincolo de ea.

De-a lungul anilor învăţase că şi bărbaţii poartă măşti, aidoma femeilor. Doar că ale bărbaţilor erau toate la fel. Nefiind cuviincios să plângă, un bărbat se înfuria în loc să îşi arate mâhnirea. Cum nu se cuvenea ca un bărbat să se teamă, se înfuria în loc să îşi arate teama. Ştia ce se petrece în sufletul lui Matthew pentru că trăise şi ea sub jugul acestei frici o viaţă întreagă. Până să fie eliberată.

Şi îşi dorea ca Matthew să cunoască, la rându-i, această libertate.

Norii se luminară în zare şi apoi se întunecară numaidecât la loc, de parcă soarele ar fi răsărit şi apus în spatele lor, totul într-o fracţiune de secundă. Nu tu trăsnete. Nu tu ploaie. Doar fulgere ce îmbrăţişau tăcute firmamentul vast al nopţii. Matthew studie profilul Annabellei în timp ce ea urmărea spectacolul din înalturi, invidios pe fascinaţia ce se citea pe chipul ei, încercând să alunge deznădejdea ce pusese stăpânire pe el.

De când îl văzuse pe vânătorul de recompense, cu cinci zile în urmă, trăise zi de zi cu teama că individul îi va ajunge din urmă. Imaginaţia îi juca, fără doar şi poate, feste, dar o parte din el chiar începuse să se întrebe dacă nu cumva Annabelle aflase de trecutul lui şi avea de gând să îl predea individului pentru a obţine recompensa. Era un gând absurd, ştia asta. Annabelle nu făcuse niciodată nimic care să indice că ştia de datoriile lui şi, cu atât mai puţin, că ar fi dispusă să îl trădeze vreodată. Dar dacă văzuse vreun afiş pe drum şi păstrase tăcerea în tot acest răstimp?

— E prima noapte pe care o petrecem în teritoriul Idaho şi ai zice că Dumnezeu dă acest spectacol ca să ne ureze bun venit, îi şopti Annabelle peste umăr, parcă temându-se că, ridicând glasul, ar întrerupe reprezentaţia cerească.

Matthew se întinse şi mai rupse o bucată din carnea ce se rumenea pe frigare. Mestecând încet, privi norii ce apăreau în pâlcuri răzleţe pe cerul nopţii şi-apoi dispăreau cât ai clipi din ochi, amintindu-şi, fără să vrea, cât de bine ştia ea să mintă.

Annabelle se întoarse spre el şi îi zâmbi, dându-şi părul după ureche. Îl privi în ochi o clipă mai mult decât era necesar înainte de a-şi întoarce atenţia asupra spectacolului de pe firmament. Şi, în momentul acela, Matthew ştiu că doar frica îl făcuse să gândească aşa. Annabelle nu l-ar trăda niciodată în felul acela. Nu după toate prin câte trecuseră împreună. Şi-apoi, dacă ar fi aflat de datoriile lui, n-ar fi pregetat să i-o arunce în faţă – aşa cum făcuse şi el la început, când nu scăpa nicio ocazie să aducă în discuţie trecutul ei. Nu, era convins că Annabelle nu îi cunoştea taina.

Un vânt călduţ înfioră iarba de prerie, lăsând în urmă un iz uşor de umezeală. Îi vor lipsi aceste nopţi – petrecute

singuri, departe de toţi şi de toate. Cu trei zile înainte, traversaseră South Pass, ditamai canionul lat de aproape douăzeci de mile ce permitea trecerea spre vest prin Munţii Stâncoşi. Se aştepta să ajungă din urmă caravana lui Brennan la ţanc pentru petrecerea de 4 iulie ce urma să aibă loc peste două zile.

— Cum ţi-e braţul? îl întrebă ea în şoaptă.

— Se însănătoşeşte. Azi nu m-a mai durut aşa de tare, răspunse el, fără să ştie de ce şopteşte la rându-i.

Annabelle privi cu reproş spre carnea ce se frigea deasupra focului.

— N-ar fi trebuit să îţi forţezi braţul atât de repede.

— N-am mai văzut o turmă de antilope de o săptămână. Şi nu-i sigur c-o să le mai vedem prea curând. Şi-apoi, aveam poftă de carne proaspătă.

Ceea ce lipsise din alimentaţia ei de câteva zile bune. Medicul spusese că Annabelle are nevoie de odihnă, alimente hrănitoare şi aer curat. De aer curat nu duceau lipsă, iar el încercase să facă toate muncile grele, trezindu-se în fiecare zi cu noaptea în cap şi îndemnând-o să se ocupe de treburile mai uşoare – ceea ce nu era deloc simplu: femeia asta era încăpăţânată ca un catâr.

— Crezi c-o s-o găsim, Matthew?

Gândul la Sadie nu părea s-o părăsească nicio clipă. El trăgea încă nădejde că au s-o găsească pe fată, dar, cu cât înaintau spre nord, şansele de izbândă se împuţinau văzând cu ochii.

— Da, cred c-o vom găsi, răspunse el în cele din urmă.

— Îţi mulţumesc că mi-ai răspuns fără să stai pe gânduri, îl şicană Annabelle. Ai şovăit, deci înseamnă că nu eşti sigur, adăugă ea, aruncându-i o privire severă, demnă de o guvernantă bătrână, înainte de a se întinde pe saltea. Sau că minţi.

— Am să ţin minte lucrul ăsta.

Zâmbind în sinea lui, Matthew acoperi tăciunii cu cenuşă şi se întinse pe salteaua lui de paie, epuizat atât fizic, cât şi mintal. Din noaptea în care fuseseră atacaţi de lupi, Annabelle şi cu el împărţeau acelaşi foc de tabără şi între ei se instalase o rutină care, departe de a-l deranja, îi făcea plăcere. Închise ochii, îşi trase pătura peste piept şi începu să numere în gând, convins că Annabelle nu se va răbda mai mult de cinci minute până să pună prima întrebare.

Ţârâitul greierilor, pârâitul focului şi stomacul plin îi îngreunau numărătoarea, trăgându-l la somn.

— Matthew, crezi că Dumnezeu ne pune să plătim pentru păcatele noastre? Chiar şi după ce am fost iertaţi?

3 minute şi 21 de secunde. Păcat că nu dăduse dovadă de acelaşi fler la masa de joc… Nu ştia exact care fusese noaptea când începuseră întrebările, doar că îi făcea plăcere să stea întins sub cerul liber, discutând cu ea. Îi amintea de discuţiile purtate cu Johnny pe vremea când erau copii.

Cumpăni întrebarea Annabellei, ştiind că Cel care i-ar fi putut da răspunsul perfect le asculta, fără doar şi poate, conversaţia.

— Da… şi nu, răspunse el în şoaptă.

O auzi râzând încetişor. Întrebările Annabellei nu erau niciodată uşoare. Nu că el ar fi avut toate răspunsurile sau că ea ar fi presupus asta. Înainte avusese impresia că ştia totul, dar acum… singurul lucru pe care îl ştia sigur era că se înşelase în toate privinţele.

Îşi împreună mâinile sub cap.

— Cred că, în această viaţă, ni se dă libertatea de a face alegeri şi asta include, din când în când, şi alegerile greşite. Şi oricât ne-am căi, tot trebuie să plătim preţul acelor alegeri.

Fixă cu privirea constelaţia până când cele şapte stele se înceţoşară, formând un întreg. *Doamne, dacă mă auzi, dacă mă asculţi… îmi pare rău pentru ceea ce am făcut*. Înghiţi cu noduri.

— Nu cred că asta înseamnă că Dumnezeu nu ne-a iertat, înseamnă doar că suntem răspunzători pentru alegerile pe care le facem. Atât pentru cele corecte, cât şi… pentru cele greşite.

Tăcere.

— Crezi că Dumnezeu ne răneşte vreodată în mod intenţionat? întrebă ea într-un sfârşit, abia şoptit.

Lui Matthew îi veniră în minte versete pe care fusese silit să le înveţe pe de rost când era mic. Dar acestea nu aveau să-i aducă nicio alinare Annabellei. Şi nici lui. Mulţi îmi vor zice în ziua aceea: „Doamne, Doamne!”… Atunci le voi spune curat: „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtaţi-vă de la Mine, voi toţi care lucraţi fărădelege”. Şi: „Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină, şi din cuvintele tale vei fi osândit”. I se puse un nod în gât. Auzise cuvintele acelea rostite de la amvon săptămână de săptămână. De către tatăl lui. „Căci toţi au păcătuit şi sunt lipsiţi de slava lui Dumnezeu”.

Auzi un zgomot şi se ridică în cot. Annabelle stătea culcată pe-o parte, cu pătura trasă până sub bărbie. Chiar şi de cealaltă parte a focului Matthew îi văzu obrajii strălucind de lacrimi. Regretul ce se citea pe faţa ei îi sfâşie inima. Probabil Annabelle crezuse că se referise la alegerile *ei* greşite…

— Annabelle, adineauri vorbeam despre mine, nu despre tine.

Annabelle inspiră tremurat.

— Am… am citit despre un bărbat ce s-a culcat cu o femeie care nu era nevasta lui…

Îşi strânse buzele, crispată. Matthew îşi aminti că în

seara aceea o văzuse citind ceva, dar nu ştiuse ce anume.

— Femeia a rămas grea, continuă Annabelle suspinând, şi asta n-a plăcut Domnului. Dumnezeu i-a iertat pe bărbat şi pe femeie şi le-a cruţat viaţa; tăcu, răvăşită, apoi adăugă abia şoptit: Dar le-a spus că, pentru păcatul săvârşit de *ei*, *fiul lor* va muri.

Matthew se ridică de pe saltea şi se duse să îngenuncheze lângă ea.

— Ai iar dureri… cum ai avut în Willow Springs?

Annabelle clătină din cap.

— Dar nu înţelegi, Matthew…? Dacă Dumnezeu a luat *acel* prunc… s-ar putea să-l ia şi pe pruncul lui Jonathan.

La auzul numelui fratelui său, Matthew se gândi la uniunea dintre Johnny şi Annabelle, ca soţ şi soţie. Şi, pentru prima oară, văzu în pruncul pe care îl purta ea în pântec o parte din Johnny. Cum de nu făcuse legătura până acum?

Se aşeză lângă ea.

— Annabelle, bărbatul despre care ai citit este, cumva, David?

Annabelle aprobă din cap, închizând ochii. Lacrimile îi ţâşniră de sub pleoape.

Matthew o strânse uşor de umăr.

O simţi înfiorându-se.

Se aplecă să aşeze pătura mai strâns în jurul ei, dar când privirile li se întâlniră, îşi spuse că poate nu fusese o idee prea înţeleaptă. Cu puţin timp în urmă această femeie i se păruse cu totul neatrăgătoare. Cum se putuse schimba atât de mult într-un răstimp aşa de scurt? Se concentră din nou asupra răspunsului pe care începuse să-l dea.

— Ceea ce au făcut cei doi a fost greşit – nu încape îndoială. Dar păcatul lor nu s-a rezumat nicidecum la faptul că s-au culcat unul cu altul.

Annabelle dădu într-un târziu din cap, fără tragere de

inimă.

În momentul acela, Matthew îi remarcă pletele castanii ce se revărsau libere pe saltea. Îşi trecu degetele peste o şuviţă, dorindu-şi să îi poată risipi îndoielile. Când îi cuprinse obrazul în palmă, Annabelle suspină uşor.

— Situaţia ta e cu totul diferită. Tu şi Johnny eraţi căsătoriţi.

Cutele de pe fruntea ei îi vădeau scepticismul, dar şi o vulnerabilitate pe care Matthew nu o remarcase până acum la ea.

Îi mângâie obrazul şi apoi gâtul fin, realizând din nou cât de singuri erau. Ochii îi alunecară în jos, zăbovind asupra corpului Annabellei înainte de a se întoarce iar spre chipul ei. Preţ de o clipă, privirile li se încrucişară. Simţi cum îl năpădeşte dorinţa. Nu doar pofta carnală, ci şi dorinţa, mai profundă, de a o *cunoaşte*. Îi tremură mâna. Gândurile îi zburară la lucruri pe care nu avea dreptul să le gândească şi mintea i se umplu de imagini făţişe. Nu avea nicio îndoială că Annabelle ştia exact pe ce făgaşe o iau gândurile lui acum. Şi cum să nu ştie?

Annabelle rămase nemişcată, cu o expresie care nu-l invita să meargă mai departe, dar nici nu-l condamna pentru libertăţile pe care şi le îngăduise până acum faţă de ea.

Fără tragere de inimă, Matthew îşi retrase încet mâna.

Trase adânc aer în piept şi, în mod surprinzător, un alt gând ieşi la suprafaţă din tensiunea ce pusese stăpânire pe el. O idee care nădăjduia să le fie de ajutor amândurora.

— Am crescut cu convingerea că Dumnezeu aşteaptă să mă pedepsească pentru toate greşelile pe care le-am făcut, Annabelle – că nu face decât să caute un pretext ca să mă azvârle direct în iad. Dar acum nu mai cred asta şi cred că nici Biblia nu ne învaţă lucrul acesta.

Îşi luă inima în dinţi şi îi aruncă o privire, dar de astă dată nu mai văzu decât blândeţea ochilor şi a buzelor ei. Întoarse iar capul să-şi continue gândul.

— Cred că, pe măsură ce ne apropiem de Dumnezeu, nu consecinţele greşelilor noastre sunt cele mai greu de îndurat... deşi uneori nu e deloc uşor să le înfruntăm, făcu o pauză, cu gândul la San Antonio, la Johnny. Cel mai dureros cred că este atunci când ne dăm, într-un târziu, seama că, după tot ce a făcut Cristos pentru noi, după tot ce ne-a dăruit, dorindu-ne să se facă mai degrabă voia noastră… decât *a Lui*, sfârşim prin a-L răni nu numai pe El, ci şi pe noi înşine; ridică din umeri. Dacă are vreo noimă ce zic.

Trecu parcă o eternitate până când Annabelle răspunse şoptit:

— Nici nu ştii cât de bine înţeleg ce zici.

Matthew ocoli focul şi se întinse iar pe salteaua lui. Îşi trecu o mână peste faţă şi se întoarse cu spatele la ea – nu că asta l-ar fi ajutat câtuşi de puţin. Îi pierise complet somnul. Inima îi bubuia în piept de parcă ar fi alergat cinci mile fără oprire.

Trecură câteva minute.

Aşteptă să îi audă respiraţia uşoară şi uniformă din timpul somnului, dar nu o auzi. Era şi ea încă trează. Îi fusese din cale afară de greu să îşi înfrâneze dorinţa pe care o simţea pentru ea. Dar gândul la bărbaţii care se folosiseră de Annabelle – luând ceea ce nu le aparţinea, satisfăcându-şi în mod egoist propriile nevoi fără a se gândi o clipă la cât de mult greşesc sau la nevoile ei – îl ajutase să îşi reprime pornirea.

Nu îi va face una ca asta. Nu va fi unul dintre acei bărbaţi. Niciodată.

Capitolul *29*

Annabelle îşi miji ochii spre el, orbită de razele

dimineţii.

Matthew era deja îmbrăcat şi… acesta să fie cumva miros de cafea? Se ridică în şezut, îşi mişcă spatele să se dezmorţească şi îşi trecu mâna prin păr.

— Iartă-mă, am dormit prea mult.

Nu că era de mirare după zbuciumul pe care îl trezise în ea azi-noapte!

Aproape că nu închisese un ochi toată noaptea. Şi, judecând după foitul şi oftaturile lui, nici el. După toţi bărbaţii cu care avusese de-a face, acesta constituia un adevărat mister.

— N-ai dormit prea mult. M-am trezit eu mai devreme.

— Şi ai pregătit deja cafeaua? întrebă Annabelle mirată, ridicându-se şi netezindu-şi fusta.

— Nu e la fel de gustoasă ca a ta, dar mi-am dat toate silinţele; îi întinse o cană de tinichea. Ai grijă, e fierbinte.

Văzându-l că zâmbeşte în barbă, Annabelle luă cana de toartă şi, ridicând din sprânceană, încercă să îi imite vocea:

— Mi-o zici în fiecare dimineaţă. De parcă n-aş fi văzut că tocmai ce-ai luat ibricul de pe cărbuni.

Buzele lui Matthew se arcuiră încet într-un zâmbet. Văzându-l cum o priveşte cu braţele încrucişate, Annabelle ar fi dat orice să ştie ce emoţii mocneau în spatele acelor ochi căprui. Ar fi făcut un maldăr de pesmeţi doar să-i citească gândurile. Apoi, amintindu-şi de noaptea trecută, conchise că poate era, totuşi, mai bine să nu ştie. Îşi duse cana la buze şi suflă în băutura fierbinte. De mirosit, nu mirosea a cafea. Şi nici nu arăta a cafea. Sorbi cu prudenţă.

În clipa în care simţi pe limbă licoarea caldă, ştiu.

Îi aruncă o privire peste cană, neştiind ce era mai dulce – ciocolata fină din gură sau expresia adorabilă de pe

faţa lui frumoasă. Plescăi cacaua caldă pe limbă, savurându-i dulceaţa înainte de a înghiţi, apoi murmură:

— E delicioasă.

Din impuls, se înălţă pe vârfuri şi îi sărută obrazul neted, atentă să nu verse cana pe care o ţinea în mâna stângă, apoi făcu repede un pas în spate.

— Îţi mulţumesc… pentru asta; înălţă cana. Şi, mai cu seamă, că ţi-ai amintit.

Mai văzuse dorinţă în ochii bărbaţilor. Dorinţa din ochii lui Jonathan, îndulcită de devotament, nu se comparase cu a niciunui alt bărbat de dinaintea lui. Iar noaptea trecută citise o dorinţă asemănătoare în ochii lui Matthew. Dar văzând cum o priveşte el acum, o trecu un fior de emoţie cum nu mai simţise în toată viaţa ei. Dacă ciocolata din gura ei nu ar fi fost deja lichidă, s-ar fi topit, negreşit, pe loc.

De astă dată, Matthew nu întoarse capul, cum făcea de obicei, ci îi susţinu privirea. Ea rămăsese nemişcată şi, cu toate astea, putea jura că erau mai aproape unul de altul. Trebuia să destindă atmosfera şi ştia o mulţime de feluri în care putea s-o facă – doar că acum nu îi venea în minte niciunul.

Simţindu-i parcă încordarea, Matthew se făcu că atinge borul pălăriei pe care nu o purta.

— Plăcerea a fost toată de partea mea.

Uşurată, Annabelle îşi dezlipi ochii de la chipul lui, abia atunci observând schimbarea.

— Ţi-ai pus haine curate!

— Da. Şi m-am spilcuit.

— Văd.

Matthew avea obrajii proaspăt bărbieriţi şi cârlionţii îi atârnau uzi pe ceafă. O şuviţă îi căzuse, rebelă, pe frunte şi, cu toate că îi plăcea cum arăta acolo, Annabelle îşi reprimă cu greu pornirea de a întinde mâna şi de a o da la

o parte.

— Cu ce ocazie?

— E duminică.

Annabelle ridică din umeri şi mai sorbi de câteva ori din cană. Cacaua se răcise uşor şi era numai bună de băut.

— Care-i graba? Ieri ziceai că avem timp berechet să ajungem din urmă caravana lui Brennan.

— La distanţă de nici două mile se află un orăşel. Şi pun rămăşag că oraşul are o biserică.

Annabelle sorbi din cacao, apoi, realizând înţelesul spuselor lui, făcu ochii mari.

— Vorbeşti serios?

— Dacă bisericile din Idaho au aceeaşi rânduială precum cele din Colorado, cred că încă mai putem prinde cântările. Asta desigur, dacă o anumită doamnă încetează să mai piardă vremea şi s-ar duce să se pregătească.

Annabelle termină cacaua din trei înghiţituri şi îi împinse cana goală în mână.

— Îmi vine să te mai sărut o dată, Matthew Taylor!

— Mai bine nu. O să-mi fie şi-aşa greu să ascult slujba.

Annabelle pufni în râs şi fugi să se primenească, auzindu-l cum râde încetişor în spatele ei.

Annabelle auzi cântarea de îndată ce Matthew opri căruţa lângă celelalte de pe câmp. El coborî, dar ea rămase nemişcată pe capră, ascultând corul de voci şi vrând să îşi întipărească momentul în memorie.

Clădirea albă, simplă, împodobită cu o clopotniţă de aceeaşi culoare, se ridica pe un dâmb, pe o alee ce se ramifica din strada principală. De o parte şi de alta a treptelor ce duceau spre uşile deschise creşteau o puzderie de flori roz şi galbene şi Annabelle se întrebă dacă femeia care le plantase intona la rându-i imnul pe care îl auzea.

În momentul acela, cuvintele pe care i le spusese Jonathan pe malul râului Fountain Creek cu mai bine de un an în urmă, căpătară un nou înţeles. Acum se simţea, într-adevăr, ca un om renăscut, schimbat pe dinăuntru. Chiar dacă ar fi putut stabili cu precizie care fusese momentul izbăvirii ei, avea impresia că a înţelege acest dar divin al iertării şi a i se abandona aşa cum voia s-o facă îi va lua o viaţă întreagă.

— Annabelle, când am spus că vom prinde cântările, mă gândeam c-o să le ascultăm stând înăuntru.

Annabelle îşi coborî privirea spre el. Matthew stătea lângă căruţă, zâmbind.

— Se numeşte *să savurezi clipa*, domnule Taylor. Ştii ce înseamnă asta?

Îl văzu mustăcind şi ştiu că avea să urmeze o replică sarcastică.

— Asta-i foarte frumos, doamnă McCutehens, dar ce-ai zice să savurăm clipa în timp ce mergem?

Annabelle porni spre biserică ţinându-se cu o mână de braţul lui şi strângând în cealaltă Biblia primită de la Kathryn. În dreptul uşii, Matthew se dădu la o parte, făcându-i loc să intre. Subit emoţionată, Annabelle scutură din cap şi îi făcu semn să intre el primul. El o luă cu blândeţe de braţ şi păşiră în biserică unul lângă altul.

Matthew arătă spre un rând din spate. Annabelle o luă repede înainte şi se aşeză în stranã. Lemnul tare îi aminti imediat de locul incomod de pe capră, dar asta nu o deranjă câtuşi de puţin, îşi lipi spinarea de spătar, apoi studie grupul de aproape patruzeci de enoriaşi. Acordurile imnului pe care îl cântau îi erau cunoscute, dar cuvintele, din fericire, fuseseră schimbate. În timp ce privea în jur şi se gândea la locul în care se află, un zâmbet îi arcui uşor buzele. Se simţea ca un copil poznaş, care izbutise să se strecoare înăuntru printr-un vicleşug.

Îl văzu pe Matthew aplecându-se şi scoţând o carte de sub scaunul său. Acesta trase cu ochiul la cartea bărbatului din faţa lui şi apoi o deschise şi pe a sa la aceeaşi pagină, ţinând-o astfel încât să vadă şi ea.

Matthew nu cânta tare, dar vocea lui îi puse un nod în gât. Se dădu puţin înapoi şi îl cercetă pe furiş. Matthew nu doar că ştia cuvintele fără a trebui să citească din carte, ci ştia şi melodia. Annabelle încercă să-şi aducă aminte ce îi povestise Jonathan despre slujbele din copilăria lor, dar răposatul ei soţ vorbise mereu despre Dumnezeu în termeni mai actuali. Singurele amintiri plăcute care îi rămăseseră din copilărie erau cele cu mama lui – şi cu Matthew.

Rostiră cu toţii o rugăciune, urmată de alte două cântări, apoi un domn în vârstă păşi în faţa adunării şi îşi ocupă locul la amvon.

— Astăzi vom citi capitolul 4 din Epistola a doua către corinteni.

Ca la un semn, toată lumea se ridică în picioare, inclusiv

Matthew, care o trase şi pe ea de mână.

Preotul dădu citire versetelor fără să se grăbească, oprindu-se când şi când pentru a lăsa ascultătorii să cugete asupra cuvintelor. Şi cuvintele pătrunseră adânc în sufletul Annabellei. Îşi amintea că simţise aceeaşi pace pe vremea când era copilă. Prin ferestrele deschise de o parte şi de alta a clădirii pătrundea o adiere de vânt cu miros de liliac şi de soare. Şi de înnoire.

Jonathan spusese că, pentru a putea iubi pe altul, trebuie întâi să înveţi să te iubeşti pe tine. Acum ştia că soţul ei avusese dreptate. Pentru prima dată în viaţă, putea privi înăuntrul ei, la ceea ce era, fără să se înfioare.

Stând acolo, în mijlocul acelor oameni cumsecade, nu putu să nu se întrebe ce fel de femeie ar fi fost dacă viaţa

ei ar fi urmat un făgaş diferit. Apoi o cuprinse entuziasmul imaginându-şi unde s-ar putea să-i călăuzească Dumnezeu paşii în viitor. Acum că o readusese pe drumul cel bun.

Matthew rămase cu ochii aţintiţi asupra meniului.

— Comandă ce îţi pofteşte inima. Şefa mea plăteşte bine.

Annabelle clătină din cap şi îi aruncă o privire hâtră care, de regulă, nu făcea decât să-i dea apă la moară.

— În acest caz... se întoarse Annabelle spre tânăra ospătăriţă, am să comand muşchi de vită cu cartofi şi fasole verde. Şi, ca desert, o felie de plăcintă cu mere.

— La fel şi pentru mine, spuse Matthew, înapoind meniul.

După ce tânăra se retrase, Annabelle se aplecă spre el şi îi şopti cu un zâmbet poznaş:

— Să ştii că i-ai picat cu tronc.

Matthew clătină din cap. Ar fi fost o minciună să pretindă că nu observase felul în care îl privise ospătăriţa. A admite că atenţia îi era cu totul acaparată de o altă femeie, ar fi fost, însă, mult prea destăinuitor.

— Arăţi foarte bine în dimineaţa asta, Annabelle. Am fost mândru să păşesc cu tine în biserică.

Zâmbetul de pe faţa ei păli şi Annabelle se lăsă uşor pe spătar, aparent amuţită de uimire. Matthew găsi desfătare în acest moment rar şi în atenţia cu care îl studia.

Tânăra reveni în scurtă vreme cu comenzile lor, servind-o întâi pe Annabelle şi apoi pe Matthew.

— M-am interesat, stimate domn. Caravana de care aţi întrebat a trecut pe aici alaltăieri.

Matthew îi mulţumi pentru informaţie şi, după ce femeia se retrase, îi făcu Annabellei cu ochiul.

— Mâine îi ajungem din urmă, îţi promit. Vei prinde cu siguranţă petrecerea aia.

Conversaţia curse cu naturaleţe între ei în timp ce îşi mâncară prânzul şi peste un ceas porniră înapoi spre tabără. Deşi prăvăliile pe lângă care treceau erau toate închise, străzile erau, totuşi, destul de aglomerate.

Lui Matthew îi venea greu să îşi imagineze momentul în care vor ajunge, în sfârşit, la pământul lui Johnny şi va trebui s-o lase pe Annabelle acolo. Dar în ultima vreme câteva lucruri deveniseră cât se poate de clare în mintea lui. Nu voia să îşi petreacă restul vieţii ca un fugar, nevoit să privească tot timpul peste umăr. Şi voia să onoreze ultima dorinţă a fratelui său, în adevăratul sens al cuvântului. Johnny dorise să îi dăruiască Annabellei o nouă viaţă. El începuse această călătorie, iar Matthew va avea grijă să o ducă la bun sfârşit. Johnny avusese dreptate în noaptea aceea, la colibă. Matthew îşi trăise jumătate de viaţă fugind.

Era vremea să ducă măcar un lucru până la capăt. Întâi, s-o vadă pe Annabelle instalată în noul ei cămin. Apoi, să se confrunte cu ceea ce făcuse în San Antonio – chiar dacă acest lucru va fi mult mai greu; şi mai costisitor…

— Matthew…

Simţi că îl strânge de braţ şi se întoarse spre ea.

Annabelle era albă ca varul şi părea că se sufocă.

O cuprinse cu braţul de mijloc şi gândul îi zbură imediat la copilaşul din pântecul ei.

— Pruncul?

Annabelle scutură din cap cu mişcări repezi şi scurte, cu privirea aţintită undeva în depărtare.

— Spune-mi ce să fac, Annabelle!

Ea scutură iar din cap şi îşi încleştă degetele pe mâna lui.

— Încet, foarte încet, întoarce-te şi priveşte peste drum.

Matthew se holbă zăpăcit la ea preţ de o clipă, apoi se conformă. Cercetă bulevardul, căruţele şi trăsurile, lumea care se plimba pe trotuar şi persoanele care traversau strada, apoi ridică, derutat, din umeri.

Annabelle îi strânse mâna şi mai tare.

— Acolo! în faţa grajdului cu chirie!

În momentul acela, Matthew o zări, în sfârşit, pe bruneta mignonă. Mergea alături de un bărbat. Parcă prea aproape de el. Individul o strângea de braţ. Fata se împiedică. Bărbatul o ţinu strâns, dar fără pic de grijă sau de blândeţe. Deşi micuţă şi delicată, fata păşea cu o demnitate tăcută, părul negru revărsându-i-se, drept şi mătăsos, până la mijloc.

Matthew simţi că îi sare inima din piept. Făcu un pas înainte. Annabelle îi atinse braţul, oprindu-l. Matthew o auzi suspinând tremurat şi îl văzu pe bărbat intrând cu fata în clădirea cu lambriuri gri de la capătul străzii.

Capitolul 30

rtin aleea întunecoasă, Annabelle scrută clădirea cu lambriuri V gri de peste drum, mulţumind cerului că îl avea pe Matthew alături. Muşteriii din salonul de pocher se înmulţiseră văzând cu ochii pe parcursul serii şi, acum că era trecut de miezul nopţii, râsetele lor şi cântecele deşucheate intonate de voci turmentate se auzeau de la câteva străzi distanţă. Unui suflet naiv, lumina caldă şi sunetele ce răzbeau din clădire i s-ar fi putut părea prietenoase şi îmbietoare. Dar nu şi Annabellei.

Deşi nu îi vedea chipul în întuneric, simţi neliniştea lui Matthew.

— Eşti sigur că nu mai ai întrebări?

— Aş mai avea eu încă o sută de întrebări, răspunse Matthew, râzând încetişor. Mă întreb, de pildă, dac-o să dau şi aici de vreo huidumă de barman dornic să mă ia la scărmănat.

Annabelle îşi aşează mâna pe braţul lui. Matthew i-o acoperi cu a lui.

— Îţi mulţumesc că faci asta, Matthew. Atât în numele meu, cât şi în numele lui Sadie.

— După cât l-am bodogănit din pricina asta, ce s-ar mai amuza Johnny să mă vadă acum!

Rămaseră amândoi tăcuţi, cu gândul la Jonathan. Vorbeau adesea despre el, dar existau şi acum unele lucruri pe care Annabelle încă nu apucase să i le împărtăşească lui Matthew. Într-o bună zi, îi va vorbi despre sentimentele pe care le avusese pentru fratele lui, despre cum îi schimbase Jonathan viaţa, sădindu-i în suflet sâmburele credinţei. Dar toate la timpul cuvenit.

Rederulă încă o dată în minte planul pe care îl înjghebaseră pe parcursul după-amiezii.

— După ce intri, ai grijă să întrebi de…

— N-am uitat, stai liniştită, spuse el cu glas blajin.

— Şi orice ai face, nu-i pomeni numele. Asta te-ar da imediat în vileag…

— Ajunge, Artnabelle!

Şoapta aspră o reduse la tăcere. Deşi nu îi vedea ochii, ştia că ei oglindeau un reproş blând şi hotărâre. Aceeaşi hotărâre pe care i-o citise pe chip în după-masa aceasta, când o zăriseră pe Sadie.

Matthew îi atinse cu blândeţe obrazul.

— Am discutat deja despre toate astea. Ştiu exact ce trebuie să fac.

Încrezându-se în el, Annabelle slobozi un oftat şi încuviinţă din cap.

Matthew era deja în mijlocul străzii când Annabelle îşi aminti că uitase să îi spună ceva.

— Matthew! îl strigă ea şoptit.

El întoarse capul şi făcu încet câţiva paşi îndărăt.

— Am să mă rog pentru tine.

— Contez pe asta.

După ce intră pe uşile deschise ale localului, Matthew se pierdu în mulţime şi în fumul ţigărilor de foi şi al lămpilor cu petrol.

Pe măsură ce treceau minutele, pulsul ei reveni la normal. Cu fiecare bătaie a inimii, Annabelle îi mulţumea lui Dumnezeu că le călăuzise paşii în acest loc şi îl ruga să îl păzească pe Matthew şi să îl ajute s-o elibereze pe Sadie. După săptămâni întregi de căutări, se uitase pur şi simplu peste drum şi o zărise pe scumpa copilă. Îi recunoscuse imediat chipul. Atât pe al lui Sadie, cât şi pe cel al bărbatului care o trăgea după el.

Mason Boyd era o piedică pe care Annabelle chiar că nu o anticipase.

Cu gândul la chipul lui, se minună iar cât de bine îi zugrăvise portretistul răutatea. Fărădelegile înşirate în partea de jos a afişului pe care îl văzuse la oficiul poştal nu le includeau pe multe dintre cele care i se atribuiau şi fără îndoială că toate acuzaţiile care i se aduceau erau adevărate. Annabelle simţi că i se strânge inima la gândul că Sadie fusese luni întregi în tovărăşia acestui ticălos.

În după-masa asta avusese oroare să îi spună lui Matthew că îl cunoştea pe bărbatul care era cu Sadie. Aşteptând ca el să mistuie informaţia, prevăzuse cu uşurinţă întrebarea ce se va contura în mintea lui – singura la care ea nu voia să răspundă.

— De unde îl cunoşti? întrebă el şoptit, temător.

Annabelle deschise gura să răspundă, dar cuvintele refuzară să iasă.

— L-am cunoscut… înainte, murmură ea într-un sfârşit.

Matthew amuţi, cu ochii holbaţi la ea. Când Annabelle încuviinţă din cap, se întunecă la faţă, scârbit.

— Îmi pare rău, Matthew.

El făcu un pas îndărăt, clătinând din cap.

— N-ai de ce să-ţi ceri iertare de la mine.

— Dar simt nevoia s-o fac. Matthew ridică, defensiv, mâinile.

— Ei bine, nu trebuie s-o faci!

Se întoarse cu spatele la ea şi adăugă pe un ton tăios:

— Acea parte din viaţa ta a luat sfârşit!

Ea o ştia, dar pare-se că el nu era încă întru totul convins.

— Matthew, începu Annabelle cu voce blajină, dorindu-şi ca Matthew să se întoarcă cu faţa spre ea, nu pot să fac asta singură. Am nevoie de ajutorul tău.

Matthew lăsă capul în pământ.

— Iartă-mă, Annabelle…

Îl auzi oftând adânc, apoi i se tăie răsuflarea când el se îndepărtă şi mai mult. După toate prin câte trecuseră împreună, cum putea s-o lase de izbelişte tocmai acum?… Făcu un pas spre el şi rosti următoarele cuvinte pe un ton implorator, cum nu mai folosise vreodată.

— Matthew, te rog…

Îşi încleştă maxilarul şi adăugă:

— Nu am pe nimeni în afară de tine.

Matthew se întoarse încruntat spre ea, apoi o înţelegere profundă îi destinse încet chipul.

— N-am să te las de izbelişte, Annabelle; vocea lui era neaşteptat de tandră. Dar… când mă gândesc… ce ţi-au făcut bărbaţii aceia… Pironi trotuarul de sub picioare, apoi îşi ridică încet privirea spre ea. Orice ai vrea să fac… nu trebuie decât să mi-o ceri şi am s-o fac.

Cuvintele lui avuseseră un înţeles ascuns asupra căruia, însă, nu zăbovise niciunul din ei.

Rămase cu ochii lipiţi pe clădire, pregătită parcă să îl vadă ieşind din clipă în clipă, împreună cu Sadie. Dar ştia prea bine că va dura mult mai mult de atât şi că, dacă le va

izbuti planul, cei doi nu vor ieşi nicidecum pe uşa din faţă. *Doamne, dă ca Matthew să* îşi *amintească tot ce i-am spus şi, de va fi nevoie, şopteşte-i Tu restul la ureche*.

Nemaiavând răbdare să stea locului, hotărî să se întoarcă la căruţă, ca să fie pregătită. Începu să traverseze strada, rezistând cu greu ispitei de a se apropia îndeajuns de mult de salon cât să arunce o privire înăuntru prin fereastra din faţă.

— Doamnă McCutehens.

La auzul vocii, Annabelle tresări şi se răsuci pe călcâie. Nu îi văzu decât silueta. Bărbatul se afla la nici zece paşi de ea. Îşi mişti ochii, încercând în van să îi distingă trăsăturile prin întuneric.

— Cine-i acolo?

Când bărbatul porni spre ea, Annabelle făcu câţiva paşi îndărăt, păstrând distanţa.

— Nu vă speriaţi, doamnă. Vreau doar să stăm de vorbă.

Auzindu-i accentul tărăgănat, Annabelle simţi că i se usucă gâtlejul.

— Domnul Caldwell?

— Da, doamnă. Aveţi o memorie bună, răspunse bărbatul, apropiindu-se.

Stând cu spatele la salon, Annabelle ştia că faţa îi este ascunsă în umbră. Faţa lui, în schimb, era scăldată de lumina ce răzbătea prin uşile deschise.

— Am venit să discut cu dumneavoastră despre bărbatul cu care călătoriţi.

Annabelle dădu încet din cap, gândurile gonindu-i într-o sută de direcţii.

— Vă referiţi, desigur, la… soţul meu, spuse ea, detestând că trebuie să mintă. Ce treabă aveţi cu Jonathan?

— Nu am nicio treabă cu el, stimată doamnă,

răspunse Caldwell fără să îşi ia privirea de la ea. Jonathan McCutehens zace îngropat în oraşul Willow Springs din teritoriul Colorado. Eu mă aflu aici să vorbesc cu dumneavoastră despre Matthew Taylor.

Annabelle simţi că i se taie răsuflarea.

— Despre cine?…

Răspunsul sună forţat şi neconvingător chiar şi propriilor ei urechi.

Rigdon Caldwell îşi îngustă ochii.

Era evident că nu o credea. Şi pe bună dreptate.

Annabelle începu să se roage în gând, fără să ştie ce anume să ceară. Nu ştia decât că acum Dumnezeu părea mult mai aproape decât în urmă cu câteva secunde. Simţi că o năpădeşte ruşinea din pricina minciunii rostite – *Doamne, Dumnezeule, Te rog să mă ierţi* – dar era dispusă să mintă din nou pentru a-i ocroti pe Matthew şi pe Sadie. În fond, avea de ales? Ce altceva putea să facă…

Doar ceea ce facem pentru Dumnezeu este trainic.

Clipi din ochi, bulversată de intensitatea amintirii. Nu se mai gândise de mult la cuvintele lui Jonathan.

— Doamnă McCutehens… Annabelle, glasul lui Caldwell vădea sinceritate. Ştiu că bărbatul cu care călătoreşti nu este soţul dumitale. Numele lui este Matthew Haymen Taylor. După cum cred că ştii deja, omul acesta este dat în urmărire sub acuzaţia unor datorii neachitate. Am fost tocmit să îl duc înapoi la San Antonio, unde se va confrunta cu acuzatorul său şi, dacă se va găsi de cuviinţă, va fi trimis în judecată.

Înfăţişate în felul acesta, acuzaţiile ce i se aduceau lui Mathew i se conturară mai desluşit în minte.

— Domnule Caldwell, în ziua când ne-am întâlnit în Rutherford, ştiai că mint?

— Nu, doamnă, nu ştiam. Dar reacţia pe care ai avut-o când ai văzut afişele m-a pus pe gânduri.

Annabelle se înroşi, retrăind momentul acela. Apoi clătină din cap.

— Matthew e un om bun, domnule Caldwell. Doar că a făcut câteva greşeli.

— O fi el om bun, dar eu am o misiune de îndeplinit.

Annabelle cugetă o clipă la vorbele lui.

— Pentru cine lucrezi, domnule Caldwell?

Tăcere.

— Pentru cine plăteşte, veni în cele din urmă răspunsul.

Annabelle dădu îngândurată din cap, cu creierul zbârnâind.

Ce făcea Matthew înăuntru? Ajunsese, oare, la Sadie? Reuşise să-i câştige încrederea? Dar ce mai contau toate astea dacă Matthew nu va putea trece întâi de Mason Boyd şi apoi de bărbatul acesta?

Dintr-odată, gândurile îi încetiniră, cotind pe un nou făgaş, îşi întoarse privirea spre Caldwell.

— Cine te-a tocmit să îl găseşti pe Matthew?

Bărbatul nu răspunse.

— Adineauri ai pomenit de acuzatorul lui, domnule Caldwell. Cine este el?

— Un bărbat cu care e mai cuminte să nu ai de-a face, doamnă McCutehens, şi pe care eu mă străduiesc să nu îl dezamăgesc niciodată.

Răspunsul lui nu o surprinse câtuşi de puţin şi îl înţelegea întru totul.

— Cu cât te plăteşte omul acesta, domnule Caldwell?

— Cu mai mult decât ai putea dumneata să mă plăteşti vreodată.

Annabelle nu se îndoia că bărbatul spune adevărul. Deodată, i se ridică un semn de întrebare.

— Domnule Caldwell, de ce ai ales să vorbeşti întâi cu mine, când puteai să îl abordezi direct pe domnul

Taylor?

— Pentru că de fiecare dată când l-am văzut, era înarmat şi în tovărăşia dumitale.

Annabelle se încruntă. Nu-şi amintea ca Matthew să fi mers vreodată în oraş cu arma la el.

Citindu-i parcă gândurile, Caldwell îşi desfăcu pelerina.

— Îşi poartă arma aici, spuse el, arătând spre revolverul pe care îl avea vârât în centură sau la spate.

Annabelle îşi aminti că Matthew avusese o puşcă în Parkston, dar nu băgase de seamă că o purta la el tot timpul.

— Orice ai gândi despre mine sau despre profesia mea, doamnă McCutehens, eu nu am nimic cu dumneata. Răfuiala mea e cu însoţitorul dumitale, adăugă Caldwell, privind dincolo de ea, spre salonul de jocuri.

Integritatea omului era admirabilă, dar să fie, oare, de fier?

— Domnule Caldwell, ce-ai zice de un… târg din care să ieşim câştigaţi nu doar noi, ci şi angajatorul dumitale?

— Ai izbutit să-mi stâneşti curiozitatea, doamnă McCutehens, răspunse Caldwell, cu un zâmbet ce spunea că un asemenea târg nu există.

Capitolul 31

Matthew aştepta pe un coridor dosnic, încercând să afecteze aerul unuia care nu era străin de astfel de locuri şi nici de cele ce se petreceau aici. Rezemat de perete, îşi mută greutatea de pe un picior pe altul sub privirea vigilentă a unui bărbat ale cărui braţe groase semănau cu bârnele din lemn de pin ce susţineau tavanul. Ajunsese până aici doar cu ajutorul lui Dumnezeu – şi al regretabilei experienţe de viaţă a Annabellei. Datorită sfaturilor ei, reuşise până acum să treacă fiecare test.

Dar partea cea mai grea doar acum urma.

După socoteala lui, trecuseră vreo două ceasuri de când intrase în salonul de pocher. Aşteptase o oră la bar până să fie dus la Mason Boyd. Întâlnirea cu acel individ fusese o experienţă pe care, oricât de mult şi-o dorea, nu avea să şi-o poată şterge din minte prea curând. Mason Boyd era un ins abject din toate punctele de vedere.

Scârţâitul unei uşi nevăzute îl făcu să ridice capul.

Bărbatul îi făcu semn.

— E rândul tău. Două bătăi în uşă înseamnă că ţi s-a isprăvit timpul.

Matthew trecu de el şi coti pe un hol lateral, memorând traseul. Din acest coridor se deschideau doar două uşi: cea întredeschisă, din dreapta lui, şi cea din capăt care, verificase deja, dădea în spatele clădirii – acesta fiind, probabil, motivul pentru care era păzită de un bărbat. Sperând că Annabelle nu se înşelase şi, neavând până acum niciun motiv să se îndoiască de ea, Matthew alese uşa întredeschisă şi o închise în urma lui.

Sadie stătea cu spatele la el. Matthew se aşteptă ca fata să se întoarcă la auzul clanţei, dar ea nu o făcu.

În lipsa ferestrelor, singura sursă de lumină era o lampă de petrol ce proiecta umbre lunguleţe spre cele patru colţuri goale ale odăii. Singurele piese de mobilier erau un pat şi cufărul închis lângă care aştepta, în picioare, Sadie.

— Care ţi-e plăcerea, domnul meu?

Vocea ei îl luă prin surprindere. Nu era un glas de copil, ci unul cultivat, de femeie. Gândul îi zbură la Lilly Carlson. Sadie fusese de-o seamă cu Lilly când ajunsese la bordelul din Willow Springs. Contrastul dintre dulceaţa şi puritatea lui Lilly şi bezna opresivă ce împresura, scârboasă, această odaie, îi puse un nod în stomac.

În şoaptă, repetă cuvânt cu cuvânt tot ceea ce îl învăţase Annabelle să spună.

— N-am venit aici în căutare de plăceri. Îţi dau cuvântul meu de onoare că n-am să te ating şi n-am să-ţi fac niciun rău.

Fata se întoarse încet, foarte încet. Mişcările îi erau atât de reţinute şi de măsurate, că rochia roşie pe care o purta abia îi foşni în jurul gleznelor.

— Şi-atunci de ce ai plătit să vii aici?

Matthew făcu un pas în faţă. Sadie rămase nemişcată. Întreaga ei fiinţă emana aversiune şi în ochi – ochi de femeie pe un chip de copil – i se citea neîncrederea. Matthew simţi că i se frânge inima.

— Trebuie să ai încredere în ceea ce urmează să-ţi spun… Sadie.

Se aşteptă la o reacţie, dar chipul ei rămase impasibil.

— Annabelle m-a trimis. E aici, cu mine, în oraş.

Privirea lui Sadie alunecă spre uşă, apoi reveni asupra feţei lui.

Annabelle îl avertizase că n-o să îl creadă. Probabil că asta îi spuseseră şi cei ce o răpiseră din Willow Springs, ca s-o convingă să meargă cu ei. Presat de timp, Matthew se grăbi să continue.

— Am aflat că Boyd vrea să te mute din nou la noapte. Şi poate că vom izbuti să te smulgem din ghearele lui. Căruţa noastră aşteaptă chiar aici, în spatele salonului. Ai putea să începi o nouă viaţă, Sadie. Cum a făcut-o Annabelle. Şi ea îţi va fi alături, să te ajute.

Sadie îşi lăsă capul într-o parte, ridicând o sprânceană. Gestul ei îl duse imediat cu gândul la Annabelle.

— Nu te cunosc şi nu văd de ce te-aş crede. În ochii mei, nu te deosebeşti cu nimic de Boyd.

Matthew găsi comparaţia supărătoare.

— Ba să ştii, Sadie, că nu seamăn câtuşi de puţin cu

Boyd. Nu-ţi voi face niciodată ce ţi-a făcut el.

Sadie răspunse într-o limbă pe care Matthew nu o mai auzise niciodată.

Însă, cu toate că nu îi înţelesese cuvintele, răceala ei era evidentă. Măcar izbutise să îi provoace o reacţie.

— Pot să-ţi dovedesc că Annabelle e cea care m-a trimis la tine.

— Nu vreau să…

— Ai cunoscut-o pe Annabelle în Willow Springs. Ea mi-a spus în ce împrejurări ai ajuns la bordel. Aveai unsprezece ani pe atunci. În primele zile ai fost foarte speriată, aşa că ai dormit cu ea. Între voi s-a legat o prietenie strânsă. Annabelle se străduia să te păzească de rele, dar nu îţi putea fi alături tot timpul. Aşa cum s-a întâmplat în noaptea când ai fost rănită la Casaroja. S-a simţit şi încă se mai simte răspunzătoare pentru toate acele momente în care nu a putut fi lângă tine.

— Ţi s-a scurs timpul, spuse Sadie, arătând cu capul spre uşă.

Neauzind nicio bătaie în uşă, Matthew deduse că era doar o scorneală de-a ei, menită să-l facă să plece. Făcu încă un pas spre ea.

— La nunta lui Kathryn cu Larson, tu l-ai ţinut în braţe pe micul William. Copilaşul a plâns mult. Tu ai spus că a moştenit ochii tatălui său, iar Annabelle a adăugat că încăpăţânarea a moştenit-o de la mamă.

Sadie se duse la uşă şi o deschise.

Din impuls, Matthew întinse braţul în spate şi trânti uşa la loc, ţinându-şi mâna apăsată pe ea. Deşi repetase exact ceea ce îi spusese Annabelle, era clar că Sadie nu îl credea. Dar cum să plece şi s-o lase aici pe această copilă? Şi cum s-ar mai putea uita după aceea în ochii Annabellei? îl frapă cât de micuţă era Sadie şi cât de mult o putea răni un bărbat matur, cu foarte puţin efort. Apoi se gândi cu

amărăciune câţi o făcuseră deja.

Trase adânc aer în piept.

— Sadie, nu înţelegi că acestea sunt lucruri de care doar tu şi Annabelle aţi putea avea cunoştinţă?

Fata îşi ridică încet capul şi îl aţinti cu o privire necruţătoare.

— Nu cred că vorbele astea vin din partea prietenei mele. Dacă era aici, Annabelle n-ar fi trimis pe altcineva după mine.

— Ar fi venit ea însăşi, dar s-a temut să n-o recunoască Boyd. Aşa că m-a trimis pe mine.

— Annabelle nu s-a temut niciodată!

— Annabelle este, într-adevăr, neînfricată, dar nu şi atunci când e vorba de siguranţa celor pe care îi iubeşte.

Se auziră două bătăi în uşă.

Oare cum aş putea s-o conving? se întrebă Matthew cu înfrigurare.

— Am să-ţi pun o întrebare, spuse Sadie. Să vedem dacă ştii răspunsul.

Pe chipul ei tânăr se citea neînduplecarea.

Simţind că îi scapă ocazia printre degete, Matthew încuviinţă din cap.

— De acord.

Sadie formulă întrebarea, şovăind în vreo două rânduri de parcă ar fi încercat să-şi amintească pronunţia corectă a cuvântului.

Matthew ascultă, apoi clătină încet din cap. De ce să se mire? în fond, cine să fi crezut că, după ce o căutaseră săptămâni în şir, va fi de ajuns să ridice ochii într-o bună zi ca s-o vadă stând pe trotuarul opus?

Sadie încheie fraza şi îl păroni, sfidătoare.

Totuşi, pe chipul ei Matthew desluşi şi o scânteie de speranţă.

— Cacao, murmură el, incapabil să îşi reprime un

zâmbet. Afurisitul de cal se numea Cacao.

Ochii insondabili ai fetei se luminară.

— Annabelle e pe-aproape?

— Ne aşteaptă afară, în spatele salonului, răspunse Matthew, uluit de această transformare bruscă. Doar că încă nu ştiu exact cum să…

Se auziră strigăte afară, pe hol, şi apoi două pocnituri înăbuşite. Matthew întinse mâna spre clanţă, dar în momentul acela cineva zăvorî uşa. Încercă să apese clanţa, o zgâlţâi, dar degeaba. Zăvorul rămase nemişcat.

— N-are rost, spuse Sadie, atingându-i braţul. Se încuie din afară.

Matthew îi făcu semn să se dea înapoi, apoi se opinti cu umărul în uşă. Efortul îi fu răsplătit printr-o bufnitură înfundată, încercă din nou şi auzi lemnul crăpând, dar uşa tot nu se clinti.

Matthew oftă cu năduf şi îşi frecă braţul stâng, simţind şocul zdruncinăturii străfulgerându-i şi partea dreaptă a corpului. Verifică rapid balamalele. Erau înţepenite şi pline de rugină. N-avea nici timpul, nici uneltele necesare pentru a le desprinde, îşi adusese puşca, dar Boyd i-o confiscase la bar înainte de a-l lăsa să intre.

— Ştiu că e o întrebare prostească, Sadie, dar… asta-i singura cale de ieşire, nu-i aşa?

Fata îşi lăsă capul într-o parte şi îl privi printre gene, cât se poate de expresiv.

Matthew dădu resemnat din cap. O fi fost ea tăcută, dar ştia prea bine să se facă înţeleasă şi fără cuvinte. La fel ca Annabelle.

Un zăngănit înăbuşit îl făcu să îşi întoarcă repede privirea spre uşă. Zgâlţâi mânerul.

— Matthew?

La auzul vocii, Matthew răsuflă uşurat, apoi îl cuprinse îngrijorarea. Îşi lipi urechea de uşă.

— Ce cauţi aici? Dacă te vede, Boyd are să…

Abia atunci observă că Sadie era chiar lângă el, cu privirea pironită pe zăvor.

Se auzi încă un sunet metalic, apoi ţăcănitul broaştei. Zăvorul se ridică şi uşa se deschise. Matthew făcu ochii mari, nevenindu-i parcă a crede. Ingeniozitatea acestei femei chiar nu cunoştea hotare!

Într-o clipă, Sadie fu în braţele Annabellei, lipindu-se de ea, strângând-o cu înfrigurare de mijloc.

Când le ocoli, păşind afară, pe hol, Matthew o auzi pe Annabelle şoptindu-i fetei ceva nedesluşit. Sadie încuviinţă din cap şi o strânse şi mai tare în braţe.

Coridorul era gol. Paznicul din dreptul uşii din dos dispăruse. Matthew se duse până la capătul coridorului şi aruncă o privire pe holul alăturat. Când dădu cu ochii de bărbatul lungit la podea, se întoarse, cu gura căscată, spre Annabelle.

— Ce ai făcut, femeie?

Călătoriră toată noaptea, oprindu-se doar cât să adape animalele. Înaintau încet, dar Matthew voia să pună cât mai multe mile între ei şi Mason Boyd. Când şi când, mai arunca o privire în spate, de teamă să nu fie urmăriţi, dar pe câmpiile scăldate de razele argintii ale lunii nu se vedea ţipenie de om. Încerca, de asemenea, să tragă cu ochiul la Annabelle şi Sadie, dar cele două erau ascunse în umbre sub coviltirul căruţei. La început le auzise sporovăind voioase, glasurile uneori suprapunându-li-se, dar în ultimele trei, patru ore se aşternuse tăcerea. Deşi îşi simţea trupul sleit de puteri, mintea lui nu îşi găsea astâmpăr, cugetând la evenimentele petrecute în ajun.

Încă tot nu ştia cum izbutise Annabelle să treacă de Mason Boyd şi de oamenii acestuia. Ardea de curiozitate să afle, dar mai presus de orice, se simţea recunoscător că o găsiseră, în sfârşit, pe Sadie şi că o aveau lângă ei.

Annabelle o trata ca pe o fiică. Chiar dacă ea n-o spusese niciodată cu voce tare, el intuise că Annabellei îi este teamă să devină mamă. Acum, însă, că văzuse câtă tandreţe şi grijă îi arăta lui Sadie, era încredinţat că pruncul lui Jonathan nu va duce lipsă de iubire.

Pruncul lui Jonathan.

Ridicându-şi privirea spre ultima stea ce se stingea încet în est, se întrebă dacă Bertram Colby avea, oare, dreptate. Oare cei ce se înalţă înaintea noastră la ceruri chiar văd ce se întâmplă mai departe cu noi aici, pe pământ? Că era adevărat ori ba, acest gând te făcea, cu siguranţă, să te simţi mai răspunzător pentru faptele tale.

Pe la ora prânzului, făcură un scurt popas să îşi ostoiască foamea cu nişte fasole neîncălzită şi turtă de mălai. Matthew ar fi băut bucuros nişte cafea ca să se mai învioreze, dar nu voia să piardă timp preţios. Ar fi vrut să discute între patru ochi cu Annabelle, dar asta era imposibil fiindcă Sadie nu se dezlipea o clipă de ea.

Observă că Sadie nu îi vorbea decât dacă i se adresa el primul şi nici chiar atunci nu făcea risipă de vorbe. Pesemne că nu îl plăcea foarte tare. Sau poate că îi repugnau bărbaţii, în general. Era de înţeles, după câte suferise copila.

Cu puşca în mână, verifică repede caii suri înainte de a porni iar la drum. Dădu să urce în căruţă, dar vocea Annabellei îl opri.

— Sadie şi cu mine ne gândeam c-ar fi o idee bună să mânăm noi o vreme căruţa. Ce zici? Spre deosebire de tine, noi am apucat să ne odihnim azi-noapte.

Matthew se gândise deja la asta în timpul prânzului, doar că nu îndrăznise să i-o ceară.

Annabelle zâmbi, de parcă i-ar fi citit gândurile.

— Zău, Matthew, trebuie să fii stors de puteri. Tu ne-ai lăsat să ne odihnim azi-noapte. Acum e rândul nostru să

îţi întoarcem favorul. Te vom trezi de îndată ce apare vreo problemă.

Matthew şovăi, apoi o văzu pe Sadie încuviinţând aproape imperceptibil din cap.

— Atunci n-aş zice nu. Vă mulţumesc, doamnelor.

Sadie îşi aşează mâna pe braţul Annabellei şi îi şopti ceva în limba ei maternă. Când o auzi pe Annabelle turuind răspunsul, Matthew rămase cu gura căscată.

— Tu ştii chineză?

Annabelle zâmbi, iar Sadie, aşijderea.

— Doar un pic. Sadie m-a învăţat câteva expresii care prind bine din când în când. Stai liniştit, nu vorbeam despre tine.

Matthew se uită năucit de la una la alta, apoi clătină din cap, simţindu-se brusc depăşit numeric. Văzându-l că îşi masează braţul drept, Annabelle se încruntă.

— Te doare iar braţul?

— Doar un pic. Sunt bine, minţi Matthew, simţindu-se din ce în ce mai sleit. Puţină odihnă o să-mi prindă bine, adăugă el, întinzându-i puşca.

Annabelle o primi strâmbând din nas.

— Nu-mi spune că ştii să tragi cu puşca aşa cum ştii să coşi o rană!

— Dacă vrei să ştii, cu arma am mai tras. Numai că nu sunt sigură că, la o adică, aş putea să şi nimeresc ceva. Dar, ridicând mâna liberă, am s-o iau, dacă insişti.

Spunând acestea, Annabelle îi făcu semn lui Sadie să urce pe capră.

Matthew îi luă puşca din mână.

— Întâi caii, iar acum asta. Se pare că mai trebuie să te învăţ ceva înainte ca drumurile noastre să se despartă, doamnă McCutehens.

Surprinderea străfulgeră chipul Annabellei, urmată de mâhnire – o mâhnire pe care ea se strădui imediat s-o

ascundă. Matthew rămase descumpănit. Comentariul lui se voise a fi hazliu, nu întristător.

Annabelle îşi întoarse privirea.

— Să înţeleg că, după ce ajungem, coborându-şi glasul, nu ai de gând să rămâi la *ranch*?

Nu se simţea pregătit pentru această discuţie.

— Nu m-am prea gândit la asta; văzând dezamăgirea din ochii ei, Matthew se înfioră de felul în care sunaseră cuvintele, cu atât mai mult cu cât era o minciună. Vreau să spun…

— Ştiu ce vrei să spui… Matthew.

Annabelle se întoarse să se urce în căruţă.

Oftând, el o prinse cu blândeţe de braţ, conştient că Sadie îi urmărea de pe capră. Aşteptă ca Annabelle să-şi întoarcă faţa spre el.

— Cu tot respectul… Annabelle, sunt sigur că nu ştii.

Se priviră în ochi preţ de o clipă, apoi ea dădu uşor din cap, gest pe care el îl tălmăci ca pe o confirmare a faptului că vor discuta despre asta mai târziu.

— Trezeşte-mă de îndată ce vezi ceva suspect.

Annabelle încuviinţă iar din cap.

Matthew o ajută să urce pe capră, apoi ocoli căruţa şi urcă în spate. Se aşeză cu faţa spre partea de dinapoi a căruţei, rezemat de păturile cu care probabil că se înveliseră Annabelle şi Sadie în timpul nopţii. Roţile trepidau şi scârţâiau sub el. Sub coviltir era o căldură înăbuşitoare. Slăbi nodurile prelatei să intre puţin aer. După ce se încredinţă că puşca avea piedica trasă, strânse arma la piept şi adormi în doar câteva minute.

— Matthew!

Matthew auzi vocea ca prin vis şi se strădui să răspundă, dar se simţea tras înapoi de o forţă sufocantă.

Apoi auzi o explozie înăbuşită. Precum cea pe care o auzise azi-noapte, la salonul de pocher.

Ceaţa se risipi numaidecât. Amintindu-şi unde se afla, se îndreptă fulgerător din spate, respirând sacadat. Întâi văzu chipul Annabellei şi apoi pe cel al lui Sadie iţindu-se de după colţul prelatei.

Clipi din ochi, încercând să se dezmeticească.

— E Boyd?

Annabelle îi zâmbi cu blândeţe.

— Coboară puşca, Matthew. Nu e Boyd. Suntem în siguranţă.

— Dar am auzit un foc de armă.

Ea întinse mâna şi îi împinse puşca în jos.

— Ceea ce ai auzit n-a fost foc de armă.

Atingerea ei fermă şi sinceritatea din ochii ei îl făcură să se dezmeticească de-a binelea. Annabelle îi făcu semn să coboare din căruţă, apoi arătă cu mâna peste câmpie, spre un punct îndepărtat din nord-vest.

Capitolul 32

Privind emoţionată priveliştea ce se desfăşura înaintea lor.

Annabelle simţi că i se pune un nod în gât. Matthew mână căruţa peste dâmb şi apoi trase uşor hăţurile. Caii suri se opriră fără tragere de inimă, protestând printr-un nechezat. Sadie – care voise să meargă puţin pe jos – se opri şi ea la câţiva paşi înaintea căruţei.

La doar o jumătate de milă în faţa lor, se contura în mijlocul câmpiei, împărţită în trei pâlcuri circulare, o caravană formată din mai bine de cincizeci de căruţe. Coviltirele, cândva albe ca zăpada, fluturau acum cenuşii pe fundalul preriei golaşe. De la această distanţă, convoiul de căruţe aducea mai degrabă cu o flotă de nave acostate peste noapte pe uscat.

Pe neaşteptate, gândurile Annabellei zburară la Jonathan. Anul trecut, în mai, asistaseră amândoi la o scenă asemănătoare în dimineaţa în care se întâlniseră cu

ceilalţi călători la ieşirea din Denver. Jonathan oprise caii suri pe culmea unui dâmb, aşa cum făcuse acum Matthew, şi vreme de câteva minute, Annabelle privise împreună cu soţul ei convoiul, amuţită de uimire. Văzând acea mulţime de bărbaţi, femei şi copii, cu toţii uniţi de acelaşi ţel – de a-şi clădi o viaţă mai bună – simţise cum o năpădeşte un sentiment de mândrie. Şi la fel simţea şi acum.

Matthew o înghionti uşor.

— Se pare că am ajuns la ţanc.

Annabelle îi zâmbi, imaginându-şi cum ar fi să danseze cu el la petrecerea din seara asta. Asta dacă Matthew ştia să danseze. Nu că ea ar fi avut de gând să danseze la un răstimp atât de scurt după moartea lui Jonathan. Dar dacă Matthew nu ştia să danseze, asta ar fi cu siguranţă ceva ce ar putea să îl înveţe *ea* într-o bună zi. Şi ce plăcere îi va face să se simtă ea în avantaj!

Matthew plesni din hăţuri şi căruţa se urni din loc. După ce aruncă o privire în urmă, Sadie porni şi ea mai departe. Annabelle intuise că fata are nevoie de un moment de solitudine şi o înţelegea prea bine.

Matthew se aplecă spre ea.

— Noi doi trebuie să avem o discuţie.

Văzând seriozitatea din ochii lui, Annabelle presimţi la ce „discuţie” se referea el. Era încă mâhnită din pricina vorbelor pe care i le spusese Matthew la prânz – cum că drumurile li se vor despărţi după ce vor ajunge la *ranch*. Iar faptul că, atunci când îl întrebase, el mărturisise că nici nu se gândise până acum la asta, o rănise şi mai tare. Nu discutaseră niciodată despre ce se va întâmpla după ce vor ajunge la destinaţie, dar cumva ea începuse să se joace cu gândul – şi chiar să spere – că el îşi va dori să rămână. Şi faptul că acum Matthew voia să discute despre asta era de bun augur.

Strânse uşor din umeri, nevrând să pară prea

dornică.

— Putem să discutăm acum, dacă doreşti.

Matthew o privi o clipă în ochi fără să spună nimic.

— În regulă.

Expresia lui îi dădea de înţeles că intuise bine subiectul.

Privirea lui Matthew zăbovi o clipă asupra cailor, apoi pe faţă i se înfiripă un zâmbet.

— Spune-mi, *cum* de ai izbutit să te descotoroseşti de paznicul de la uşă? Şi să-l laşi pe celălalt lat?

Realizând că îi interpretase greşit intenţiile, Annabelle râse forţat, încercând să îşi ascundă dezamăgirea. Încă nu era pregătită să discute cu el despre asta.

Încercând să tragă de timp, îi aruncă o privire piezişă.

— Aşa îţi arăţi tu recunoştinţa după ce te-am salvat: luându-mă la rost?

— Îţi sunt recunoscător, crede-mă. Dar şi intrigat.

Din tonul lui, Annabelle înţelese că Matthew nu avea de gând să renunţe la subiect cu una, cu două.

Îşi formulă repede un răspuns în minte, încercând să anticipeze eventualele întrebări.

— V-am aşteptat afară, aşa cum ne-a fost înţelegerea, dar văzând că trece atâta timp şi voi tot nu apăreţi, mi-am făcut griji. M-am apropiat de intrare. Auzind că se iscă mare zarvă în salon… ridicând inocent din umeri pentru un efect sporit, m-am folosit de ocazie şi m-am strecurat în spate. Eu nu am văzut decât un singur bărbat pe coridor, iar el era deja prăbuşit la podea când am ajuns eu acolo.

Nu era adevărul complet, dar nici minciună nu era.

Matthew nu părea prea convins.

— Şi cum ai reuşit să descui uşa?

— O, asta a fost partea cea mai uşoară, răspunse ea

oftând.

Şi chiar fusese.

— Tata a fost lăcătuş. Am învăţat cum să sparg o broască înainte să învăţ să citesc.

Aşteptă, sperând că îi satisfăcuse – măcar pentru moment – curiozitatea, ştiind totodată că va trebui să îi spună adevărul, în curând.

— Cum se simte? întrebă el, privind în faţă.

Sadie se întorcea spre ei.

— Are sufletul zdruncinat, e istovită şi speriată. Dar în ciuda primei impresii pe care şi-o face lumea despre ea, Sadie e o luptătoare. Cu timpul, îşi va reveni. Eu aşa cred.

Matthew opri căruţa şi Annabelle se trase la o parte, făcându-i loc fetei să se aşeze lângă ea. Luă mâna copilei într-a ei şi i se încălzi sufletul când ea se trase mai aproape. Având în vedere mulţimea de căruţe ce se contura în faţă, nu era de mirare că fata se întorsese la ei.

O ceată de băieţi stăteau înghesuiţi unul în altul la marginea taberei, aplecaţi asupra unei sarcini colective. Dintr-odată se auziră o serie de pocnituri şi băieţii o tuliră, chiuind, care încotro. Unul porni întins spre ei. Ridicând privirea, copilul frână brusc când îi observă, ridicând nori de praf cu călcâiele. Le strigă ceva celorlalţi şi o zbughiră cu toţii înapoi în tabără. Când băieţii se apropiară de căruţe, bărbaţii şi femeile lăsară toate celelalte treburi şi întoarseră capul spre ei. Dintre toţi călătorii, un bărbat ieşea în evidenţă.

Annabelle îl recunoscu de îndată ce acesta porni cu paşi apăsaţi spre căruţa lor.

Suplu şi musculos, Jack Brennan era cu un cap mai înalt decât orice alt bărbat din jur. Părea să fie de-o seamă cu Matthew, poate cu câţiva ani mai vârstnic. Toţi cei pe lângă care trecea îl urmau. O frapă din nou cu câtă uşurinţă putea să conducă omul acesta.

Brennan se apropie de latura unde şedea Matthew.

— Doamnă McCutehens. Mă bucur să te revăd.

Annabelle îl observă pe Matthew mutându-şi repede privirea de la Brennan la ea şi apoi înapoi la Brennan şi se întrebă ce o fi însemnând asta.

— În ultimele săptămâni m-am gândit adesea la dumneata, doamnă McCutehens, spuse Brennan, făcând un pas mai aproape, după care adăugă, coborând glasul: Şi la bărbatul dumitale, pe care l-ai aşezat în mormânt lângă Fountain Creek.

Annabelle nu ezită decât o fracţiune de secundă.

— Îţi mulţumesc, şopti ea, cât se poate de sigură că, înainte ca drumurile lor să se despartă, nu îi împărtăşise unde avea de gând să îl îngroape pe Jonathan.

— Jonathan, Dumnezeu să-l odihnească, a fost un om bun; Brennan îi întinse mâna lui Matthew şi se prezentă. Îţi mulţumesc că ai avut grijă ca doamna McCutehens să ajungă cu bine înapoi la caravană.

— Matthew Taylor, se prezentă Matthew, strângându-i mâna cu putere. Am făcut-o cu mare plăcere.

Annabelle aşteptă ca Matthew să spună că era fratele lui Jonathan, dar, spre marea ei mirare, el nu o făcu, scufundându-se, în schimb, într-o tăcere stranie.

Brennan îi cuprinse pe tustrei cu privirea, făcând-o să se întrebe ce concluzii va fi trăgând în privinţa lui Sadie. Părul negru, mătăsos şi trăsăturile delicate ale fetei săreau imediat în ochi. Totuşi, spre lauda lui, Brennan nu puse nicio întrebare şi nici nu zăbovi prea mult cu privirea asupra fetei.

— Ei bine, suntem bucuroşi să vă avem printre noi. Aţi picat la ţanc pentru petrecere! exclamă el, după care îi făcu semn lui Matthew. Mână căruţa până la caravană. O să vă dăm toţi o mână de ajutor să vă instalaţi.

Îşi întoarse privirea spre Annabelle.

— Se mai găseşte printre noi cineva care va fi bucuros să te revadă, doamnă McCutehens. O să am grijă să vă întâlniţi la cină.

Annabelle îl recunoscu imediat. Când îi zări pe tustrei stând pe pătură, Bertram Colby se lumină la faţă şi porni întins spre ei, atent să nu îşi scape blidul cu vârf în timp ce îşi croia drum prin mulţime. Probabil că izbutise să găsească un alt post de călăuză. Aşa s-ar explica prezenţa lui aici.

— Domnule Colby, ce surpriză plăcută!

— O, ce bucurie să te revăd, doamnă McCutehens! Taylor aici de faţă s-a dovedit a fi o călăuză bună, fără îndoială.

Îl bătu pe Matthew pe umăr şi acesta se ridică să îi strângă mâna. Când Bertram îi scutură mâna rănită, Matthew tresări uşor de durere.

— Mă bucur să vă revăd, domnule Colby.

— Da, domnul Taylor a fost o călăuză desăvârşită; Annabelle observă că Bertram Colby îşi întoarce atenţia spre Sadie. Domnule Colby, ea este Sadie, o prietenă din Willow Springs care ni s-a alăturat.

Colby îşi ridică pălăria.

— Încântat de cunoştinţă, stimată domnişoară.

Sadie dădu aproape imperceptibil din cap, apoi îşi fixă privirea în poală.

Annabelle îi făcu semn lui Colby să ia loc lângă ei.

— Ce te aduce prin părţile astea, domnule Colby?

— A, e o întreagă poveste! exclamă el, muşcând cu poftă din plăcinta cu mere.

— Oare de ce nu mă mir? ripostă Annabelle, ridicând o sprânceană şi zâmbind amuzată, conştientă că Matthew nu o scăpa din ochi.

De când sosiseră îl simţise din ce în ce mai încordat. În ultimele două ore, nu apucaseră să schimbe o vorbă.

Bărbaţii de la căruţele vecine îl asaltaseră cu întrebări despre călătorie, iar femeile veniseră la ea să îi prezinte condoleanţe şi să vadă dacă o puteau ajuta cu ceva.

— Sunt sigură că am fi cu toţii încântaţi să auzim povestea, domnule Colby, adăugă ea în cele din urmă, revenindu-şi cu greu din reverie.

În timp ce Colby povestea, privirea îi alunecă, fără să vrea, înapoi la Matthew, iar apoi la Sadie. Copila abia de se atinsese de mâncare. Stătea nemişcată, cu spatele perfect drept, complet retrasă. După privirile pe care i le arunca în răstimpuri Matthew, înţelese că şi el observase stinghereala lui Sadie.

Când Colby isprăvi de povestit, Annabelle profită imediat de ocazia ivită.

— E uimitor cum lucrează Dumnezeu în viaţa oamenilor, domnule Colby. Sunt nespus de bucuroasă că drumurile ni s-au încrucişat din nou şi nădăjduiesc că vom mai avea prilejul să stăm de vorbă. Acum, însă, cu permisiunea dumitale, ridicându-se în picioare şi îi făcu discret semn lui Sadie să o urmeze, cred că a venit timpul ca eu şi Sadie să ne retragem la culcare.

Colby şi Matthew se ridicară şi ei în picioare.

— Cum să mergeţi la culcare, când încă nici nu apucarăţi să dansaţi? protestă Colby.

Aproape imediat, bărbatul se posomorî la faţă şi plecă o clipă privirea.

— Am uitat că eşti în doliu, doamnă McCutehens… Dar chiar şi aşa, te poţi bucura de muzică şi de focul de artificii. Ar fi mai mare păcatul ca două domniţe ca voi să rateze spectacolul.

— Da, doamnă McCutehens, te rog să rămâi. Cred că îţi vor face plăcere festivităţile din seara asta.

La auzul vocii lui Jack Brennan, Annabelle se întoarse.

— Scripcarii abia îşi fac încălzirea şi… aş dori să îţi vorbesc puţin mai târziu.

— Înţeleg, dar…

Matthew făcu un pas în faţă.

— Sadie nu se simte bine, aşa că eu am să mă întorc cu ea la căruţă. Dumneata bucură-te în voie de festivităţi, doamnă McCutehens. Ştiu că ai aşteptat cu nerăbdare sărbătoarea şi… nu mă îndoiesc că îţi va face plăcere să stai de vorbă cu prietenii.

Să stai de vorbă cu prietenii. Annabelle defectă încordare în glasul lui. Încercă să îi surprindă privirea, dar el privi în altă parte. Chiar mai surprinzător de atât fu faptul că Sadie se apropie de Matthew, acceptându-i tacit propunerea.

Colby îi întinse braţul şi zâmbi cu gura până la urechi.

— Atunci, ia să mergem noi doi să gustăm oleacă de cidru.

Neavând încotro, Annabelle îl luă de braţ, privind neputincioasă cum Matthew porneşte împreună cu Sadie spre căruţă.

După ce ascultă aproape un ceas poveştile lui Bertram Colby, privindu-i pe alţii cum dansează, Annabelle îşi termină cidrul cu mirodenii şi, cu scuzele de rigoare, se retrase prin mulţime înapoi spre căruţă. Pe parcursul serii mulţi dintre călători îi prezentaseră condoleanţe, tratând-o cu respect şi bunătate – lucru cu care nu era încă obişnuită. Erau cu toţii oameni de treabă şi între ei exista o legătură strânsă care o făcea să-şi dorească să facă şi ea parte din această comunitate. Seara, pe cât de plăcută, nu fusese însă nici pe departe aşa cum îşi imaginase ea.

Simţi o atingere pe braţ şi se răsuci.

— A, bună seara, domnule Brennan…

— Doar nu vrei să ştergi puţina înainte de focul de

artificii!

Annabelle mimă stupoarea hoţului prins asupra faptei.

— Cu părere de rău, trebuie să recunosc că tocmai asta încercam să fac. Trebuie să mă duc să văd cum se simte Sadie.

— Te superi dacă te însoţesc?

— Nicidecum.

Annabelle îşi croi drum pe lângă numeroasele focuri de tabără, zâmbind perechilor şi familiilor aşezate pe pături, savurând tumultul din jurul ei. Pe drum, Jack Brennan fu oprit de mai multe persoane şi îşi făcu timp să discute cu fiecare în parte.

După ce ieşi din mulţime, Annabelle aruncă o privire peste umăr.

— N-ai avut o clipă de răgaz în seara asta, domnule Brennan. Tinerele stau la coadă să danseze cu dumneata; râse. Bag seamă că ţi-ai făcut o mulţime de admiratoare în călătoria asta.

Brennan zâmbi timid.

— Doar fiindcă, de astă dată, burlacii ca mine sunt puţini la număr.

Deşi ştia că nu este adevărat, Annabelle nu îl contrazise. Focurile ce împânzeau marginea taberei luminau cărarea întunecoasă. Se apropiară de grupul circular de căruţe din partea vestică, urmaţi de armoniile dulci ale scripcilor. Dansatorii pesemne că obosiseră şi, drept urmare, acordurile sprinţare de odinioară deveniseră între timp mai domoale. Annabelle îşi imagină perechile dansând încet, şi poate un pic mai apropiate, pe melodiile ce răsunau acum.

— N-aţi întâmpinat greutăţi pe drum?

— Am avut câteva peripeţii, dar am scăpat de toate cu bine.

Îi povesti de albia inundată de ploaie şi de atacul lupilor, fără a-i da în vreun fel de înţeles că Sadie n-ar fi călătorit cu ei de la bun început. Apoi o străfulgera un gând.

— Domnule Brennan, cred că trebuie să ştii ceva… Nu că ar schimba cu ceva lucrurile…

Îi spuse că Matthew era, de fapt, fratele mai mic al lui Jonathan, şi îi povesti pe scurt cum ajunsese să îl tocmească drept călăuză.

Chipul lui Brennan reflectă la început surprindere – şi apoi regret.

— Trebuie să-i fi fost greu să afle de moartea fratelui său în felul acela.

Annabelle se gândi la zilele petrecute în Willow Springs.

— Da, o vreme i-a fost foarte greu să se împace cu gândul.

Brennan încetini pasul.

— Doamnă McCutehens, şi eu am ceva să-ţi spun. Nu ştiu dacă e ceva de mare însemnătate ori ba, dar, acum că Jonathan s-a stins, simt că este de datoria mea să te înştiinţez.

Annabelle se opri şi el făcu aşijderea.

— Trebuie să recunosc, domnule Brennan, că mi-ai stârnit curiozitatea.

— Cu o zi înainte să ne despărţim, Jonathan mi-a dat o scrisoare şi m-a rugat s-o pun eu la poştă în numele lui.

— O scrisoare…

— Nu ştiu ce conţinea plicul. Jonathan nu mi-a spus, iar eu nu am găsit de cuviinţă să-l întreb; Brennan coborî glasul. La vremea aceea nu ştiam decât că Jonathan e pe moarte şi că mi-a cerut să-i fac acest serviciu.

— Şi a fost amabil din partea dumitale să accepţi. De orice serviciu ar fi fost vorba, trebuie să fi fost important

pentru Jonathan, altfel nu îţi cerea ajutorul.

— Şi eu am gândit la fel.

Annabelle şovăi.

— Domnule Brennan, îţi aminteşti, cumva, cui îi era adresat plicul?

— Da, doamnă, îmi amintesc. Destinatarul era banca din Sandy Creek, Idaho. Am pus scrisoarea la poştă în următorul oraş în care ne-am oprit. La doar câteva zile după ce am fost nevoiţi să ne despărţim de voi; clătină din cap. Aceea a fost una dintre cele mai grele alegeri pe care a trebuit să le fac vreodată.

— Domnule Brennan, am înţeles cu toţii că acesta era un risc pe care trebuia să ni-l asumăm. Dumneata ai fost cât se poate de clar în această privinţă de la bun început.

— Îţi mulţumesc pentru înţelegere, doamnă McCutehens, dar… una e să expui regulile de călătorie în caz că se întâmplă ceva şi cu totul altceva, să le pui în practică.

— Aşa este.

Îşi văzură tăcuţi de drum.

Când căruţa se contură în depărtare, Annabelle îl zări pe Matthew aşezat pe un butoi răsturnat. Focul pe care îl făcuse ardea domol, împrăştiind în jur o lumină difuză. În momentul acela, Matthew îşi ridică privirea şi, deşi îi despărţea o oarecare distanţă, Annabelle avu impresia că se uită direct la ea.

— De aici mă descurc şi singură, îi spuse ea lui Brennan. Îţi mulţumesc din suflet că ai îndeplinit dorinţa lui Jonathan şi că mi-ai împărtăşit lucrul acesta.

După ce îşi urară noapte bună şi Brennan dădu să plece, îşi aminti că uitase să îl întrebe ceva.

— Domnule Brennan…

Bărbatul întoarse capul.

— Cum de-ai ştiut că l-am îngropat pe Jonathan lângă

Fountain Creek?

Un zâmbet trist alunecă peste faţa bărbatului.

— Când mi-a înmânat scrisoarea, Jonathan mi-a spus că mai are două lucruri de rezolvat. Unul era scrisoarea, iar celălalt – ca trupul să-i fie îngropat lângă Fountain Creek, unde şi-a făcut curte.

Făcu o pauză, încercând parcă să îşi amintească exact cuvintele rostite de Jonathan.

— A spus că scrisoarea mi-o încredinţează mie şi că nu are nicio îndoială că dumneata îi vei îndeplini cea din urmă dorinţă.

Annabelle închise ochii, auzind parcă în urechi vocea adâncă a lui Jonathan.

— Îţi mulţumesc…

Porni singură mai departe şi, aşezându-şi mâna pe abdomenul ce încă nu avea să îşi arate rotunjimea vreme de câteva săptămâni, îi mulţumi lui Dumnezeu că îi adusese în viaţa ei pe Jonathan şi pe acest prunc scump. Îşi ridică privirea spre cer şi, încetinind pasul, înghiţi nodul ce i se urcase în gât. *Şi îţi mulţumesc*, *Doamne*, *şi pentru* el.

Doi fraţi, pe cât de diferiţi, pe atât de asemănători. La fel ca sentimentele sale pentru ei.

Matthew se ridică şi porni spre ea. Fiind cu spatele spre foc, chipul îi era ascuns de umbre.

Abia în clipa aceea realiză Annabelle de ce aşteptase cu atâta nerăbdare seara asta. Nu tânjise după muzică, nici după focul de artificii şi nici după mâncare. Ceea ce îşi dorise, de fapt, era să fie aici cu *el*, să se bucure împreună de sărbătoare.

— Cum se simte Sadie?

Matthew întoarse capul spre căruţă.

— Bine. Doarme sub coviltir.

— Şi tu ai stat aici în tot acest răstimp, de unul

singur?

Matthew încuviinţă din cap.

— Te mustră conştiinţa?

Detectându-i un zâmbet în voce, Annabelle zâmbi şi ea.

— Un pic.

— Am stat puţin de vorbă cu Sadie şi, după ce s-a dus la culcare, m-am instalat aici să te aştept şi să mă bucur de puţină linişte.

Annabelle ridică năucită mâna, crezând că n-a auzit bine.

— Ai *stat de vorbă* cu Sadie?

— Da.

— Serios?

Matthew aprobă iar din cap.

— Te-ai simţit bine la petrecere?

— Da, a fost plăcut, minţi ea, nevrând să se plângă şi asta mai ales din moment ce el ratase festivităţile.

Matthew arătă cu capul în direcţia în care pornise Brennan.

— Cred c-ar trebui să mă duc să-i spun de Sadie. Ca să ştie că s-ar putea să fim urmăriţi, pentru orice eventualitate. Mă întorc repede.

Când trecu pe lângă ea, Annabelle îl prinse de braţ, oprindu-l.

— I-am vorbit deja despre asta, adineauri, când m-a condus înapoi la căruţă; o năpădi sentimentul de vinovăţie şi regretă că nu avea şi ea faţa ascunsă în întuneric. M-am gândit că e mai bine să ştie… pentru orice eventualitate, cum ai spus şi tu.

Matthew dădu din cap în semn că înţelege situaţia – dar ea ştia prea bine că n-o înţelegea. Trebuia să îi spună adevărul. Voia să îi spună adevărul. Doar că încă nu ştia cum s-o facă.

— Îţi mulţumesc că te-ai ocupat de asta.

— N-ai de ce, răspunse ea şoptit, tresărind surprinsă când el făcu un pas mai aproape şi îi căută mâna.

Luată pe nepregătite, privi mută de uimire cum Matthew îi ridică mâna şi îi sărută palma. O dată, de două ori.

O trecu un fior.

Matthew îşi schimbă uşor poziţia şi lumina flăcărilor îi căzu pe faţă.

— Nu ai de ce să fii agitată în preajma mea, Annabelle.

— Dar nu… nu sunt.

Doar că i se tăiase răsuflarea, atâta tot.

Zâmbetul ce răsări încet pe chipul lui arăta că el, cu tot respectul, nu era de aceeaşi părere.

— Tremuri.

Ea scutură din cap.

— Mi-e doar… puţin frig, atâta tot.

— Zău? Cu mâna liberă, Matthew îi atinse obrazul. Mie mi se pare că arzi un pic.

Ea încercă să râdă, dar râsul sună cam strangulat. După mulţimea de bărbaţi cu care avusese de-a face în trecut, n-ar fi crezut că va putea simţi vreodată fiorul ce o străbătea acum până în adâncul fiinţei. Nu lăsase niciodată garda jos. Niciodată nu se lăsase dusă de vâltoarea sentimentelor. Deţinuse mereu controlul propriilor emoţii, cu detaşarea unui spectator. Dar acum…

Îşi retrase uşurel mâna şi făcu un pas îndărăt.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, Matthew, nu s-a întâmplat nimic, doar că…

Cum să-i explice această stinghereală? Cine îi cunoştea trecutul ar fi găsit-o amuzantă. Dar pe ea nu o amuza defel.

— Doar că…? repetă el, zâmbetul de pe buze

cuprinzându-i încet şi ochii.

Dacă nu l-ar fi cunoscut, Annabelle ar fi înclinat să creadă că îşi râde de ea. Dar *îl cunoştea*. Ştia foarte bine ce fel de om era Matthew. Dar mai ştia şi faptul că, dacă Matthew încă nu se hotărâse să rămână în Idaho, înseamnă că nu ajunsese să ţină la ea atât cât ţinea ea la el. Iar sentimentele ei pentru el erau deja mult prea adânci.

Matthew se apropie de ea.

— Annabelle, eu…

Ea făcu încă un pas înapoi.

— De ce te tot îndepărtezi de mine?

Întrebarea rostită cu glas blajin nu conţinea pic de acuzare.

— Nu mă îndepărtez, răspunse Annabelle, făcând tot posibilul să îi evite privirea. Doar îţi fac loc.

— Şi dacă ţi-aş spune că nu vreau să fie atâta loc între noi? Nu mai vreau; făcu încă un pas spre ea. Şi cred că nici tu nu-ţi doreşti asta.

Annabelle rămase cu gura căscată, dar şi-o închise repede la loc. Oare ce-l apucase? Orice ar fi fost, trebuia să-i pună capăt înainte ca el să meargă prea departe.

— Atunci ţi-aş răspunde că ai dat iar iama în whisky, Matthew Taylor. Şi, de astă dată, n-ai nicio rană drept pretext.

Matthew pufni în râs. Auzindu-i râsul, Annabelle simţi că îi mai vine puţin inima la loc.

O bubuitură răsună din cealaltă parte a taberei şi, peste câteva secunde, cerul nopţii fu brăzdat de luminiţe roşii şi albe. Încă o pocnitură şi o fâşie albastră ţâşni drept în sus, despicând întunericul şi apoi explodând într-o mie de culori. Scânteile căzură ca o ploaie spre câmpie, stingându-se înainte de a atinge pământul.

Tabăra răsună de urale.

Annabelle privea focul de artificii, urmărindu-l cu coada ochiului pe Matthew. Rămăseseră amândoi nemişcaţi.

O ultimă explozie de culori umplu bolta cerească, urmată de încă un potop de chiote, apoi se lăsă iar tăcerea.

— Ţi-a plăcut dansul din seara asta?

Annabelle îşi întoarse privirea spre el, recunoscătoare pentru răgazul de gândire.

— M-ai mai întrebat o dată.

— Nu. Adineauri te-am întrebat dacă te-ai simţit bine la petrecere.

Annabelle râse încetişor, pe cât de nedumerită, pe atât de intrigată.

— Doar nu crezi că am dansat în seara asta!

— Tu doar răspunde la întrebare. Te rog, adăugă el pe un ton mai blajin.

Annabelle plecă privirea în pământ.

— Sinceră să fiu, nu prea… Muzica a fost plăcută, lumea a stat de vorbă cu mine… Au fost cu toţii foarte drăguţi, dar… dansul nu a fost partea mea preferată, strângând uşor din umeri. Seara asta pur şi simplu n-a ieşit aşa cum îmi doream.

Un moment de tăcere, apoi Matthew îi întinse mâna.

— Îmi acorzi privilegiul de a schimba acest lucru?

Annabelle îi privi lung mâna întinsă, apoi, înţelegând, în sfârşit, întrebarea, se uită perplexă în ochii lui.

— Ştii că am fi dansat, oricum, la nunta ta, doamnă McCutehens. Asta, dacă ne-am fi vorbit pe vremea aceea.

Ultimul comentariu o făcu să râdă încetişor. Totuşi, ştia că nu se cuvenea. Îşi roti privirea să vadă dacă nu erau urmăriţi, dacă nu se întorcea lumea de la petrecere. Nu văzu pe nimeni în jur. Erau singuri.

Matthew tuşi uşor.

— Annabelle, e doar o invitaţie la dans, nu o cerere în

căsătorie.

Uşorul sarcasm din vocea lui o linişti. Acesta era Matthew pe care îl cunoştea şi cu care se simţea în largul ei.

— Ştii, măcar, să dansezi? îl luă ea la rost, încrucişându-şi degetele în dreptul taliei.

— N-aş zice, îşi trecu el degetul peste mâinile ei şi îi făcu cu ochiul. Uite cum facem… Dacă greşesc vreun pas, te las pe tine să mă înveţi.

Când îi văzu privirea, Annabelle simţi că i se usucă gâtlejul.

Îşi strecură mâna într-a lui şi în scurtă vreme descoperi că Matthew Taylor nu avea nevoie de lecţii de dans. N-o fi fost el un dansator desăvârşit, dar ştia exact ce paşi trebuie să facă.

Annabelle se lăsă condusă pe ritmul unei melodii imaginare, cu mâna pe umărul lui Matthew, el ţinând-o apăsat de talie.

După un timp – nu era sigură cât anume – Matthew se opri şi ea făcu un pas în spate să îl vadă mai bine. Matthew vru, parcă, să spună ceva, dar de pe buze nu îi ieşi niciun cuvânt. Îşi trecu, în schimb, degetul mare peste marginea buzei ei inferioare. Apoi ochii i se opriră pe gura ei. Întrebarea din privirea lui era fără echivoc. Îi cerea permisiunea.

Ea vru să răspundă, dar nesiguranţa din suflet o împiedică.

Tălmăcindu-i tăcerea drept răspuns, el o trase mai aproape şi reluară dansul. O ţinea în braţe la fel de strâns ca înainte, fără a încerca vreo clipă să mărească distanţa dintre ei. Iar, când îşi coborî iar ochii spre ea, Annabelle văzu că ei nu îşi pierduseră intensitatea. Ba dimpotrivă.

— Pot să aştept, îi şopti el.

Scrutându-i faţa, Annabelle ştiu cu o certitudine

liniştitoare că era sincer. Matthew o trase mai aproape şi dansară mai departe, având pârâitul focului drept unic acompaniament.

Cum de putea Matthew s-o mişte până în adâncul fiinţei cum n-o mai făcuse până acum niciun bărbat – nici chiar Jonathan? Şi nu trăda ea, oare, amintirea lui Jonathan simţind pentru Matthew ceea ce ar fi trebuit să simtă pentru el? Se aşteptă să o năpădească mustrările de conştiinţă. Dar ele nu veniră.

Îşi aminti că, înainte ca el să moară, îi spusese lui Jonathan că, dacă i-ar sta în putinţă, şi-ar trăi tot restul vieţii învăţând să îl iubească aşa cum îşi dorea s-o fi putut face. Şi fusese sinceră.

Nimeni nu poate dărui ceea ce nu are.

Amintirea cuvintelor lui îi umplu ochii de lacrimi. Îi dăruise lui Jonathan tot ceea ce avusese de dăruit, la vremea aceea. Pentru orice alt bărbat, ar fi fost prea puţin. Dar nu şi pentru Jonathan. Şi, cu toate că el nu apucase să îi vadă rodul, Jonathan sădise în sufletul ei tocmai ceea ce îi lipsea ca să îl poată iubi.

Acceptând-o necondiţionat, iubind-o în pofida slăbiciunilor şi păcatelor ei, o învăţase cum să iubească.

Se opri şi făcu iar un pas înapoi să-l privească pe Matthew, apoi îşi aşeză timid mâna pe pieptul lui.

— Eşti bun să pui încă o dată întrebarea aceea?

Matthew se încruntă.

— Bine-ar fi să pot, dar… nu mai ştiu care era întrebarea; abia şoptită, vocea lui îi dădu de înţeles că ratase prilejul.

Buzele lui se destinseră încet într-un surâs şi Annabelle se apostrofă în gând că îşi coborâse garda. Apoi, văzând emoţia înfrigurată ce apăru pe chipul lui, simţi că o trece un fior, din cap până în picioare.

Degetul lui îi dezmierdă iar buzele, uşor ca pana. Iar,

de astă dată, ea răspunse fără să stea pe gânduri.

Matthew se aplecă şi o sărută cu tandreţe. După o clipă, ea nu-şi mai putu reprima zâmbetul şi intui că nici el…

Matthew se trase uşor înapoi.

— Am greşit vreun pas?

— Niciunul, răspunse încet Annabelle. Dar aş vrea să revin asupra unui răspuns. Adineauri m-ai întrebat dacă mi-a plăcut dansul în seara asta, şi eu am spus că n-a fost partea mea preferată… Ei bine, m-am înşelat.

Ochii lui sclipiră de satisfacţie, arătând clar că înţelesese foarte bine tâlcul vorbelor ei.

— Pentru că, în seara asta, tocmai *dansul* a fost partea mea preferată; Annabelle îşi strânse buzele, apoi adăugă, mucalită: Şi cidrul cu mirodenii, desigur.

Braţele lui Matthew se strânseră în jurul ei.

— Asta e bine de ştiut, stimată doamnă. Nu de alta, dar nici eu n-aş refuza niciodată un cidru bun.

Îi cuprinse ceafa în palmă şi o sărută din nou, mai cu foc.

Capitolul 33

Matthew privi cum Jack Brennan îşi croieşte drum prin mulţime spre căruţa ce avea să servească drept podium. În zare, periferia oraşului Boise City constituia un fundal bine-venit. Trecuseră aproape două săptămâni de când se alăturaseră caravanei conduse de Brennan, răstimp în care comunitatea strâns unită de călători avusese de înfruntat nu puţine obstacole. Urcuşul abrupt pe Big Hill şi coborâşul şi mai anevoios fusese o grea încercare. Din pricina presiunii prea mari, funiile de ancorare au cedat şi două căruţe s-au prăbuşit în hău. Din fericire, însă, nimeni nu a fost grav rănit. Deşi ar mai fi putut străbate câteva mile în ziua aceea, Brennan insistase să poposească aici peste noapte.

În drum spre platforma improvizată, mai mulţi bărbaţi îl opriră pe conducătorul caravanei, strângându-i mâna sau bătându-l pe umăr. Femeile îi atingeau braţul, aducându-i mulţumiri.

Pe parcursul ultimelor două săptămâni, Matthew ajunsese să îl stimeze tot mai mult pe Brennan, în ciuda părerii pripite pe care şi-o făcuse despre el la început. Atunci, fusese uluit să descopere că erau aproape de-o seamă. Se aşteptase ca un om cu experienţa lui Brennan să aibă o vârstă respectabilă. Ca Bertram Colby. Şi se jenase s-o admită în faţa orişicui, dar părerea greşită pe care şi-o făcuse despre Brennan fusese înrâurită, nu în mică parte, şi de faptul că tălmăcise în mod eronat grija pe care acesta i-o arătase iniţial Annabellei. Dar chiar şi asta dusese la ceva bun. Îl îmboldise să acţioneze într-un moment în care poate că altfel n-ar fi făcut-o.

— Ia spune, ce mustăceşti tu acolo? îl luă la rost Annabelle.

— Nu mustăceam. Doar… cugetam.

— Ba că mustăceai; Annabelle se întoarse spre Sadie. Aşa-i că mustăcea?

Un zâmbet abia schiţat alunecă peste buzele fetei.

— Da, domnule Taylor, mustăceai.

Annabelle o strânse în braţe şi se strâmbă la el.

— Vezi, ţi-am zis eu!

— Iar vă raliaţi împotriva mea! protestă Matthew în şagă.

În ultimele zile, el şi Annabelle petrecuseră mult timp împreună, dar nicio clipă singuri. Nu se mai bucuraseră nici măcar o dată de intimitatea nopţii în care o invitase la dans. Îşi amintea până în cele mai mici amănunte sărutul din noaptea aceea. În unele zile nici că se putea gândi la altceva.

Jack Brennan păşi pe platformă în uralele mulţimii.

Ridică mâinile să facă linişte, dar, în loc să se potolească, lumea se porni să îl ovaţioneze şi să aplaude şi mai abitir. Brennan clătină din cap, zâmbind. Aşteptă o clipă, apoi încercă din nou. De astă dată, mulţimea îi dădu ascultare.

— Întrucât mai mulţi dintre noi vor părăsi mâine caravana şi aceasta este ultima noapte pe care o petrecem împreună cu toţii, m-am gândit să rostesc câteva cuvinte.

— Doar câteva, Jack? se auzi o voce din spatele mulţimii, iscând hohote de râs.

— Ai grijă, Jack. Nu de alta, dar încă nu-i târziu să te „pierd" pe undeva prin Oregon.

Lumea hohoti din nou şi Matthew fu încă o dată impresionat de legătura strânsă ce se formase între aceşti oameni şi uşurinţa cu care conducea Brennan comunitatea. Într-un fel, avea să-i lipsească această camaraderie după ce mâine se vor despărţi de caravană şi vor purcede mai departe spre nord. Ardea de nerăbdare să vadă ferma lui Johnny, dar apropierea de ea era dureros de dulce-amară.

Când Brennan începu să vorbească, murmurele încetară.

— Am o stimă adâncă pentru toate familiile reprezentate aici în seara aceasta. Pentru toţi bărbaţii, toate femeile… şi toţi copiii – făcu cu ochiul cuiva din primul rând. Fiecare dintre voi a înfruntat greutăţile întâmpinate de-a lungul călătoriei cu o voinţă de fier şi o inimă neînfricată.

Vocea lui adâncă străbătea peste mulţimea tăcută. Vorbi preţ de câteva minute despre păţaniile amuzante şi momentele memorabile ale călătoriei, punându-i mucalit la punct pe cei câţiva bărbaţi care îl tachinau cu întrebări.

Apoi făcu o pauză şi expresia îi deveni gravă.

— Din acea primă dimineaţă când am pornit cu toţii din Denver, am ajuns să ţinem unii la alţii ca o adevărată familie. Pe drum, însă, am şi pierdut câţiva oameni dragi…

Presimţind ce avea să urmeze, Matthew simţi că i se urcă un nod în gât.

Brennan scoase o foaie din buzunarul cămăşii.

— Cu îngăduinţa voastră, aş dori să dau citire numelor celor de la care a trebuit să ne luăm rămas-bun. Îi voi citi în ordinea în care ne-au părăsit.

Matthew văzu că Annabelle îşi pleacă fruntea. Coborându-şi, la rându-i, capul, căută mâna Annabellei şi degetele li se împletiră.

— Jonathan Wesley McCutehens… Jewel Eloise Young… Imogene Elizabeth Anderson… Ben Everette Mullins…

Brennan făcea pauză după fiecare nume.

Ascultându-l, Matthew se simţi legat cu un fir nevăzut de Annabelle, Sadie şi toţi cei din jurul lui. Aruncă o privire spre Arinabelle, care stătea lângă el. Ea îşi ţinea ochii închişi şi capul plecat. Sadie stătea tăcută, nemişcată – doar lacrimile ce îi şiroiau pe obraji îi trădau durerea.

— Virginia Mae Dickey… Onice Dale Whitehead… Rayford Denton Whitehead… Agnes Preston Gattis… Charles Wilson Gattis…

În ultimele zile, Matthew stătuse de vorbă cu mame, taţi, fraţi, surori şi bunici ce încă îi jeleau pe cei dragi, încercând să se împace cu gândul morţii lor în timp ce îşi continuau pelerinajul spre vest, dar nu şi-ar fi imaginat că moartea îşi revendicase chiar atâtea suflete din rândul lor!

Brennan citi ultimul nume de pe listă, apoi împături foaia şi îşi plecă fruntea. Toată lumea făcu la fel.

— Scumpe Iisuse, Tu ne cunoşti inimile. Orice durere de-a noastră o simţi şi Tu. Tot ceea ce ni se întâmplă trece întâi prin mâinile Tale iubitoare. Ducem dorul celor dragi ce au plecat dintre noi şi Te rugăm, Doamne, să aduci pace în inimile îndurerate şi să ne călăuzeşti paşii Acasă, la Tine.

Matthew privi dincolo de Sadie, care stătea tăcută alături de el pe capră, la Annabelle, care mergea lângă căruţă călare pe Manasseh. Se aplecă să vadă cum ţinea frâiele. Curelele îi erau înfăşurate în jurul degetelor, exact aşa cum o învăţase. Avusese dreptate: Annabelle avea călări tul în sânge.

De când se despărţiseră de caravana lui Brennan, în urmă cu trei zile, la râul Snake, atmosfera dintre ei devenise mai încărcată. Matthew ştia care era motivul încordării lui – faptul că în curând va trebui să plece. Şi era aproape convins că reticenţa Annabellei era cauzată, măcar în parte, de acelaşi lucru.

În ultimele zile fusese de două ori la un pas de a-i mărturisi totul. De a-i vorbi despre San Antonio, despre datoriile lui, despre vânătorul de recompense. Dar lipsa de intimitate şi mai cu seamă lipsa lui de curaj îl împiedicaseră. O va face înainte de a pleca. Trebuia doar să găsească momentul potrivit.

— Cât crezi că mai avem de mers, Matthew? îl întrebă Annabelle.

— Nu mai mult de o zi. Mâine vei fi deja *acasă*.

Schiţă un zâmbet pe care îl simţi crispat şi neconvingător.

Nu făcură popas decât târziu, spre seară, dorinţa lui fiind de a ajunge a doua zi la fermă înainte de apusul soarelui. Annabelle şi Sadie se apucară de pregătitul bucatelor, iar el deshămă caii suri, îi duse la pârâul din apropiere şi îi lăsă să pască până după cină.

Când se întoarse, fu întâmpinat de bine cunoscutul miros de pesmeţi proaspeţi. Annabelle şi Sadie lucrau una lângă alta, râzând. Se opri lângă căruţă şi se uită cum Annabelle se apleacă peste foc şi înalţă capacul ibricului cu marginea şorţului. Nu dădea prea des atenţie hainelor cu care era îmbrăcată Annabelle, dar observase de mult

rotunjimile de sub ele.

În momentul acela, Annabelle se întoarse. Când privirile li se încrucişară, ea încremeni şi un zâmbet îi arcui încet buzele.

Matthew îi răspunse printr-un zâmbet fâstâcit, ca un copil prins cu mâna în borcanul cu biscuiţi. Dar pe chipul ei nu se citea niciun reproş şi el îi mulţumi în gând pentru înţelegere. În fond, nu vedea în ea doar *asta*. Vedea tot ce era ea ca fiinţă. Dar dorinţa pe care i-o trezea făcea şi ea parte din acel *tot*. Kathryn Jennings îl rugase să încerce să găsească câteva puncte în comun cu Annabelle. Gândindu-se la rezultatul acelei rugăminţi, Matthew slobozi un oftat. La Annabelle descoperise nu doar câteva puncte în comun, ci mult, mult mai mult. Transformarea ce avusese loc în fiinţa ei îl năucea.

— Am timp să fac iute o baie în pârâu?

— Dacă te grăbeşti, îi răspunse Annabelle. Noi o să ne scăldăm, pe rând, după cină.

Matthew luă din căruţă ligheanul şi un rând de haine curate şi porni spre pârâu. După ce se îndepărtă binişor în aval, îşi scoase hainele şi se băgă în apa răcoroasă. Îşi săpuni bine pletele, apoi se clăti de câteva ori, observând cât de mult îi crescuse părul de când se tunsese ultima oară, în Willow Springs. După scăldat se bărbieri, îşi puse hainele curate şi porni înapoi spre tabără.

Când coti, feţele ambelor femei se luminară simultan de zâmbet. Primirea era, ce-i drept, una neaşteptată, dar ceea ce îi stârni suspiciunea fu scânteia poznaşă din ochii Annabellei.

Încetini pasul.

— Ce puneţi la cale?

— Noi? Nimic, răspunse Annabelle, strângând din umeri. Suntem doar bucuroase că te-ai întors.

Sadie îi întinse un blid de tinichea plin cu şuncă

prăjită, cartofi fierţi şi pesmeţi tăiaţi în două şi unşi cu unt.

Matthew îl primi mulţumindu-i, după care o săgetă cu privirea pe Annabelle. Şi apoi din nou pe Sadie. Oare ce năzbâtie or fi pus la cale? Cercetă mâncarea, dar negăsind nimic neobişnuit, ridică blidul deasupra capului şi se uită sub el.

Sadie râse încetişor.

Annabelle chicoti.

— Matthew, îţi jur că n-am pus nimic în mâncare.

— Mda… şi chiar te aştepţi să te cred?

Annabelle făcu ochii rotunzi.

— Vai, mă simt de-a dreptul jignită!

Dar tonul ei vădea altceva.

Matthew se întoarse spre Sadie.

— Dacă *tu* îmi spui că nu mi-aţi pus nimic în mâncare, miss Sadie, atunci am s-o cred.

— Nu ţi-am pus nimic în mâncare, domnule Taylor, spuse fata, cu o sinceritate nedisimulată. Îţi dau cuvântul meu de onoare.

Fără a şovăi, Matthew muşcă dintr-un pesmet, observând cum Sadie se luminează la faţă.

— În tine, mă încred, spuse el printre înghiţituri. Dar în ea, arătând spre Annabelle, nici cât negru sub unghie.

Sadie râse din toată inima şi se întinse să îşi ia propriul blid. Auzindu-i râsul melodios, Matthew nu putu să nu-i arunce pe furiş încă o privire. Încă nedumerit în privinţa reacţiei pe care o avuseseră la întoarcerea lui în tabără, se aşeză să mănânce – şi încercă din răsputeri să îşi ascundă mirarea când Sadie luă loc lângă el.

Alese să nu facă niciun comentariu, hotărând să o lase pe copilă să dicteze tempoul relaţiei dintre ei.

Mâncară o vreme în tăcere. Apoi Sadie îşi puse blidul deoparte.

— Tocmai vorbeam despre dumneata, domnule

Taylor. De aceea zâmbeam când te-ai întors; fata îşi plecă fruntea şi glasul îi deveni şi mai şoptit. Îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine – deşi nici nu mă cunoşti. Îţi rămân îndatorată.

Neştiind ce să spună, Matthew se uită la Annabelle în căutare de îndrumare şi văzu lacrimile din ochii ei. Sadie întinse mâna spre el, apoi se opri, sfiindu-se să îl atingă.

Ca s-o ajute, Matthew îi întinse mâna, cu palma în sus, lăsându-i ei decizia finală.

Sadie îşi puse mâna într-a lui şi i-o strânse uşor.

— Mă bucur că eşti aici, cu noi, domnule Taylor.

Trecu o clipă înainte ca Matthew să poată răspunde.

— Nici pe departe cât mă bucur eu, murmură el. În privinţa asta, aveţi *amândouă* cuvântul meu de onoare.

Annabelle se trezi în timpul nopţii. Neputând să doarmă, se întoarse pe spate şi îşi lăsă privirea să rătăcească alene de la o stea la alta. Îşi aşeză mâna pe pântec. Oare cu cine va semăna pruncul? Va fi fată ori băiat? în ultima vreme nu mai avusese niciun fel de neplăceri cu sarcina. Înălţă o rugă tăcută de mulţumire.

De sfârşitul lui decembrie părea să o despartă o veşnicie – nu că ea şi-ar fi dorit câtuşi de puţin ca lunile să se scurgă prea repede. Gândul că va deveni mamă o umplea de fiecare dată de îndoieli. Totuşi, de-a lungul căii urmate alături de Dumnezeu, învăţase să se încreadă că, atunci când va avea nevoie, El se va îngriji de nevoile ei.

Auzi un freamăt şi se ridică în cot. Sadie stătea întinsă sub o pătură lângă ea, cu ochii închişi. Privi de cealaltă parte a focului, spre Matthew. Nu îi vedea faţa, dar pieptul i se ridică şi cobora regulat, semn că încă dormea. Annabelle puse vreascuri pe foc şi privi cum flăcările se înteţesc, pâlpâind.

Un sentiment adânc de recunoştinţă îi umplu întreaga fiinţă. Amintindu-şi după-masa în care ea şi

Matthew o zăriseră „întâmplător” pe Sadie pe trotuarul opus, alături de Mason Boyd, simţi că i se pune un nod în gât. Probabilitatea de a o găsi pe această scumpă copilă fusese aproape nulă. Dar Cel de Sus nu ţinuse cont de probabilităţi – şi nici de păcatele din trecutul ei.

Aerul nopţii fremătă în jurul ei. Annabelle se întinse la loc şi închise ochii. Lacrimile alunecară pe la colţuri. Niciun bărbat din trecutul ei nu îi ceruse vreodată iertare – nu că ea s-ar fi aşteptat la una ca asta. Chiar dacă lăsase acea viaţă în urmă, realiză ce povară uriaşă purtase în suflet în toţi aceşti ani – neiertându-i pe ei şi neiertându-se pe sine.

Expiră aerul şi apoi inspiră adânc, umplându-şi plămânii până la refuz. Simţi o furnicătură rece în coşul pieptului şi o luă uşor ameţeala. Îşi şterse ochii şi îşi trase pătura până sub bărbie.

Dacă Dumnezeu a putut ierta o păcătoasă ca ea, cu siguranţă că şi ea putea ierta păcatele altora.

Annabelle se trezi înviorată şi, după micul dejun, împachetă totul în lăzi. I se strângea stomacul de emoţie ori de câte ori se gândea că azi va vedea, în sfârşit, pământul lui Jonathan. Era sigură că şi Matthew ardea de nerăbdare. Nu de alta, dar se trezise cu noaptea-n cap să înhame caii suri la căruţă.

Îl zări în depărtare. Amintindu-şi cum, la începutul călătoriei, Matthew obişnuia să gonească în fiecare dimineaţă peste câmpie, călare pe Manasseh, se gândi că i-ar surâde ideea de a urca din nou în şa. Când îl întrebă, el mărturisi că i-ar face, într-adevăr, plăcere să călărească, aşa că ea cu Sadie urcară pe capră şi îl urmară cu căruţa.

Străfulgerată întruna de crâmpeie ale discuţiilor purtate cu Jonathan despre fermă, Annabelle îşi petrecu întreaga dimineaţă împărtăşindu-le cu Sadie. Jonathan avusese dreptate – Idaho semăna în multe privinţe cu

Colorado. Munţii ce se înălţau deasupra câmpiei, pâlcurile de conifere, toate făceau ca distanţa de Willow Springs să pară mult mai mică. Cu toate astea, pe măsură ce se apropiau de oraşul Sandy Creek şi de noul ei cămin, nodul din stomac i se strângea tot mai tare.

Ajunseră la Sandy Creek pe la ora prânzului, dar – aşa cum stabilise cu Matthew în prealabil – ocoliră oraşul ca să ajungă la *ranch* înainte de asfinţit.

Matthew călărea în faţa căruţei. Îl strigă.

— Mai e mult până acolo?

Privindu-l din profil, îşi dădu seama că Matthew zâmbeşte.

— Dacă mi-ai fi dat un dolar de fiecare dată când m-ai întrebat asta, aş fi de pe-acum un om mult mai bogat.

— De îndată ce ajungem la *ranch*, *chiar* ai să fii.

Matthew se întoarse în şa şi se uită la ea.

— A, da… mai că uitasem de asta.

Tonul vocii arăta clar că nu era adevărat, dar Annabelle hotărî, orişicum, să îl pună la încercare. O lovi uşor pe Sadie cu piciorul.

— De cum ajungem, domnule Taylor, am să-ţi plătesc şi ultima treime din banii care ţi se cuvin.

Îl auzi râzând în barbă.

— Cum zici tu. Iar cealaltă treime poţi să mi-o achiţi în aur.

Ea râse, amuzată de răspunsul lui, dar mai ales încântată să o audă pe Sadie chicotind.

După o oră bună de mers la nord de Sandy Creek, Matthew se opri şi arătă în dreapta lui, spre valea îngustă a unei coline submontane. Annabelle coti pe cărarea laterală ce dispărea într-o curbă umbrită de un pâlc înalt de conifere, trase de hăţuri şi opri căruţa lângă Matthew. În depărtare se înălţau munţii, de o frumuseţe ce îţi tăia respiraţia.

— Am ajuns?

Matthew privi în jur.

— După indicaţiile date de Johnny, aici ar trebui să fie. Dar de aici nu se vede mare lucru. Cred că ar fi bine s-o iau eu înainte să văd unde duce drumul ăsta.

Annabelle clătină din cap.

— Nu. Vreau să mergem împreună.

Matthew simulă un salut milităresc.

— Am înţeles, să trăiţi! La drept vorbind, aşa socot şi eu că ar fi cel mai bine.

Îi făcu cu ochiul lui Sadie, apoi dădu pinteni calului.

Annabelle plesni din hăţuri. Drumul era şerpuitor şi plin de gropi, dar îndeajuns de lat ca să poată manevra cu uşurinţă căruţa.

Când ajunse la cotitură, Matthew opri şi aşteptă ca ele să îl ajungă din urmă, apoi îi dădu iar pinteni lui Manasseh.

— Ai spus că vrei să facem drumul împreună. Privindu-l, Annabelle văzu oglindite pe chipul lui propria-i nerăbdare şi emoţie.

Sub coronamentul copacilor aerul era mai răcoros, îmbălsămat cu un miros pătrunzător de conifere. Annabelle manevră cu mâinile tremurânde căruţa prin tunelul de crengi.

— Îţi mulţumesc, domnule Taylor, pentru tot ce ai făcut pentru mine şi pentru că m-ai ajutat să ajung cu bine până aici, murmură ea, neputând să îşi imagineze cum va fi să nu îl vadă în fiecare zi, să nu îi audă râsul…

Buzele lui Matthew se arcuiră încet într-un zâmbet.

— A fost, sincer, o adevărată plăcere, doamnă McCutehens. Când ieşiră din pădurice, Annabelle îşi duse mâna streaşină la ochi să se ferească de razele orbitoare. După ce ochii i se obişnuiră cu lumina, priveliştea ce se deschidea în faţa ei o năuci. Cu siguranţă că greşiseră

drumul…

Capitolul 34

Mult peste aşteptări… fură cuvintele ce răsunară în mintea Annabellei când căruţa pătrunse în valea adăpostită. Priveliştea ce i se deschidea în faţa ochilor părea desprinsă dintr-o carte cu ilustraţii. Peisajul semăna izbitor de tare cu cel zugrăvit de Jonathan.

Spre vest, iarba brună de prerie bătea în auriu sub razele soarelui de amiază. Dinspre nord sufla uşor un vânticel, culcând firele de iarbă aidoma unei mâini uriaşe. Vitele împânzeau peisajul. Să tot fi fost vreo trei sute de capete. Spre est se ridica un grajd cu două ţarcuri. Muncitorii forfoteau pretutindeni.

Apoi atenţia îi fu atrasă de casa cu două niveluri – asta dacă lucarnele de la etaj erau reale – ce se înălţa în depărtare, într-o deschizătură a văii. Ochii i se umplură de lacrimi. Jonathan ar fi trebuit să fie aici. Să stea acum lângă ea pe capră şi să vadă rodul muncii sale. După toate strădaniile lui, era nedrept să se bucure de toate astea fără el.

Când simţi o mână acoperind-o pe a ei, fu cât pe ce să izbucnească în lacrimi. Sadie avea degetele reci, răcoritoare.

— Tot ce-i aici a fost al lui Jonathan? Jonathan al tău?

Jonathan al tău. Annabelle încuviinţă din cap, amintindu-şi clipa când Patrick Car Ison folosise aceeaşi expresie. Privi dincolo de Sadie, spre Matthew. Simţindu-i parcă privirea, el se întoarse în şa. Văzându-i maxilarul încleştat, Annabelle înţelese că şi el era covârşit de acelaşi şuvoi de emoţii. Desluşi pe chipul lui tristeţe, regret şi un alean inconfundabil. Oare parte din acel alean să fi fost *dorul de casă*?

Dorul de mama pe care abia apucase s-o cunoască? De fratele de care stătuse atâta vreme departe? De iubirea

părintească pe care n-o primise niciodată de la Haymen Taylor?

Matthew îi făcu semn s-o ia înainte.

Pe măsură ce înaintau, câte un lucrător ridica în răstimpuri privirea, zăbovea o clipă, apoi îşi vedea mai departe de treabă. Dar când se apropiară, toţi muncitorii lăsară lucrul şi porniră pe urmele căruţei spre casă. Annabelle îi salută printr-o înclinare a capului, stingherită de atenţia pe care o atrăgea. În faţa casei opri căruţa şi trase frâna. Când dădu să coboare, fu surprinsă să îl găsească pe Matthew aşteptând deja lângă căruţă, gata s-o ajute.

— Îţi mulţumesc, îi şopti ea, vrând să spună mai multe despre acest moment important, dar negăsind cuvintele potrivite.

Intui că şi el se confrunta cu aceeaşi problemă. Sadie coborî în urma ei, ajutată de Matthew, şi li se alătură.

Auzind uşa deschizându-se, se întoarseră tustrei spre casă.

O tânără ieşi pe verandă şi se apropie de trepte.

— Cu ce pot să vă fiu de folos, oameni buni?

Annabelle cercetă trăsăturile plăcute ale femeii şi făcu un pas în faţă.

— Nu vă supăraţi... aceasta e casa lui Jonathan McCutehens?

Tânăra îi studie preţ de o clipă pe tustrei, apoi buzele i se destinseră într-un zâmbet.

— Dumneavoastră trebuie să fiţi Annabelle.

Cuvintele fuseseră rostite sub formă de afirmaţie, dar ochii de pe chipul bronzat al femeii străluceau a întrebare.

— Da, eu sunt Annabelle… văduva lui Jonathan.

Tânăra coborî treptele cu o graţie pe care Annabelle o anticipase de la prima privire.

— Bine aţi venit, strânse mâinile Annabellei într-ale

sale. Vă aşteptam. Eu sunt Shannon.

Annabelle detectă în glasul femeii un uşor accent irlandez, ce se potrivea de minune cu cârlionţii ei roşcaţi. În momentul acela, în pragul uşii îşi făcu apariţia un domn în vârstă ce porni şontâc-şontâc spre ei, fixând extaziat treptele verandei.

Shannon se răsuci şi urcă într-un suflet înapoi pe verandă. Dar Matthew i-o luă înainte. Îl prinse pe bătrân de braţ chiar când acesta era gata să pună piciorul pe prima treaptă, fapt care, judecând după uşurarea de pe chipul lui Shannon, nu s-ar fi soldat cu nimic bun.

— Vai… murmură Shannon. Vă mulţumesc. Nu pot să-l scap o clipă din ochi; mângâie cu duioşie părul cărunt şi rar de la tâmplele bătrânului. Credeam că dormi.

— Dormeam. Dar apoi m-am deşteptat şi nu te-am găsit.

Timbrul grav, de o rezonanţă profundă, contrasta puternic cu făptura plăpândă a bătrânului.

Annabelle auzi un icnet.

Matthew făcu un pas în spate, albindu-se la faţă.

— Matthew? Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea îngrijorată.

Dar Matthew nu răspunse. Nu putu decât să se holbeze la bătrânul pe care încă îl ţinea de braţ.

— Matthew? Matthew *Taylor*? exclamă Shannon, făcând ochii mari. *Dumneavoastră* sunteţi fratele mai mic al domnului McCutehens?

— Da, murmură el, cu vocea răguşită.

Annabelle văzu cum şi faţa trandafirie a tinerei păleşte încet.

Îşi mută privirea de la Matthew la bătrân şi apoi înapoi la Matthew – şi, instinctiv, înţelese. Durerea care se citea pe chipul lui Matthew era atât de profundă, că îi simţi tăişul în propria-i inimă.

— Omul acesta, bâigui într-un sfârşit Matthew cu vocea aspră, abia şoptită, este tatăl meu. El este Haymen Taylor.

Capitolul $5

Matthew îşi coborî privirea spre bătrânul plăpând pe care îl ţinea de braţ, incapabil să înăbuşe mânia ce i se aprindea în suflet. Credea că Haymen Taylor murise. El unul îi îngropase bucuros amintirea cu ani în urmă – regretând doar faptul că nu fusese de faţă să-i poată îngropa şi trupul.

Chipul Annabellei oglindea stupefacţie şi milă. Al lui Sadie, aşijderea. Dar el nu împărtăşea decât una din acele emoţii. Se întoarse spre Shannon.

— Johnny mi-a zis că tata s-a dus.

— Johnny… Johnny… bolborosi taică-său, încercând parcă a-şi aminti cine era Johnny.

Ochii căprui ai lui Haymen Taylor erau ceţoşi, cu totul lipsiţi de scânteierea aspră pe care şi-o amintea Matthew. Bătrânul ridică mâna şi, din reflex, Matthew îşi încleştă maxilarul. De câte ori nu se făcuse mic de frică atunci când taică-său îşi ridica mâna asupra lui?

Bătrânul îşi trecu mâna tremurândă peste obrazul ţepos al lui Matthew.

— Tu eşti Johnny?

Matthew aruncă o privire întrebătoare spre Shannon, dar aceasta nu putu decât să clatine din cap, cu ochii înotând în lacrimi.

Îşi drese glasul, lăcrimând la rându-i.

— Nu, domnule, eu sunt… eu sunt Matthew.

Bătrânul îl privi îndelung şi Matthew aşteptă cu groază momentul în care îl va recunoaşte, pentru că ştia ce va vedea atunci în ochii lui – dezamăgirea bine cunoscută a tatălui care îl considerase toată viaţa un ratat.

Privirea tulbure a lui Haymen Taylor se îmbună.

Bătrânul zâmbi cordial şi îl bătu uşor pe piept.

— Ei bine… pari a fi un băiat de treabă.

Năucit, Matthew nu ştiu ce să răspundă.

Tatăl lui se întoarse şi făcu un pas spre uşă. La semnul lui Shannon, Matthew îi dădu drumul.

— Hai să mergem cu toţii înăuntru şi să vedem ce ne pregăteşte bun la cină…

Bătrânul făcu o pauză, încreţindu-şi concentrat fruntea.

— Shannon, îi veni blajin în ajutor tânăra.

— A, da. Shannon.

Bătrânul păşi în casă târşâindu-şi încet picioarele şi lăsă uşa deschisă larg în urma lui.

Fără a-l scăpa din ochi, Shannon îşi aşează mâna pe braţul lui Matthew.

— Domnul McCutehens nu a minţit când a zis că tatăl dumneavoastră s-a dus, domnule Taylor. Chiar dacă nu s-a prăpădit, adevărul e că omul pe care l-aţi cunoscut drept Haymen Taylor ne-a părăsit acum doi ani. Şi în locul lui a intrat în vieţile noastre acest suflet blajin.

Matthew o asculta uluit, încă venindu-i greu a crede că taică-său era încă în viaţă. Şi atât de schimbat.

— Ce s-a întâmplat, mai precis? întrebă Annabelle, urcând treptele verandei împreună cu Sadie.

— Am început să vin aici să am grijă de socrul dumneavoastră acum vreo cinci ani. Încă de pe atunci avea pierderi de memorie. Se repeta. Punea mereu aceleaşi întrebări, la nesfârşit. Nu-şi amintea zilele importante, nici oamenii, şi o dată s-a rătăcit pe cuprinsul fermei. Din fericire, l-am găsit nevătămat pe malul râului. Cu timpul a devenit tot mai agitat şi mai bănuitor. A început să vadă şi să audă lucruri ce nu existau decât în închipuirea lui; Shannon aruncă încă o privire spre bătrân prin uşa deschisă, să se încredinţeze că e bine. Încet-încet, a ajuns

să nu se mai poată hrăni, îmbrăca… Să nu mai poată face nimic de unul singur, adăugă ea încet. Fratele dumneavoastră se îngrijea de toate nevoile lui în orele în care eu nu eram acolo, dar în cele din urmă n-a mai pridid it de unul singur. Şi atunci m-a rugat să mă mut permanent la fermă ca să am grijă de domnul Taylor.

Matthew aruncă o privire spre tatăl său care se oprise pe hol, fixând o fotografie de pe perete. Nu-i venea a crede că Johnny îl îngrijise cu atâta devotament pe Haymen Taylor, după cât suferise din pricina lui. Pe vremea când erau copii, nu vorbeau decât despre ziua în care vor pleca de acasă şi îl vor părăsi pe bătrân.

Dar Johnny nu îl părăsise.

— Fratele dumneavoastră a fost un om minunat, domnule Taylor. N-am întâlnit niciodată un om mai bun şi mai generos; Shannon făcu o pauză. Boala pe care o are tatăl dumneavoastră îl făcea să vorbească vrute şi nevrute. Vorbea ore în şir despre trecut, despre mama voastră şi despre voi, băieţii. De cele mai multe ori, vorbele lui n-aveau nicio noimă; îşi întoarse o clipă privirea, apoi îl fixă din nou. Dar nu întotdeauna.

Văzându-i expresia înţelegătoare, Matthew se simţi copleşit de ruşine. Nu fiindcă femeia asta ştia de copilăria lui, ci fiindcă nu fusese prezent să poarte această povară împreună cu Johnny de-a lungul anilor. În copilărie, Johnny suferise cel mai tare. Şi totuşi, rămăsese alături de Haymen Taylor, deşi acesta nici măcar nu era tatăl lui natural. Matthew plecă fruntea, neîndrăznind să se uite la Annabelle, convins că şi ea se gândea la acelaşi lucru.

Seara, după cină, Matthew se opri în dreptul ferestrei mari din camera principală şi privi în zare, la câmpia ce se întindea dincolo de vale. Acesta era exact tipul de *ranch* şi de cămin la care visaseră el şi Johnny pe vremea când erau copii. S-ar fi zis că fratele lui bătuse

toate drumurile din vest până ce a găsit locul ce corespundea perfect visului lor din copilărie.

De ce nu îi vorbise Johnny despre toate astea toamna trecută, când se întâlniseră la colibă? Oftă. Rederulând în minte conversaţia, realiză că Johnny îi spusese. Doar că el nu fusese dispus să asculte.

— Pot să-ţi ţin de urât? întrebă Annabelle, oprindu-se lângă el, în dreptul ferestrei.

O vreme rămaseră amândoi tăcuţi.

— E mult peste aşteptările mele, murmură ea într-un târziu.

El aprobă din cap, urmărind soarele ce gonea spre orizontul vestic.

— Locul ăsta e exact aşa cum l-a descris Johnny. Când mi-a vorbit de el, am crezut că înfloreşte iar lucrurile, aşa cum obişnuia în copilărie, fixându-şi privirea pe un punct îndepărtat din prerie. Mereu a avut puterea asta – de a vedea lucrurile şi oamenii, aşa cum puteau să fie, nu cum erau de fapt.

Şi tocmai această trăsătură de caracter făcuse posibilă uniunea dintre Johnny şi Annabelle.

O auzi pe Annabelle oftând uşor.

Johnny văzuse ceea ce era ascuns în adâncul sufletului ei, unde niciun alt bărbat nu fusese până atunci dispus să caute. Fratele său mai mare îl învăţase nespus de multe în timpul vieţii şi pare-se că încă îl mai învăţa, de dincolo de mormânt.

— Cum te simţi? îl întrebă Annabelle, apropiindu-se de el.

Înţelegând tâlcul întrebării, Matthew ridică din umeri.

— Încerc să-mi pun ordine în gânduri. Încă nu-mi vine a crede că taică-meu e încă în viaţă. Şi atât de schimbat.

Se simţea dezorientat, nu ştia ce să facă cu mânia pe care o acumulase în suflet de-a lungul anilor. Dar omul împotriva căruia era îndreptată toată acea mânie nu mai era. Cum să poţi ierta pe cineva care ţi-a făcut atât de mult rău? Şi care nu ţi-a cerut niciodată iertare?

Îşi aminti grija pe care i-o arătase Shannon bătrânului în timpul cinei. Tânăra se uita la Haymen Taylor cu o afecţiune pe care el nu o simţise niciodată pentru tatăl lui. Şi, în mod straniu, gândul acesta îl îndurera nespus.

— La ce te gândeşti? îl întrebă Annabelle, împletindu-şi degetele printre ale lui.

Surprins de gestul ei, Matthew îi strânse mâna, recunoscător să o aibă alături, apoi îşi plecă fruntea, căutându-şi vorbele. O parte din el îşi dorea să fie înapoi în prerie, doar ei doi, stând împreună lângă foc, fără ţipenie de om în jur.

Îşi coborî privirea spre ea.

— Ce zici de o plimbare?

— Sună minunat. Stai doar să le spun fetelor că ies.

Annabelle se întoarse peste un minut. Când îl văzu pe Matthew luându-şi puşca de lângă uşă, îi aruncă o privire piezişă.

— M-am gândit că e mai cuminte s-o iau la mine, din moment ce încă nu cunoaştem bine locurile.

Înainte ca ea să apuce a spune ceva, o luă de cot şi coborâră împreună treptele verandei.

— Cu ce se îndeletnicesc Shannon şi Sadie? se interesă Matthew, oferindu-i braţul.

— Shannon îi citea tatălui tău o poveste, răspunse Annabelle, luându-l de braţ, iar Sadie părea să savureze povestea la fel de tare ca el.

Cu sufletul împărţit între recunoştinţa simţită la gândul că Sadie avea, în sfârşit, parte de puţină fericire şi

mânia ce continua să mocnească în el, amestecată cu regret, Matthew alese o cărare ce îi duse dincolo de grajd şi de ţarcuri, spre podişurile din vest. Freamătul cirezii răsfirate pe câmpii răzbea până la ei, iar mirosul de fân şi băligar, în combinaţie cu aerul răcoros al serii, îl ducea cu gândul la *ranch*-ul lui Jennings din Colorado.

După estimarea lui, mai rămânea puţin peste o jumătate de ceas până ce soarele ce cobora la apus avea să capituleze cu totul în faţa întunericului. Nu că l-ar fi deranjat să stea cu Annabelle pe întuneric. Se simţea aproape tentat să se „rătăcească" o vreme doar ca să poată petrece mai mult timp alături de ea.

— Ai să mai găseşti drumul înapoi? îl întrebă ea cu o sclipire jucăuşă în ochi, citindu-i parcă gândurile.

Matthew afectă o mină rănită.

— De-a lungul ultimelor nouă sute de mile, am rătăcit vreodată calea?

Annabelle pufni în râs.

— Nu, dar în ultimele săptămâni am învăţat să te citesc destul de bine.

Zâmbind, Matthew încetini pasul, apoi se opri.

— În cazul ăsta, ia spune-mi ce citeşti pe faţa mea acum.

Annabelle ridică mâna şi îi netezi spre spate părul de pe tâmpla dreaptă.

— Văd un bărbat care se luptă cu ani de suferinţă şi înverşunare, măcinat de întrebări la care ştie că acum s-ar putea să nu mai poată primi răspuns. Văd un bărbat care a greşit în viaţă – nu mai mult ca oricare altul – şi care vrea să renunţe la toate astea mult mai mult decât îşi doreşte să se agaţe de ele. Dar nu ştie cum.

Matthew, care o ascultase cu răsuflarea tăiată, oftă din toţi rărunchii. Nu se aşteptase nici pe departe la un răspuns atât de serios.

— Data viitoare ai putea să fii puţin mai directă? Să spui lucrurile mai pe şleau?

Annabelle îi zâmbi pe sub gene.

Matthew arătă spre o stâncă ieşită în afară la poalele costişei şi, luându-şi avânt, sări pe ea, după care se aplecă şi o trase şi pe Annabelle după el.

Annabelle se aşeză imediat, îşi strânse fusta în jurul picioarelor şi se lăsă pe spate. El făcu la fel şi, vreme de câteva minute, admirară tăcuţi priveliştea.

Annabelle avea dreptate. De-a lungul anilor adunase în suflet o mulţime de întrebări şi acum voia răspunsuri. Voia ca tatăl lui să îşi ceară iertare pentru ceea ce făcuse. Să îşi ceară iertare că l-a bătut pe Johnny. Că a frânt inima mamei lor. Că a fost prea aspru şi a pus pe umerii fiului său mezin povara unor aşteptări prea înalte – care au sfârşit prin a-l schilodi sufleteşte. Că nu a trăit după preceptele pe care le-a propovăduit cu atâta ardoare din amvon ani la rând.

— Există, Matthew, o întrebare pe care nu mi-ai pus-o niciodată, deşi am fost aproape sigură c-o vei face.

Annabelle tăcu, cu privirea pierdută în zare, şovăind să se uite la el.

Matthew ştia la ce se referă, dar în timp, pe măsură ce ajunsese s-o cunoască mai bine pe noua Annabelle şi să ţină tot mai mult la ea, răspunsul la acea întrebare devenise, parcă, tot mai neînsemnat.

— Cum ai ajuns la bordel.

Annabelle încuviinţă din cap.

— La început, mi-am pus, ce-i drept, adesea întrebarea asta. Dar după ce am văzut în noaptea aceea, la cârciuma din Parkston, am înţeles că, oricum s-ar fi întâmplat, tu nu ai fi ales niciodată o astfel de viaţă. Şi apoi, când mi-ai vorbit de Sadie…

Matthew ezită, nevrând să dea rostire gândului ce i

se forma în minte, de teama răspunsului pe care i l-ar da ea.

— Am fost atât de furios… atât de mâhnit… că n-aş fi suportat gândul că acelaşi lucru ţi s-a întâmplat, poate, şi ţie.

Şi se ruga şi acum să nu fie aşa.

Deşi Annabelle rămase nemişcată, o simţi crispându-se şi atunci înţelese. I se puse un nod în gât.

Annabelle începu să povestească şi, după o clipă, el îşi întoarse faţa să îşi ascundă lacrimile.

— …Iar a doua zi, dimineaţa, când a răsărit soarele, am văzut brazda lată de o jumătate de milă pe care o lăsaseră bizonii în urma lor. Nu m-au lăsat să le văd trupurile, adăugă ea abia şoptit, după care rămase o clipă tăcută. Mi-au spus doar că părinţii mei şi Alice s-au prăpădit. Douăsprezece persoane au murit sub copitele bizonilor în noaptea aceea. M-a luat în grijă o altă familie din caravană. De la bun început mi-am dat seama că femeia nu mă plăcea, dar bărbatul ei… Oftă tremurat. Bărbatul fusese mereu din cale afară de drăguţ cu mine şi cu alte câteva fete.

Matthew simţi că i se răzvrăteşte stomacul. Vru s-o oprească, să îi ia mâna şi să îi spună că toate astea n-aveau nicio însemnătate. Dar nu putea. Fiindcă aveau.

— Am călătorit şi am dormit cu ei până ce caravana a ajuns în Denver. Ei se duceau în Oregon, aşa că mă gândeam că acolo aveam să merg şi eu; Annabelle râse amar. Dar într-o noapte bărbatul mi-a cerut să îl însoţesc până în oraş; trase aer în piept şi apoi expiră încet. A spus că vrea să cumpere nişte provizii şi are nevoie de ajutor la cărat. Ştiam deja ce fel de om era şi de ce era în stare; cuvintele ei erau încărcate de înţeles. Era aprig la mânie, aşa că n-am îndrăznit să mă opun. În noaptea aceea am ajuns în oraş şi atunci… atunci mi-a spus că mă va lăsa

acolo. M-a dus la o casă şi m-a prezentat unei femei. La început chiar am crezut că era un pension de fete; făcu iar o pauză. Ştiu că e greu să-ţi închipui că am putut fi cândva atât de naivă.

Auzindu-i uşorul sarcasm din glas, Matthew se întoarse spre ea. Soarele asfinţise, lăsând pământul acoperit de un văl subţire de lumină cenuşie. Nevăzându-i expresia feţei, Matthew nu ştiu ce să facă. Oare Annabelle se aştepta ca el să spună ceva? Chiar dacă ar fi ştiut ce să spună, în momentul acesta n-ar putea oricum să împingă cuvintele dincolo de nodul ce i se urcase în gât.

— Înainte să plece, l-am întrebat dacă pot să mă întorc cu el să iau câteva lucruşoare din căruţa părinţilor mei. Nu adusesem cu noi nicio haină de-a mea, niciun lucru de trebuinţă. Voiam să am ceva care să-mi amintească de familia mea. Dar femeia a ripostat că nu voi avea nevoie de niciunul din lucrurile acelea. Dar se înşela amarnic; vocea Annabellei se frânse, sugrumată. Aveam nevoie de ele mai mult ca niciodată; oftă din rărunchi. Bărbatul m-a lăsat acolo şi nu l-am mai văzut niciodată.

Matthew fixă nimbul roşiatic lăsat de soare pe cer.

— Ce vârstă…

Nu putu să ducă întrebarea până la capăt, furia şi scârba înăbuşindu-i cuvintele. Deşi ştia prea bine că toate acestea făceau parte din trecut, dorinţa subită de a o ocroti pe Annabelle era covârşitoare. Inima îi bătea năvalnic, mai-mai să-i iasă din piept.

— Ce vârstă aveai?

Tăcere. Vârsta părea să scadă cu fiecare zvâcnitură a inimii.

— În noaptea când mi-am pierdut familia aveam… doisprezece ani.

Matthew simţi un junghi împungându-i stomacul. Nu nutrise niciodată dorinţa de a ucide pe cineva, dar în

momentul acesta, dacă ar fi avut cum, ştia dincolo de orice îndoială că l-ar fi omorât pe ticălosul acela pentru ceea ce îi făcuse Annabellei.

Annabelle stătea cu genunchii strânşi la piept şi fruntea rezemată pe ei. Nu îi vedea faţa. Annabelle îndurase mult mai multă durere şi trădare decât îndurase el vreodată din pricina asprimii tatălui său. Şi în pofida răului profund care i se făcuse, ea nu părea să poarte în suflet povara înverşunării aşa ca el. Cum era cu putinţă?

Şi cum de se putuse considera vreodată mai vrednic ca ea?

— Ai avut dreptate, Annabelle, când ai spus că am greşit în viaţă.

Amintindu-şi cum s-a purtat cu ea când s-au cunoscut, în urmă cu doi ani, şi apoi când s-au întâlnit la colibă, şi acasă la Carisoni, simţi că îl năpădeşte ruşinea. O tratase ca şi cum viaţa pe care o dusese ar fi fost alegerea ei şi nu pierduse niciun prilej să i-o arunce în faţă.

— Dacă vrei să-ţi descarci sufletul, să ştii că sunt un bun ascultător. Atunci când vreau, adăugă ea, râzând încetişor.

Sinceritatea din glasul Annabellei îi adânci şi mai mult sentimentul de vinovăţie, dar nu îndeajuns.

— Sunt chestiuni pe care trebuie să le rezolv de unul singur.

— De unul singur, repetă ea tărăgănat.

Deşi cuvintele fuseseră rostite pe un ton blajin, Matthew desluşi în ele un uşor reproş.

— Mai e ceva ce trebuie, şi vreau, să-ţi spun, Matthew. Îţi aminteşti când l-ai făcut pe Jonathan să admită că nu îl iubeam? adăugă Annabelle cu mâhnire în glas, întorcându-se spre el.

Matthew rămase cu privirea aţintită în gol, dorindu-şi – ca de atâtea alte ori – să nu fi rostit niciodată acele

cuvinte.

— Aveai dreptate. Îmi doream să îl pot iubi pe Jonathan aşa cum o nevastă ar trebui să-şi iubească bărbatul. Am încercat, dar…

— Johnny ştia ce simţi pentru el, Annabelle. A spus că ai fost sinceră cu el de la bun început. Atunci am spus vorbele acelea ca să te rănesc.

Se întoarse spre ea şi îi studie profilul prin negura amurgului, cugetând la cuvintele pe care i le spusese Johnny în noaptea aceea, la colibă, la caracterul lor veşnic.

— Nimeni nu poate dărui ceea ce nu are. Tu i-ai dăruit atât cât ai putut şi… acum înţeleg de ce Johnny te-a iubit atât de mult.

O văzu lăsând capul în pământ.

Onorase ultima dorinţă a fratelui său ajutând-o să ajungă cu bine în locul acesta, unde putea începe o nouă viaţă. Johnny începuse această călătorie, iar el era bucuros că avusese prilejul să o ducă până la capăt. Regreta doar faptul că nu putea să rămână aici cu Annabelle, să facă parte din viaţa ei. Dar nu îi putea oferi ceva ce nu era în stare să îi dăruiască. Nu era un om liber de obligaţii. Mai avea de plătit o datorie.

Şi, în mod straniu, această femeie căreia nu îndrăznea să îi destăinuie greşelile pe care le făcuse era tocmai fiinţa care îi dăduse curajul să îşi înfrunte trecutul.

În drum spre casă, Annabelle rămase tăcută, aşteptând ca el să spună ceva. Orice. Dar trecură de grajd şi Matthew încă nu scosese un cuvânt. După ce o ajutase să coboare de pe stana de piatră, nici n-o mai atinsese.

Annabelle ştiuse că era riscant să îi împărtăşească amănuntele trecutului ei, dar simţise o îndemnare lăuntrică să o facă şi se convinsese că, după toate prin câte trecuseră împreună, Matthew nu o va învinovăţi. Şi credea sincer că n-o învinovăţea nici acum.

9 A.

Era mai mult de atât – ceva mai profund. În apropiere de casă, îşi dădu seama ce anume.

Îşi aminti dezgustul pe care îl văzuse în ochii lui atunci când îi povestise de Sadie. Aceeaşi repulsie îi alunecase în seara asta peste chip atunci când o ajutase să coboare de pe bolovan. Matthew încă mai ţinea la ea, era sigură de asta. Doar că, ştiind ceea ce ştia, nu se mai putea uita la ea aşa cum se uită un bărbat la o femeie.

O şi spusese. *„Acum înţeleg de ce* Johnny *te-a iubit atât de mult”*. Cu alte cuvinte *Johnny* o iubise, dar el, Matthew, n-o iubea.

Când Matthew deschise uşa casei, privirile li se încrucişară o frântură de secundă. Apoi el întoarse capul şi, închizându-se iar în sine, îi făcu semn să intre ea prima. Annabelle simţi cum hăul dintre ei se adânceşte.

Shannon îi întâmpină în holul de la intrare.

— Aţi găsit, aşadar, drumul înapoi. Începusem să-mi fac griji.

Faţa tinerei se lumină de zâmbet.

Văzând că Matthew nu spune nimic, Annabelle se grăbi să salveze situaţia.

— O, da, nu trebuia să te îngrijorezi. Ne-am plimbat până la stana de piatră de la hotarul *ranch*-ului.

Shannon dădu să spună ceva, apoi se răzgândi şi aprobă, în schimb, din cap.

— Mă bucur. Domnul Taylor s-a retras deja la culcare şi eu am să fac aşijderea. Sadie e încă trează, citeşte în camera de zi. Paturile domniilor voastre sunt deja pregătite. Ştiţi unde este odaia mea. Dacă aveţi trebuinţă de ceva, nu şovăiţi să îmi bateţi în uşă. Şi, doamnă McCutehens…

Annabelle zâmbi la auzul apelativului formal. În după-masa asta o încurajase în două rânduri să îi spună pe

numele mic, dar pare-se că asta nu a zdruncinat defel hotărârea lui Shannon.

— În seara asta aţi avut deja un vizitator.

— Zău? făcu Annabelle cu aparentă dezinvoltură.

— Nu credeam că veţi sta atât de mult, aşa că l-am invitat să ia loc în salon. Domnul a aşteptat o vreme, apoi a plecat. A spus că se întoarce mâine. S-a prezentat drept… domnul Caldwell, dacă-mi amintesc bine.

Annabelle simţi că îi stă inima în loc. Intui încordarea lui Matthew, dar nu se uită la el.

— A spus ce doreşte, cine este? întrebă Matthew.

Annabelle se înfioră la auzul întrebărilor lui. Apoi îşi aminti că Matthew îşi luase arma cu el. Să fi bănuit deja ceva? Şi ce motiv avea Rigdon Caldwell să o caute *aici*? Asta nu făcea parte din înţelegerea lor.

— Nu, nu mi-a spus decât că doreşte să stea de vorbă cu doamna McCutehens.

Annabelle porni spre scară.

— O fi de la banca din oraş. Mâine la prima oră am să fac o vizită la bancă să văd ce doreşte.

— Vin cu tine, spuse Matthew pe un ton categoric, aşa că Annabelle nu îndrăzni să se împotrivească.

— Voi avea grijă ca micul dejun să fie gata pe ora 6 şi jumătate, zise Shannon, după care le ură noapte bună şi se retrase.

Annabelle era deja la jumătatea treptelor când îşi aminti de Sadie. Se răsuci şi văzu că Matthew rămăsese la baza scării, cu privirea aţintită spre ea.

— Mâine plec, Annabelle. După ce te însoţesc până în oraş şi apoi înapoi la fermă.

Annabelle îşi încleştă mâna pe balustradă şi coborî încet, oprindu-se pe ultima treaptă, ochi în ochi cu el.

— Pleci? Unde? Când te întorci?

El rămase o clipă tăcut şi Annabelle se rugă în sinea

ei să îi spună adevărul. Despre trecutul lui, despre sentimentele pe care le nutrea… sau nu pentru ea.

Matthew clătină din cap.

— Nu ştiu.

Annabelle îi scrută ochii, căutând în ei un indiciu şi sperând să găsească unul care să îi dezmintă teama că sentimentele lui Matthew pentru ea se schimbaseră. Îl putuse citi întotdeauna cu uşurinţă – acum de ce nu putea?

— Ai vrea să te întorci… dacă ai putea?

Matthew se întunecă la faţă.

— Aş da orice să pot şterge trecutul, Annabelle… dar nu pot; îşi plecă fruntea, apoi şi-o ridică încet şi o privi în ochi. Îţi mulţumesc că ţi-ai deschis sufletul în faţa mea în seara asta. Ştiu că nu ţi-a fost uşor. Şi îmi… – făcu o pauză – îmi pare rău că a trebuit să treci prin aşa ceva.

Annabelle dădu din cap, muşcându-şi interiorul obrazului. Răspunsul lui îi confirmase bănuielile. Simţindu-se mai singură ca niciodată, trecu pe lângă el şi se duse să vadă ce face Sadie.

Capitolul 36

Matthew sări ca ars în capul oaselor. Cu inima bubuind şi toate simţurile în stare de alertă, înşfăcă puşca de lângă el, îi trase cocoşul şi scrută colţurile întunecoase ale odăii. Aşteptă, cu urechile ciulite, şi îl auzi din nou.

Acelaşi zgomot înăbuşit.

Îşi trase repede pantalonii, apucă arma şi deschise uşa. Coridorul era scufundat în beznă. Uşa odăii pe care Annabelle o împărţea cu Sadie era închisă şi de sub ea nu răzbea pic de lumină. Deschise încet uşa. Desluşindu-le siluetele întinse în pat.

O închise imediat la loc.

Privi în jos spre parter. Din locul în care stătea el, scara părea un hău întunecat. Lipindu-se de perete, începu să coboare, călcând cu grijă pe fiecare treaptă de teamă să

nu scârţâie lemnul. La jumătatea treptelor, zări o siluetă trecând pe lângă baza scării.

I se acceleră pulsul.

Caldwell era primul pe lista lui de suspecţi. O fi crezut Annabelle că vizitatorul din ajun fusese trimis de către bancă, dar lui intuiţia îi spunea altceva. Nu ştia cum de individul reuşise să dea de ei aici, dar punea rămăşag că acesta era vânătorul de recompense pe care îl văzuse întâi în Willow Springs şi apoi la oficiul poştal din Rutherford. Se întrebă, cutremurându-se, cum aflase individul numele Annabellei şi de ce încerca să ia legătura cu ea aici.

Păşi uşor pe penultima treaptă şi încremeni când lemnul îi scârţâi sub piciorul desculţ. Simţi un strop de sudoare prelingându-i-se pe şira spinării. Când auzi mişcare în încăperea din stânga lui, sări peste ultima treaptă şi se furişă repede spre holul de la intrare.

Îşi încleşte degetele pe armă. Nu voia să îl împuşte pe individ – aceasta nu fusese niciodată intenţia lui. Spera doar să câştige puţin timp ca să poată sta de vorbă cu el. Să cadă, poate, la o înţelegere. Se lipi de perete, trase adânc aer în piept, apoi coti pe hol şi… îl văzu stând în pragul bucătăriei. Bărbatul se uita direct spre el.

— Tată?…

Cuvântul îi scăpă pe negândite.

— Cine-i acolo?

Vocea adâncă a tatălui său sună atât de autoritar încât, dacă nu ar fi ştiut cum stau lucrurile, Matthew poate că s-ar fi simţit intimidat. Lăsă uşor în jos cocoşul puştii, puse piedica şi aşeză arma deoparte.

— Sunt eu, domnule, Matthew.

De parcă asta ar fi însemnat ceva pentru bătrân!

După cum se aşteptase, expresia tatălui său rămase placidă.

— Sunt cel cu care ai făcut cunoştinţă la amiază.

Matthew se apropie de sobă, deschise uşiţa şi scormoni tăciunii calzi, readucându-i la viaţă.

— A... tu eşti tânărul care nu m-a lăsat să cobor treptele!

Era un ton mustrător pe care Matthew şi-l amintea prea bine.

Era straniu să îl audă acum, fără a simţi frica pe care i-o trezea în copilărie. Aprinse cu o surcea lampa de pe masă. Lumina caldă învălui imediat bucătăria.

— Ce te aduce aici în toiul nopţii, domnule?

— De ce îmi tot spui „domnule”?

— Te deranjează?

Tatăl său ţinuse întotdeauna morţiş ca atât el, cât şi Johnny să i se adreseze cu „domnule” şi, ori de câte ori uitau, îi ameninţa cu cureaua.

Bătrânul îşi drese glasul.

— Mi-e totuna, bănuiesc.

În mod neaşteptat, răspunsul tatălui său îl făcu să zâmbească.

— Nu ţi-e foame? îl întrebă el, deschizând uşa cămării.

— Nu. Am venit s-o caut pe Laura. M-am trezit şi nu era lângă mine. Iar a dispărut.

La auzul numelui mamei sale, Matthew încremeni.

— Laura s-a dus, domnule.

— Păi ştiu prea bine că s-a dus! exclamă agitat Haymen Taylor. Altfel de ce-aş căuta-o?

Matthew clătină din cap.

— Vreau să zic că s-a prăpădit. Laura a murit acum douăzeci şi cinci de ani.

— Asta-i cea mai mare nerozie pe care am auzit-o vreod...

În clipa aceea, încruntarea de pe chipul tatălui său

dispăru, făcând loc unei tristeţi fără margini. Bătrânul îşi lăsă capul în pământ şi umerii plăpânzi începură să-i tremure, scuturaţi de suspine.

— De aia n-o găsesc?

Temându-se ca taică-său să nu se prăbuşească, Matthew îl ajută să se aşeze pe un scaun. Nu-şi amintea ce relaţie existase între părinţii lui, dar ştia sigur că revărsarea unui asemenea potop de emoţii nu îl caracteriza defel pe Haymen Taylor de odinioară.

Întinse mâna să îl aline, dar apoi se opri. I se derulară repede în minte crâmpeie din anii petrecuţi alături de acest om – şi nicio amintire nu era plăcută. Dar suspinele bătrânului plăpând de lângă el sfâşiară acele amintiri şi Matthew se aplecă şi îşi petrecu braţul pe după umerii tatălui său.

În cele din urmă, suspinele bătrânului se domoliră.

— Voiam doar să-i spun că îmi pare rău. Nu am fost un soţ prea bun în ultima vreme.

Neştiind ce altceva să facă, Matthew dădu din cap şi ascultă.

După un minut, tatăl lui îşi şterse nasul cu mâneca cămăşii de noapte şi se ridică în picioare.

— N-ai vrea să mănânci ceva? Că mie parcă mi s-a făcut foame.

— Ba da, domnule, răspunse Matthew, năucit de turnura conversaţiei. Chiar mă gândeam să-mi fac un sandvici cu nişte friptură rămasă de la cină. Ce zici, îl împărţim?

— Oho, sună bine!

Matthew făcu un sandvici, îl tăie în două şi se aşeză la masă, faţă în faţă cu tatăl său. Când dădu să muşte din jumătatea lui, bătrânul tuşi uşor. Matthew ridică imediat privirea.

— N-ai uitat ceva?

Simţindu-se din nou ca la şase ani, Matthew îşi plecă fruntea şi apucă, fără tragere de inimă, mâna tatălui său. Văzând că bătrânul nu rosteşte rugăciunea, o făcu el.

— Îţi mulţumim, Doamne, pentru aceste bucate şi pentru această tovărăşie. Binecuvântează-ne şi păzeşte-ne de rele până dimineaţă.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— Şi dă-i, Te rog, de ştire Laurei că ne este dor de ea.

Încheie rugăciunea şi îşi ridică fruntea. Tatăl lui se uita drept la el. Observând schimbările aduse de timp şi de boală pe chipul bătrânului, Matthew realiză că sufletul ce sălăşluia în spatele acelor ochi nu mai era cel de odinioară.

Haymen Taylor dădu încet din cap.

— Bravo, ai făcut o treabă bună.

Preţ de o clipă, Matthew nu îşi găsi cuvintele.

— Mulţumesc, murmură el în cele din urmă, apoi luă loc şi aşteptă ca bătrânul să înceapă a mânca înainte de a începe şi el.

După ce isprăviră de mâncat, Matthew îl conduse pe Haymen Taylor înapoi în odaia lui. Îl ajută să se urce în pat şi, de teamă ca bătrânului să şi nu se mai năzară vreo plimbare nocturnă, aşteptă afară pe coridor, în dreptul uşii deschise, până ce îl auzi sforăind uşor.

— Mintea omenească este un lucru pe cât minunat, pe atât de înfricoşător, nu-i aşa?

Matthew se răsuci şi o văzu pe Shannon stând în uşa dormitorului ei, situat în apropiere de cel al bătrânului. Încuviinţă din cap.

— Cum ştii când se trezeşte în timpul nopţii?

Shannon arătă spre clopoţeii prinşi de clanţa uşii lângă care stătea Matthew.

— După ce aţi lăsat puşca din mână, v-aţi descurcat de minune, domnule Taylor. Tânăra zâmbi. Nu m-a lăsat inima să vă întrerup.

Matthew râse încetişor.

— Mda, bag seama că am fost exagerat de prevăzător în noaptea asta.

Simţi o mustrare de conştiinţă la gândul că Shannon îl îngrijise pe tatăl lui în tot acest timp. Şi că Johnny avusese, la rându-i, grijă de bătrân ani la rând, în pofida bătăilor pe care le primise de la el în copilărie.

— Am fost norocoasă să pot avea grijă de tatăl dumneavoastră, domnule Taylor.

Comentariul ei îl luă pe nepregătite.

— Norocoasă? Cum aşa?

— Îngrijindu-l, văzând cum îl lasă memoria, am ajuns să înţeleg cum trebuie să fie văzută iertarea din perspectiva lui Dumnezeu.

Derutat de cuvintele ei, Matthew nu ştiu ce să zică.

— Când ne iartă, Dumnezeu ne şterge toate datoriile, să spunem aşa. Ceea ce noi nu avem tăria să facem. Nu ştiu dacă Dumnezeu chiar ne uită păcatele sau doar alege să nu ne poarte pică pentru ele; Shannon ridică din umeri. Oricum, în ultimii ani, eu una am ajuns să preţuiesc mult mai tare puterea de a ierta.

Shannon tăcu, apoi arătă din nou spre uşa bătrânului.

— Am să vă rog s-o închideţi. În felul acesta, am să-l aud dacă se întâmplă să iasă din nou.

Se retrase în camera ei, lăsând uşa întredeschisă.

Matthew îşi luă puşca şi se întoarse în pat, dar somnul îl ocoli. Rămase multă vreme treaz, cugetând la vorbele pe care i le spusese tatăl lui. Vorbe pe care aşteptase să le audă vreme de mai bine de treizeci şi doi de ani.

„Ai făcut o treabă bună”.

Capitolul 37

A doua zi, când se trezi, Matthew fu surprins să vadă

razele soarelui strecurându-se în odaie printr-o deschizătură a draperiilor. Cu mintea înceţoşată din pricina somnului neîndestulător, coborî greoi din pat, se îmbrăcă în grabă şi îşi pregăti desaga, cugetând la ce va urma. Proceda corect întorcându-se la San Antonio, alegând să înfrunte consecinţele faptelor sale. Spera doar să-l poată convinge pe señor Antonio Sedillos să îl asculte înainte de a pronunţa sentinţa. Din păcate, individul nu era renumit pentru milostenia sa.

Când deschise uşa dormitorului, observă un bileţel pe podea. Recunoscu scrisul de îndată ce se aplecă să-l ridice.

Dragă Matthew.

Ţi-am lăsat ceva pe masa din hol. Am găsit-o azi-noapte şi m-am gândit că ar trebui să ţi-o dăruiesc. M-am dus până în Sandy Creek. Am să revin cât pot de repede. Te rog nu pleca până nu mă întorc. Cu drag, Annabelle

P.S. L-am împrumutat pe Manasseh.

Nu pleca până nu mă întorc?! *L-am împrumutat pe Manasseh*?? Ce femeie nesăbuită! I-a spus clar aseară că o va însoţi până în oraş. Îl năpădi neliniştea la gândul că omul lui Sedillos era pe undeva pe aproape şi că Annabelle era singură în oraş. Sedillos era genul de om care nu pregeta să se folosească de orice avantaj i se ivea în cale.

Cu desaga în mână, traversă cu paşi apăsaţi holul, înşfăcă darul lăsat de ea, apoi coborî valvârtej scara şi se năpusti afară pe uşă.

— Bună dimineaţa, domnule Taylor, îl salută un muncitor când intră în grajd.

Matthew nu-şi amintea să-l mai fi văzut vreodată. Pare-se că vorba umbla repede prin părţile astea.

— Am nevoie de-un cal, spuse el, gâfâind din pricina alergatului.

— Acuşica vă aduc unul, domnule Taylor. Doamna McCutehens a luat calul şa…

Matthew ridică mâna, întrerupându-l.

— Da, ştiu. Ai idee când a plecat doamna?

— Acu-i o oră şi ceva, răspunse grăjdarul, scoţând o şa de pe rastel.

Matthew oftă cu năduf printre dinţii încleştaţi şi privi cum bărbatul pune cu pricepere şaua pe o iapă neagră, îndemnându-l în gând să se mişte mai repede. Dar ştia prea bine că nici el nu ar putea isprăvi treaba mai iute. Îşi coborî privirea spre cartea cu coperţi uzate pe care o ţinea în mână şi o deschise.

În interiorul coperţii îmbrăcate în piele era trecut numele fratelui său, chiar sub cel al mamei lor. Prinse cartea cu mâna dreaptă şi, răsfoind-o cu degetul mare, observă că mai toate paginile aveau notiţe trecute pe margine şi pe alocuri textul fusese subliniat. De două ori. Pare-se că Johnny şi mama lor citiseră Biblia asta din scoarţă în scoarţă.

Vârî cartea în desagă, apoi cizma stângă în scara şeii, jurându-şi că şi el va face la fel. Dacă va scăpa cu viaţă din tărăşenia asta.

— Vă mulţumesc că v-aţi făcut timp să treceţi pe la noi atât de repede.

Domnul Hoxiey aşteptă lângă scaunul ei până când Annabelle se aşeză, apoi luă şi el loc în spatele biroului masiv din lemn de pin ce domina încăperea.

— Cu mare plăcere, răspunse Annabelle, aruncând o privire spre ceasul de pe biblioteca bancherului.

Precis că Matthew îi găsise deja bileţelul. Îşi putea imagina prea bine ce reacţie a avut când a descoperit că plecase singură – şi că îi luase şi calul! Nu avusese încotro. Dacă nu îl lua pe Manasseh, nu putea fi sigură că Matthew are să aştepte până ce îşi termină ea treaba în oraş.

Aseară, preţ de o clipă, Matthew i-a lăsat impresia că îi va vorbi, în sfârşit, de datoriile lui. Dar apoi s-a

răzgândit. Ce om încăpăţânat şi prostuţ! Pe parcursul ultimelor săptămâni, Matthew învăţase să ierte, dar încă nu şi cum să accepte iertarea.

— Am adus actele de la banca din Willow Springs, adăugă ea, aşezându-le pe biroul domnului Hoxiey.

Bancherul se aplecă să le ia, făcând scaunul de piele să scârţâie sub el, apoi îşi trecu repede privirea peste pagini.

— Nădăjduiesc că aţi avut o călătorie plăcută, stimată doamnă.

Deşi pe parcursul călătoriei avuseseră parte şi de peripeţii nu tocmai *plăcute*, Annabelle rederulă în minte evenimentele din ultimele săptămâni şi încuviinţă din cap.

— Da, domnule Hoxiey, a fost o experienţă plăcută.

— Un preot pe nume… hm… iar bancherul îşi trecu degetul peste dosarul deschis de pe marginea biroului său. Un preot pe nume Carlson a înştiinţat banca din Willow Springs despre decesul soţului dumneavoastră şi le-a pus, de asemenea, la dispoziţie o scrisoare pe care domnul McCutehens i-o adresase dumnealui. Acea scrisoare, împreună cu cea pe care am primit-o aici, la bancă, au servit drept testament. Răposatul dumneavoastră soţ şi-a exprimat dorinţele în mod clar şi amănunţit, doamnă McCutehens.

Când bancherul pomeni de cea de-a doua scrisoare, Annabelle se îndreptă uşor din spate.

— Domnule Hoxiey, mai aveţi cumva scrisoarea aceea?

— Desigur, am adăugat-o la dosarul dumneavoastră. Este chiar aici. Poftiţi.

Instrucţiunile din scrisoare erau scurte şi la obiect. Jonathan cerea, simplu, ca, după moartea sa, toată averea lui lumească să îi revină Annabellei. Ei, care nu avusese niciodată nimic, niciun fel de siguranţă financiară!

Annabelle ridică scrisoarea să citească documentul anexat.

Privirea îi căzu imediat pe numele trecut pe cel de-al doilea rând – *Annabelle Grayson McCutehens* – apoi, la fel de repede, îi zbură la rândul de deasupra, unde o linie groasă fusese trasă peste numele lui Jonathan. Îşi trecu apoi privirea peste coloanele documentului şi, când ajunse la capătul rândului, simţi cum i se rup zăgazurile inimii. Fixă numele şi ochii i se umplură de lacrimi. Dintr-o trăsătură de condei, tot rodul muncii lui Jonathan, tot visul lui şi al lui Matthew din copilărie devenise al ei.

Îşi şterse lacrimile şi îi întinse documentele bancherului.

— De fapt, stimată doamnă, pentru a putea efectua transferul proprietăţii, vom avea nevoie şi de iscălitura dumneavoastră.

Domnul Hoxiey îi întinse o pană şi împinse călimara mai aproape de ea.

Annabelle mai aruncă o privire spre numele trecut deasupra numelui ei, apoi se iscăli.

Bancherul strânse actele şi îşi trase scaunul în spate.

— Vă mai pot ajuta cu ceva, stimată doamnă?

Annabelle aruncă iar o privire spre ceas, simţind cum i se accelerează pulsul.

— Adevărul e, domnule Hoxiey, că aş mai avea ceva de discutat cu domnia voastră.

Matthew struni iapa neagră în faţa băncii şi descălecă. Înăuntru, scrută încăperea în căutarea Annabellei.

O angajată se apropie de el.

— Vă pot ajuta cu ceva, stimate domn?

— Da, răspunse Matthew cu un calm disimulat. Caut o femeie… pe doamna Jonathan McCutehens. Ar fi trebuit să facă o vizită la bancă în dimineaţa aceasta. Nădăjduiam s-o mai găsesc aici.

— Poate că s-a ocupat de dânsa unul dintre colegii mei. Mă duc să verific.

— Vă mulţumesc.

Femeia se îndepărtă, iar Matthew îşi întoarse privirea spre fereastră şi începu să scruteze chipurile trecătorilor ce se perindau pe trotuarul din faţa băncii, rugându-se s-o zărească pe Annabelle printre ei. Din locul în care stătea vedea aproape întreaga stradă. Un chip din capătul opus al trotuarului îi atrase atenţia. Dar chiar în momentul acela, o căruţă de marfă coti pe şosea, congestionând traficul şi blocându-i vederea. Se apropie de fereastră şi, când se uită mai bine, simţi că îi îngheaţă sângele în vine.

Se năpusti afară la cal şi îşi înşfăcă puşca. Alegând şoseaua, în locul trotuarului aglomerat, porni printre căruţe şi animale spre colţul străzii.

Credea că o zărise pe Annabelle, dar se înşelase. Totuşi, nu avea nicio îndoială că bărbatul pe care îl văzuse era vânătorul de recompense.

Se uita în fiecare vitrină pe lângă care trecea. Lăsă în urmă frizeria, biroul de vânzări imobiliare. În dreptul magazinului universal Haddock, încetini pasul şi cercetă raioanele aglomerate. Nimic. De la colţul străzii, privi la stânga, apoi la dreapta. Din impuls, o luă spre vest.

Trecu pe lângă o tipografie, un magazin cu haine de damă şi o galanterie bărbătească. Dacă Annabelle păţea ceva din cauza lui, nu şi-o va ierta niciodată. *Doamne*, *n-o lăsa să plătească pentru greşelile mele*. *Lasă-mă pe mine să răspund de faptele mele*. *Dar cruţ-o*, *Te rog*, *pe ea*.

Dădu să pornească în direcţia opusă, dar în momentul acela încremeni.

Annabelle tocmai intra într-un hotel din josul străzii. Cu inima bubuindu-i în piept, Matthew traversă şoseaua şi privi înăuntru de la marginea ferestrei. Holul era gol.

Intră. Glasul Annabellei răzbătea până la el dintr-un culoar lateral.

Un domn se apropie de recepţie şi Matthew se folosi de ocazie pentru a ţâşni după colţ. Auzi o uşă închizându-se la capătul opus al coridorului. Porni încet într-acolo, privind în răstimpuri peste umăr. Când ajunse în dreptul camerei, îşi lipi urechea de uşă şi ascultă. Apoi încercă uşurel mânerul sferic.

Acesta se învârti fără zgomot.

Cu nervii încordaţi, trase adânc aer în piept şi, lăsându-se în mâna lui Dumnezeu, izbi uşa de perete.

Capitolul 38

Annabelle stătea în dreapta, cu faţa spre el. Îl privi fără să clipească şi Matthew avu senzaţia – tulburătoare – că îl aşteptase. Auzi ţăcănind camera cartuşului şi în secunda imediat următoare simţi ţeava puştii lipită de tâmpla stângă.

— Pune arma jos, domnule Taylor.

Annabelle tresări, apoi dădu din cap, îndemnându-l din priviri să facă aşa cum i s-a cerut. Chipul ei nu vădea defel surprindere, ceea ce îi confirma bănuiala de adineauri. Se răsuci uşor să privească în spate, dar un ghiont ferm dat cu ţeava puştii îl convinse să întoarcă iar capul.

Cu puşca în mâna stângă, şi-o ridică pe cea dreaptă.

— În regulă, o pun jos.

Se aplecă încet în faţă şi, înainte să aşeze puşca pe podea, scrută dintr-o privire odaia. Un pat, o masă şi un birou cu un scaun în colţ. Se ridică şi se uită la Annabelle, aşteptând un semn. O uşoară înclinare a capului, o privire grăitoare – orice l-ar fi ajutat să înţeleagă ce se petrecea.

Privirile li se încrucişară, dar în ochii ei nu se citea nimic.

Dacă ar fi fost singur, poate că ar fi încercat să

riposteze. Dar cu Annabelle de faţă, nu putea. Gândul îi zbură la pruncul din pântecul ei. În momentul acela se auzi din spate ţăcănitul zăvorului.

— Du-te lângă doamna McCutehens.

Matthew şovăi.

— Acum!

Ţeava ce îi împunse brutal spinarea fu cât se poate de convingătoare. Când ajunse lângă Annabelle, în capătul opus al odăii, Matthew se întoarse încet şi descoperi că nu se înşelase.

— Te rog s-o laşi pe doamna McCutehens să plece. Dumneata cu mine trebuie să te socoteşti, nu cu ea.

— Asta a fost adevărat cândva, Taylor; un zâmbet arcui încet buzele bărbatului. Dar acum socoteala mea este cu *ea*.

Amintindu-şi ceea ce îi povestise Annabelle seara trecută, Matthew simţi că i se pune un nod în stomac. Închipuindu-şi cât trebuie să fie de îngrozită în momentul acesta, întinse mâna spre ea şi se poziţionă pavăză în faţa ei. Era dispus s-o apere de bărbatul acesta cu preţul propriei vieţi.

Îi găsi mâna. Ea i-o luă blajin, fără înfrigurarea unui om înfricoşat. Se întoarse şi se uită la ea. Pe chipul Annabellei se citea mai degrabă remuşcarea decât frica.

— Annabelle? şopti el.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

— Matthew, dânsul este domnul Rigdon Caldwell; Annabelle arătă spre bărbatul ce îşi ţinea puşca aţintită spre ei. A fost pe urmele tale de când ai plecat din Texas.

— Ştiu, recunoscu Matthew, apăsat de povara vinovăţiei. N-am găsit niciodată curajul să-ţi spun, Annabelle.

Ruşinea pe care o simţea la gândul că ea ştie de datoriile lui nu se compara nici pe departe cu dorinţa

arzătoare de a o şti în siguranţă. Ar fi trebuit să-i mărturisească adevărul cu mult timp în urmă. Dacă Annabelle păţea ceva…

— Toate astea sunt bune şi frumoase, dar eu trebuie să ajung în Boise City înainte de asfinţit.

Matthew făcu un pas spre Caldwell.

— Am să vin cu dumneata, fără să opun niciun fel de rezistenţă. Singura mea condiţie e s-o laşi pe doamna McCutehens să plece, teafără şi nevătămată.

Caldwell îşi plimbă privirea de la unul la altul, oprindu-se în cele din urmă asupra Annabellei.

— Doamnă McCutehens, putem să-i dăm zor? Nu de alta, dar încep să-mi pierd răbdarea.

Matthew se uită nedumerit la Caldwell, apoi la Annabelle.

Mâna ei se strânse pe a lui.

— Matthew, nu ştiu cum să îţi spun asta, aşa că am s-o fac fără ocolişuri. În noaptea când te-ai dus la salonul acela de pocher s-o eliberezi pe Sadie… de îndată ce ai intrat, domnul Caldwell m-a abordat pe stradă. Nu mi-a făcut nimic, se grăbi ea să adauge, ghicind parcă dorinţa lui copleşitoare de a o ocroti. Doar am stat de vorbă şi…

— Ţi-a spus ce am făcut, spuse Matthew, încercând să dea un nume emoţiei ce apăru în ochii ei.

Annabelle trase uşor din buze.

— La drept vorbind… ştiam acuzaţiile care ţi se aduc încă din Parkston. Ţi-am văzut portretul la cârciumă, când m-am dus cu barmanul în odaia din dos.

Incapabil să răspundă, Matthew se holbă la ea până ce înţelese. Annabelle ştiuse în tot acest timp…

— Doamnă McCutehens, domnule Taylor.

Cei doi întoarseră capul la unison, fiecare dând drumul mâinii celuilalt.

— Doamnă, nu cazi uşor la învoială, dar a fost o

plăcere să fac afaceri cu dumneata. Domnule Taylor, nu mai trebuie să îţi păzeşti spatele. Nu de mine, în orice caz. Señor Sedillos îţi transmite că datoria ţi-a fost achitată şi îţi mulţumeşte că i l-ai predat pe Mason Boyd.

În drum spre uşă, Caldwell se aplecă şi ridică puşca lui Matthew. Lăsă cocoşul în jos, scoase cartuşele şi le vârî în buzunar, apoi puse arma pe pat.

— Asta în caz că eşti genul de om care poartă pică, adăugă vânătorul de recompense, după care ieşi, închizând uşa după el.

Matthew încă încerca să pună cap la cap ceea ce tocmai se petrecuse.

— În tot acest timp, tu ştiai, murmură el, uimit şi un pic iritat. Şi n-ai spus un cuvânt. M-ai lăsat să străbat milă după milă, stând permanent cu ochii în patru, dormind iepureşte, cu nervii încordaţi ori de câte ori treceam printr-un oraş…

— Da, răspunse ea în şoaptă, frângându-şi mâinile.

În mod straniu, după toate greutăţile pe care le înfruntaseră, doar acum părea Annabelle să se teamă cu adevărat.

— Cum ai făcut rost de bani?

De parcă mai avea rost să întrebe…

— Am pus zălog pe fermă şi am luat un împrumut; Annabelle luă o foaie de pe biroul din spatele ei şi i-o întinse, cu mâna tremurândă. Asta este a ta.

Zbuciumul oglindit pe chipul ei îl tulbură. Luă hârtia şi o despături, intrigat. După ce îi citi conţinutul, se uită năucit la Annabelle.

— Ce te-a îndemnat să faci una ca asta?

— În dimineaţa asta, când am văzut titlul de proprietate, mi-am dat seama că, de la bun început, Jonathan a avut de gând să împartă totul cu tine. Nu cu mine. De ce ere… – i se puse un nod în gât şi faţa i se

schimonosi a plâns. De ce crezi că la etaj sunt două dormitoare mari – identice?

— Annabelle…

Întinse mâna spre ea, dar Annabelle dădu înapoi, respingându-l.

— Am văzut cum m-ai privit aseară, Matthew. După ce ţi-am povestit… cum am… Clipi şi lacrimile îi căzură pe obraji. Ştiu că nu mă mai poţi privi ca înainte.

Matthew îi şterse o lacrimă. Cât de tare se înşela Annabelle!

— Cum nu te mai pot privi?

Făcu un pas spre ea.

— Aşa cum te privesc acum? Annabelle, adăugă el în şoaptă, singurul simţământ pe care puteai să-l intuieşti aseară la mine era regretul că nu pot da timpul înapoi, să îndrept toate relele care ţi s-au făcut.

— Tocmai asta e. Nu poţi schimba lucrurile, Matthew. Ce-a fost… a fost. Nu îmi pot şterge trecutul.

— Dar eu nu îţi cer asta…

Annabelle arătă spre documentul din mâna lui.

— Este de ajuns să te iscăleşti pe rândul acela şi actul devine oficial.

Matthew îşi trecu încă o dată privirea peste foaie, zăbovind asupra liniei groase trase peste prima căsuţă ce conţinea numele lui Johnny… şi al lui. I se urcă un nod în gât. Când făcuse actul de proprietate, Johnny îl trecuse şi pe el drept coproprietar. Fratele lui nu dăduse uitării visurile pe care le ţesuseră împreună pe când erau copii.

Pe rândul următor, numele şi iscălitura Annabellei fuseseră şi ele barate. Dedesubt, scris de mâna Annabellei, era trecut numele Matthew Haymen Taylor.

Annabelle trase adânc aer în piept şi apoi expiră.

— Am scos nişte bani pentru mine şi Sadie. Nu mulţi, doar cât să ne descurcăm pentru început. Cred că

Jonathan ar fi dorit asta, date fiind împrejurările.

Matthew se uită lung la titlul de proprietate, cugetând la sacrificiul pe care era dispusă să-l facă această femeie prostuţă… cu inimă de aur.

Annabelle arătă spre pana şi călimara de pe birou.

— Eşti sigură că prin asta transferul fermei devine oficial şi obligatoriu? Nu mai trebuie să facem nimic altceva?

Aşteptându-i răspunsul, urmări şuvoiul de emoţii ce se succedară pe chipul ei. Şi în clipa aceea, orice îndoială ar mai fi avut în privinţa caracterului Annabellei Grayson McCutehens se risipiră.

— Da, l-am înştiinţat deja pe directorul băncii în dimineaţa asta.

Satisfăcut, Matthew se aplecă deasupra biroului, scrise ceva şi apoi puse pana la loc în suport. Annabelle se întinse să ia foaia, dar el o trase uşor înapoi, oftând.

— Ai ştiut ce-am făcut, dar nu ai spus un cuvânt. Nu mi-ai râs în nas, nu mi-ai aruncat-o niciodată în faţă. Nu mi-ai amintit întruna de greşelile mele… deşi eu exact asta ţi-am făcut ţie.

Văzu cum chipul ei încântător se umbreşte. Rezistă ispitei de a o mângâia şi îi întinse, în schimb, foaia de hârtie. Annabelle se uită nedumerită la el preţ de o secundă, apoi îşi coborî privirea spre pagină.

În momentul în care realiză ceea ce făcuse Matthew, îi scăpă un icnet.

— E o glumă?…

Matthew se apropie de ea.

— Aş fi scris-o negru pe alb dacă ar fi fost o glumă, doamnă McCutehens?

Annabelle îşi arcui o sprânceană şi schiţă un zâmbet, semn că îşi revenise îndeajuns de pe urma surprizei.

— Aşadar… care ţi-e răspunsul?

Matthew aruncă o privire spre uşa închisă şi adăugă:

— Sau vrei să dau iar buzna înăuntru să te salvez?

Asta, după cum se aşteptase, o făcu să râdă.

— Vai, ai, te rog, milă! Mă tem că, dacă tot încerci să mă salvezi, o să sfârşim amândoi cu câte un glonţ în mi…

Amintindu-şi incidentul de la cârciuma din Parkston, Matthew îi puse un deget pe buze. Din impuls, se aplecă şi îi sărută obrazul drept, pe îndelete, de trei ori – apoi făcu un pas înapoi.

— Spune-mi odată care ţi-e răspunsul, doamnă McCutehens. Te rog, adăugă el încet.

Văzu o scânteie aprinzându-se în ochii ei. Annabelle ridică foaia de hârtie şi citi cu voce tare:

— „Matthew Haymen Taylor şi Annabelle Grayson McCutehens, parteneri egali”. Îmi place cum sună.

Matthew puse actul deoparte şi o trase cu delicateţe spre el. Ea nu opuse niciun pic de rezistenţă.

— Îţi fac această ofertă cu o singură condiţie.

— Şi anume?

— Ca pe viitor să te învoieşti a lua în considerare posibilitatea unui parteneriat de natură mai… personală.

Citind deja răspunsul în ochii Annabellei, Matthew îşi trecu arătătorul peste buzele ei.

— Măi să fie, domnule Taylor, mă inviţi, cumva, la dans?

Matthew zâmbi, amintindu-şi de noaptea aceea din prerie.

— Oarecum… îi dădu părul la o parte şi îi sărută cicatricea ce îi brăzda tâmpla dreaptă, rugându-se ca orice răni rămase în sufletul ei să se vindece şi ca Dumnezeu să îl folosească drept unealtă în acest scop. Da, doamnă, pare-mi-se că da.

Annabelle îşi deschise ochii şi el îi scrută faţa.

— Şi dacă am să greşesc vreun pas, ai să mă înveţi tu

cum să-mi îndrept greşeala?

Matthew îi cuprinse ceafa în palme, conştient de seriozitatea întrebării aparent şăgalnice.

— Ce-ar fi s-o luăm încetişor şi să convenim să învăţăm împreună din mers?

— Sună minunat, domnule Taylor, şopti ea, zâmbind. Am să ţin pasul cu tine, orice ritm ai alege.

Mulţumiri

Coperta poate fi împodobită cu un singur nume, dar cei care contribuie la realizarea unei cărţi sunt mulţi la număr. Pe această cale le mulţumesc din suflet:

Lui Iisus, pentru îndurarea şi bunătatea Lui nemărginită. Lui Joe, de mai bine de douăzeci şi unu de ani mă desfeţi cu umorul tău minunat. Te rog să mă încânţi încă mulţi ani de acum încolo! Lui Kelsey, spiritualitatea ta viguroasă este o reflectare a lui Cristos şi o binecuvântare pentru toţi cei ce te cunosc – şi mai cu seamă pentru mama ta. Lui Kurt, inima ta blajină denotă un om al lui Dumnezeu de care orice mamă ar fi mândră. Lui Doug şi June Gattis, părinţii şi prietenii mei dragi – entuziasmul vostru mă inspiră. Socrului meu, dr. Fred Alexander, pentru că l-ai convins pe editorul tău să citească manuscrisul final, iar însemnările şi comentariile tale au fost, cum era de aşteptat, nepreţuite. Îţi mulţumesc că eşti unul dintre încurajatorii mei cei mai pricepuţi (şi mai modeşti).

Lui Deborah Raney, mi-ai citit toate cuvintele şi le-ai cizelat cu măiestrie, cizelându-mă totodată ca scriitor. Îi mulţumesc lui Dumnezeu că nu ne desparte decât un clic. Organizaţiei *Cdă Women*, amprentele creativităţii şi umorului vostru se regăsesc în întreaga carte. Lui Judy Hicks, cunoştinţele tale despre cai au fost nepreţuite şi tot nepreţuită îmi este şi prietenia ta. Lui Suzi Buggeln, eşti o veritabilă sursă de inspiraţie. Îţi mulţumesc pentru ideile

sclipitoare pe care mi le-ai dat la Red Robin pentru scrierea celei de-a treia cărţi din serie. Virginiei Rogers, observaţiile tale pertinente m-au ajutat să dau contur cărţii încă din primele stadii şi au fost cu adevărat încurajatoare. Femeilor de la Journey, rugăciunile voastre şi sprijinul vostru neprecupeţit îmi dau mereu putere. Lui Karen Schurrer, talentul tău de a mânui cuvintele îmi modelează scrisul, iar veselia ta molipsitoare îmi luminează zilele. Familiei mele de la Bethany House, colaborarea cu voi este o desfătare în adevăratul sens al cuvântului.

Cititorilor mei, entuziasmul cu care aţi primit primul roman din serie m-a încurajat mai mult decât vă puteţi imagina. Ador dialogul cu voi şi abia aştept să ne întâlnim faţă în faţă. Şi, în cele din urmă, celor care, precum Annabelle şi Sadie, şi-au pierdut inocenţa sau ea le-a fost răpită: *puteţi* să vă recăpătaţi curăţia, în Iisus.

TAMERA ALEXANDER este o romancieră de succes, ale cărei lucrări au fost premiate sau nominalizate la numeroase distincţii literare, printre care se numără Premiul Christy, Premiul RIT şi Premiul Carol. După ce au locuit vreme de şaptesprezece ani în Colorado, Tamera şi soţul ei au revenit pe meleagurile lor natale, în sudul SUA, iar acum trăiesc în Tennessee, unde adoră să petreacă timpul cu cei doi copii ai lor, ambii ajunşi la vârsta maturităţii.

Tamera vă invită să o vizitaţi pe:

Pagina de internet: www.tameraalexander.com

Blog: www.tameraalexander. blogspot.com

Twitter: www.twitter.com/tameraalexander

Facebook: www.facebook.com/tamera. alexander

Sau, dacă preferaţi poşta tradiţională, îi puteţi scrie la următoarea adresă:

Tamera Alexander

P.O. Box 871

Brentwood, ÎN 37024

Alte cărţi publicate la editura Casa Cărţii

Căminul mult visat, de Lynn Austin

Când o lume întreagă ne desparte, de Lynn Austin

Dorie, fata pe care nu o iubea nimeni, de Doris Vanătone şi Erwin W. Lutzer *Fiicele Evei*, de Lynn Austin

Flacăra reaprinsă, de Tamera Alexander (volumul 1)

Flacăra Rezistenţei, de Tracy Groot

Fugi, băiete, fugi! de Nicky Cruz

Locul femeii, de Lynn Austin

În vâltoarea apelor, de Lynn Austin

Niciun loc unde să plângi, de Doris Vanătone şi Erwin W. Lutzer

Omul ceresc, Fratele Yun şi Paul Hattaway

O *perlă în nisip*, de Tessa Afshar

Perechea potrivită, de Lynn Austin

Scorpionul roşu, de Rami Kivisalo şi Marko Joensuu

Tărâmuri ascunse, de Lynn Austin

Tot ce ea îşi doreşte, de Lynn Austin

Colecţia *Raftul clasic*:

Ben-Hur, de Lewis Wallace *Cămaşa lui Cristos*, de Lloyd C. Douglas *Cetatea blestemată*, de John R. Carling *Coliba unchiului Tom*, de Harriet Beecher Stowe *Mândrie şi prejudecată*, Jane Austen *Quo vadis*, de Henryk Sienkiewicz Seria *Anotimpurile inimii*, de Janette Oke (4 volume) Seria *Cântecul Acadiei*, de Janette Oke şi T. Davis Bunn (5 volume) Seria *Cronicile de la Fountain Creek*, de Tamera Alexander (volumul 1) Seria *Cronicile regilor*, de Lynn Austin (5 volume) Seria *Faptele credinţei*, de Davis Bunn şi Janette Oke (3 volume) Seria *Focul topitorului*, de Lynn Austin (3 volume) Seria *învăluiţi de iubire*, de Janette Oke (8 volume) Seria *Moştenirea din prerie*, de Janette Oke (4 volume) Seria *Secretul trandafirului*, de Michael Philips (4 volume) Seria *Soţiile patriarhilor*, de Jill Eileen

Smith (volumele 1 şi 2) Seria *Soţiile regelui David*, de Jill Eileen Smith (3 volume) Seria *Trilogia Genezei*, de Kacy Barnett-Gramckow (3 volume) Seria *Vestul canadian*, de Janette Oke (6 volume)

În curs de apariţie

Seria *Cronicile de la Fountain Creek*, de Tamera Alexander (volumul 3)

Seria *Soţiile patriarhilor*, de Jill Eileen Smith (*Rahela* – volumul 3)

Wonderland Creek, de Lynn Austin

Return to Me, de Lynn Austin

Though None Go with Me, de Jerry B. Jenkins

CUVINTELE, ODATĂ RPSTITE.

POT VINDECA UN SUFLET RĂNIT.

DAR CUVINTeLE CE Pă MÂN NERPSTITE

yvPASĂ SUFLETUL, PROVOCÂND O RANĂ MULT MAI AQÂNCĂ

Annabelle Grayson are şansa de a începe o nouă viaţă, dar nicidecum în Willow Springs, unde trecutul ei o umbreşte precum un nor întunecat. După moartea soţului ei, Annabelle dă anunţ pentru angajarea unei călăuze care s-o însoţească până la moşia ce o aşteaptă în Idaho – dar candidatul care se prezintă pentru slujbă este unul cu totul neaşteptat.

Matthew Taylor este un fugar, urmărit la tot pasul de consecinţele greşelilor săvârşite în trecut. Prima întâlnire cu Annabelle Grayson a fost oricum îndeajuns de neplăcută, dar, când drumurile li se încrucişează din nou, adevărurile ce i se revelează sunt de-a dreptul devastatoare. Dacă i s-ar putea îndeplini o singură dorinţă, Matthew şi-ar dori să dea timpul înapoi şi să îndrepte o greşeală pe care o regretă amarnic. Iar dacă ar mai avea dreptul la o dorinţă, aceea ar fi ca Annabelle Grayson să plătească pentru faptele ei.

Tamera Alexander este o romancieră de succes, ale cărei lucrări au fost premiate sau nominalizate la numeroase distincţii literare, printre care se numără Premiul Christy, Premiul RIT şi Premiul Carol. Tamera şi soţul ei locuiesc în Tennessee.

www.ecasacartii.ro
Editura Casa Cărţii ISBN: 978 – 606 – 732 – 012 – 1

CUVINTELE, ODATĂ ROSTITE,
POT VINDECA UN SUFLET RĂNIT,
DAR CUVINTELE CE RĂMÂN NEROSTITE
APASĂ SUFLETUL,
PROVOCÂND O RANĂ MULT MAI ADÂNCĂ.

Annabelle Grayson are șansa de a începe o nouă viață, dar nicidecum în Willow Springs, unde trecutul ei o umbrește precum un nor întunecat. După moartea soțului ei, Annabelle dă anunț pentru angajarea unei călăuze care s-o însoțească până la moșia ce o așteaptă în Idaho – dar candidatul care se prezintă pentru slujbă este unul cu totul neașteptat.

Matthew Taylor este un fugar, urmărit la tot pasul de consecințele greșelilor săvârșite în trecut. Prima întâlnire cu Annabelle Grayson a fost oricum îndeajuns de neplăcută, dar, când drumurile li se încrucișează din nou, adevărurile ce i se revelează sunt de-a dreptul devastatoare. Dacă i s-ar putea îndeplini o singură dorință, Matthew și-ar dori să dea timpul înapoi și să îndrepte o greșeală pe care o regretă amarnic. Iar dacă ar mai avea dreptul la o dorință, aceea ar fi ca Annabelle Grayson să plătească pentru faptele ei.

Tamera Alexander este o romancieră de succes, ale cărei lucrări au fost premiate sau nominalizate la numeroase distincții literare, printre care se numără Premiul Christy, Premiul RITA și Premiul Carol. Tamera și soțul ei locuiesc în Tennessee.

Editura Casa Cărții
ISBN: 978-606-732-012-1
9 786067 320121
www.ecasacartii.ro